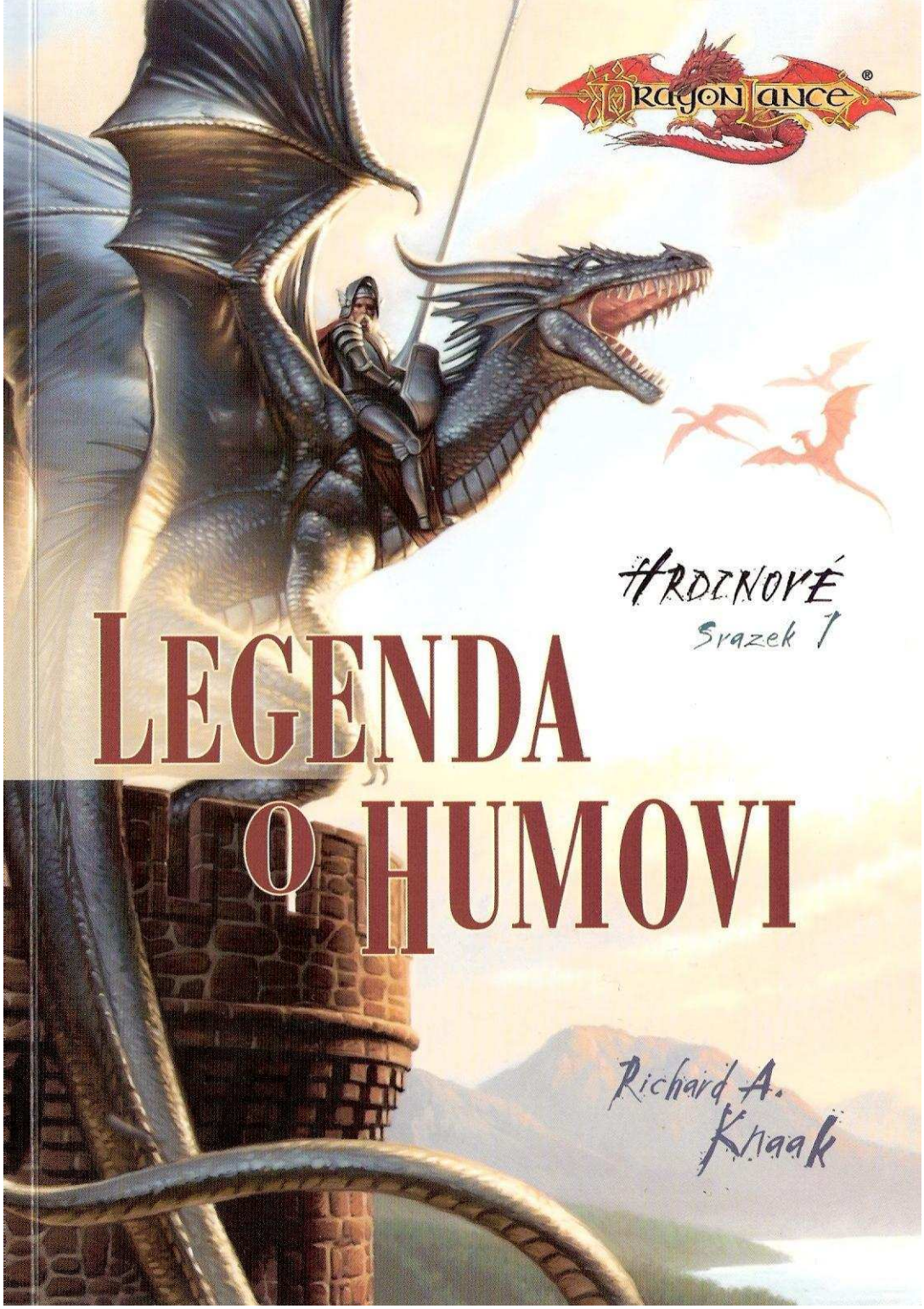

Hrdinové
Srazek 1

LEGENDA O HUMOVI

Richard A. Knaak

Richard A. Knaak

DragonLance

Hrdinové – Svazek 1

Legenda o Humovi

Fantom Print
2007

2

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga DragonLance a Wizards of the Coast jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Copyright © 2004 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní FANTOM Print
Cover art Duane O. Mezera
Translation Jiří Fuchs

ISBN 80-86354-78-4
www.fantomprint.cz

Tuto knihu, svou první, věnuji rodině, jak blízké, tak vzdálené za dlouholetou podporu.

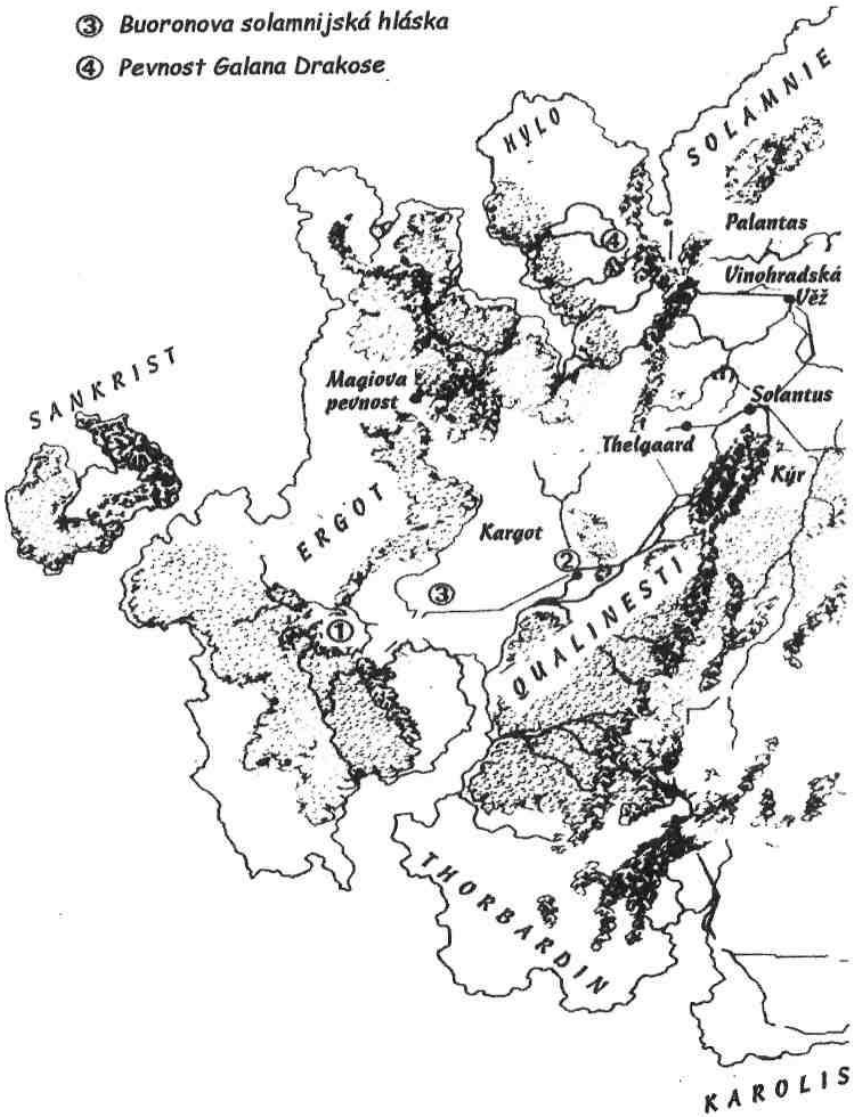
Věnuji ji také katedře chemie na Illinoiské univerzitě za vytrvalé úsilí, které mě nakonec přesvědčilo, že jsem předurčen pro jiné povolání.

① Pohoří změn (později známé jako Dračí pohoří, vězení)

② Ruiny

③ Buoronova solamnijská hláska

④ Pevnost Galana Drakose

Prolog

Je tomu toliko zřídka, kdy já, Astinus, vrchní historik Krynnu, shledávám, že píši osobní záznam pro své kroniky. Jenom jednou jsem takto v nedávné době učinil, a sice tehdy, kdy pouhý vzdech chyběl, aby se mág Raistlin stal všemocným bohem – mocnějším nežli Paladin a Takhisis. Neuspěl, jinak bych pravděpodobně tyto řádky nepsal. Byl to však nezdar, který si zasluhuje zmínky.

Když jsem činil záznam o té události, uvědomil jsem si, že vyšel najevo hrozný omyl v mých starších knihách. Podle rukopisu mám podezření, že Paulus Warius, můj pomocník před třemi stoletími, který vynikal spíše svou neobratností než schopností vést záznamy, náhodou zničil část asi tří nebo čtyř starších svazků a potom poškozené stránky nahradil tím, co pokládal za správné opisy. Nebyly to správné opisy.

Ten omyl se týká přechodného období mezi tím, co se dnes nazývá Věkem světla a Věkem moci.

Kupříkladu Ergot byl mnohem starší říší, než jak je zaznamenáno ve falešných svazcích. Vinas Solamnus ve skutečnosti velel ergotské armádě již roku 2692 před Pohromou, nikoli o čtrnáct století později, jak tvrdí falešné svazky. V roce 2645 před Pohromou skončila Druhá dračí válka, kterou Warius nesprávně zaznamenal jako Druhou a Třetí válku, protože trvala déle než čtyřicet pět let. Právě zde jsem poprvé přišel na závažné chyby, neboť jsem otevřel stránky týkající se těchto posledních pár let, abych se zmínil o Humovi, rytíři ze Solamnie, pouhém smrtelníkovi, který se postavil Takhisis, bohyni zla, Dračí Královně, a porazil ji. Po skončení Druhé dračí války jsem měl v úmyslu zaznamenat Humovy hrdinské činy, ale jak tomu vždy bývá, má mysl byla zaměstnána prací.

Strávil jsem nad tímto úkolem více času, než kolik jsem si na něj původně vymezil. Snad je tomu tak proto, že sám jsem rovněž cítil po tom boji jistou úlevu, protože jsem byl svého času připraven uzavřít poslední svazek dějin tohoto světa. Byla by to hanba, protože má sbírka tehdy sestávala toliko z několika stovek tisíc svazků. Již jen proto na Humu vzpomínám.

Naštěstí je jeho příběh v tomto svazku dosud neporušený a já ho nechám mluvit za něj.

Astinus z Palantasu
roku 360 po Pohromě

1

Armáda projížděla cestou na severozápad do Kýru jakousi vesnicí. Ta vesnice se jmenovala Seridan a v poslední době byla střídavě sužována morem, hladomorem a šílenstvím. Každá z těchto pohrom zabila mnoho jejích obyvatel. Kdysi dávno vesnice vzkvétala, teď však na místě cihlových domů, které byly zbořeny při vpádech smělých skřetů a plenících temných draků, stály jenom chatrče a nouzové přístřešky. Vesnice však nebyla z nějakého důvodu nikdy zničena, jen dál upadala, stejně jako lidé, kteří se tam snažili žít.

Když se objevil zástup rytířů, vesnici to jen málo rozveselilo. Vlastně se zdálo, že obyvatelé cítí nemalou zášť ke způsobu, jakým jezdci a pěšáci pochodovali bahnitou stezkou, jež byla vším, co vesnice mohla prohlásit za cestu. Boji vyčerpaní vesničané nenáviděli způsob života, který, jak se domnívali, vedli Solamnijští rytíři, způsob života, o kterém si mysleli, že je určitě lepší než to, čemu všichni denně čelili.

V čele zástupu jel pan Osval z Baxtrey v zářivém kroužkovém a plátovém brnění. Spletitý ornament z růží, vystavený na odiv na náprsním krunýři, svědčil o jeho příslušnosti k solamnijskému řádu, který měl tuhle květinu ve znaku. Nádherný purpurový plášť, který za ním vlál, měl sepnutý sponou s podobiznou ledňáčka s napůl roztaženými křídly a s korunou nad hlavou. Pták svíral v drápech meč a růži.

Většina rytířů byla oděna stejně jako pan Osval, i když jejich brnění byla mnohem otlučenější a jejich pláště byly ve srovnání s pláštěm jejich velitele spíše prosté. Plášť pana Osvala symbolizoval jeho hodnost Nejvyššího vojevůdce, mistra Řádu koruny a v současné době zástupce Velmistra, který vládl celému Rytířstvu.

Nejvyšší vojevůdce za jízdy krátce pohlédl na jezdce po svém boku. Protože měli oba orlí rysy a dlouhé splývající kníry, které byly mezi rytíři tak oblíbené, vypadali skoro jako dvojčata. Osvalovy rysy však zjemňoval věk a hlubší porozumění světu, ve kterém žil, zatímco druhý rytíř, jenž byl o víc než dvacet let mladší, se dosud pevně držel víry, že právě jeho ruka změní svět. Ve skutečnosti byli příbuzní. Benet byl Osvalův synovec a syn samotného Velmistra Tráka. Domýšlivost, jež se vryla do jeho tváře, svědčila o tom, že se již pokládal za nástupce svého otce.

Pan Osval doufal, že se Benet do té doby naučí umírněnosti. Mladý rytíř zastával názor, že rytíři následují vůli Paladina, a proto zvítězí, poněvadž jejich věc je spravedlivá. Pan Osval však ze zkušenosti věděl, že tomu tak vždycky není.

Výrazy mladších rytířů v zástupu byly pečlivě nacvičené masky bez známky citu. Velmi brzy poznají krutou pravdu o světě. Panu Osvalovi bylo jasné, že se mladší rytíři stejně jako mnoho starších dosud pokládají za hrdiny – hrdiny již ztraceného světa.

A to zejména jeden z nich, pomyslel si a otevřel ústa.

„Renarde! Dopředu!“

Huma sledoval, jak vysoký, téměř vyzáblý rytíř předjíždí ostatní rytíře. Když se Osval rozhodl mluvit s Renardem, tak se určitě něco děje. To něco by se mohlo týkat i samotného Humy, protože Renard se na něj, jak se zdálo, zpytavě díval. Možná Renard stejně jako on sám dosud věřil, že Huma je někdo, kdo nikdy neměl být přijat do řadového vojska.

Huma nadskočil v sedle, jak jeho kůň klopýtl v bahně. Lekl se, když mu hledí přilby sklaplo před obličejem. Zvedl ruku a otevřel je, aby dovolil chladnému větru štípat ho do pohledné, poněkud ošlehané tváře. Neměl sice tak skvělý knír jako Benet nebo Nejvyšší vojevůdce, ale v lehké šedi, která předčasně zbarvila jeho knír i vlasy, byla jistá důstojnost. Měl překvapivě jemnou tvář, a to natolik jemnou, že ostatní rytíři čas od času dělali poznámky o jeho mládí, i když nikoliv v jeho přítomnosti.

Huma užasle hleděl na umazané a roztrhané šaty seridanských žen a dětí. V porovnání s jejich šaty i jeho vlastní brnění jako by bylo ze zlata, i když bylo obnošené a zdobené prostěji než brnění pana Osvala. Cáry

na nich volně visely a Huma se v duchu ptal, jak často tito lidé jedí – a kolik a co jedí. Vzpurnější část jeho povahy chtěla vzít vak ze sedla a hodit ho vesničanům; nechat jim zásoby, které tam měl. Zřejmě by to bylo nejlepší jídlo, jaké jedli za celé týdny.

„Hej, drž krok!“ zavrčel rytíř za ním a Huma si uvědomil, jak blízko se dostal k tomu, aby rozdal své zásoby. Věděl, že podle toho, co hlásaly zákony Rytířstva, by to byla chyba, ale ta touha byla přesto silná. Další známka mých nedostatků, pomyslel si s povzdechem a divil se, proč bylo jeho žádosti o vstup do Rytířstva vůbec kdy vyhověno.

Jeho myšlenky přerušil Renard. Tento starší rytíř nesl stejně jako Huma štít, jehož označení hlásalo jeho členství v Řádu Koruny. Renard měl však mnohaleté zkušenosti, a tak byl svým vlastním velitelem. Hledí mu zakrývalo kromě dvou pronikavých, ledově modrých očí celý obličej a jen naznačovalo jeho tvář. Renard měl málo přátel i v samotném Řádu Koruny.

Starší rytíř opětoval Humův pohled a poté přehlédl celý oddíl. „Gaynor, Huma, Trilane…“ vyštěkl celkem osm jmen. „Vystupte z oddílu na hlídku.“

Ta slova neprozrazovala žádný cit. Renard byl metodik a stratég vysokých kvalit. V čase války by těžko někdo mohl chtít lepšího velitele. Přesto se však Humovi zdálo, že mu jeho přítomnost vždy zmrazí část duše.

„Pan Osval chce, abychom prohledali ty suché lesy na jih od nás. Snad skřeti, možná zlobři. Musíme se vrátit k jednotce před západem slunce.“ Renard krátce pohlédl k věčně zatažené obloze. Pořád se zdálo, že bude pršet, ale nikdy nespadla ani kapka. „Dřív než se úplně setmí. Nechceme být v lese přes noc. Alespoň ne takhle blízko u západní hranice. Jasné?“ Když to rytíři odsouhlasili, Renard otočil koně, vysoké světlé zvíře hodně podobné svému majiteli, a dal povel ostatním, aby ho následovali.

V několika minutách už byli naštěstí daleko od Seridanu. Půda byla tvrdá a koním se po ní lépe běželo. Nebylo to žádné překvapení, neboť oheň, který zničil velkou část lesa, k němuž jeli, zároveň vysušil okolní pole. Po mnoho let tam nic neporoste.

Někdy je to všechno tak zbytečné, pomyslel si Huma. Kde je Paladin? Huma se velmi divil, že bůh mohl dopustit, aby se něco takového stalo. Pohlédl na pahýly stromů pokryté popelem, které hlídka míjela. Za této situace by Krynn zrovna tak mohl už být ve spárech Takhisis.

Pevně sevřel rty. Že si po takových myšlenkách vůbec troufal říkat rytíř!

Když se přiblížili k první skupince sukovitých pokroucených stromů, rytíři si stáhli hledí. Z dálky mohli vypadat jako démoni, protože rohy nebo křídla, které zdobily po stranách přilbu každého z nich, byly teď patrnější. A čím byly propracovanější, tím vyšší hodnost měl jejich nositel, s výjimkou Renarda. Ten měl, jak to odpovídalo jeho zvykům, jen hřeben přes celou přilbu až k zátylku.

Lesy byly jenom další žalostnou obětí zdánlivě nekonečné války, která srovnala se zemí světadíl Ansalon. Huma se ptal sám sebe, jak asi ta země vypadala dřív, než ji zpustošily stvůry Dračí Královny. Suché stromy dodávaly lesům zlověstný vzhled a hlídka byla neobvykle neklidná. Pohledy rytířů těkaly sem a tam, jak každý z nich hledal za zčernalými kmeny nepřítele.

Huma sáhl po jílci meče. Chvíli se mu zdálo, že zahlédl nějaký pohyb. Že by vlk? V téhle pusté zemi? Když jel dál, žádného dalšího pohybu si už nevšiml. Že by nervozita? V těch lesích nic nežilo. Byl tu jen žal.

Renard zvedl ruku, aby zastavili. Zdálo se, že ani jemu se nechce mluvit, jako kdyby ten zvuk měl snad přivolat něčí nechtěnou přítomnost.

„Rozdělte se. Vy čtyři doprava," řekl a ukázal na Humu a tři další rytíře. „Zbytek doleva." Vytasil meč.

Ostatní udělali totéž a rozjeli se na svá místa. Huma jel jako druhý v pořadí za velitelem hlídky. Renard jim nařídil, aby jeli vpřed. Rytíři jeli poměrně pomalu, ale nezastavili se.

Les se klenul přes jeden z mála kopců v celém kraji. Jestli se skřeti nebo obři skrývali někde poblíž, budou právě tady. Renard ukázal na muže po Humově levici a poslal ho dopředu. Ostatní se zastavili a čekali. Průzkumník sesedl z koně a zamířil k vrcholku kopce. Zbytek skupiny ho neklidně sledoval, jak nahlíží přes vrcholek a jak se k nim co nejtišeji

a nejrychleji vrací. Huma, který držel uzdu jeho koně, mu ji podal nazpět.

„Tedy?“ zeptal se Renard tiše.

„Skřeti. Ti ohavní tvorové právě jedí. Nejspíš hlídka záškodníků. Musí jich být aspoň dvacet. Ale ne víc než několik desítek.“

Renard spokojeně přikývl. „Nic, co bychom nemohli zvládnout.“ Huma děkoval Paladinovi, že přes hledí nebylo vidět, jak ustaraný výraz má ve tváři. Renard ukázal na průzkumníka, Humu a dva rytíře po Humově pravici. „Objeďte je zprava, my pojedeme zleva. Až uslyšíte soví zahoukání, vyrazte. Humo, ty budeš velet své skupině.“

Někteří z rytířů sebou neklidně trhli, ale nikdo se nehádal. Huma zíral na hledí svých tří druhů a nedělalo mu potíže číst v očích každého z nich. Mnoho nechybělo a požádal, ať ho někdo jako velitele nahradí, avšak Renard už obracel svoji skupinu.

Huma se rozhodl, že nic neřekne, a obrátil koně. Ať už ti tři cítili cokoliv, byli to Solamnijští rytíři. Dostali rozkaz a poslechnou. Humovi se ulevilo, že ho následovali bez reptání.

Nejeli dlouho, zato pomalu a opatrně. Skřeti byli nedbalí ve všech směrech včetně vojenských postupů, ale třeba měli podnikavého velitele, který mohl myslet na to, aby postavil hlídky. Skřeti se celkově dali ve strategických plánech vojevůdce Dračí Královny jen málo využít. Mohli být jenom záškodníky. Huma to věděl a věděl také, že skřeti bojují jen s malou, pokud vůbec nějakou, dovedností, ale jeho mysl to neuklidňovalo.

Žádné hlídky neviděl, a tak se odvážil sesednout z koně a přehlédnout skřeti tábor z malého pahorku. Že ti tvorové byli ohavní, byl velmi mírný výraz. Kůži měli bledě zelenou, zuby jim vyčnívaly z každého koutku úst a jejich oči Humovi připomínaly oči žáby. Skřeti byli zavalití a pokřivení, ale byli silní. Mnozí z nich měli sekery, a několik jich dokonce nosilo primitivní luky. Jejich brnění vypadala, jako by je sestavili ze všeho, co dokázali vyhrabat na bojištích.

Zatímco je Huma sledoval, přihnal se jeden skřet k tomu, který byl podle všeho jejich velitel. Tento skřet byl dvakrát vyšší a dvakrát ohavnější než všichni jeho podřízení. Skřet veliteli hlídky něco pošeptal. Velitel ztuhl a vyštěkl rozkazy.

Huma věděl, co se stalo. Buď ten nově příchozí stál na hlídce, nebo z nějakého důvodu odešel z tábora. Ať to bylo jakkoliv, skřeti si očividně uvědomili, že se Renard s ostatními přibližuje z druhé strany, a připravovali se k boji. Během několika vteřin se obvykle dezorganizovaní skřeti sešikovali do útočného postavení, což spolu s prvkem překvapení znamenalo, že Renard se svými druhy bude určitě poražen. Nebyl čas poslat někoho, kdo by je varoval.

„Připravte se!“ zašeptal Huma, když znovu nasedal na koně. S mečem v ruce se obrátil k ostatním. „Vyrazíme teď!“

„Teď?“ zeptal se jeden z nich. Rytíři se podívali jeden na druhého a pak zase na Humu.

Huma neměl čas na jejich váhání. S připraveným mečem a štítem kopl koně do slabin. Kůň vyrazil a Huma, který mával mečem nad hlavou, zvolal povel k útoku.

„Paladin!“

Jeho odvaha ho sice ohromila, ale skřeti byli také ohromeni. Otočili se jako jeden muž, aby čelili tomuto neočekávanému nebezpečí. Huma vpadl s koněm doprostřed tábora a jeho meč už dopadal na nejbližšího skřeta. Skřet zvedl rezavý široký meč v náznaku obrany, ale Humův úder rozdrtil nejdříve zbraň a pak i jejího vlastníka.

Huma jen toužil zabít co nejvíce nepřátel a dát tak Renardovi a jeho mužům příležitost, kterou potřebovali. Další skřet padl pod jeho mečem. Ostatní se vrhli na osamělého útočníka. Připravovali si přitom luky a zvedali kopí. Huma věděl, že ho nebudou ochotni zajmout živého.

Pak za sebou uslyšel výkřiky a poznal, že i ostatní tři rytíři se zapojili do bitvy. Teď, když věděl, že naděje na přežití dosud trvá, bojoval s mnohem větším nadšením než předtím. Někteří ze skřetů se odpoutali od těchhle čtyř jezdců a pokusili se znovu sešikovat podle spěšných rozkazů velitele hlídky.

Vzduchem se nesly další válečné pokřiky. Huma vzhlédl a uviděl Renarda, jak s ostatními přijíždí z druhé strany. Ti z nepřátelské hlídky, kteří se pokusili utéct, padli pod mocná kopyta válečných koní. Renard metodicky zabil dva skřety, kteří se mu pokusili postavit, a pak popohnal koně dopředu. Jeho pohyby svědčily o tom, že bojuje skoro s dychtivostí.

Jednoho rytíře z Humovy skupiny skřeti stáhli z koně a těžká sekyra ho zabila dřív, než Huma stačil něco udělat. O několik vteřin později Huma přejel skřeta, který stál nad svou obětí. Ohavný tvor stačil jen vzhlédnout, než ho přední kopyta válečného koně zasáhla do hlavy a rozštípla mu lebku.

Skřeti, kteří věděli, že jsou ztraceni, bojovali s netušeným odhodláním. Jen tři jezdci jim stáli v cestě na svobodu. Huma stěží vykryl další divoký úder. Kolem hlavy mu proletěl šíp.

Náhle se vzduch zachvěl vytím.

Něco skočilo na Humova koně a rytíř krátce zahlédl, že to něco se tvarem podobá vlkovi. Podobnost však končila mrtvolně bílou zsinalostí tohoto tvora, který vypadal jako stažený z kůže. Zdálo se, že jeho žluté mokvající tesáky jsou stejně dlouhé jako Humovy prsty a ostré jako nože. Pak Humův válečný kůň zaržál, i přes rytířův odpor se otočil a rozběhl se pryč z bitvy, s každým svalem napnutým. Vůbec nedbal na zoufalého rytíře, který se ho držel. Někde blízko za nimi tvor znovu zavyl. Huma dokázal jen pevně sevřít uzdu, aby se při divoké jízdě udržel v sedle. Zvuky boje utichaly, jak se vyplašený kůň hnal hlouběji a hlouběji do sežehnutého lesa.

Co mohlo tak vyděsit cvičeného válečného koně? Určitě ne žádné pozemské zvíře.

A pak se tato myšlenka vytratila Humovi z mysli, když jeho kůň prorazil zčernalými větvemi skupinky stromů a země byla najednou hluboko, tak hluboko pod nimi.

2

Když se Huma probral k vědomí, byla tma. Ubývající Lunitár se slabě třpytil a dodával krajině načervenalý nádech. Jako krev, pomyslel si Huma, ale pak tu myšlenku rychle zahnal. Když Lunitár couvá, který z ostatních měsíců bude asi dorůstat? Solinár nebyl nikde vidět. Pokud by skutečně dorůstal Nuitár, Huma to nikdy nezjistí. Nikdo nikdy temný měsíc neviděl – nikdo až na mágy v černých pláštích, kteří uctívali temného boha magie. Pro obyčejné lidi byl ale temný měsíc neviditelný a snad ani ti, kdo šli po stezkách bílé a rudé magie, ho neviděli.

Když se Humovi vyjasnily smysly, začal lépe rozeznávat okolí. Jeho kůň, který si při pádu zlomil vaz, ležel pod ním. Rytíře zachránily před smrtí těžké vycpávky v brnění a objemné koňské tělo.

Pokusil se vstát a málem znovu ztratil vědomí. Veškeré vycpávky v brnění nestačily na to, aby zabránily otřesu mozku. Zatímco čekal, až se mu hlava znovu vyjasní, rozhlížel se kolem.

Za časů, kdy pršelo častěji, to snad mohla kdysi být řeka. Hloubka, která byla přinejmenším čtyřnásobkem Humovy výšky, bohatě stačila k zabití koně, i když to byl silný válečný kůň.

Druhá strana řečiště byla o kus dál. Pokrýval ji řídký porost, který se dal jen stěží nazvat rostlinami, a Huma měl za to, že řeka vyschla před mnoha a mnoha lety, snad ve dnech na počátku války, kdy Dračí Královna usilovala o rychlé rozhodující vítězství nad těmi, kdo následovali Paladina.

Huma se znovu pokusil vstát a zjistil, že bušení v hlavě se už změnilo jen na nepříjemný pocit, pokud ovšem prudce nesehnul hlavu nebo se

nepodíval dolů příliš rychle. Když se podle toho řídil, dařilo se mu udržet na nohou.

„Bohové," vydralo se mu nechtěně z hrdla, protože až nyní si uvědomil, že je sám v nepřátelském území. Ostatní si určitě myslí, že je mrtvý. Mrtvý nebo snad zbabělec, který utekl.

Sbírala se mlha a rozsedlinou se vinuly její hebké studené prsty. Mohl přečkat noc a vydat se na cestu s prvním ranním světlem – přičemž by mohl narazit na další skřeti hlídku – nebo jít v noci a modlit se, aby vše, co se tady skrývalo, bylo v temné mlze stejně slepé jako on. Žádná z těch vyhlídek ho netěšila, ale na jinou možnost nemohl přijít.

Zjistil, že bolest v hlavě se trochu zmírnila a že je schopen najít na zemi meč. Ležel blízko – nepoškozený. Jeho vak však byl dalším zdrojem nesnází. Zčásti byl pohřbený pod koněm, a přestože byl Huma silný, poloha zvířete v podstatě znemožňovala, aby ho zvedl nebo odvalil. Musel se spokojit s trochou proviantu, křesadlem, křesacím kamenem a několika osobními věcmi, které vypáčil z nezavalené části vaku.

Pomyšlení na noční cestu se Humovi příliš nelíbilo, ale osamělé putování otevřenou krajinou za denního světla se mu zamlouvalo ještě méně. Vzal si věci a s mečem v ruce se vydal podél břehů řečiště. Mlha nebude nahoře tak hustá a strategicky bylo vždycky výhodnější jít o něco výš. Huma v to alespoň doufal.

* * *

Mlha sice nehoustla, avšak nijak se to s ní nelepšilo. Huma rozeznal většinu hvězd, ale v okolí dohlédl jen na nějakých deset stop. Při chabé snaze rudého měsíce osvětlit krajinu zahalenou tmou mu dělalo potíže rozeznat podrobnosti. Meč stále držel v ruce. Štít neměl – musel ho ztratit při ztřeštěném úprku svého koně.

Při tomto pomyšlení si Huma nemohl nevzpomenout na pekelného tvora, kterého zahlédl. Jestli tady to stvoření někde je… Sevřel pevněji jílec meče.

Asi po hodině chůze uslyšel drsné výsměšné hlasy. Skřeti! Přikrčil se za trouchnivějícím kmenem stromu. Nedělilo ho od nich víc než deset

kroků a jenom mlha ho zachránila. Zdálo se, že nejméně tři, možná čtyři skřeti si tropí žerty z něčího osudu. Snad se jednalo o vězně. Přestože něco Humu nutilo, aby bezpečně unikl, něco jiného naléhalo, aby pomohl, jak jen může. Opatrně se připlížil ke skřetům a naslouchal.

V bolavé hlavě mu zaduněl ostrý skuhravý hlas. „Myslím, že sám vojevůdce nás za tohohlectoho vodmění." Přidal se k němu hlubší hlas. „Možná nám toho bejka dá. Chtěl bych bejt tím, kdo ho stáhne z kůže na předložku. Zabil Guivera."

„Nikdys neměl rád Guivera."

„Dlužil mně prachy! Teď je nedostanu!"

Do rozhovoru se vmísil třetí hlas. „Jak myslíš, že ho zlobři voddělají?"

Huma napínal uši a zaslechl zvuk nože brouseného o kámen. „Fakt pomalu. Na tydlencty věci voni mají hlavu."

Něco zachřestilo řetězy a Huma se snažil rozpoznat, odkud zvuk přichází. Měl pocit, že odněkud zprava.

„Je vzhůru."

„Tak se pobavme."

Řetězy znovu zachrastily a ozval se zvučný hlas, který byl i na tu vzdálenost dobře slyšet. „Dejte mi zbraň a nechte mě bojovat."

„Ha!" zařehtali se skřeti. „To bys rád, co, kravskej ksichte? Nejsme přece blázni."

„Budete mi stačit, než přijdou další." Náhle hlas zachroptěl, jako kdyby ten někdo vynakládal velké úsilí. Skřeti hlasy, Huma je odhadoval na čtyři, ztichly, dokud se chroptění nezměnilo v lapání po dechu. Potom znovu zachrastily řetězy.

„Na chvíli sem myslel, že to dokáže!"

„Dva měďáky, že jo!"

„Co? Blázne! Na todle bys vsadil?"

„Guiver by vsadil."

Huma byl natolik zaujatý skřety, že téměř přeslechl měkké kroky za sebou. Když je uslyšel, byl si jistý, že ho příchozí už uviděl. Šel však dál a Huma si brzy uvědomil, že tvor – byla to skřeti hlídka – dobře v mlze nevidí. Přesto by několik dalších kroků přivedlo skřeta tak blízko, že by ani hustá mlha rytíře nezachránila.

Huma sebral odvahu a potichu skřeti hlídku zezadu obešel. Srovnal krok se skřetem, ale jeho nohy byly o polovinu delší. Každým krokem tak byl o hodně blíž. Už jen pár…

Z tábora se ozval rozzlobený řev. Rytíř i skřet se bez přemýšlení otočili a hleděli jeden na druhého, než si uvědomili situaci. První začal jednat Huma, jenž skočil na skřeta v zoufalém pokusu umlčet ho. Zasáhl ho mečem i tělem a skřet klesl k zemi – stačil však ještě vydat tlumený výkřik.

* * *

„Prasečníku?“

Huma proklel smůlu a odplížil se od skřetova těla. Skřeti přestali týrat zajatce, jenž byl očividně tím, kdo křičel, a opatrně vyrazili směrem, ze kterého se podle nich ozval křik jejich druha.

„Prasečníku!“

„Asi zas zakop vo šutr.“

„Kam to lez, že si musel dobít ksicht? Prasečníku!“

„Já budu radši tady. Jenom tak, kdyby něco.“

„Je tady Snej. Buď pudeš s náma, nebo si vochutnáš to, co děláme tomu bejkovi.“

„No jo, no jo!“

Skřeti dělali dostatek hluku na to, aby přehlušili zvuk Humových kroků. Navíc ho skrývala mlha, i když jednoho z těch tvorů napadlo vzít si pochodeň. Brzy však narazí na mrtvé tělo svého druha a tím Humova výhoda skončí.

Huma se dostal až k okraji tábora. Myslel si, že uviděl velkou postavu schoulenou na zemi, která zřejmě měla na hlavě přilbu s rohy, ale mlha jí dodávala na člověka podivné rozměry. Nepodobala se ani elfovi nebo trpaslíkovi. Kolem ohně, který slabě hořel, se pohyboval temný stín a Huma věděl, že to je určitě skřet Snej, který zůstal, aby hlídal vězně.

Přestože oheň osvětloval okolí jen slabě, nedělal si Huma příliš velké naděje, že se ke skřetovi připlíží. Na zemi před ním se nebylo kde skrýt a

neklidný skřet se otáčel sem a tam. Huma rozeznal, že má v tlapách něco, co vypadalo jako zlověstná obouruční sekera.

Huma narazil volnou rukou na několik malých kamínků a hlavou poznamenanou otřesem mozku mu probleskl plán. Vzal hrst kamínků a odvážil se zvednout na kolena. S krátkou modlitbou k Paladinovi je hodil na druhý konec tábora, daleko od vězně.

Skřet se zachoval k Humově velké úlevě podle očekáváni – odběhl, aby to tam prozkoumal. Huma nabral další hrst oblázků, postavil se a tiše se vydal zezadu k vězni. Když byl v půlce cesty, hodil druhou hrst kamínků, které měl v ruce, a dbal na to, aby letěly ještě dál. S bušícím srdcem ušel zbývající kus cesty.

Vězeň, ať už to byl kdokoliv, byl mohutný. Mohutný a zapáchající. Zdálo se, že jeho přilba je vlastně jakási pokrývka hlavy, i když si ji Huma neprohlédl natolik důkladně, aby se ujistil.

„Buď úplně zticha," zašeptal vězni.

Cítil, jak tělo ztuhlo, ale neozvala se žádná odpověď. Ze svého postavení Huma viděl, že vězeň má nohy svázané provazem, na rozdíl od rukou, které byly v řetězech. Sáhl si za opasek a vytáhl dýku, právě když ostatní skřeti zrovna společně vykřikli, jak objevili mrtvého druha.

„Přeřízni si pouta a utíkej! Budu se snažit ze všech sil, abych ti získal čas!" Už když to říkal, podivil se své troufalosti – nebo bláznovství. Bylo těžké říct, co to bylo. Věděl jen, že nasazovat život za jiné je jeho rytířskou povinností.

Huma se narovnal ve chvíli, kdy Snej spěchal nazpět, aby zjistil důvod křiku. Skřet si v první chvíli spletl Humu s jedním ze svých druhů, ale téměř okamžitě omyl rozpoznal a vytáhl sekyru, aby na mladého rytíře divoce zaútočil. Huma lehce uhnul a škrábl skřeta do ruky. Snejovi se vrátila trocha důvtipu a zavolal o pomoc.

Ve skřetových útocích nebyla žádná obratnost, jen hrubá síla. Huma se snadno vyhýbal máchnutím sekyry, ale přesto věděl, že každý ztracený okamžik ho stojí hodně. Už slyšel, jak ostatní skřeti dusají zpět do tábora.

Pak skřet, který byl očividně vůdcem, vykřikl překvapením a zaječel: „Ten bejk je volnej!"

To něco se skutečně uvolnilo a Huma se v duchu ptal, koho či co to vlastně pustil. Kolem něj se prohnala s divokým primitivním výkřikem temná postava. Vyděšený skřet pustil se zařinčením sekeru a sám padl na zem hned za ní.

Vězeň určitě nemůže beze zbraně a s rukama v řetězech přežít tváří v tvář třem protivníkům. Když se však Huma otočil, aby pomohl, první, co uviděl, byla obrovská neohrabaná postava, která se tyčila nad skřety, jako by to byly malé děti. Jeden z nich se dostal příliš blízko a teď se bezmocně zmítal ve vzduchu nad hlavou někdejšího vězně. Další dva bázlivě ustupovali. Huma se zastavil, poněvadž si najednou nebyl jistý, jestli by bylo moudré přibližovat se.

Osvobozený vězeň hodil nešťastného skřeta na nejbližší dva z jeho druhů, kteří se vyhnuli letícímu tělu a se zapištěním se obrátili, aby utekli. Srazili se, až kosti zapraskaly, padli na hromadu a zůstali nehybně ležet.

Jediný skřet, který přežil, neměl čas se bránit, protože vysoký svalnatý vězeň natáhl obě ruce a omotal vyděšenému skřetovi kovový řetěz kolem krku. Jediným škubnutím, které dokazovalo, jakou má v mohutných rukách sílu, mu zlomil vaz. Bezvládné skřeti tělo padlo k zemi jako pytel zrní.

Huma se zastavil asi dvacet stop od vězně, kterého osvobodil. Ať ten tvor byl kdokoliv, byl alespoň o stopu vyšší než Huma, který nebyl nijak malý, a skoro dvakrát širší. Vypadalo to, že jeho paže jsou stejně silné jako Humova stehna a jeho nohy by mohly utíkat dvacet mil bez známky námahy.

Tvor se chvíli těšil z pohledu na svou pomstu, ale pak se narovnal a zdálo se, že si rytíře prohlíží.

„Máš mou vděčnost, Solamnijský rytíři," řekl hlubokým zvučným hlasem. „Dlužím ti život. Tento dluh ti nebudu moci nikdy splatit, budu se však snažit ti to vynahradit, i když to bude trvat celý zbytek mého života."

Huma zůstával ve střehu, ale jeho neklid se částečně rozplynul. „Nic mi nedlužíš. Každý by udělal totéž."

Vysoká postava se hrozivě zasmála. „Opravdu?" Vězeň se otočil tváří k rytíři a navzdory šeru bylo jasné, že ten, koho Huma osvobodil, není

člověk ani elf. Rohy byly součástí toho tvora, stejně jako hustá tmavá srst, která mu rostla na temeni a velké části zad. Přesně jak to bez obalu řekli skřeti, nepodobal se vězeň ničemu více než býkovi s tělem člověka.

Byl to minotaurus.

Tvor udělal několik kroků k Humovi, jako kdyby chtěl dokázat, že mu nechce ublížit. Přestože Humu výcvik naléhavě varoval, že toto je nepřítel, a to jeden z nejkrutějších, jeho přirozená zvědavost jím byla okouzlena. Jenom málokdo v této oblasti někdy viděl minotaura. Jejich mateřská země byla daleko na východním pobřeží Ansalonu. Humovi však zvědavost nezabránila v tom, aby nezvedl meč do připravenější polohy.

Zdálo se, že hlava tvora je příliš veliká i na tak mohutné tělo. Temeno a zadní část trupu pokrývala hustá tmavá srst, zatímco zbytek těla jenom řídké chlupy. Minotaurovy oči se hodně podobaly očím opravdového býka, přestože se v nich zračila moudrost. Místo obličeje měl krátký široký čenich a zuby, které odhalil při letmém úsměvu, vypadaly, že jsou více přizpůsobené k trhání masa než ke žvýkání trávy. Huma si vzpomněl na některé z příběhů o tomto plemeni a bezděčně udělal krok dozadu.

Minotaurus zvedl dlouhé široké ruce a ukázal řetězy, kterými je měl spoutané. Prsty měl tlustší a tupější než člověk a na jejich konci byly ostré nehty – ne, drápy. Ve srovnání s tím vypadaly Humovy ruce jako ruce rok starého dítěte.

„Myslím, že máš proti mně výhodu, na rozdíl od skřetů, kterých musí být šestkrát víc než protivníků, aby vůbec snili o útoku. Jsem si jistý, že víš, jak zacházet s tou skvělou zbraní."

„Vím," vyrazil ze sebe nakonec Huma. „Co jsi tu dělal? Jak to, že jsi byl vězněm těch skřetů? Vždycky jsem slyšel, že minotauři jsou spojenci zlobrů."

Karmínově červené měsíční světlo dodávalo očím někdejšího zajatce děsivý vzhled. *„Vojenští otroci* je přesnější, Solamnijský rytíři. Nejsme pro spolubojovníky víc než otroci. Obsadili naše země a drží naše rodiny jako rukojmí, i když tomu říkají *ochrana.* Proto děláme to, co oni nesvedou. Jednoho dne však budou vládnout minotaurové. Čekáme na ten den."

„To ale nevysvětluje, proč tě zajali.“ Huma se zatvářil tak sebejistě, jak jenom dokázal. Minotaura by nestálo moc síly zlomit mladému rytíři vaz. Důkaz už viděl.

Napůl zvířecí tvor spustil spoutané ruce a odfrkl si. „Zabil jsem svého zlobřího kapitána, člověče. Srazil jsem ho holýma rukama. Dobrý úder. Jednou ranou jsem mu rozrazil lebku.“

Pomyšlení na to, že by udeřil, nebo dokonce zabil nadřízeného, Humu vyděsilo. Zvedl hledí a odvážil se přiblížit k minotaurovi.

„Zabil jsi ho?“

„Ty máš rád zlobry? Díky mně už svou sekyrou nikoho nepřipraví o život – a v tom byl dobrý, to mu přiznám. Mnoho jich tou sekyrou padlo, člověče, také slabí a bezmocní. Našel jsem ho nad tělem starého muže a dvou dětí, snad jeho vnoučat. Udělal jsem, co jsem pokládal za správné. Není vůbec čestné pobíjet staré, slabé nebo děti. Alespoň mezi mým lidem ne. Nestrpěli mou zradu. Myslel jsem si, že to tak je i mezi Solamnijskými rytíři. Možná jsem se ale mýlil.“ Minotaurus opět zvedl spoutaná zápěstí a způsobil tak, že Huma udělal rychle několik kroků vzad. „Buď mě zabij, nebo mě osvoboď z těchto řetězů. Nehodlám se o tom bavit. Skřeti otrávili to málo jídla, co mi dali. A námaha mě skoro zabila.“

Minotaurus se skutečně hroutil. Huma dospěl k rozhodnutí, zamítl je, dospěl k jinému a nakonec se vrátil k tomu původnímu. Ani potom ale nic neudělal. Mohl skutečně věřit slovům toho podivného tvora před sebou? Předpokládalo se, že minotauři jsou čestné plemeno, ale slouží bohům zla. Takto ho to vždycky učili.

Humova pravá ruka se zachvěla, jak kvůli jeho vlastním myšlenkám, tak kvůli nepříjemné poloze, ve které ji držel. Zvířecí člověk trpělivě čekal, připravený na smrt i na osvobození. Klid a důvěra, s jakou někdejší zajatec stál proti zachránci, nakonec rozhodly za Humu. Pomalu a opatrně zasunul meč do pochvy.

„Který z nich má klíče?“

Minotaurus padl na kolena. Jeho dech se změnil v supění, jako když se býk chystá zaútočit. „Ten, kterého jsem odhodil. Bude je mít on, pokud vůbec někdo. Nikdy jsem ty klíče neviděl. Neměli pro ně ani důvod. Konec… koneckonců, proč by mě chtěli pouštět?“

Zatímco vyčerpaný zběh odpočíval, přistoupil Huma k skřetovi a prohledal četné váčky, které měl kolem pasu. V každém z nich bylo velké množství věcí, z nichž mnohé byly odporné válečné trofeje – jak znal Huma skřety, spíše o ně obrali mrtvé – a některé nebyly k poznání. V jednom z váčků nakonec klíče našel.

Minotaurus měl zavřené oči a Huma si najednou začal dělat starosti, jestli mu jeden ze skřetů přece jenom nezasadil nějakou smrtelnou ránu. Rozložitá postava však oči otevřela, když jí před obličejem zacinkal klíči.

„Mé díky," pravil minotaurus, když mu Huma osvobodil obě zápěstí. „Při mých předcích po dvacet generací, nespočinu, dokud nevyrovnám dluh. Na to přísahám."

„To není třeba. Byla to – byla to má povinnost."

Minotaurovi se nějak podařil velmi lidský výraz nedůvěřivosti. „Nicméně já dodržím přísahu, jak uznám za vhodné. Ať se neříká, že Kaz je horší než jeho předkové."

Huma se postavil. „Můžeš chodit?"

„Počkej chvíli." Kaz se rychle rozhlédl kolem. „Kromě toho netoužím zůstat dnes v noci venku. Dal bych přednost nějakému úkrytu."

„Úkrytu před čím?" Huma si nedokázal představit, co by mohlo dělat starosti tak mocnému bojovníkovi, pokud to nebyl drak nebo jiný tvor podobných rozměrů.

Kaz se pomalu postavil. „Ten kapitán byl oblíbencem vojevůdce. Mám strach, aby vojevůdce nevypustil některého ze zvířecích miláčků toho odpadlíka."

„Nerozumím."

Minotaurus najednou zaměřil pozornost na získání slušné zbraně. Uviděl sekeru, kterou upustil Humův první protivník, zvedl ji a vyzkoušel. „Dobrá. Asi trpasličí." Humovi odpověděl: „Doufejme, že nebudeme zbraně potřebovat. Myslím, že by to nikdo z nás nepřežil."

V rukách skřeta sekyra vypadala veliká, ale Kaz s ní zacházel s lehkostí toho, kdo je zvyklý na ještě větší zbraně. Přestože byla sekyra vyrobena jako obouruční, stačila minotaurovi jen jedna mohutná tlapa, aby ji uchopil.

„Kterým směrem jsi plánoval, že půjdeš?"

„Na sever."

„Do Kyru?“

Huma zaváhal. Věděl, že mnoho rytířů včetně Beneta by nikdy neosvobodilo takového tvora z pout, ale hnalo by ho pustinou na hrotu meče. Zcela určitě by minotaurovi nikdy neprozradili konečný cíl cesty. Kdyby byl takzvaný vězeň ve skutečnosti špehem, mohlo by se takové podřeknutí stát osudným pro více lidí než jen pro Humu. Zdálo se však, že Kaz má čestnou povahu.

Huma váhal už jen okamžik a pak nakonec přikývl. „Ano, Kýr. Doufám, že se znovu připojím ke svým druhům.“

Minotaurus máchl sekerou přes rameno a připevnil ji k něčemu, o čem si Huma uvědomil, že je to řemení určené právě pro tento účel. Závěs byl jedním ze dvou kusů oblečení, jež měl Kaz na sobě. Tím druhým byla jakási suknice, nebo snad velká bederní zástěrka.

„Obávám se, že jít do Kýru není právě teď moudré rozhodnutí, ale nebudu ti to rozmlouvat.“

„Proč to není moudré rozhodnutí?“

Kaz předvedl napodobeninu lidského smíchu, jež byla plná očekávání. „Kýr je teď místem bojů. Moji druhové zlobři tam určitě jsou už teď, kdy spolu mluvíme.“ Zasmál se a opět to znělo, jako když zasupí býk. „Bude to úžasný boj. Kdybych tam tak mohl být!“

Huma se ušklíbl nad zřejmým potěšením ze zabíjení, které jeho nový druh vyjádřil. Některé z příběhů o podivných minotaurech byly očividně až příliš pravdivé.

Rytíř si otřel z meče zasychající krev a přitom si dodával odvahu. Jen krátce pohlédl na nově nalezeného druha, který, jak se zdálo, rozpoznal v jeho tváři stopy odporu.

„Můžeš jít se mnou nebo se vrátit ke svým druhům, Kazi,“ řekl Huma. „Jak chceš. Je možné, že rytíři tě budou jen opatrně přijímat jako zběha.“

Kaz nezaváhal. „Rozumím něčemu z toho, co cítíš, Solamnijský rytíři. Chápu až příliš dobře, jak moc se lišíme. Přesto však máš u mě dluh a já bych se raději postavil tvým druhům, než se vrátil ke svému vojsku a trpěl při pomalém mučení před popravou. Vůbec netoužím vydat se zlobrům na milost a nemilost.“

Kdesi daleko něco zavylo do noci. Byl to vlk, usoudil Huma… ale nebyl to vlk. Bylo to příliš chladné, příliš… zlé.

„Nejlépe uděláme, když vyrazíme," rozhodl rychle Kaz. „Toto není místo k přenocování. Pach smrti sem určitě přivábí návštěvníky a já, rytíři, bych raději šel dál."

Huma rozhodně přikývl, ale stále upíral oči směrem, odkud se vytí ozvalo. Najednou ho těšilo mnohem více, že je ve společnosti minotaura. „Dobrá." Natáhl pravou ruku na důkaz přátelství. „Já se, příteli Kazi, jmenuji Huma."

„Huma." Síla, s jakou minotaurova ruka sevřela Humovu, sice nestačila na to, aby rozdrtila rytíři všechny kosti, ale moc k tomu nechybělo. „Silné jméno. Jméno válečníka."

Huma se rychle odvrátil a zvedl vaky. Jak se ten minotaurus mýlil! Vskutku válečník! Huma cítil, jak se mu pod brněním zachvělo celé tělo. Pokusil se představit si na svém místě Beneta, který by jednal jako rytíř zrozený k velení. To pomyšlení ho však ještě více sklíčilo, protože věděl, že Benet by se nikdy nedostal do takovéto situace.

Opustili tábor s dohasínajícím ohněm a poházenými odpadky a zamířili směrem, který Huma zvolil. Nikdo z nich teď, z rozdílných důvodů, nemluvil. Za nimi se opět ozvalo vytí – naštěstí však o nic blíže než předtím.

3

Oba poutníci zjistili, že nemohou dojít příliš daleko, aniž by si odpočinuli. Humu pořád bolela hlava a Kaz ještě úplně nepřekonal účinky otráveného jídla, které mu dali skřeti, když ho zajali.

„Byl jsem blázen! Chytili mě, když jsem spal jako novorozenec, a pěkně mě svázali! Jsem cokoliv, ale nejsem takový blázen, abych se postavil proti dvěma kopím, která by mě připíchla k zemi. I skřeti se musí na takovou vzdálenost trefit.“ To poslední Kaze rozesmálo, i když Humovi to prohlášení příliš směšné nepřipadalo.

Nakonec se dohodli, že se zastaví u malého pahorku, který jim poskytne trochu ochrany. Nepříjemně se to tam podobalo místu, které si zvolila skřetí hlídka. Přesto to však bylo lepší než zůstat v úplně otevřené krajině. Huma se jen modlil, aby na hlídce neusnul dřív, než přijde řada na minotaura.

Chvíli spolu mluvili – snad proto, že ani jeden z nich se ve spánku necítil bezpečný. Huma mluvil o rytířích, o tom, čemu hlavně věří a jak jsou organizováni. Kazovi to připadalo zajímavé. Mnoho věcí na rytířích na toho tvora z východu zapůsobilo, zejména to, jak velice si váží cti.

Kaz se pustil do mnoha podrobností o svém lidu. Byli to zdatní námořníci, to je pravda, ale jejich životy teď ovládali zlobři. Dosud měli svá klání ve cti, při kterých vyšší hodnost získal ten, kdo porazil protivníka. Zlobry to však příliš nezajímalo, a tak zavedli jiná opatření, která vyhovovala jejich způsobům. Proto Kaz začal velmi nenávidět své takzvané pány ještě před vražednou potyčkou s kapitánem. Cítil, že pro jeho plemeno je vše lepší než otroctví.

Humu trochu zneklidňovalo, že věří takovému tvorovi, jako je Kaz. Měl už možnost vidět, jak krutý může být minotaurus. Huma by nikdy nedokázal zlomit protivníkovi vaz tak snadno a s takovou dychtivostí jako Kaz. Přesto však cítil, že slovům minotaura se dá věřit. Spor zmítal Humovou myslí, dokud rytíř nepropadl únavě. Pak už všechny myšlenky zmizely.

Noc uplynula v klidu stejně jako první hodiny dalšího dne. Posnídali to málo potravin, které Humovi zbylo. Letmý pohled do skřetich vaků zbavil rytíře veškeré touhy po jídle, které ti tvorové snad mohli mít u sebe, a kromě toho mohlo být jejich jídlo úmyslně otrávené.

Den byl dost mrazivý. Zvedal se chladný vítr a Huma byl vděčný, že má pod brněním dobrou silnou vycpávku. Zdálo se však, že Kaze studené počasí vůbec netrápí. Minotauři byli průzkumníci, námořníci i válečníci a v zemích, kde se Kaz narodil, mohlo být za zimních měsíců výjimečně chladno. Tento minotauří pěšák s odhalenou hrudí neměl ani boty. Kdyby takto daleko šel bosý Huma, měl by nohy zjizvené, zakrvácené a rozdrásané, protože zem, která v minulosti vyschla, tu byla tvrdá a drsná.

Kolem poledne si Huma povšiml v dálce jezdců. Nejeli Humovým a Kazovým směrem a brzy skupina zmizela z dohledu. Huma ale Solamnijským rytířům věřil, a to znamenalo značnou naději, že oddíl, nebo alespoň jeho část, čeká poblíž.

Kaz však oproti tomu nebyl přesvědčen o tom, kdo ti jezdci byli. Tak blízko bojiště to mohl být kdokoliv.

„Pravda, zdá se, že to byli lidé nebo snad elfové, ale mohou patřit k těm, kteří slouží Takhisis. Ty jsi nikdy neviděl Černou gardu, elitní vojáky vojevůdce. Ostatně ani odpadlíky."

Minotaurus už předtím použil toho záhadného výrazu. „Kdo jsou ti odpadlíci?" zeptal se Huma.

„Nevyškolení čarodějové. Šílení mágové. Všichni tak či onak unikli pozornosti magických řádů. Nejsou sice všichni zlí, ale říká se, že jeden z nich, jenž má obrovskou moc, uzavřel smlouvu se samotnou Královnou Temnot, která teď tak zoufale touží po vítězství, že se vyhýbá vlastním mágům v černých pláštích."

Magie. Huma toho o ní věděl víc než většina jeho druhů. Vyrůstal s ní. Jeho nejlepší a vlastně jediný přítel Magius se dal na magii. Od samého začátku mu říkal, že jednoho dne bude velkým a mocným čarodějem, i když pak Humu začalo přitahovat rytířství, o kterém jeho matka prohlašovala, že na ně má dědičné právo.

Při vzpomínce na Magia začal Huma příliš myslet na dřívější léta, na časy, které, i když je uchovával v srdci, ho učinily zahořklým a nejistým. Magia už neviděl roky – vlastně ode dne, kdy jeho přítel dokončil studia a odebral se do Věže, aby složil zkoušku, která rozhodne o jeho osudu. Téhož dne dospěl Huma k vlastnímu rozhodnutí a vydal se na cestu, aby se postavil před Solamnijské rytíře a zažádal o místo v jejich řadách.

Huma ty myšlenky zahnal.

Pokračovali v chůzi. Kaz neustále přehlížel obzor, ale zdálo se, že tato krajina je pro něj neznámá. V jednu chvíli se otočil a zeptal se: „Jsou všechny země lidí takovéhle?“

„Ty jsi nikdy žádné neviděl?“

„Jenom ty nejhorší oblasti. Kam jinam by nás zlobři nasadili než do těch nejhorších míst? Jsme pro ně svým způsobem více postradatelní než skřeti. Oni nevěří nikomu, ale vědí, že skřety mohou ovládat.“ Huma přikývl, že rozumí. „Jsou ještě země nedotčené válkou, ale každým rokem jich ubývá. Tam, kde byl můj domov, je teď pustina podobná této.“ Při těch slovech ho zaplavily hořké vzpomínky. Přinutil se soustředit na cestu před sebou. Minulost byla pryč.

Minotaurus najednou upřel zrak dopředu. „Máme společnost.“ Rytíř přimhouřil oči. Přibližně jejich směrem mířily skoro čtyři desítky postav – všechny vypadaly na lidi. Ti, kdo přežili v nějaké vesnici, uvědomil si Huma. Byli to očividně uprchlíci. Měli dva rozbité vozy tažené polomrtvými zvířaty a muži, kteří ta zvířata vedli, nevypadali o nic lépe. Byly tam také ženy, a dokonce několik dětí. Jak se přibližovali, Huma si uvědomil, že většina z nich hledí na jeho druha. Na to, co mohl z těch pohledů vyčíst, raději příliš nemyslel. „Musíme být opatrní, Kazi.“

„Kvůli té žalostné chátře? Nemusíš se bát. Zvládnu je všechny sám.“ Kaz sáhl po sekyře, kterou měl upevněnou na zádech, ale Huma ho chytil za ruku.

„Ne!“ zasyčel. „To je vražda!“

Válečník, který obvykle ihned jednal, tentokrát zaváhal. Minotauři uvažují zcela jinak než lidé. Kaz viděl hrozbu – je tady víc než dost lidí na to, aby ho srazili k zemi, pokud nebude jednat. Jeho svět nepřijímal smíření. Buď vyhraješ, nebo zemřeš. Huma ohromeně stál – nechtěl s Kazem bojovat, ale nemohl mu dovolit, aby se do uprchlíků pustil.

Přestože Kaz spustil ruku, zlo už bylo napácháno. Vesničané viděli jenom nestvůru, která jim hrozí zbraní. Byli už svědky zničení svých domovů a pobití příbuzných a přátel. Zoufalství nad bezmocí v nich pořád rostlo, ale neměli si ho jak vybít. Teď jim v cestě stál osamělý minotaurus, který všechno to zlo a utrpení ztělesňoval.

Několik mužů a žen, otrhaná lůza, se vybelhalo dopředu. Byli bledí a naplněni sebevražedným zděšením. Chtěli jen jedinou příležitost, aby mohli, ještě než zemřou, oplatit všechny křivdy, které se jim staly.

Huma byl tím pohledem vyděšen. Ti lidé pohyby připomínali oživlé mrtvoly, které v rukou jako zbraně svíraly zemědělské nástroje, nože, provazy i různé věci z domácnosti. Kaz zůstal pevně stát, jen krátce pohlédl na Humu.

„Jestli se přiblíží ještě o pár kroků, zaútočím, ať si říkáš, co chceš. Nebudu tu jen tak stát, abych zemřel pod jejich rukama.“ Minotaurovy oči planuly krvavě rudou barvou. Brzy bude jednat. Huma skočil před dav s mečem zdviženým ve vzduchu. „Stůjte! Nechce vám ublížit!“

Byl to zoufalý pokus a výsledek byl takový, jakého se rytíř obával. Vražedný dav se sice zastavil, ale jenom proto, aby se rozhodl, co udělá s mladým rytířem, který mu stojí v cestě.

„Jdi stranou!“ zaječel postarší muž s prošedivělými vlasy. Přes oko měl uvázaný kus látky s krvavou skvrnou, která prozrazovala nedávné zranění. Kůži měl rozpraskanou a řídké vlasy se mu lepily k hlavě. „Chceme ho! Musí zaplatit za to, co udělal!“

„Nic vám neudělal!“

Jedna žena, o něco starší než Huma, která dříve bývala očividně krásná, po něm plivla. „Je jedním z nich! Nezáleží na tom, jestli to byl zrovna on, kdo zabil moje děti! Když to neudělal tady, udělal to někde jinde!“

Bylo zbytečné snažit se něco vysvětlovat. Neposlouchali by Humu, a i kdyby přece jen poslouchali, neospravedlnilo by to hrůzy, které zažili. Jejich jediným cílem bylo zabít Kaze.

Huma v zoufalství máchl mečem. Ozvalo se zamumlání a několik méně statečných srdcí couvlo, ale to, že Solamnijský rytíř očividně zradil vlastní rasu, bylo víc, než mohli unést. Dav se opět pohnul dopředu a bylo zřejmé, že tentokrát je jejich cílem i Huma.

Rytíř slyšel, jak za ním jeho mohutný společník vytahuje sekyru. „Neměj strach, Humo. Rozdrtíme je."

V těch slovech bylo ještě více očekávání než poprvé, kdy si Huma všiml Kazová nadšení z boje.

K zastrašení vesničanů nestačil ani pohled na rozzlobeného minotaura, který svíral ve veliké ruce mohutnou válečnou sekyru. Vyhublé kostnaté ruce, na kterých visely cáry šatů, se zvedly. Někteří vesničané neměli zbraně, jiní byli ochotni zaútočit s čímkoli, co měli v rukou. Huma ustoupil.

Opravdu zabije tyto lidi, aby chránil toho, kdo byl ještě před několika dny nepřítelem? Žádný rytíř by to neudělal. Huma to věděl. Přesto jim však nemohl nechat Kaze napospas.

„Kazi, měl bys raději utéct!"

„Zabijí tě, Humo. Zabijí tě za to, že jsi mi pomáhal. Raději bojujme."

To bylo to poslední, po čem Huma toužil, ale zdálo se, že není jiná možnost. Buď ustoupí stranou a zradí minotaura, nebo zůstane a zradí ty, které přísahal chránit. Ruka s mečem se mu zachvěla.

Za rytířem se zdvihl silný vítr.

Dav ztuhl a všechny oči pohlédly k obloze. Huma slyšel, jak se za ním Kaz prudce otočil a zaklel.

„Drak!"

Zvedl se oblak prachu. Huma se ohlédl, ale v rozvířeném prachu nic neviděl. Slyšel však třepotání velkých křídel, jak se drak nepochybně chystal přistát. V duchu viděl jednoho z těch vražedných černých draků nebo snad obrovského červeného, jak přilétá, aby je všechny zabil. Jeho meč nebude naprosto k ničemu.

Kaz zaútočil ještě dřív, než se prach usadil. Pramálo mu záleželo na tom, jestli to byl drak temnoty nebo světla, protože už stejně neměl

žádnou vyhlídku do budoucnosti. Jen doufal, že způsobí nějakou škodu dřív, než ho leviatan rozdrtí. V běhu zařval válečný pokřik a zamával sekyrou nad hlavou. Když zasazoval úder, Huma poprvé draka spatřil.

Přestože věděl, že je už příliš pozdě, zvedl ruku a zakřičel: „Ne!“

Minotaurova síla byla skutečně úchvatná, říkalo se, že sekyra v rukou minotaura štípe balvany. Kdyby Kaz udeřil, bylo by docela možné, že by zvítězil. Místo toho však ztuhl v půli rozmachu a setrvačností spadl hlavou napřed na zem, přímo pod drakovu velkou tlamu.

Drak se jen krátce podíval na toho zběsilce na zemi a pak vzhlédl, aby si prohlédl rytíře. Huma opětoval jeho pohled. Jako rytíř byl zvyklý na příchody a odchody draků světla, kteří sloužili jako ochránci a poslové. Žádného však ještě neviděl takto zblízka.

Byla to vysoká zářivá dračice, která měla celé tělo stříbrné, až na dvě planoucí oči. Huma instinktivně poznal, že je to samice, i když by jen těžko dokázal vysvětlit podle čeho. Tlamu měla dlouhou a špičatou, čelisti delší než jeho paže a zuby tak dlouhé, že by Humovi snadno jedním cvaknutím ukousla hlavu.

Navzdory tomuto vzhledu zněl ale její hlas hluboce a melodicky. „Solamnijský rytíři, co tu děláš? Jsi daleko od svých druhů. Prohledáváš tu snad toto smetí? Buď ujištěn, že minotaurus nikam neuteče. Neuteče, dokud ho bude držet síla mé vůle.“

Huma sklonil meč. Vesničané ustoupili do pozadí, i když jim žádné skutečné nebezpečí nehrozilo.

„Jsi v pořádku?“ Ta otázka se zdála oprávněná – stříbrná dračice si o něj vlastně dělala starosti.

„Prosím,“ vyrazil ze sebe Huma. „Neubližuj mu! Není to tak, jak si myslíš!“

Zdálo se, že se ho její třpytivé oči snaží odhadnout. „Proč si přeješ ušetřit život tohoto tvora?“ zeptal se leviatan zvědavě. „Má snad informaci, po které toužíš? Mohu z něj dostat informace bez větších potíží.“

Drak čekal s trpělivostí toho, kdo neměří čas na minuty, ale na staletí.

„Je to můj druh. Odvrátil se od zla Královny Temnot.“

Kdyby Humovi někdo řekl, že se ve dračí tváři může zračit velmi lidské překvapení, vysmál by se mu. Přesně tak tomu ale bylo. Dál už rytíř nic neřekl a dračice se snažila to neobvyklé prohlášení strávit.

„Ten minotaurus by mě udeřil. Je zřejmé, že mi chtěl velmi zle ublížit. Jak potom mohu ospravedlnit tvoje požadavky?“

Huma ztuhl. „Musíš věřit mému slovu. Nemám žádný důkaz.“

Dračice se tomu vlastně usmála, ale od draka i úsměv naháněl hrůzu. Pan Osval kdysi řekl, že dračí úsměv je úsměvem lišky, která se chystá sníst slepici.

„Prosím za odpuštění, Solamnijský rytíři. Nechtěla jsem říct, že nevěřím tvým slovům. Musíš však připustit, že minotaurus, který bojuje po boku rytíře, se nevidí každý den.“

„Neurazil jsem se.“

„Co s nimi?“

Huma se neotočil. Stále si pamatoval svoji nerozhodnost a k čemu mohla vést. „Jejich strach a hněv je pochopitelný. Mnoho trpěli. Nic proti nim nemám.“

Dračice přijala jeho odpověď zavlněním dlouhého štíhlého krku. Vesničanům řekla: „Sešli jste z cesty. Otočte se na jihozápad. Jsou tam kněží bohyně Mišakal, kteří se postarají o vaše zraněné a dají vám najíst, řekněte to všem ostatním, které po cestě potkáte.“

Nikdo nic nenamítal a Huma byl za to vděčný. Dračice sledovala, jak uprchlíci vyrazili správným směrem. Pak pohlédla na Kaze téměř s odporem.

„Když ho propustím, bude pak už zcela na tobě, jak se mu povede. Mám jeho rasu ráda stejně málo jako ti nešťastníci.“

Huma zaváhal. „Nemohu se zaručit za to, jak se zachová, když ho propustíš. Snadno se rozzlobí.“

„To je rysem minotaurů. Kdyby se pořád vzájemně nezabíjeli v soutěžích síly a hodnosti, myslím, že by už dávno obsadili celý Ansalon.“

Povzdechla si a Humovi zavanul horký vzduch do tváře tak silně, že musel zavřít oči. „Dobře tedy.“

Při těchto slovech minotaurus náhle vyskočil na nohy. Nezaútočil znovu, ale zastavil se kus od draka a rytíře se sekyrou připravenou k útoku a ostražitě si dračici prohlížel.

Dračice opětovala jeho pohled s něčím, co se podobalo pohrdání. „Slyšel jsi všechno.“

Nebyla to otázka a výraz mohutného válečníka Humovi prozradil, že Kaz všechno slyšel až příliš dobře. Přesto však nikomu z nich nevěřil.

„Slyšel jsem. Nejsem si jistý, čemu mám věřit.“

„Snadno jsem tě mohla rozdrtit, minotaure.“ Stříbrná dračice zvedla na důkaz mohutný dráp. Kdyby kdokoliv z nich pocítil sílu, která se v něm ukrývala, zůstalo by po něm jen velmi málo k oplakávání.

Kaz obrátil pohled k Humovi. „Jednou jsi mi zachránil život, rytíři Humo. Zdá se, že jsi to udělal i podruhé, i když tentokrát jen slovy.“ Minotaurus potřásl hlavou. „Nikdy nebudu schopen ti ten dluh dostatečně splatit.“

Huma se zamračil. Zase dluhy! „Nic od tebe nechci, jen klid. Dal bys pryč tu sekyru?“

Minotaurus se narovnal, naposledy se podíval na obrovskou postavu před sebou a váhavě zastrčil sekyru zpět na místo. „Jak jsem řekl, nemohu se vrátit. Co se se mnou stane?“

Drak si odfrkl a vyslal do vzduchu několik malých obláčků. „Nemám o tebe zájem. Huma je ten, kdo by měl rozhodnout.“

„Já?“

„Zatím jsi prokázal výborný úsudek. Kéž by více pozemských plemen projevilo tak zdravý rozum.“

V drakově hlase nebyl žádný výsměch.

Huma se cítil podivně potěšen poklonou, která přicházela od tvora tak vznešeného, jako byla stříbrná dračice. Několik okamžiků usilovně přemýšlel, aby si v hlavě utřídil myšlenky, které ho během cesty napadly. Potom se obrátil k minotaurovi. „Musíme se vrátit k jednotce. Pokud opravdu chceš prokázat své úmysly i ostatním, budeš jim muset říct, co víš o manévrech zlobrů, a přimět je, aby ti uvěřili.“ Huma se odmlčel. *„Víš* přece něco, co bude pro ně užitečné, nebo ne?“

Kaz o tom dlouze zapřemýšlel a potom zavrčel. „Vím víc, než bych měl vědět. Pokud je budeš moci přesvědčit, aby mě rovnou nezabili, udělám, co říkáš. Snad tím, že ti pomůžu, uspíším příchod toho dne, kdy můj lid bude zase svobodný.“

„Budeš mi muset dát sekyru.“

Minotaurus propukl v zlostný řev: „Nemůžu mezi ně jít neozbrojen! Ztratil bych tvář! Tohle není náš styl.“

Huma zaplanul hněvem. „Nejsi mezi svými lidmi! Jsi mezi mými! Jestli mezi ně vkročíš s tou otlučenou sekyrou, nebude žádná naděje na dohodu. Přinejlepším tě uvězní a přinejhorším zemřeš.“

Dračice obrátila zářivý pohled k minotaurovi. „Rytíř to zhodnotil zcela přesně. Nejlépe uděláš, když ho poslechneš.“

Kaz si odfrkl, zabručel, zvolal jména snad šesti nebo sedmi význačných předků, ale nakonec souhlasil s tím, že až bude potřeba, odevzdá zbraň Humovi.

Stříbrná dračice roztáhla svá veliká křídla. Bylo to velkolepé stvoření, ve kterém se síla a krása spojovaly v jedno. Huma viděl ve Vinohradské věži goblény, dřevořezby i sochy, které se snažily zachytit podstatu draků, ale ve srovnání s tímto skutečným tvorem to byly všechno jen bledé přízraky.

„Když jsem vás zahlédla, byla jsem na cestě ke svým druhům v severním Ergotu. Ten pohled však byl jedinečný, a tak jsem se rozhodla přistát, protože mě to zajímalo,“ řekla dračice. „Měla bych letět dál, ale příliš si nezaletím, když vás dva donesu k cíli vaší cesty.“

Humu málem zdolalo pomyšlení na to, že poletí oblohou na hřbetě jednoho z legendárních draků. Věděl, že jsou rytíři, kteří bojují na hřbetě těchto mohutných tvorů, a dokonce s nimi i mluví, ale Humovi se nikdy této výsady nedostalo.

„Jak se budeme držet?“

„Když poletím pomalu, neměli byste mít potíže udržet se jenom rukama a nohama. Hodně jich už takto letělo, i když vy jste první, kdo poletí na mně. Ušetřím vám spoustu času a útrap.“ Dračice sklonila hlavu až na úroveň Humovy hlavy.

Huma poletí! Magius mu kdysi řekl, že toto byl jeden z hlavních důvodů, proč se chce připojit k řádům magie – aby se mohl vznášet mezi oblaky.

Huma se posadil dračici obkročmo na dlouhý šlachovitý krk hned nad rameny. Dračice se otočila, aby ho sledovala, a Huma se na ni musel usmát, neboť věděl, že příliš dobře rozumí jeho nadšení. Lehce se

začervenal a natáhl ruku dolů ke Kazovi. Minotaurus hleděl střídavě na nabídnutou ruku a na dračí hřbet.

Potom rozhodně zavrtěl hlavou. „Můj lid chodí po souši a plaví se po mořích. Ptáci ale nejsme."

„Je to bezpečné." Drak vypadal pobaveně. „I dítě by mohlo letět beze strachu."

„Dítě by na to bylo dost hloupé. Já ale nejsem."

„Není se čeho bát, Kazi."

Humovy poznámky zapůsobily dobře – jak rytíř doufal. Když se pouhý člověk dokáže postavit této výzvě, pak to dokáže i on, minotaur. Kaz si zuřivě odfrkl, popadl Humovu ruku a vyšplhal nahoru. Sedl si přímo za rytíře, aniž promluvil, i když měl každý sval v těle napnutý, a pevně sevřel dračí krk rukama i nohama.

„Jste oba připraveni?"

Huma se ohlédl ke Kazovi, který hleděl dopředu nevidoucíma očima. Rytíř se obrátil zpět. „Myslím, že nejlépe, jak můžeme." Srdce mu bušilo a cítil se spíš jako malé dítě než jako Solamnijský rytíř. „Poletíme vysoko?"

Stříbrná dračice se zasmála hlubokým hrdelním smíchem. „Ne tak vysoko, jak by se vám snad líbilo, ale myslím, že nebudete zklamaní."

Naposledy pobaveně pohlédla na minotaura a pak začala mávat křídly. Huma okouzleně sledoval, jak země pod nimi mizí. Během několika okamžiků kroužil drak vysoko na obloze. Huma si spustil hledí, aby mu vítr nefoukal tolik do tváře. Kaz se jen držel jako o život a jeho stisk nepovolil, ani když stříbrný leviatan přestal stoupat a začal udržovat pomalý ustálený let.

Huma si zvedl hledí a naklonil se co nejblíže k drakově hlavě. „Tohle… tohle je úžasné!"

„Snad jsi měl sám být drakem!" zakřičela dračice v odpověď. „Kéž bys viděl svět tak, jak ho vidím já!"

Nesnažila se to vysvětlovat a Huma ji o to nežádal. Na krátkou chvíli zmizely válka, rytířství a všechny problémy.

Huma se pohodlně usadil a vychutnával tu nádheru.

4

Válka měla být rychlá a konečná. Takhisis, Královna Temnot, Dračí Královna, vyslala své děti, otroky, válečníky, mágy i mystiky jako jedinou mohutnou sílu. Cílem jejího útoku byli Solamnijští rytíři, protože v nich viděla sílu a nebezpečí, které kdysi představovali elfové. Ti byli teď jenom stínem dříve mohutné síly, o kterou je připravilo dobrovolné vyhnanství z okolního světa, a proto mohli počkat, až porazí Rytířstvo.

Rytíři však měli vlastní spojence a především kázeň a organizaci, které následníci Královny tak bolestivě postrádali. Své životy navíc zasvětili jejímu věčnému nepříteli Paladinovi.

Říkalo se, že Rytířstvo stvořil Paladin sám. Pravdou určitě bylo, že Zákon a Instrukci, kterých se rytíři drželi, zavedl Vinas Solamnus, ergotský velitel, který se obrátil proti tyranii svého vládce. Jen Solamnus však vždy tvrdil, že na vzdáleném ostrově Sankrist za západními břehy Ansalonu náhodou narazil na háj, ve kterém ho očekával sám Paladin. Se syny z dvojčat, bohy Kiri-Jolitem a Habakukem, zjevil Paladin Vinasi Solamnovi, jak stvořit mocnou sílu dobra.

Z Habakuka vzešel Řád Koruny, který vyznával oddanost jako svou největší hodnotu. Všichni noví rytíři se stávali členy tohoto řádu, kde se učili jednat společně, pomáhat svým druhům a věrně dodržovat Zákon a Instrukci.

Z Kiri-Jolita, boha spravedlivé bitvy, vzešel Řád Meče. Ti, kdo si to přáli, se mohli rozhodnout vstoupit do tohoto řádu, až prokázali schopnosti jako členové Řádu Koruny. Pro Rytíře Meče byla na prvním místě čest. Nikdo nesměl pozvednout ruku v nespravedlivém hněvu, nikdo nesměl tasit meč kvůli osobní nevraživosti.

Jako poslední vzešel ze samotného Paladina Řád Růže. Zde měli být ti nejlepší, ti, kteří se zcela oddali věci Paladina. Jejich životy ovládala moudrost a spravedlnost. Z jejich řad býval nejčastěji zvolen Velmistr, který velel Rytířstvu.

Přestože tomu tak nikdy za života Vinase Solamna nebylo, stal se Řád Růže řádem královským. Přestože si všichni rytíři dělali nárok na královskou krev, Řád Růže byl otevřen jen těm s krví „nejčistší“. Nikdo se tomuto pravidlu nikdy nevzepřel, i když bylo proti veškerému Paladinovu učení.

Válka se zastavila na nejstrašlivějším mrtvém bodě. Lidé, draci, zlobři a skřeti umírali každým dnem, mrchožrouti se dosyta krmili a světadíl sužovaly morové rány.

* * *

„Nevěřila jsem…“ Hlas stříbrné dračice ztichl. Huma si neuvědomil, jak rychle se ničení rozšířilo do další dříve nedotčené oblasti. Pod nimi se však nacházel děsivě skutečný důkaz.

Celé háje starobylých hrdých stromů byly buď draky, anebo mágy vytrženy ze země. Pole nebyla nic víc než hromady převrácené půdy rozbrázděné mnoha stopami. Všude leželi mrtví rytíři i zlobři, i když se přece jen zdálo, že zlobrů je víc. Nebo to byla jen Humova slepá naděje.

Huma zbledl ve tváři. Podíval se na mrtvá těla rozesetá kolem a pak si zakryl oči, aby znovu nabyl klid.

„Tady je to marný boj,“ křičel mu Kaz do uší. Ve velkém zájmu o bitvu ztratil minotaurus strach z létání. „Krynus škube a škube a velitelé rytířů mu tu službu oplácejí jen malým kousnutím. Nikdo tím nic nezíská.“

Při těch slovech Huma ztuhl. Kaz nemohl zapřít svoji povahu. Bitva byla pro něj přehlídkou zručnosti a manévrování. Přestože se ho to osobně týkalo, přemýšlel o strategii a taktice i ve chvíli, kdy jeho sekyra svištěla vzduchem.

Stříbrný drak k nim otočil hlavu. „Tady samozřejmě nemůžeme přistát. Zdá se, že Kýr je ztracen pro obě strany. Tahle pšeničná pole už nikoho nenakrmí."

Huma zamrkal. „Pak je tu naděje. Zásobovací linie zlobrů musí být přetížené. Rytířstvo má ty své umístěné bezpečněji."

„Ale jeho síla není taková jako síla zlobrů," prohodil minotaurus.

Byli tak zaujati spouští pod nimi, že si nikdo z nich nevšiml velkých temných stínů, jež letěly přibližně jejich směrem. Byl to Kaz, kdo je uviděl. Náhle popadl Humu pevně za rameno. Huma se otočil a sledoval minotaurův pohled.

„Draci!" vykřikl na stříbrného leviatana, jenž je nesl. „Nejméně šest."

Když se přiblížili, Huma začal přesněji rozeznávat tvary i barvy. Červení draci – vedení černým? Huma přivřel oči a uvědomil si, že je to tak. Ohromný černý drak, který nesl jezdce. Stejně jako všichni ostatní!

„Nemohu se všemi bojovat," mínila stříbrná dračice. „Seskočte, až budu nízko nad zemí. Pokusím se odvést jejich pozornost."

Slétla nízko nad stromy a snažila se najít nějaké místo vhodné pro přistání dřív, než k nim její vražedné protějšky doletí.

„Musíte skočit, až vám řeknu! Jste připraveni?"

„Rozčiluje mě útěk z jakékoliv bitvy, i když je to mezi mraky. Opravdu nemůžeme nijak pomoci, Humo?"

Huma měl hlavu stále odvrácenou od minotaura. „No, raději seskočme."

„Jak si přeješ."

Přelétli nad něčím, co dříve býval statek. Teď to bylo jen o něco málo víc než čtyři nízké rozpadající se stěny z cihel, které tvořily hrubý obdélník. Za budovou však bylo otevřené pole.

„Zpomaluji! Připravte se!"

Poslechli.

„Teď!"

Kaz se pohnul první. Svalil se, jako by ho do hrudi zasáhl šíp. Když stříbrná dračice letěla do dalšího obratu, skoro se drápy dotkla země.

Huma se naklonil, aby skočil – a zaváhal.

„Co to děláš?" křičela na něho stříbrná dračice, když se šest draků přiblížilo.

„Nemůžeš s nimi bojovat sama!“

„Nebuď blázen!“

„Pozdě!“ vykřikl Huma.

Na každém drakovi seděla vysoká zlověstná postava oděná v ebenově černém brnění bez ozdob. Tváře jezdců skrývaly přílby s hledími a Huma nemohl rozeznat, jestli to jsou lidé, zlobři nebo něco jiného.

Veliká postava, která seděla na děsivém černém drakovi, dala ostatním nějaké znamení a červení draci se stáhli v očekávání výsledku. Černý drak dychtivě zavřeštěl, když ho jeho jezdec popohnal.

Stříbrný a černý drak se do sebe s velkým křikem pustili. Drápy zasvištěly vzduchem a jeden se zabodl do předloktí stříbrné dračice. Ta na oplátku zasáhla odkrytou hruď černého draka a zanechala na ní velké rány.

Černý jezdec prudce máchl zlověstnou dvouhlavou sekyrou a Huma se bezděčně útoku vyhnul. Když se draci chytili, Huma byl schopen se natolik nahnout, aby úder okamžitě oplatil.

Ostatní jezdci se drželi zpět v neklidném očekávání, zatímco jejich draci zlostně vřeštěli, že se nemohou také zúčastnit.

Pak stříbrná dračice zachytila černého soupeře drápy napříč křídlem a černý drak zavřeštěl bolestí. Černého jezdce to mrštilo na stranu a nechalo ho to nekrytého pro Humův výpad. Rytíř bez přemýšlení zaútočil na nechráněné místo pod soupeřovým ramenem. Hrot meče snadno projel tenkým brněním a setrvačností se zabodl hluboko do nepřítelova těla. Jezdec zachroptěl a svalil se dozadu.

Jednohlasý výkřik jezdců a draků upozornil černého tvora na zranění jeho svěřence, a tak se horečnými pohyby odtrhl od stříbrné dračice.

Huma se připravil na hromadný útok, který bude určitě následovat, jenže nepřítel kupodivu výhodu nevyužil. Zbývající draci utvořili kolem černého druha a jeho těžce zraněného jezdce ochranný kruh a pak se všech šest velkých tvorů obrátilo směrem, odkud předtím přiletělo. Zatímco rytíř a stříbrná dračice vše užasle sledovali, nepřítel uletěl.

Huma zjistil, že opět dýchá klidně.

I stříbrná dračice pod ním znovu nabyla rovnováhy. Její rány stále krvácely a Huma se jen v duchu ptal, jak vážně je zraněná. Jako kdyby

odpovídala, otočila se dračice k němu a v každém jejím pohybu bylo patrné znepokojení.

„Jsi zraněn?“

„Ne. A co ty? Potřebuješ pomoc?“ Jak se jen léčí drak? „Nevím, jestli ti dokážu pomoci, ale mohu to zkusit.“

Dračice potřásla třpytivou hlavou. „Umím se zhojit sama. Jen potřebuji odpočinek. Víc mě však znepokojují podivné okolnosti této bitvy. Tohle bylo něco víc než jenom pouhá hlídka. Nemohu se soustředit na odpověď, ale věřím, že je to znamení.“

Huma přikývl. „Musíme najít Kaze a pospíchat k panu Osvalovi. Bude chtít všechno vědět.“

Stříbrná dračice se snesla k zemi a uviděla něco, nad čím se cynicky usmála. „Vypadá to, že máme další návštěvníky,“ řekla. „Někoho, kdo nebude, myslím, rád, až objeví minotaura ve svém středu.“

Huma sledoval její pohled a uviděl je. Byli to Solamnijští rytíři. Přes dvacet, odhadoval. Byla to hlídka s jeho vlastním znakem. Stříbrná dračice měla pravdu. Rytíři pravděpodobně dopadnou Kaze i za cenu života několika svých mužů. O tom nebylo pochyb.

Kaz, který se skrýval v troskách zemědělského vozu, nedbal na jezdce přijíždějící zezadu a postavil se, aby zamával na Humu a stříbrnou dračici. I kdyby rytíři minotaura neviděli, nemohli by přehlédnout přistání draka. Jeden rytíř uviděl tvora s býčí hlavou a varovně vykřikl na ostatní. Hlídka okamžitě vyrazila do plného útoku. Minotaurus se při dunivém zvuku prudce otočil a na chvíli zůstal nehybně stát. Pak náhle vytáhl sekyru, kterou mu Huma dovolil si ponechat, a v očekávání s ní začal mávat ve vzduchu. Rytíři pozvedli meče a namířili kopí.

Humu napadla jen jediná věc, již by mohl udělat. Křikem svůj plán oznámil stříbrné dračici. Blížící se válečníci vzhlédli v úžasu k obloze a jejich ukázněná jízda nabyla nedbalého rázu, jak při pohledu na velkolepého obyvatele výšin na okamžik zapomněli na všechno ostatní. Stříbrná dračice přistála za Kazem tak, aby ho mohla uchopit za ramena. Kaz vykřikl a upustil sekyru, když mu ramena sevřely velké drápy, které ho zvedly ze země. Rytíři pevně zatáhli za uzdy, jak se zoufale snažili zastavit koně, zatímco se těšili z toho, o čem si mysleli, že je minotaurův konec.

Kaz dál chrlil proud nadávek, při kterých by zbledl i nejhorší lupič, avšak v sevření stříbrného draka byl bezmocný. Když odletěli o kus dál, dračice pustila minotaura jemně na zem a pak přistála poblíž.

Huma seskočil z jejích zad a okamžitě se Kazovi postavil tváří v tvář. Kdyby nebylo minotaurovy přísahy, že mu bude sloužit, Huma by očekával, že ho na místě zabije, protože supěl hněvem a jeho hluboko posazené oči ohnivě plály.

„Žádný boj!“ nařídil Huma.

„Zabijou mě! Aspoň mě nech padnout v boji, ať tady nestojím jako nějaký neschopný tupý trpaslík!“

„Řekl jsem žádný boj,“ zopakoval Huma tiše a s chladným hněvem, který ho samotného překvapil.

Minotaurus prudce vydechl a zdálo se, že se poddal. Hleděl na Humu. „Jak si přeješ. Vložím svou důvěru v tebe, který jsi mi dvakrát zachránil život.“

Už zase. Huma podrážděně vzdychl a otočil se, zatímco znovu zorganizovaná hlídka váhavě přijížděla k té podivné trojici. Velitel hlídky muže zastavil a naklonil se dopředu, aby si mladého rytíře prohlédl. Podle všeho na něj jako na jediného neudělal pohled na velikého draka žádný dojem.

„Zdá se, že se tě Benet přece jenom nezbavil, Humo.“

V Humovi svitlo opožděné poznání. „Renarde!“

Renard si zvedl hledí a někteří z ostatních rytířů se neklidně zavrtěli. Renardova tvář byla smrtelně bledá, a když mluvil, vypadalo to, jako by se jeho rysy skoro nehýbaly. Býval snad pohledný muž, ale tu pohlednost mu v mládí zničil mor, na který málem zemřel. Tvář měl vyzáblou a vráskitou; někteří jeho pomlouvači moc rádi vtipkovali, že na tu nemoc vlastně zemřel, jenom si to nikdy neuvědomil. Tyto šťavnaté poznámky však nikdo nikdy nepronesl v jeho přítomnosti, neboť jen málo rytířů se mu vyrovnalo.

Huma byl potěšen, že Renarda vidí. Postarší rytíř ho vzal pod ochranná křídla hned od okamžiku, kdy přišel do Vinohradské věže, aby přednesl žádost o vstup do Rytířstva. Renard ho podpořil, když ostatní naléhali, aby byl odmítnut – byl to chlapec, který sice tvrdil, že jeho otec byl rytíř, ale jehož matka to nemohla nijak dokázat.

Rytíři už překonali hrůzu z draka a teď si všichni prohlíželi Kaze. Hodně z nich mumlalo v údivu nad tím, kde se tu vzala taková podivná bytost, jako je minotaurus. Renard pokynul jednomu z ostatních jezdců. „Spoutejte minotaura. Jsem si jist, že pana Osvala bude velmi zajímat, co dělá takto daleko od místa bojů."

Kaz ustoupil a zvedl pěsti. „Zkuste to! První, kdo na mě vztáhne ruku, už to podruhé nikdy neudělá!"

Jeden z rytířů vytasil meč. „Drzé zvíře! Tak dlouho žít nebudeš!"

„Ne!" Huma přistoupil k Renardovi. „Není to nepřítel. Utíkal od obrů. Našel jsem ho jako vězně skřetů a zachránil jsem ho. Zabil zlobra, aby zachránil lidské životy!"

Několik mužů proneslo jedovaté poznámky o důvěřivosti mladého rytíře a Huma cítil, že rudne ve tváři.

Kaz si odfrkl, útok na Humovu čest pociťoval jako útok na svou vlastní, neboť tomu člověku dlužil život… „Toto je čest Solamnijských rytířů? Takto se chovají k jednomu ze svých řad? Možná jsem se mýlil, když jsem věřil, že by rytíři mohli být stejně čestní jako můj lid!"

Rytíř, který předtím vytasil meč, popohnal koně. „Dostanu tvoji hlavu, minotaure!"

„Nic takového neuděláš, rytíři Konráde." Rozzuřený rytíř se pokusil Renarda zastrašit, ale jak už tomu bylo nesčetněkrát předtím, zvítězil opět bledý rytíř. Nikdo se nedokázal postavit Renardovým ledově modrým očím.

„Popravdě řečeno, proti Humovu úsudku nemůžete nic namítat," pokračoval Renard. „A vy to víte. Chovejte se jako rytíři, a ne jako Ergoťané nebo vznešení, mocní elfové."

Všichni válečníci ztichli, i když se očividně neradovali z toho, že dostali vynadáno jako děti. Huma však věděl, že Renarda to nezajímá. Renard si dělal starosti jen s Renardem.

Humovi bledý rytíř řekl: „Minotaurus se svěřuje do tvého opatrování. Vím o jeho lidu víc, než zřejmě vědí tito rytíři. Pokud slíbí, že mezi nás vstoupí v míru, bude to pro mne dostatečné ujištění."

Huma se podíval na Kaze, který si prohlížel celou hlídku a zejména vyzáblého rytíře. Po chvíli zvažování nakonec minotaurus souhlasil.

„Slibuji, že přijdu v míru a že přijmu Humův úsudek ve všech záležitostech."

Poslední slova byla naprosto jasná narážka na nedostatek důvěry ostatních rytířů k jednomu z nich. Rytíři se neklidně zavrtěli. Nelíbilo se jim pomyšlení na to, že tak mocný vězeň pojede volně mezi nimi. Stříbrná dračice přihlížela s výrazem mírného pobavení. Na Renardově tváři nebyla znát žádná odezva, avšak Huma cítil, že je tou poznámkou pobaven.

Velitel hlídky ukázal palcem za sebe. „Máme několik koní navíc. Získali jsme je asi míli odtud. Myslím si, že jeden z nich je dost vysoký a silný, aby unesl i minotaura. Pokud s tím souhlasíte, chci, abyste oba jeli vedle mě. Máme toho hodně o čem mluvit a ty, rytíři Humo, máš určitě dost zajímavé hlášení."

Ostatní rytíři udělali místo, když Huma a Kaz vstoupili do jejich středu. Měli pět koní navíc – čtyři válečné koně a jednoho tažného, kterého jeho majitel očividně opustil. Tažný kůň a dva z válečných koní se ukázali jako nevhodní pro jízdu a rytíři je vzali hlavně kvůli jejich masu. Nejvyšší z koní, který byl jako jediný schopen nést minotaurovu mohutnou postavu, byl poměrně plachý, ale ne natolik, aby ho Kaz nedokázal zvládnout. Huma si našel šedavě stříbrného hřebce a okamžitě si ho oblíbil. Když nasedli, vrátili se k Renardovi.

Huma přehlédl spoušť kolem: „Co se tu stalo?"

Renard odpověděl bez známky jakéhokoliv citu, a to jeho slova učinilo ještě děsivějšími. „Co se obvykle stává, Humo? Mágové ničí země ve svých vlastních soukromých válkách a pro ty, kdo v nich musí žít, zbude vždycky jen skála a krátery. Zbylé úrodné zelené oblasti spálí, zmrazí nebo rozvrátí draci. V době, kdy se střetnou armády, už toho zbývá jen málo, pokud vůbec něco, co stojí za boj."

Mágové byli pro Renarda bolavým tématem. Nikdo nevěděl proč. Huma se mu nikdy nezmínil o příteli Magiovi ze strachu, aby se mu neodcizil a neztratil jednoho ze vzácných zastánců.

„Prohráli jsme?"

„Ani ano, ani ne. Boje se jen přesunuly na sever, i když nás poslali, abychom se ujistili, že ústup na sever není lest. Zrovna jsme se chystali obrátit, když jsme vás uviděli."

Stříbrná dračice, která zůstávala po celou dobu trpělivě zticha, se konečně vmísila do hovoru. „Pak jste tedy neviděli ty dračí jezdce?“

Renard škubl hlavou vzhůru a ostatní rytíři ztuhli. „Říkala jsi dračí jezdce?“

„Bylo jich šest. Všichni v černém a na červených dracích až na velitele, jenž letěl na obrovském černém drakovi. Zdálo se, že to tu prohledávali, dokud si nás nevšimli. Snažila jsem se získat nějaký čas, ale váš druh mě odmítl opustit. Trval na tom, že se zúčastní boje.“

Huma nemohl docela posoudit odezvu svých druhů, poněvadž většina z nich měla tváře schované za hledími. Zdálo se však, že několik z nich dalo najevo souhlas lehkým kývnutím, zatímco jednoho z nich bylo slyšet, jak mumlá něco o zbytečné nerozumnosti. Renard vypadal poměrně zamyšleně.

„Říkala jsi obrovský černý drak?“

„Největší. Ale mladý, jezdec se rozhodl bojovat s námi jeden proti jednomu. Tak jsme bojovali a pak se stala podivná věc. Huma jezdce těžce zranil a černý drak byl přinucen ustoupit z boje. Ostatní se nesnažili o pomstu, ale přidali se k černému drakovi, který letěl sehnat pomoc pro zraněného vůdce. Kdyby všichni zaútočili, tak by nás zabili. Pořád tomu nerozumím.“

Renardova tvář zůstala příznačně bezvýrazná. Nebylo možné říct, nakolik ho to rozrušilo. Když potom promluvil, znělo to, jako by mu příběh o napadení už zmizel z mysli. „Mohu ti jen poděkovat za službu, kterou jsi prokázala jednomu z našich řad. Připojíš se k nám? Není mi známo, jak hojit dračí zranění, ale pokud pomohou síly kleriků bohyně Mišakal, u hlavního voje jich několik je.“

Veliký tvor pokrčil křídly, čímž vylekal nejen hodně koní, ale i nejednoho rytíře. „Moje vlastní schopnosti postačí. Jen potřebuji odpočinek. Vrátím se ke svým druhům. Možná mě uvidíte později.“ Ta poslední věta patřila spíše Humovi než Renardovi.

„Bylo nádherné poznat tě, i když jen takto krátce, rytíři Humo,“ pokračovala dračice. „Dobré zprávy pro tebe. Ať tě Paladin opatruje.“

Stříbrná dračice se bez otálení vznesla vysoko do vzduchu a Huma s ostatními byl v rozvířeném prachu přinucen odvrátit zrak. Když se prach konečně usadil, úžasný tvor byl už daleko. Skupina, která byla

stále ještě zastrašena jeho přítomností, pozorovala, jak mizí v mracích. Renard se obrátil a prohlédl si ty, kterým velel, včetně Humy a Kaze. Pak obrátil koně. Nedal žádný příkaz, ale nikdo ho neočekával. Všichni ho prostě následovali. Huma s Kazem jeli hned za jeho zády.

Až když byli kus na cestě, pokynul Renard těm dvěma, aby přijeli k němu. Když promluvil, dál při tom sledoval cestu. „Ti dračí jezdci, viděl jsi je už nebo slyšel jsi o nich, Humo?“

„Měl bych?“

„Možná. Minotaure…“

„Jmenuji se Kaz.“ Minotaurus už vypadal unaveně z toho, že ho oslovují, jako kdyby tam vlastně nebyl.

„Tak tedy, Kazi. Ty je určitě znáš.“

„Je to Černá garda. To je jedno z mnoha jejich jmen. Slouží zrádnému mágovi Galanu Drakosovi a Královninu vojevůdci Krynovi.“

„A co víš o tom vojevůdci?“

Kaz pokrčil rameny. „Je to silák, ale jestli je to zlobr nebo člověk nebo něco jiného, to asi ví jen několik vyvolených. Je to skvělý stratég, který ochotně riskuje – i vlastní život. Jeho oblíbený drak – drak…“ Minotaurus přestal mluvit a oči se mu široce rozevřely.

Renardovy rty zahrály chladným úsměvem, jenž na jeho mrtvolné tváři vypadal děsivě. Bledý rytíř se obrátil k Humovi. „Věřím, že chtěl dodat, že to Krynovo oblíbené zvíře je obrovský černý drak, který se jmenuje Žhář. Krynus i Žhář vášnivě riskují a boj jednoho proti jednomu je něco, co je opravdu těší.“

„A… a já jsem proti němu bojoval.“ Humou to vědomí otřáslo. Postavil se proti Krynovi a přežil.

Pak si však pomyslel, že i vojevůdce to přežil. Byl těžce zraněn, to je pravda, ale Huma si byl jistý, že žije – a jaksi věděl, že si ho najde. Aby znovu získal tvář. Aby znovu získal čest. Aby si více než vyrovnal účty.

Aby ho zabil.

„Chápu, že vojevůdce bere tyhle souboje velmi osobně,“ dodal Renard skoro nedbale. Náhle popohnal koně k větší rychlosti a ostatní ho následovali, jak jen rychle mohli. Ani teď však nejeli tak, jak by to vyhovovalo Humovi, který najednou neklidně pozoroval oblohu.

5

Jestliže zkáza vypadala ze vzduchu hrozivě, při pohledu zblízka byla ještě horší. Huma nyní viděl, s jakou úplností se smrt přehnala touto oblastí. Kdysi rušné město Kýr poblíž hranic s Ergotem leželo v troskách. Pole byla spálená a mrtví leželi poházení kolem jako rozbité hračky. Z většiny domů zbyly jenom holé zdi, pokud vůbec něco. Když se hlídka hnala kolem východních stěn města – nebo toho, co z nich zbylo – zesílil příšerný hnilobný puch. Huma se modlil, aby neztratil sebevládu, a ani v nejmenším ho neuklidňovalo, že několik rytířů vypadalo, jako kdyby se jim chtělo zvracet. Renard jel pomalu dál ve zdánlivé netečnosti.

Koncem dne byli rytíři i jejich koně celí od bahna. Renard věděl, že k hlavnímu voji jsou to ještě hodiny jízdy a že cesty před nimi jsou zrádné. Nařídil proto zastavit na suchém místě nedaleko od města. Poblíž byl pás tvrdé udusané země, který kdysi sloužil jako venkovská cesta. Za zády mohli rytíři rozeznat sloupce kouře, stoupající z Kýru. Ohně už dávno dohořely, ale kouř stále stoupal k obloze, jako kdyby byl připomínkou neúspěchu Rytířstva.

V noci se nic nepřihodilo. Kaz, věrný přísaze, chtěl zůstat na stráži nad mladým rytířem po celou noc, ale Renard i Huma trvali na tom, aby si vyčerpaný minotaurus vybral svůj čas k spánku.

Za úsvitu se znovu vydali na cestu. Huma s Kazem jeli opět vedle velitele hlídky. Huma se pokusil přimět Renarda k rozhovoru, avšak bledý rytíř byl stejně mlčenlivý jako vždycky. Mluvil, když to považoval za nezbytné, ale nikdy jindy.

Kolem poledne se přiblížili k vnějšímu okraji jižního křídla armády. Z bitvy se tu staly už jen opakované menší srážky, jak se obě strany snažily

najít slabé stránky nepřítele. Hlídka měla štěstí. Kdyby přijeli v jinou denní dobu, mohli by vjet přímo do jedné takové potyčky.

Někteří z rytířů chraptivě zvolali při pohledu na jezdce, které si spletli s posilami. Vypadalo to, že morálka hluboce klesla. Když rytíři poznali Renarda s Humou, výkřiky jim ztuhly na rtech.

Tábor jižního křídla ležel jihovýchodně od trosek města. Renard zastavil koně před velkým stanem obklopeným Rytíři Meče. Nesesedl, ale místo toho zavolal kapitána stráže, který při pohledu na Renarda zbledl a rychle zasalutoval.

Renard na něj shora hleděl svou mrtvolnou tváří. „Kdo tu velí?"

„Pan Kilián. Ale teď ho tady nenajdete. Vyjel mezi muže, aby se pokusil pozvednout náladu." Znělo to, jako by stráž měla v tento pokus velmi malou důvěru.

Renard přikývl. „Pak bys nám možná mohl pomoci ty. Kde najdeme velitelství pana Osvala? Když naše hlídka vyrazila, bylo umístěno blízko odtud."

Stráž jim pod Renardovým chladným pohledem sdělila, že velitelství se přesunulo o další den jízdy dál – tentokrát na severovýchod. Vždy ironický Kaz zamumlal něco o honění vlastního ocasu, ale Humův přísný pohled ho utišil. Během několika okamžiků byla skupina opět na cestě.

Ukázalo se, že země na severovýchod jsou mnohem méně zničené. První živé stromy se v dohledu objevily už po hodině jízdy. Jak minuty plynuly, byla krajina stále více poseta stromy. Většinou byly nízké a pahýlovité, ale byly to stromy! Nálada v družině se trochu zvedla.

Dvě mohutné armády, které manévrovaly, aby získaly co nejlepší postavení mezi kopci a stromy, se jim během jízdy několikrát ztratily z dohledu. Na sever ležela horská pásma, která tvořila hranici mezi Solamnií a starým Ergotem. Mezi štíty, které se snad dotýkaly oblohy, sídlila kolonie děsivých zlobrů a ti, kteří se odvážili horskými oblastmi cestovat, riskovali životy a údy.

Jak se jízda dál vlekla, Humovy myšlenky se potulovaly sem a tam. Co řekne pan Osval, až se před něj Huma postaví? Mezi Nejvyšším vojevůdcem a Velmistrem byla vždycky zlá krev a pan Trak nebyl vůbec potěšen, že se jeho bratr rozhodl podporovat Humu. Takové rozhodnutí

se mohlo pro Osvala v delším výhledu ukázat jako osudné, poněvadž při svém postavení by mohl ztratit hodně moci a vlivu, pokud by Huma jako rytíř selhal. Přes všechno na odiv vystavované dobro bylo Rytířstvo politickou organizací. Huma si s tím ale opravdové starosti nedělal. Spíše ho zajímalo, co se stane s armádou, pokud jí bude velet někdo jiný než Nejvyšší vojevůdce. Pan Osval byl podle něj nejskvělejší generál mezi rytíři.

Renard vykřikl a ukázal na západ. Všechny oči se tím směrem obrátily. Už beztak zatažená obloha během několika okamžiků temně zčernala. Rytíři viděli, jak temnota postupuje jako mračno kobylek v obilném lánu, a věděli, na co se dívají – na magii nejhoršího druhu. Přisluhovači Královny Temnot zase konali svou práci ve snaze rozbít jejich obranné řady.

Renard zpomalil a přes hledí si pohledem změřil jednotku. Pak pohlédl na Humu s Kazem. „Bude za nás ten minotaurus bojovat, když ho o to požádáš, Humo?“

Kaz si hlasitě odfrkl. „Požádej mě sám, mrtvolo!“

Bledý rytíř posměšek přešel bez povšimnutí, jako by to byl jen vítr, který mu zavál do tváře. „Budeš za nás bojovat?“

Huma cítil, jak se Renardovy oči vpalují do očí minotaura. „Rozhodnutí je na tobě, Kazi.“

Minotaurův býčí obličej se roztáhl do divokého, širokého úsměvu.

„Pak tedy budu bojovat – a rád. Alespoň budu mít příležitost protáhnout si svaly. A kromě toho jsem byl svými druhy zapuzen ve chvíli, kdy jsem se rozhodl srazit toho zlobra a utéct. Zabili by mě hned, jak by mě dopadli. S vámi mám stále ještě příležitost prokázat, že moje čest není mrtvá.“

„Pak tedy přidejme svou sílu k síle našich druhů.“ S těmi slovy Renard popohnal koně. Někdo zvolal bojový pokřik. Huma zatnul zuby a doufal, že to někdo snad bude pokládat za výraz čirého odhodlání, a ne za pokus potlačit některé z pocitů, jež mu trhaly tělo na kusy.

Plíživá temnota se přiblížila, aby je uvítala.

* * *

Stejně tak by mohli bojovat o půlnoci bez svitu měsíce. Ozýval se křik raněných i umírajících a mohutná zvolání válečníků na obou stranách. Ve vzduchu se vznášely obrovské temné stíny, které občas zaútočily na postavy na zemi, ale jen málokdy plnou silou. Dračí strach nebyl dosud rozpoután, protože na zemi byl příliš velký zmatek a draci by mohli zahubit i své vlastní spojence.

Bitevní jatka občas ozářily jasné záblesky čisté síly. Mágové v bílých a červených pláštích zápolili s mágy v pláštích černých. Mágové vyznávající dobro a neutralitu nemohli dosáhnout vítězství, protože se museli řídit pravidly magie, zatímco mágům v černých pláštích v tomtéž bránila nedbalost. Přesto se však dostavil výsledek – rozlehlá inkoustová čerň, která tak rychle přišla, zastavila vražedný postup, a dokonce trochu ustoupila. Mágové v černých pláštích mohli vést útok na své druhy v jiných pláštích a udržovat sílu temného mraku jen po krátkou dobu.

Obloha se náhle zaplnila draky, bylo jich víc, než si snad kdokoliv dokázal představit. Shromáždili se pomalu a tiše právě pro tento okamžik a teď, když temnota ustoupila, vyřítili se z úkrytu v mracích. Měli velikou početní převahu nad draky, kteří bojovali po boku rytířů. Červení, černí, zelení, modří – obloha byla plná barev smrti.

Draci světla vzlétli, aby se jim postavili. Bylo jich však příliš málo, a tak děti Dračí Královny začaly rychle pronikat řadami rytířů, jak letěli za svým hlavním cílem. Zaplavovali množstvím kopcovité oblasti, aby chránili zlobry a další pozemské spojence, kteří se ve velkých počtech valili z nitra horského pásma kupředu. Rytíři, které už tolik nepřátel bolestivě sužovalo v obklíčení, očekávali od přijíždějící skupiny dočasnou úlevu.

Renardova hlídka se přeskupila se vztyčenými meči a namířenými kopími do útočné formace. Nenechali se přitom zneklidnit draky, kteří se jim prohánělí nad hlavami. Jejich řady byly pevné.

Huma byl mezi těmi, kteří neměli kopí, ale věděl, že jeho meč brzy najde soupeře. Zlobři, kteří dychtili po překonání bojové linie, se už tlačili kupředu. První vlna se rozhodla zaútočit ve chvíli, kdy Huma s druhy dorazil na bojiště. Koně na pahorkovité půdě zpomalili. Huma

viděl, jak šel jeden muž k zemi, když jeho kůň ztratil rovnováhu, a jak několik dalších klopýtlo. Pak rytíři zaútočili do předních řad obří zteče.

Kov se blýskal všude kolem a zdálo se, že všichni křičí z plných plic. Huma zoufale odrážel každou zbraň, která se po něm vrhla, a srazil tak několik zlobrů, aniž si to uvědomil. Přímo před ním se objevila obří tvář. Byla chlupatá a divoká, s dlouhými ostrými zuby, jaké měl minotaurus. Uprostřed toho plochého širokého obličeje byly rudě lemované oči. Dech zlobra zapáchal. Huma útočníka odkopl.

Potom mu v uších zaduněl smích, který byl divokostí podivně výstižný. Mohutný Kaz, jenž máchal sekyrou mezi bojovníky sem a tam, se proměnil v mstící se sílu šířící zmatek a smrt. Každý úder našel cíl a oči obrovského tvora jiskřily krvežíznivostí. Pak však zmizel Humovi z dohledu, jak více zlobrů usilovalo mladému rytíři o život.

Humu na noze škrábla něčí sekyra. Před ztrátou končetiny ho zachránilo jedině to, že udeřil dřív a neminul. Protivník byl mrtvý už ve chvíli, kdy úder oplácel. Ale Huma přesto ztratil otřesem na chvíli sebevládu. Málem upustil meč a byl by býval sražen na místě, kdyby nebylo Renarda, jenž si metodickým tempem prosekával cestu nepřátelskými řadami. Zlobři se snažili utíkat před tím vraždícím strojem, ale Renard jim to nedovolil. Huma jen obdivně hleděl. V tom okamžiku se zdálo, že mezi rytířem a minotaurem je jen malý rozdíl.

Přesto však útok družiny nestačil a vypadalo to, že rytíři budou rozprášeni. Pak se k bitvě přidaly další mohutné postavy, tentokrát na solamnijské straně. Byly to posily. Nadšení však trvalo jen krátce. Na Humu se vrhl další zlobr.

Pekelná temnota zmizela stejně náhle, jako se objevila, jak odpor Královniných mágů slábl. Rytíři se drali kupředu s novou nadějí. Huma viděl, jak země vybuchla, a v duchu se zachvěl, když byl nespočet nepřátelských válečníků vymrštěn vysoko do vzduchu, aby se hned za okamžik zřítili zpět na zem.

„Humo!“

Ten hlas patřil Renardovi a zdálo se, že ho varuje. Huma se obrátil za hlasem ve chvíli, kdy se u něj náhle zvedl stín. Někdo se s ním pustil do boje. Humovi se podařilo vložit mezi sebe a útočníka meč a vrazit ho nepříteli do krku.

Huma otočil v hluboké temnotě koně a jen sluchem hledal druhy. To však byl jeho konec, neboť něco těžkého zasvištělo tmou a pořádně ho zasáhlo zezadu do přílby.

Huma se zhroutil dopředu a sklouzl z koně.

* * *

Nevěděl, že smrt bude tak krásná a přívětivá. Natáhla ruku, otřela mu pot z čela a pak mu lehce zvedla hlavu, aby mu dovolila trochu se napít.

Voda Humovi mírně pročistila hlavu a rytíř poznal, že není mrtev. Tvář nad ním nebyla smrt, ale krásná mladá dívka s bílými… ne, stříbrnými vlasy. Ty vlasy ho natolik okouzlily, že se pokusil natáhnout ruku a dotknout se jich. K jeho překvapení mu tento jednoduchý pohyb způsobil tolik bolesti, že upadl zpět do bezvědomí.

* * *

„Máš vůbec někdy v úmyslu vzbudit se?“

Drsný, ale ustaraný hlas pronikl mlhou v Humově mysli. Huma rozechvěle zvedl oční víčka a hned je zase proti světlu pevně sevřel.

„Trocha světla by tě neměla zabít, když se to nepodařilo zlobrům ani drakům.“

Huma se odvážil ještě jednou otevřít oči, tentokrát o poznání pomaleji. Přes řasy mu proniklo jen nepatrné množství světla.

Otevřel oči o něco více a tvary kolem něj začínaly nabývat určitější obrysy. Na prvním místě mezi nimi byla ošklivá nelidská tvář minotaura.

„Kazi?“ Humu polekal jeho vlastní hlas, který byl jenom o něco málo víc než skřehotání.

„Dobře hádáš.“

Huma hleděl na své okolí. Byl ve stanu, ve kterém rytíři ukládali zraněné. Většina ostatních lůžek byla prázdná a v těch několika, která nebyla, ležely postavy v hlubokém spánku – nebo snad v něčem hlubším než spánku. Huma se zachvěl a bolest se mu při tom vrátila.

„Co se mi stalo?“

Zvířecí tvář před ním se široce roztáhla, jak Kaz propukl v hluboký tichý smích. „Spíš co se ti nestalo. Nejdřív ses málem podíval přímo do ploché strany sekyry – ale neměj strach, ta ti jen odřela z jedné strany hlavu. Pak jsi uklouzl a spadl a málem tě udupali k smrti. Dobré je na tom to, že jsi byl celou tu dobu v bezvědomí. Je to zázrak, že sis nezlomil žádnou kost, milý Humo. Určitě jsi ale pořádně potlučený.“

„Všechno mě bolí.“

„To by taky mělo. Řekni mi, jsi vždycky takhle neopatrný?“

Huma se usmál, ale ukázalo se, že úsměv je stejně bolestivý jako všechno ostatní.

„Je vzhůru?“

Huma zapomněl na bolest a rychle obrátil hlavu za tím melodickým hlasem. Před očima měl zjevení ze svých snů. Kolem tváře se jí vlnily dlouhé stříbřité vlasy a na sobě měla šaty podobné těm, jaké nosily léčitelky bohyně Mišakal. Její hladký krk barvy slonoviny však nezdobil žádný medailon. I přes šaty byly vidět ženské tvary a Huma se přinutil odvrátit pohled, než všechno zkazí rozpaky.

„Vzhůru, živý a očividně s méně bolestmi, než si myslel.“ Minotaurus se postavil. „Ponechám tě v rukou téhle léčitelky, Humo. Zatímco jsi odpočíval, dali mně za úkol, abych rozpoznal co nejvíce válečných plánů mých bývalých pánů.“

„Dovolili ti volný pohyb po táboře?“ Pokud to tak bylo, bylo to ze strany Rytířstva udivující gesto.

Kaz si opovržlivě odfrkl. „Jen pokud mě doprovázejí dvě ozbrojené stráže. Uráčili se však dovolit mi, abych tě navštívil soukromě.“

„Křivdíš nám, Kazi.“

Napůl člověk a napůl zvíře zavrtěl děsivou hlavou. „Ne. Možná křivdím tobě a několika dalším, ale nekřivdím Rytířstvu.“

Kaz odkráčel bez dalšího slova. Huma sledoval, jak odchází. Ta pobuřující slova se na něm podepsala. Zaslouží si Rytířstvo takové pohrdání? Tak to nemůže být.

„Máš zajímavé společníky.“

Huma obrátil pozornost zpět k ženě. „Co?“

Usmála se a Humovi se zdálo, že ten úsměv je naprosto dokonalý. Měla plné rudé rty a nad nimi dokonale umístěný půvabný nos. Její oči ve tvaru mandlí plály na rozdíl od stříbrně třpytivých vlasů barvou slunečního svitu. Celkově však nevypadala úplně jako člověk a Huma měl za to, že za velkou část krásy vděčí elfím předkům.

„Jsi úplně v pořádku?“ zeptala se ho se zjevným pobavením.

Huma si uvědomil, že na ni hledí v odevzdaném okouzlení. Zrudl ve tváři a začal si prohlížet strop.

„Omlouvám se. Nechtěl jsem vás rozzlobit, má paní,“ pravil a ještě víc se začervenal, protože se přitom lehce zakoktal.

Žena se usmála ještě víc a ještě dokonaleji, pokud to vůbec bylo možné. „Nikdy jsem neřekla, že se zlobím.“ Vzala z mísy u Humova lůžka mokrou žínku a začala mu otírat obličej. „A také nejsem žádná paní. Gwynet docela postačí. Koneckonců, je to mé jméno.“

Huma se odvážil opětovat její úsměv. „Mně říkají Huma.“

Přikývla. „Ano, já vím. Minotaurus i rytíř, jenž tě přivezl, tvé jméno několikrát vyslovili. Nikdy předtím jsem minotaura neviděla.“

„Kaz je přítel.“ Huma se rozhodl zůstat u tohoto prohlášení. Neměl sílu na to, aby něco dál vysvětloval. Něco ho napadlo. „Říkala jsi rytíř. Víš, který to byl?“

„Na toho rytíře se nedá zapomenout.“ Gwynet se zachvěla. „Postavou a hlasem se spíše podobal mrtvole. Přesto jsem v něm cítila jistý smutek.“

Huma ještě nikdy neslyšel, že by někdo Renarda takhle popsal. Jisté však bylo, že bledý rytíř ho nějak zachránil z pole smrti.

„Je ti lépe?“

Bolest se teď zdála menší. „Ano. Jsi to ty, komu musím poděkovat za tento zázrak?“

Gwynet se začervenala. „To ne. Jenom pomáhám léčitelům.“

Huma se pokusil zvednout a zjistil, že je na takový pohyb ještě příliš slabý. Tvář se mu zkřivila bolestí. Gwynet si ho prohlížela, jako by byl nějaké zlobivé dítě.

„Už to nezkoušej.“

„Myslím, že bych to ani nedokázal. Copak mě neléčil jeden z kněží?“

„V táboře je jich jen málo. Budeš muset přijmout jen tu malou pomoc, jakou ti mohli poskytnout. I možnosti léčitelů mají hranice.“ Přestože se stále usmívala, tón jejího hlasu naznačoval, že kněží byli přetížení.

„Kde jsme?“

„V nejzápadnější zalesněné části Solamnie. Byl jsi v bezvědomí po jeden den jízdy a přibližně tak daleko jsme od fronty.“

„Vyhráli jsme?“ Huma nemohl uvěřit, že se jejich řady udržely.

„Nikdo nevyhrál. Bylo to stejné jako vždycky. Kdyby nebylo vaší družiny, obři mohli prorazit. Naštěstí se jim to znovu nepodařilo.“ Odmlčela se v hlubokém zamyšlení a potom pokračovala jiným tónem. „Dost už toho mluvení o válce. Máš chuť na něco k jídlu? Nejedl jsi už dva dny.“

Huma ten nápad ochotně uvítal, vylekal se však, když Gwynet začala míchat křídově bílou kaši. Vzhlédla k němu a příjemně se usmála, když viděla jeho výraz. Vytáhla lžíci z mísy a sklonila se, aby Humu nakrmila. Huma na tu hmotu jen hleděl.

„Není to tak špatné, jak to vypadá, Humo. Ochutnej trochu.“ Huma, který se cítil jako malé dítě, opatrně otevřel ústa a zjistil, že je to pravda – kaše chutnala lépe, než si představoval. Přinutil se jíst dál, i když to bylo spíše proto, že nechtěl vypadat v jejích očích hloupě, než proto, že by toužil po takovém jídle. Byl docela rád, když i poslední zbytek kaše zmizel.

I Gwynet vypadala potěšeně, když mísu odkládala. „Promiň, že odcházím, ale mám i jiné úkoly. Ale čas od času se na tebe přijdu podívat, slibuji.“

Huma k ní natáhl ruku. „Ještě jednou díky.“

Gwynet zaváhala a Huma v rozpacích ruku zase stáhl. Další trapné situace však byli ušetřeni, poněvadž ve vchodu do stanu se objevil Renard. Gwynet si posbírala věci a zmizela ze stanu. Huma očima sledoval, jak odchází, a pak pohlédl na rytíře.

„Minotaurus říkal, že jsi vzhůru a zotavuješ se. Rád jsem to slyšel.“ Renard to řekl tak jednotvárně, že to znělo, jako by předčítal ze seznamu zásob, ale Huma jeho slovům věřil. Věděl stejně jako Gwynet, že za Renardovou neustálou maskou lhostejnosti se něco skrývá.

Renard měl zvednuté hledí a Humovi teď nedělalo potíže hledět do tváře, od které se mnozí odvraceli. Bylo pro něj důležité, že je Renard tady. Jen málo rytířů se natolik zajímalo o Humu, aby ho navštívilo.

Renard vedle něj poklekl. „Buď ve střehu za *všech* okolností, Humo. V tom pořád selháváš."

„A v tom, že dostávám rány do hlavy."

Renardovy tenké rty se jenom na okamžik zvlnily v lehkém úsměvu. „Ano. I toto musí skončit. Mohlo by ti to být na škodu."

Kdyby Huma Renarda dobře neznal, bral by prohlášení vážně. „Co se děje? Gwynet…"

„Ta mladá žena?"

Huma se začervenal. „Ano – říkala, že jsme zase zpátky na mrtvém bodě."

Renard si povzdechl a zvedl ruku, aby si sundal přílbu. Tím odhalil sněhobílé vlasy, které měl přilepené k hlavě. Byl jedním z mála rytířů, kteří se rozhodli nehonosit se dlouhými hustými kníry, ale raději chodili čistě oholeni. Byl také jedním z mála, kteří si udržovali vlasy zastřižené kus nad límcem. Nikdo tato rozhodnutí nezpochybňoval, protože Renard byl zkrátka Renard.

„V tuto chvíli se zdá, že právě takto se věci mají. Benet tvrdí, že je to znamení našeho vítězství. Pořád donekonečna opakuje, že Krynův velký útok se rozpadl. Od toho vašeho krátkého souboje Kryna nikdo neviděl ani o něm neslyšel. Benet dokonce zašel tak daleko, že tě svým způsobem pochválil."

„Pochválil?"

„Cituji: *Částečně* díky tomu úžasnému štěstí je vojevůdce Krynus mrtvý nebo alespoň vyřazený z boje."

Huma se odvrátil. Benet ale měl pravdu. Bylo to štěstí. Skutečný rytíř by lépe využil příležitost a ujistil by se, že je vojevůdce mrtev.

„Vím, na co myslíš, Humo. Nech toho. Jsi rytíř v každém směru jako Benet a jeho nohsledi. Dokonce i víc. Neztratil jsi ze zřetele skutečný svět." Huma se k Renardovi opět obrátil a bledý rytíř upadl do nepříjemného mlčení.

„Za jak dlouho mě pustí?"

„Až budeš připraven, dřív ne. Bude víc než dostatek času počkat, až budeš zdráv."

„Pan Osval – vzkazuje něco?" Huma pocítil mírný záchvěv strachu. Postarší rytíř mu nahrazoval otce, kterého nikdy nepoznal.

Renard se postavil a nasadil si přílbu. Potom přikývl. „Nejvyšší vojevůdce ti přeje, aby ses co nejlépe a nejdříve uzdravil. Řekl, že má pořád nejvyšší důvěru ve tvé schopnosti."

Toto byl způsob, kterým Nejvyšší vojevůdce dával najevo, jak je na Humu stále hrdý. Bylo to vzácné povzbuzení Humovy sebedůvěry.

„Dobře si odpočiň, Humo. Budu se snažit za tebou přijít, až zase budu mít čas."

Renard odešel a nechal Humu jeho vlastním myšlenkám. Mladý rytíř se ptal sám sebe, jestli někdy skutečně bude takovým rytířem jako Benet, pan Osval nebo Renard. Pak pomyslel na zlého vojevůdce Kryna a přemýšlel, jestli se ta temná postava bude namáhat s osobní pomstou na tak bezvýznamném člověku, jako je Huma.

Něco tiše našlapovalo vedle stanu, ve kterém Huma ležel. Nebyl to kůň, spíš to znělo jako lovecký pes. K Humovu nosu se donesl lehký zápach a bylo slyšet, jak něco škrábe na stěnu, jako by to zkoušelo její pevnost. V šedivém denním světle Huma to něco jen nejasně zahlédl.

Do stanu vešel klerik, aby zkontroloval stav zraněných. Postava na druhém konci stanu odběhla navzdory rychlým pohybům téměř neslyšně. Zápach se rychle vytratil.

„Kleriku?"

Jen pouhá přítomnost postaršího kněze Humu uklidnila. Klerik byl nízký a mírně shrbený. Na hlavě určitě neměl víc než dvacet vlasů.

„Jsem Broderin. Mohu ti nějak pomoci?"

Huma si dobře promyslel slova, než promluvil. „Jsou – jsou poblíž tábora nějací vlci? Vlci nebo velcí psi?"

Broderin ztuhl, jako by očekával, že se nějaké veliké zvíře každou chvíli vrhne do stanu. Pak znovu nabyl rovnováhy. „Vlci? Psi? Psů tu možná několik je, ale nikde poblíž. A vlci…" Klerik se neklidně zasmál. „Vlk v řadách Paladinových rytířů? Myslím, že ne. Nejsou tu žádní vlci, až na ty na druhé straně pole, synu. Většina z nich je však bohužel inteligentního druhu. Proč se ptáš?"

„Zdálo se mi, že jednoho vidím.“

Jeho slova vyvolala u starého muže další nával úzkosti. Přestože odpověděl celkem vyrovnaným hlasem, očima těkal sem a tam, jako by vlky viděl všude. „Určitě se mýlíš, synu, nebo snad pro svá zranění trpíš vidinami. Ano, to bude určitě ono.“

„Jste si zcela jistý?“ Zdálo se to velmi pravděpodobné.

„Nechám někoho porozhlédnout se kolem. Možná odněkud utekl zatoulaný pes. To je vždycky možné.“ Kněz se obrátil k jednomu z ostatních zraněných a naznačil tím, že rozhovor je z jeho strany u konce. Huma ho chvíli pozoroval a pak zavřel oči.

Naštěstí spal klidně a nerušené až na jeden krátký sen, ve kterém ho něco světlého sledovalo v nekonečném lese. To něco bylo vždy přesně z dohledu, a při tom stále za ním.

Stejně jako u většiny snů a nočních můr si po probuzení nic nepamatoval.

6

Huma vyšel ze stanu, aby si poprvé prohlédl tábor. Nevěděl, kde přesně je, ale viděl, že velitelství se znovu přemístilo – očividně blíž k hranicím. Takto blízko Ergotu byla země pravidelněji poseta stromy, zdravými stromy. Z nějakých důvodů, o kterých se mohl jen dohadovat, si zlobři dávali větší pozor, aby nezničili krajinu poblíž hor. Těžko to bylo kvůli kráse této země. Pokud bylo všem známo, nepatřili zlobři k těm, kteří si krásy příliš vážili. V některých oblastech byl skutečný les s vysokými nestárnoucími stromy, které snad pamatovaly klidnější časy a možná viděly i první elfy.

Huma odhadoval, že na tomto území táboří asi dvě stě nebo tři sta rytířů. Muži, kteří tu byli umístěni, byli směsí, která se skládala z osobní stráže pana Osvala, zraněných rytířů v různě pokročilých stavech uzdravení, několika průzkumníků, kteří pomáhali rytířům svými znalostmi této oblasti, a kromě kleriků i z několika mágů. Mágové a kněží zůstávali co nejdále od sebe. Mágové nedůvěřovali kněžím jakožto náboženským fanatikům, zatímco kněží, i když byli více snášenliví, stále nevěřili nezávislým způsobům mágů, kteří se více soustředili na moc než na víru v bohy.

Mágům nikdo příliš nevěřil, a proto nesměli nosit zbraně. To je alespoň v jednom směru činilo zranitelnými.

„Jak se dnes cítíš?“

Huma se na chvíli celý rozzářil, ale rychle to zastřel výrazem statečné vážnosti. Přistoupila k němu Gwynet s vědrem v ruce a rytíř se nemohl neusmát, i když se sebevíce snažil.

„Už jsem unavený a je mi špatně z toho stanu a jsem více než šťastný, že zase vidím svět, i když je to jen tábor.“

Gwynet se vesele zasmála, ale poté zvážněla. „Odejdeš brzy?“

Huma vážně přikývl. Renard ho párkrát navštívil a Huma věděl, že na něj dohlíží kvůli panu Osvalovi. Pokud má doufat, že si před vrchním vojevůdcem uchová sebeúctu, bude ho muset co nejdříve ujistit o své připravenosti.

Zvedl se vítr a zavál Gwynet do obličeje několik jejích dlouhých hustých kadeří. Odhrnula si vlasy zpět a vypadala, že chce něco říct, když se v dohledu objevila známá mohutná postava doprovázená dvěma Rytíři Meče.

„Humo!“

Kaz přistoupil k mladému rytíři a pokusil se pozdravit svého jediného skutečného přítele mezi lidmi objetím, které by Humu poslalo zpět do stanu s třemi nebo čtyřmi zlomenými žebry. Humovi se však podařilo minotaurovi uhnout, a tak vyvázl jen pohmožděným ramenem, do kterého ho Kaz potěšené plácl. Od chvíle, kdy Huma poprvé uviděl Kaze, uplynuly teprve čtyři dny. Jak důvěra pana Osvala v minotaura vzrůstala, stávaly se jeho rady stále důležitějšími. Rytíři bojovali se zlobry celá léta, ale věděli toho o nich jenom málo. Kaz, který vyrostl pod jejich útlakem, toho věděl až moc.

„Gwynet,“ vzpomněl si Huma na ženu, ale obrátil se k ní příliš pozdě. Byla už pryč.

Minotaurus byl vnímavější, než by napovídal jeho vzhled. „Přišel jsem v nevhodnou chvíli? Máš mou omluvu, pokud jsem vyrušil.“

Huma nad omluvou mávl rukou. „Já bych se měl omluvit tobě. Dobře že tě vidím, Kazi.“

„Vůbec mě nenapadlo, že se vaše plemeno dokáže ptát pořád dokola na tolik otázek! Už ze mě vytáhli všechno, co vím, a pořád se dožadují dalšího.“

„Jsou zoufalí, Kazi, zoufalí. Chceme porazit…“ Huma ztichl, když kolem nich prošla vysoká postava oděná v červeném plášti s kápí, aniž je pozdravila. Při pohledu na její úzkou kostnatou tvář si vzpomněl na jednoho děsivého učitele z dob, kdy byl ještě mladým panošem.

Minotaurus postavu v červeném plášti sledoval očima. „Mágové jsou velmi neklidní. Cítím jejich strach. Občas se mi z toho zvedá žaludek.“

Huma zjistil, že musí trochu šetřit levou stranu těla. Ještě nebyl zcela uzdraven. „Čeho se bojí?“

„Neznámého. Jsou docela zvyklí na střety se svými protějšky v černých pláštích, ale říká se, že Galan Drakos vypustil odpadlíky. Viděl jsi část té magické bitvy?“

„Kdo by neviděl? Vždyť to pořádně zakrylo oblohu.“

„Na naší straně bylo dvanáct mocných mágů, když jsme přijeli. Čtyři z nich zemřeli a další už možná nikdy nezíská plnou vládu nad svou myslí a tělem. Víš, kolik jich bylo na druhé straně?“

„Kolik?“

„Tři.“

„Tři?“ Rytíř zavrtěl hlavou. „Museli být mocní. Ale jak mágové vědí, že to nebyli čarodějové v černých pláštích?“

Kaz se významně usmál. „Říkají, že dva byli v černých pláštích. Ten, co přežil a utekl, ale nebyl. Jeho moc byla příliš divoká a nepředvídatelná na někoho, kdo prošel školením tří řádů. Renegát. Víc toho neřekli.“

Huma nemohl nepomyslet na Magia, jehož vysoká postava a pohledné rysy by se lépe vyjímaly na královském dvoře než ve vlhkých odloučených věžích čarodějů. Dokonce i před tím, než se podrobil zkoušce z magie, byl jeho společník z dětství samotářem. Jeho dovednosti byly takové, že už dávno překonal učitele. Magius byl vždycky tím, kdo dělal pokusy, i když byl jeho život v nebezpečí. Občas ale mluvil o tom, že zanechá učení.

Kaze znovu zavolali a minotaurus dal Humovi s povzdechem sbohem. Huma se vrátil do stanu a většinu dne prospal. Zastavil se u něho Renard, aby mu sdělil, že ať je, nebo není zcela zdráv, má se připravit na strážní službu – asi během dalšího dne. Huma si mohl stěžovat, ale byl víc než šťastný, že dostává další příležitost, aby ukázal své schopnosti.

Zastavila se u něj i Gwynet, ale rozhovor s ní byl krátký a vcelku k ničemu nevedl. Zdálo se, že mu chce něco říct, ale ať to bylo cokoliv, zůstalo to nevyřčeno. Huma ji už pak během uzdravování neviděl.

* * *

Toho dne, kdy měly být Humovi přiděleny první povinnosti od chvíle, kdy byl málem ušlapán k smrti, vřel tábor horečnou činností. Jednotky rytířů projížděly kolem velitelství, kterým byl mohutný stan, na jehož vrcholku vlál prapor se symbolem ledňáčka. Stan byl neustále střežen jednotkou Rytířů Růže. Zde pan Osval a jeho důstojníci plánovali strategii. Huma mohl jen hádat důvody veškerého toho pohybu. Šířily se zvěsti, že hornatá východní hranice padla do rukou zlobrů a že tvorové postupují k Viničské tvrzi. Další zvěsti varovaly, že jedno z měst, které rytíři využívali jako zastávku na cestě, zasáhla morová rána. Huma ty zvěsti považoval za to, čím opravdu byly – vystrašené dohady.

Když se přiblížil Renard, pomáhal Huma klerikům, nosil jim horkou a studenou vodu a přinášel jim jídlo. Nebylo to mnoho, ale pomáhalo to. Kromě toho to bránilo, aby se Humovy myšlenky zatoulaly k nepříjemnějším záležitostem.

Když se Renard objevil, Huma se narovnal a málem bledého rytíře polil vřelou vodou, jak se mu vědra rozhoupala. Renard škubl bezvýraznými rysy, jenže ať to prozrazovalo jakýkoliv cit, při pohledu na Humu to zmizelo.

„Vidím, že jsi více než zdráv, aby ses znovu ujal rytířských povinností," řekl Renard vážně.

Huma se kvůli těžké práci vydatně zapotil a čelo měl pokryté kapkami. Tvář měl špinavou a šaty plné skvrn. Neodvážil se promluvit, neboť nevěděl, co říct, a tak jen přikývl.

Renard si zkřížil ruce na prsou. „Dnes večer jsi kapitánem stráže. Pan Osval si myslí, že už jsi připraven na takovou zodpovědnost." Změřil si Humovu postavu od hlavy k patě, aniž přitom změnil výraz.

Už byla skoro tma. Huma polkl. „Může mi být dovoleno umýt se a obléknout?"

„Zajisté. Už jsem určil hlídky. Až budeš připraven, přijď za mnou." Renard spustil ruce a odešel. Salutování bylo pro něho vždycky zbytečné.

A kromě toho bylo těžké salutovat s vědry v rukou.

* * *

Huma se bál, že se někteří rytíři vzepřou tomu, že byl ustanoven kapitánem stráže, ale tak tomu nebylo. Stráž se skládala z rytířů, kteří buď svého kapitána neznali, nebo byli příliš noví na to, aby je Benet se svými druhy ovlivnil. To ovšem neznamenalo, že by to byli nějací nezkušení rytíři. Žádný panoš, který se dostal mezi rytíře, nezkušený nebyl.

Kvůli bezpečnosti bylo ve stráži několik zkušenějších rytířů, ale ti byli oddáni panu Osvalovi a nesoudili muže podle toho, kde se narodili, ale podle zásluh.

Jeden z těchto starších rytířů zbystřil sluch, když šel Huma kolem. Huma neměl dobrý pocit z toho, že velí mužům dvakrát starším a desetkrát zkušenějším, ale věděl, že se od každého rytíře až na velící důstojníky vyžaduje, aby čas od času sloužil strážní službu. Přesto ale pocítil záchvěv neklidu, když přijímal zprávu od postaršího strážného, a vydechl si, až když byl na cestě k dalšímu. Nezáleželo na tom, jestli tento muž bude méně zkušený než ten první, velení Humu prostě děsilo. Pokud něco špatně dopadne, bude to jeho vina.

Hranice tábora ho zavedla až k okraji zalesněného území a Huma si tuto oblast prohlížel s určitou úzkostí. Mohlo se tam ukrývat cokoliv a nebylo těžké představit si oči a temné postavy, jak se míhají, kamkoliv se podívá.

Až po půlnoci narazil na mýtinu.

Svažující se povrch to místo skrýval až do okamžiku, kdy Huma stanul skoro na vrcholku svahu. Na chvíli se tam zastavil, jak ho poznání přikovalo k zemi. Stráž tu nebyla. Měl by zavolat o pomoc nebo běžet zpátky, aby varoval pana Osvala a ostatní, ale věděl, že obě možnosti by stály příliš mnoho času a v obou případech by varoval toho, kdo se poblíž možná skrývá.

Vstoupil proto hned s vytaseným mečem do temného lesa. Vlastně věděl, že by si mohl přivodit potíže, ale zdálo se, že ho přitahuje nějaký uhrančivý duch skrytý v lese. Neviděl ho, ale cítil jeho sílu. Bezmocně se hnal hlouběji do lesa, jak se ta touha stala součástí jeho mysli. Na

skutečné důvody, proč se odvážil vstoupit, už zapomněl; pamatoval si jen, že tam číhá někdo nebo něco, co se rozhodl objevit.

Vedle Humy tiše našlapoval nějaký stín a upíral na něho rudé, ale neviditelné oči. Další stín se plížil za rytířem z druhé strany. Huma neviděl ani neslyšel žádný z těch stínů, jež by nepostřehl, i kdyby měl smysly v pořádku. Vyžadovalo to velkou sílu vůle, pokud chtěl člověk uvidět tvory temnoty, když se plížili po lese.

Před očarovaným rytířem tančily chvějící se obrazce třpytivých světel. Většina záblesků před ním mihotavě ustupovala, když se přiblížil, jenom dvě světýlka zůstala na místě a hleděla na něho. Huma klopýtal k nim, aniž dbal na nehybnou postavu v brnění, o niž skoro zakopl. Ty lesknoucí se oči ho vábily a zdálo se, že se kolem nich zhmotňuje temný stín.

Poprvé se do ticha ozval něčí hlas. Byl jenom o něco málo silnější než zasyčení, ale vyžádal si všechnu Humovu pozornost.

„Statečný rytíři. Tak bezpečný se svými malými hračkami."

Postava uhnula kousek stranou a Huma ji poslušně sledoval očima. Zdálo se, že si temná postava prohlíží úlovek. „Jsi to opravdu ty? To se vážně divím."

Postava zvedla ruku podobnou tlapě a vzala rytíře za bradu. Otočila mu hlavou doleva a doprava, ale Huma přitom nepřestal hledět do jejích očí. „Tak jesssst. Drakos bude mít radost, i vojevůdce bude mít radost. To nemůže být náhoda. Má v tom prsty, aby si zachránil vlastní krk." Postava sjela rukou i očima k Humovu meči. „Tohle už nebudeš potřebovat."

Náhle Humův zrak odvedl stranou záblesk kdesi daleko za temnou postavou. Ta byla natolik zaujata kořistí, že si podivného světla nevšimla. Jiní si toho však všimli. Ozvala se hrdelní zavrčení a pach smrti zesílil.

Tvor rychle pohlédl zpět do tváře zajatce.

Dva páry očí se setkaly. Humovy už nebyly očarované.

Rytíř jednal zcela bezděčně a jeho meč hnala síla zrozená z otřesu a strachu. Ukázalo se, že tělesná podoba temné postavy klade malý odpor. Po Humově tváři se divoce vrhly její drápy, ale rytíř si jich nevšímal, jak se snažil zabodnout zbraň, jak nejdále to jen půjde. V tom narazil na

odpor, i když jeho temný nepřítel nepadl. Útoky drápů však ustaly. Postava se dvakrát zachvěla a znehybněla.

Huma, vyčerpán tím úsilím, klesl na kolena.

Tvorové temnoty se k němu potichu na okamžik přiblížili a pak zaváhali, jako by cítili něco neočekávaného. Huma zvedl hlavu a zahlédl cosi bledého, co se tvarem nejasně podobalo vlkovi. Pak to zmizelo.

Huma nevěděl, jak dlouho tam takhle zůstal. Postupně si začal uvědomovat, že slyší tiché kroky, jak někdo jde k němu. Přicházely ale ze špatného směru – z hloubi lesa. Huma se zvedl, i když trochu nejistě. Uvědomil si, že se ještě úplně nevzpamatoval.

„Počkej, nech mě, ať ti pomohu." Ten hlas byl silný a ruce, které Humu uchopily, byly mocné. Zatímco se Huma zhluboka nadechoval, nově příchozí se podíval na zbytky temného útočníka, zasmál se a řekl: „Dobrá práce. Připíchl jsi ho ke kmeni stromu. Působivá ukázka síly, a tenhle tvor si to docela zasloužil."

„Kdo to byl?"

„Šetři si dech na chůzi. Zašel jsi hlouběji do lesa, než si myslíš."

Když se vraceli, odvážil se Huma opatrně pohlédnout na neznámého. Byl vysoký a na sobě měl výstřední, ale dobře ušité šaty. Elegantní kadeře zlatých vlasů mu dodávaly vzhled hrdého lva. Jeho tvář byla hůře vidět, ale Huma měl pocit, že je pohledná, skoro krásná – dobře by se vyjímala na královských dvorech, možná při koketování s mladými bohatými dívkami. Také mu připadala nějak známá. Někdo, koho už léta neviděl…

„Magie!" vyhrkl Huma překvapeně to jméno.

Zastavili se a nově příchozí ho pustil. Hleděli chvíli jeden na druhého. Rytíř si všiml, že ten druhý jako by zevnitř zářil.

„Humo! Moc rád tě vidím, byť za těchto okolností. Věděl jsem, že tě nemůžu, pokud mi promineš ten výraz, dlouho vodit za nos."

„Ty žiješ!" Huma si nebyl nikdy jistý, co se stalo po zkoušce ve Věži. „Ty žiješ!" opakoval udiveně.

Magiovu tvář bylo nyní vidět i ve tmě. Jeho ústa se zkřivila do lítostného úsměvu. „Ano. Omlouvám se."

Humovi se vytratil úsměv z tváře. „Omlouvám?" zeptal se. „Proč by ses měl omlouvat?"

„Myslíš, že jsem přišel jen čirou náhodou, Humo? Doufám, že ne. To kvůli mně byl tvůj život v nebezpečí."

„Nerozumím ti." Huma při pomyšlení na nebezpečí sáhl po meči. Když jeho ruka nahmatala jenom prázdnotu, vzpomněl si, co se stalo s jeho zbraní. Obrátil se. „Můj meč! Musím se vrátit…"

„Ne!" Mágův hlas byl silný a rozkazovačný. „Neměli bychom tu zůstávat sami o nic déle, než je nutné. Vrať se, až budeš mít za zády muže. Vlkoděsi možná utekli, ale mohl bych se mýlit. Nebylo by to poprvé. Bohové vědí, že by to nebylo poprvé."

Magius ho popohnal k táboru a Huma věděl, že je to moudré. Dostane z něj ale několik odpovědí.

„Co to bylo? Co jsi měl předtím na mysli?"

Jako by část vznešenosti jeho starého přítele vyprchala. Magius byl náhle starší muž než Huma, i když jim bylo stejně let. Mág se nepodíval přímo na rytíře. „Myslím, že by ses měl raději zeptat jednoho z mágů v červených pláštích v táboře. Měl by být schopen říct ti oficiální vysvětlení."

„Máš nějaké problémy?"

„Ten druh problémů, od kterých tě teď určitě odvedu. Byl jsem blázen, že jsem vůbec pomyslel na to, že za tebou přijdu."

Matná zář ohňů podala důkaz, že tábor je blízko. Huma slyšel zvuky mužů v pohybu. Někdo si všiml, že chybějí dva rytíři – jeden nebyl ničím méně než kapitánem stráže.

I Magius to slyšel a náhle se zastavil. „Ať uslyšíš cokoliv, nezměnil jsem se, Humo." Mág vzal nejdražšího přítele za ramena. „Věř mi! Pokud ta zkouška byla vůbec k něčemu, pak to prokázala!"

Záře, která mága tak okázale obklopovala, náhle zmizela, ale Huma si ještě stačil všimnout v tváři přítele strachu. Nebyl to jen strach o sebe, ale i o Humu.

„Poslouchej." Mágovu tvář teď pokrývaly stíny a dodávaly mu nadpřirozený vzhled. „Ti tvorové tě už nebudou obtěžovat. To po mně jdou jejich pánové. Poslali je za mnou, když zjistili, že jsem pryč."

„Ty utíkáš před tvory Dračí Královny?" zeptal se Huma se zamrazením.

Něco hlasitě zlomilo suchou větev a oba muži ztuhli. Huma zrakem prohledával co nejdůkladněji les kolem, ale nic neviděl. Magius se k němu naklonil a zašeptal: „Musím jít. Znáš mě, Humo. Víš, čeho jsem schopen. Věř tomu. Pokud se věci změní, ať už k lepšímu, nebo k horšímu, spojím se s tebou."

Mezi stromy se ukázaly vysoké temné stíny. Magius na ně zlobně pohlédl a běžel pryč. Huma otevřel ústa, aby promluvil, ale uvědomil si, že by to byla nerozumná pošetilost. Modlil se, aby měl Magius pravdu v tom, že je lepší nechat meč ve stromě, ke kterému připíchl tu odpornou bytost.

Huma sebral odvahu a pokračoval v cestě zpátky do tábora. Za chůze se modlil, aby první, co potká, nebylo něco z mágovy noční můry, ale jeden z rytířů.

* * *

Náhodou potkal pátrače jen několik minut od místa, kde zmizela stráž. Huma se cítil provinile, že zapomněl na toho nešťastného muže, který byl ještě méně zkušený než on. Nemohl však pro něho nic udělat a věděl, že by se měl spíše zajímat o to, co mohlo stále číhat kolem tábora, a o to, co to znamená. Pokud nepřítel pronikl takhle daleko za hranice bojů…

Renard přijal jeho hlášení a jako kdyby vůbec nebyl překvapen, že to byl právě Huma, kdo se dostal do potíží. Zpráva o útočníkovi, jímž mohl být jedině mág, mu však dělala starosti, i když jeho chování žádné pocity neprozrazovalo. Družina, v níž byl i Huma s Renardem, se vrátila na místo, kam byl Huma předtím zaveden. Na mrtvém těle strážného nebyly žádné stopy, jako by nešťastník prostě jen spadl na zem a umřel. Renard si odplivl a v nebývalém výlevu vášně proklel všechny mágy. Huma se přikrčil. Vynechal jakoukoli zmínku o Magiovi, i když to bylo proti Přísaze i Instrukci. Jak čestný je rytíř, který lže?

Magius byl ale jeho přítel.

Při pohledu neočarovanýma očima nevypadal stínový útočník vůbec přízračně. Renard vytáhl meč ze stromu a nechal mágovo tělo klesnout k

zemi. Huma k vlastnímu překvapení natáhl ruku a stáhl mágovi kápi z tváře. Ta tvář odpuzovala i ve tmě. Zdálo se, že jen Renardem nepohnulo zlo, které do ní bylo vtištěno.

Mág snad býval člověkem, ale teď vypadal spíše jako plaz. Jeho tmavá a šupinatá kůže se leskla ve světle pochodní. Místo očí měl úzké štěrbiny a nos se skoro ztrácel. Huma si povšiml zubů, které by zahanbily i minotaura. Nejeden z rytířů se pomodlil k Paladinovi.

Mrtvé tělo bylo zachumláno do šedého pláště ze silné hrubé látky. Renard na látku sáhl a pak ji pustil, jako by to byla zmije. „Nemá na sobě černou barvu Dračí Královny." Ukázal na dva rytíře. „Odneste tuhle věc do tábora. Chci vědět, co na to řeknou mágové. Vy ostatní na místa. Ujistěte se, že po sobě nezanechal žádné překvapení. Humo, ty zůstaň u mě."

Dívali se, jak ostatní odcházejí. Pak se Renard otočil a pohlédl na Humu s takovým hněvem, že mladší rytíř ustoupil jen při pohledu na jeho jinak bezvýraznou tvář.

„Kdo byl ten druhý?"

„Nikdo tu nebyl."

„Byl." Humu při těch slovech zamrazilo. „Já to vím. Nevidím důvod, proč by ses snažil skrýt přítomnost mága, ledaže by…" Renard upřeně hleděl Humovi do očí. Huma opětoval jeho pohled a bojoval s ním. Překvapivě to byl Renard, kdo byl přinucen odvrátit zrak.

Bylo to však bezcenné vítězství. „Je to jasné. Vzhledem k tvé námaze mě napadá jen jedna osoba, kterou bys chránil – proč by tu ale byl Magius?"

„Já…" Huma nevěděl co říct. Jak to, že Renard vůbec ví o jeho příteli z dětství?

„Jsi blázen, Humo. Jsi schopný a statečný rytíř, ale máš v sobě příliš mnoho lidskosti. Příliš věříš ostatním – a zejména mágovi. Mágům nemůžeš věřit. Vždy se obrátí proti tobě. Jsou zrádní."

Huma při té urážce ztuhl, i když pociťoval k Renardovi úctu. „Magius nic takového není. Vyrostli jsme spolu. Nezradil by to, čemu věřil."

Renard smutně potřásl hlavou. „Neporozumíš, dokud nebude pozdě." Pak Renard téma opustil, jako by už bylo řečeno vše, co řečeno být

mohlo. „Pojď. Raději bychom se měli vrátit do tábora. Myslím, že tohle je věc, o které by měl pan Osval slyšet.“

Bledý válečník vrátil Humovi meč a dal se do kroku, aniž se ujistil, že ho rytíř následuje. Huma spěchal za ním a ptal se sám sebe, jaké Renard asi podá hlášení a co řekne on sám. Věděl přitom až moc dobře, že jeden z těch, co ho budou poslouchat, už bude vědět, že předtím lhal.

Co si žádá Zákon a Instrukce?

7

Huma kdysi míval učitele Gariga, který byl zcela odhodlaný nechat ho jako mladého panoše při přípravách na vstup do Rytířstva propadnout. Garig byl zvíře v lidské podobě. Tváří a postavou se spíše podobal medvědovi a mnozí se divili, že se při své surovosti vůbec stal rytířem. Garig ve skutečnosti zamýšlel zlomit Humu během měsíce.

Huma však vytrval. Zůstal, učil se a vynikal, i když ho Garig nepředstavitelně děsil. Nejvyšší vojevůdce pan Osval ho však povzbuzoval, protože v něm stejně jako Renard viděl něco, co se rozhodl rozvíjet i přes hochův pochybný původ. Huma se nakonec postavil proti nepřátelskému učiteli a porazil ho v tom, co by se jen volně dalo nazvat cvičným soubojem. Nebylo to vítězství jenom nad Garigem, ale i nad vlastním strachem.

Teď měl Huma stanout před mužem, který mu dřívější překážku pomohl překonat, a znovu pocítil obavy.

Nejvyšší vojevůdce byl již vzhůru a oblečený. Huma si stejně jako mnoho jiných myslel, že postarší rytíř snad nikdy neodpočívá. Velitel vojenského tažení seděl na obyčejné dřevěné stoličce, která ostře kontrastovala s jeho bohatě zdobenou uniformou. Přílbu měl položenou vedle sebe na stole, na kterém bylo poházeno přes deset map. Huma měl pocit, že si ho i ta přílba prohlíží.

V místnosti byli tři další rytíři. Jedním z nich byl nižší podsaditý muž, jehož vzhled byl v rozporu se skrytou silou a inteligencí. Měl malou bradku a místo vlasů jenom pár chomáčů vzadu na hlavě. Byl to Arak Orlí oko – muž, který neměl příliš velký smysl pro humor. Své druhé jméno získal pro přesnost při střelbě z luku. I kočovné kmeny z

jižních oblastí ho znaly, neboť je všechny předčil ve střelbě za jízdy na koni. Jeho osobním cílem bylo naučit skupinu rytířů tomuto umění lidí z rovin. Na brnění měl znaky Rádu Koruny, jehož byl pro toto tažení nejvyšším důstojníkem.

Mezi nimi stála postava, která si mladého rytíře skoro vůbec nevšímala. Byl to Benet, syn Velmistra, synovec Nejvyššího vojevůdce a představitel Řádu Meče. Benetova přítomnost zneklidňovala Humu nejvíce. Benet by mohl jako zosobnění Rytířství odříkat zpaměti každičký řádek každého svazku předpisů, které kdysi dávno napsal Vinas Solamnus, protože těmi předpisy žil. Proto také Huma dosud setrvával v řádu. Benet by navzdory svému vlivu neudělal nic, co by se zcela příčilo Zákonu nebo Instrukci. Když Humu nevypudila obvinění týkající se původu, Benet nesáhl k podlejším prostředkům, jak by to udělali někteří jiní rytíři. Místo toho se k němu syn Velmistra choval jako k nezbytnému zlu, kterého, je-li to možné, si je třeba nevšímat. Jak čas plynul, Huma shledával, že při Benetově vlivu je obtížné se s někým spřátelit.

Benet se vzhledem hodně podobal otci i strýci, i když otci určitě více. Ti, kdo znali pana Tráka za mladých let, přísahali, že se otec a syn vůbec neliší. Oba měli stejné jestřábí rysy a pohled dravce. Rod pánů z Baxtrey měl nejstarší královskou krev. Tytéž rysy by se daly najít na mnoha šlechticích ergotské říše. Když se Benet odvrátil, zdánlivě zcela zaujatý naléhavými záležitostmi, setkaly se jeho oči krátce s Humovými. Ten pohled byl ledový.

„Můžete odejít nebo zůstat podle své vůle, Renarde."

Renard ztuhl. „Zůstanu, pokud mi to Nejvyšší vojevůdce dovolí."

Beneta to nepotěšilo, to bylo zřejmé. Trákův syn nenáviděl Renarda skoro tak, jako nenáviděl Humu, i když z jiných důvodů. Jen jediný muž kromě pana Osvala mohl Velmistrova potomka porazit v cvičném souboji. A to těžce. Pro někoho jako Benet, který se pyšnil dokonalostí, to bylo téměř nesnesitelné. Oba rivalové teď na sebe otevřeně hleděli a Renard projevoval asi tolik úcty, kolik by si zasloužilo stéblo trávy.

Osval se obrátil k Humovi. „Obvykle by tvoje hlášení vyslechl pan Arak, ale vzhledem k tomu, že máme co do činění se situací, která se mění od minuty k minutě, chtěl bych, abychom je teď vyslechli všichni.

Arak i Benet s tím souhlasili.“ Benet krátce pohlédl na strýce a zase se odvrátil. „Začni tedy.“

„Pane.“ Huma si uvolnil stažené hrdlo. Po několika prvních slovech z něj neklid zcela spadl a vychrlil ze sebe všechny podrobnosti napadení ve stručných, přesných větách. Důstojníci ho pozorně poslouchali. Huma neopomenul zmínit přítomnost Magia, i když vynechal většinu jejich rozhovoru.

Když skončil, zůstal tiše stát v pozoru a hleděl před sebe do prázdna. Rytíři se obrátili jeden na druhého a začali probírat nějaké záležitosti. Mluvili přitom šeptem, aby Huma nevěděl, co upoutalo jejich pozornost.

Pan Orlí oko poodstoupil od ostatních a obrátil se k Renardovi. „Rytíři Renarde, chcete k tomu něco dodat?“

„Jenom to, že jsem nechal muže prohledat les, jestli nenajdou stopy po nepříteli, a že jsem v Humově nepřítomnosti určil nového kapitána stráže.“

Humu zachvátila zdrcující touha odpovědět, ale díky výcviku odolal. Renard stál při něm.

„Dobře,“ řekl pan Osval… „To je tedy vše. Rytíři Humo, doporučuji panu Arakovi Orlímu oku, aby ti poskytl další příležitost. Je zřejmé, že jsi stanul proti kouzlu výjimečné síly, a to způsobilo, že jsi opustil tábor, aniž bys někoho upozornil.“

Benetův pohled byl vražedný, ale Huma cítil příliš velkou úlevu, než aby si toho všímal.

„Děkuji, pane – pánové.“

Nejvyšší vojevůdce mávl rukou. „Vy dva můžete odejít.“

„Rytíři Humo a Renarde, oba jste pro tuto noc zproštěni povinností,“ dodal pan Orlí oko. „Běžte si odpočinout.“

Renard jenom přikývl, jako by celou dobu věděl, jak tato porada skončí. Když odcházeli, velitelé se znovu obrátili jeden na druhého. Benet hněvivě zvyšoval hlas. Očividně měl pocit, že Instrukce vyžadovala mnohem větší trest za to, co pro něho bylo zřetelně neuváženým a smrtelně nebezpečným činem. Huma i Renard však byli z doslechu dřív, než zazněla nějaká odpověď.

„Šlo to dobře,“ řekl Renard nedbale.

Huma se na něho nedokázal podívat. „Děkuji ti, Renarde.“

„Za co, za to? Někdo tě musí zachránit před tebou samotným. A kromě toho bych nedopřál Benetovi takové zadostiučinění. Ani kvůli Zákonu nebo Instrukci."

Jeho slova nechala Humu na pochybách. Zdálo se, že Renard žije podle vlastních zákonů.

Zbytek cesty ušli mlčky.

* * *

Před Humou se objevila veliká bronzová věž. Tyčila se na pokraji nicoty, která byla známá jako Propast. Přestože byla z kovu, rozpadala se stářím.

Huma cítil, jak ho něco proti jeho vůli přitahuje k její jediné bráně. Věci, které by měly být dávno mrtvé, se nabízely, že ho povedou. Malomocní se smáli smíchem beze rtů a nějaká oběť moru, která dříve bývala ženou, sáhla po jeho ruce. Huma v návalu hrůzy uviděl, že je to jeho matka. Přikrčil se a ona zmizela.

Pak se před ním spustil padací most pokrytý plísní a zevnitř pokynula něčí ruka. Uvnitř na něj čekala vysoká postava oděná v roztrhaných šatech s rezavějící korunou na – hlavě? Pod korunou neviděl Huma žádnou tvář, jen dvě rudé oči v moři nekonečna.

Brána se za ním tiše zavřela.

* * *

Huma se probudil zpocený. Tábor se ještě neprobral k životu, i když rytíři už brzy budou na nohou. Huma byl za to vděčný. Po tomto snu vůbec netoužil znovu usnout.

Nikdy předtím ho živé sny netrápily. Někteří lidé tvrdili, že takové sny mají určitý význam. Huma však nedokázal pochopit, co by jeho noční můra mohla znamenat, přestože bronzovou věž i zlo, které v ní přebývalo, poznal. Dobře si je pamatoval z dob učení, neboť Paladinův klerik mu kdysi vyprávěl o bozích, kteří svrhnou světlo. To zlo bylo známé jako Morgion, bůh, který vzkvétal z úpadku světa.

Pokud měl někdy nějaký bůh z této nekonečné války prospěch, byl to právě Morgion. Zkáza byla všude, i v městech, kterých se válka přímo nedotkla. Když ne zkáza tělesná, tak určitě morální. Příkladem mohlo být přesycené město samotného vládce Ergotu, který byl prý tak zhýčkaný, že ani o žádné válce nevěděl.

Pokud všude bujela zkáza, život přirozeně ovládly nemoci. Huma se zachvěl při vzpomínce na matku, jejíž smrt na mor vše změnila. Když byl sám, slýchával volání otce, muže, kterého nikdy nepoznal, ale který přesto ovládal jeho život. Cena ale…

Huma ze sebe sen setřásl. Vstal a začal se připravovat na den, který měl před sebou. Renard slíbil, že si promluví s panem Orlím okem o Humově povýšení. Ze strany vyzáblého rytíře byla událost s Magiem zapomenuta, protože pozornost si vyžadovaly důležitější věci.

Tlumené zasténání přinutilo Humu, aby pohlédl k zemi. Kaz, kterého rytíř pohyby vzbudil, zamrkal a otevřel zalepené oči. Jeho výraz se natolik podobal výrazu selského zvířete, že Huma nemohl potlačit krátké pousmání.

Minotaurus, jenž zatím nic nevěděl o nočních událostech, se chystal znovu usnout. Velicí rytíři byli spokojeni, že z něj nakonec dostali všechno, co věděl, a tak mu dovolili slušný noční spánek.

Huma zívl a pohlédl za okraj tábora k místům, kde se mezi stromy objevil první záblesk svítání.

Jeho pohled se setkal s pohledem slepých očí tvora, který mohl být jedině tím, co Magius nazval vlkoděs.

Celková stavba těla odpovídala tomu, že to před nějakým časem snad mohl být skutečný vlk. Nyní však vypadal, jako kdyby se ho nějaký zvrhlý nekromant pokusil vzkřísit z mrtvých, ale podařilo se mu to jen částečně. Na těle tvora, jež bylo bílé jako kost, nebyl jediný chlup. Zdálo se dokonce, že nemá ani kůži – jako by to byl duch nějakého zvířete, které lovec po zabití stáhl z kůže. Přestože vlkoděs stál dobrých dvacet stop od Humy, cítil mladý rytíř stejný zápach jako včera v noci. Zápach hniloby. Zápach smrti.

Tvor věděl, že tam Huma je. Navzdory zřejmé slepotě svých očí ho cítil a věděl o něm. Za jeho mrtvýma očima se skrývala chladná zlá inteligence, která jako by se rytíři vysmívala.

Aniž Huma odvrátil zrak, naklonil se k minotaurovi. „Kazi.“

Cítil, jak Kaz ztuhl. V odpověď se ozvalo chraptivé zašeptání. „Humo?“

„Otoč se a podívej se za mě.“

Minotaurus poslechl. Ztěžka otevřel oči a nejdříve zrakem zakaleným od spánku nic neviděl. Až když se odvážil otevřít oči, děsivého tvora si všiml. K nozdrám se mu donesl puch.

„U mých předků,“ zasyčel. „To je vlkoděs, Humo!“

„Já vím.“ Minotaurus o nich tedy věděl. Co tady to vlčí stvoření dělá? divil se v duchu rytíř. Magius říkal, že odejdou, až zjistí, že je pryč. Proč tu ten páchnoucí tvor ještě je, a to dokonce za úsvitu? Jak se dostal kolem stráží?

Vlkoděs dál hleděl na Humu mrtvýma očima. Je tady kvůli němu, o tom není pochyb. Třeba je to nějaký posel, uvědomil si rytíř.

„Musím jít blíž.“

Kaz se rychle zvedl se sekyrou v ruce, ale tvor na Humova podivného společníka sotva pohlédl. Když k němu Huma udělal několik váhavých kroků, zdálo se, že jeho dychtivost ještě vzrostla.

„Humo, ne!“ Kaz teď mluvil nahlas. Rytíře zneklidňovalo, že sem neběží žádná stráž. Copak je pán tohoto zvířete tak mocný, že dokáže uvrhnout celý tábor do spánku?

Huma ze sebe rychle setřásl minotaurovu ruku a ještě více se k vlkoděsovi přiblížil. Ohavný tvor líně vrtěl ocasem sem a tam. Když rozevřel čelisti, mohl Huma rozeznat hnijící žluté zuby, které byly ještě dost ostré na to, aby mu z paže strhly maso. Vlkoděs si olízl čelisti a na tlamě se mu objevilo to, co mohlo být, jak se Huma trochu obával, vědoucím úsměvem.

Když se rytíř odvážil přistoupit k němu na deset stop, tvor znovu otevřel tlamu. Zvuk, který vydal, Humu natolik vyděsil, že byl skoro připraven otočit se a utéct.

„Huuuuumooooo…“

Za rytířem se ozvala Kazová kletba. Huma se uklidnil. Meč měl sice vytasený, jenže nevěděl, jak by mu mohl být platný proti takovéto neživé věci.

„Humo.“ Jeho jméno teď zaznělo zřetelněji a po něm následoval temný smích.

„Kdo jsi? Co chceš?“

Jako by si vlkoděs rytíře prohlížel, než znova promluvil. Při jeho dalších slovech už bylo pobavení více než zřejmé.

„Byl to na tebe pěkný hon, Solamnijský rytíři. A také nás stál cenného služebníka. Myslíme si, že jsi stejně velké nebezpečí jako tvůj zrádný přítel Magius.“

„Magius.“ Huma na sobě nedal při slovech smrdutého tvora nic znát. Mají Magia?

„Víme, kde teď je. Pozná, co to je zradit Galana Drakose.“

Galan Drakos, vůdce odpadlíků, služebník Královny Temnot. Huma to jméno znal a věděl, jaké zlo se za ním skrývá.

Vlkoděs se posadil jakoby opovržlivě na zadní. Huma se krátce zamyslel, jestli tvor má svou vlastní mysl, nebo jestli je jen loutka v rukách temné síly, která ho ovládá.

„Krynus byl tebou po tom krátkém souboji velmi nadšen. Byl velmi blízko zajmutí tvého přítele, když jste se tam připletli. Nebylo překvapení, když jsme si uvědomili, kdo jsi. Tvůj dobrý přítel Magius tě použil jako návnadu, mladý rytíři. Uvědomil sis to?“

Humovi prozradily těžké kroky po jeho boku, že se Kaz přiblížil. Vlkoděs na chvíli obrátil slepé oči k minotaurovi, ale dál si ho už nevšímal a pokračoval:

„Krynus tě toužil osobně unést z tábora do své pevnosti a tam s tebou ve volných chvílích bojovat.“

Huma pocítil sucho v krku. „Měl jsem štěstí.“

„Štěstí je dovednost. Kdybys měl žít déle, možná by ses to naučil.“

Rytíř i minotaurus zbystřili smysly. Oba očekávali, že les najednou zaplaví mrtvolné přízraky nesčetného množství vlkoděsů. Jenomže vůbec nic se neobjevilo a jediný tvor před nimi se jim znovu vysmíval téměř lidským úsměvem.

„Ode mě se nemáš čeho obávat. Ne. Pokud se máš čeho bát, tak jedině sám sebe, rytíři Koruny. V tuhle chvíli jsi sám svým největším nepřítelem.“

Vlkoděs se znovu zasmál a vyskočil na nohy. Kaz se po něm ohnal, ale tvor se jen otočil a utíkal zpátky do lesa. Huma i Kaz věděli, že ho nemá cenu pronásledovat.

„Co to všechno mělo znamenat?“ ptal se minotaurus.

„Zdá se, že se mi přišel vysmívat,“ řekl Huma a zasunul meč do pochvy. „Proč by se však Krynus obtěžoval s někým takovým, jako jsem já?“

„Možná se víc zajímá o tvého přítele. Třeba nejsou tak blízko jeho zajmutí a tohle je jen nějaký trik. Kdo je Magius?“

Huma stručně minotaurovi povyprávěl podrobnosti nočních událostí. Minotaurova tvář potemněla, když si uvědomil, že se to vše stalo v době, kdy spal. Když Huma skončil, začali se po táboře pohybovat někteří další rytíři.

„Co mám dělat?“

Kaz potřásl hlavou. „Vím, co bych dělal já, ale tvoje způsoby jsou jiné, Solamnijský rytíři. Navrhuji, abys to zkusil s tou chodící mrtvolou. Zdá se, že je tvůj spojenec.“

Kaz má pravdu, usoudil Huma. Renard by mu možná mohl vysvětlit slova Galana Drakose.

Najednou se zvedl dost silný vítr a jako by se ze samotné oblohy oddělilo několik obrovských stínů. Rytíři v táboře se dívali k obloze a ten pohled je mohl jen nadchnout. Nad táborem několikrát zakroužili okřídlení tvorové. Byli to zlatí, stříbrní, bronzoví a měděnní draci v plném lesku. Po stranách letělo několik mosazných draků – jenom několik, protože jinak dávali přednost horkým pouštím.

Huma odhadoval, že jich je třicet nebo čtyřicet – tedy docela mohutná síla, zejména pokud se zorganizují. To byla jedna výhoda, kterou draci světla měli před svými temnými protějšky – draci Takhisis měli sklon bojovat mezi sebou, a to někdy i během bitvy. Když se něco takového stalo, draci světla toho vždy rychle využili.

S příletem draků Huma na chvíli zapomněl na obavy. Jejich přítomnost ho vždy naplňovala skoro dětskou radostí. Rozběhl se rychle k místu, kde draci přistávali, aniž si všímal toho, že na něj křičí Kaz, který vůbec netoužil tak brzy se s draky znovu setkat.

Huma nebyl jediný, kdo běžel. I starší rytíři se hnali k drakům, protože jejich přílet vždycky znamenal velmi důležité zprávy.

Když Huma dorazil na místo jejich přistání, uviděl, že tři velitelé armády už rozmlouvají s ohromným zlatým drakem, jenž přes mohutnost mluvil tichým, skoro učeným hlasem. Zpráva toho tvora musela být znepokující, protože Huma si všiml temného výrazu ve tváři pana Osvala.

Pak zahlédl Renarda, který se zdál ještě více bledý než obvykle. Když na něho Huma zavolal, vypadal překvapeně.

„Jaké jsou zprávy, Renarde?“

„Východní jednotky jsou na ústupu.“

Bezvýraznost Renardova hlasu způsobila, že si Huma zpočátku neuvědomil závažnost prohlášení. Když mu to došlo, chvíli jenom stál a hleděl, než se mu konečně podařilo nabrat tolik dechu do plic, aby ze sebe vychrlil znovu slova, která právě slyšel. Ještě jednou je zopakoval a pak zavrtěl hlavou.

„To není možné! Rytířstvo ještě nikdy neutrpělo takovou porážku!“

„Teď právě ano.“

Museli čekat, zatímco velitelé dál mluvili se zlatým drakem. Kaz se postavil vedle Humy a výraz jeho tváře dokazoval, že už tu zprávu slyšel. Mladý rytíř se ptal sám sebe, co asi hromotluk z východu cítí. Minotaurus se nemohl vrátit k nepříteli, když zabil jednoho ze svých velitelů.

Kaz sklopil oči, jako by četli jeho myšlenky. „Nelituji toho, co jsem udělal, Humo. Rozhodl jsem se zlobra srazit a udělal bych to znovu. A kromě toho už pro mě není mezi mým lidem skutečný domov. Byl bych pro ně za prokázání soucitu k bezmocným jen zbabělec a slaboch.“

Tou dobou už přistála i většina ostatních draků. Huma si všiml stříbrného draka, jenž mu, pokud to vůbec bylo možné, připadal známý. Chtěl to pustit z hlavy jako směšnou představu, když se drak otočil k němu a přikývl. Byl to tentýž tvor, který je odnesl do bezpečí, tentýž drak, který se postavil černému zvířeti, na němž seděl sám vojevůdce Krynus.

Od fronty zazněl zvuk rohu. Byl to jen krátký žalostný nářek, který pomalu utichl, jako by ten, kdo do rohu foukal, ztratil veškerou naději. Možná že ji opravdu ztratil.

Oblohou se znovu začala valit černota. Během několika minut pohltí první řady rytířů a jen bohové věděli, co se stane v jejím dosahu.

Benet a Arak Orlí oko hlasitě zakleli, zatímco Osval teď opravdu vypadal jako starý muž. Ramena mu poklesla a byl donucen odvrátit se od draka, s kterým mluvil. Leviatan nic neřekl, ale bylo vidět, že s ním má soucit.

„Pane!“ Benet teď křičel, protože vítr sílil velmi rychle. Někteří z draků neklidně zamávali křídly; možná cítili zlověstné síly, které se shromáždily, aby vyčarovaly tuto novou hrozbu.

Zdálo se, že se Osval při zvuku hlasu svého synovce poněkud vzpamatoval. Už neztrácel čas; nařídil mužům, aby se připravili na bitvu a přesunuli se do nejbližšího údolí. Tábor bude ponechán na milost větru, poněvadž už nebylo mnoho času. Teď šlo o holý život.

„To, že jsme porazili předchozí temnotu, byl jen trik,“ křičel Renard, jak si sklápěl hledí. „Vsadím se, že mágové stanou proti ještě větší přesile, až se pokusí tuhle tmu zatlačit zpět. A vsadím se, že prohrají.“

Huma, kterému vítr vháněl dech zpět do plic, následoval Renardova příkladu a také si sklopil hledí. Za hledím zalapal po dechu. Kaz, který byl vedle něj, by toho měl vydržet víc. Huma věděl, že se minotauři plaví po nejrozbouřenějších mořích bez většího rozrušení. Kaz si však zakryl rukama obličej a klesl na koleno.

Vítr dál sílil.

Volně ponechané věci se daly do pohybu. Koně divoce zaržáli, když mezi ně spadl stan, který vítr vytrhl i s kolíky. Huma přispěchal a koně osvobodil. Nemohl však stan udržet, a tak se jen díval, jak ho vítr nese do lesa.

Celá oblast se stala vražednou pastí se stovkou nejrůznějších nástrah. Vítr divoce rozdmýchal táborové ohně a plameny přeskočily na několik stanů.

Kaz byl přinucen zakrýt si oči, aby ho neoslepil prach, který se zvedal ze země. „Sargasi, odpusť mi! Toto je král všech uragánů, který zabloudil na pevninu!“

Minotaurova slova vskutku zněla pravdivě. Žádná smršť ani bouře, které kdy Huma zažil, neměly tak velkou sílu, aby způsobily takovou zkázu. Stromy se ohýbaly nebezpečně blízko k zemi. Pokud vítr ještě zesílí, budou vytrženy ze země a vznesou se k obloze. Nezdálo se však, že by běsnící temnota nějak polevovala. Další zkáza byla jenom otázkou času.

Huma se snažil udržet rovnováhu. O kolik strašlivější to bylo tam vepředu? Varováním jim bylo jen jediné zatroubení. Krynus plánoval dobře, i Galan Drakos plánoval dobře.

Náhle zavládl klid. Vítr téměř ustal a na zem začaly pršet odpadky. Kaz se postavil a Huma si zvedl hledí, aby lépe viděl.

„Mágové! Dokázali to!“ Stáli tam. Daleko vlevo od něj. Bylo jich celkem dvanáct, šest v červených pláštích a šest v bílých. Huma mohl vidět i z místa, kde stál, jak napínají síly. Toto nebyla bouře, které čelili před časem. Tehdy to byla jen chabá předzvěst, snad zkouška, nebo dokonce lest. Ať to bylo jakkoliv, mágové teď měli co do činění se silou mnohem mocnější, než jakou očekávali.

Jeden mág v červeném plášti klesl k zemi vyčerpáním.

Zvedl se vánek.

Humovi zastínil výhled jezdec na koni. Huma vzhlédl a uviděl Beneta, který přes všechen zmatek dokonale zvládal sebe i situaci. Se svými jestřábími rysy, královskou tváří a bohatě zdobeným brněním by v tu chvíli mohl být jedním z těch, kteří jeli po boku Vinase Solamna.

Benet přehlédl okolí a pak pohlédl na Humu. „Vezmi koně. Pokud je nepustíme, bouře je zabije, až mágové padnou.“

Když mluvil, další mág v červeném plášti se zapotácel a pak zakopl. Vánek se změnil ve větrnou bouři.

„Stahujeme se!“ Vítr přinutil Beneta křičet. „Nesmíme však podlehnout, jinak už nebude přisluhovačům Královny nic stát v cestě k Vinohradské tvrzi! Nic!“

Zbývajících deset mágů už nedokázalo bouři čelit. Několik se jich zhroutilo a ti, kteří se udrželi na nohou, už neměli dostatek sil. Čemu to vlastně čelili?

Náhlá vichřice, při které se otřásala zem, málem srazila Humu a Kaze do trávy. Benet byl jen stěží schopen udržet vládu nad koněm. Jeho

zvíře bylo zvyklé na krev a ocel, a ne na vítr natolik silný, že mu málem smetl jezdce z hřbetu. Přirozené pudy zvířeti velely, aby se utíkalo schovat.

Benet vykřikl něco nesrozumitelného a hnal se pryč. Huma, jenž si pamatoval pokyny, které před chvílí dostal, se napůl plazil k místu, kde koně nespokojeně ržáli. Kaz ho následoval. Znovu získal rovnováhu a pohyboval se teď díky mohutnému tělu snadněji než Huma.

Ukázalo se, že pustit koně nebude lehké. Zvířata byla dohnána k šílenství a všechno, co se pohybovalo, považovala za hrozbu. Nejbližší kůň se po Humovi ohnal kopytem a další mu chňapali po ruce. Huma se však i přes toto nebezpečí musel dostat blíž, pokud měl koně pustit.

Když se přiblížil, pustila se do něj železem okovaná kopyta a zmrzačení unikl jen proto, že ho k zemi srazila těžká postava. Jedno kopyto ho přesto zasáhlo do pravé paže. Přestože mu po ní sklouzlo, stačil ho úder ochromit.

Vyškrábal se na nohy a odvázal uzdy. Doufal, že několik zvířat uklidní a možná na některém odjede do bezpečí. Koně však byli příliš zdivočelí, a tak ho několik kroků napůl vlekli za sebou, než mu zdravý rozum zavelel, aby se pustil.

„Kazi!“ Huma minotaura neviděl a náhle si uvědomil, že právě Kaz ho zachránil před útokem zděšeného válečného koně. Otočil se a spatřil nehybnou postavu. Kaz koňským kopytům nastavil vlastní tělo. Při vzpomínce na minotaurovu přísahu Huma zaklel. Přece nebude mít na svědomí minotaurovu smrt.

„Kazi!“ Poklekl vedle svého zachránce a obrátil ho. Ulevilo se mu, když minotaur otevřel oči.

„Nejsi zraněn?“ zeptala se ho býčí hlava.

„Na to bych se měl zeptat já tebe!“ Huma se skoro zasmál. Když měl Kaz dost síly na to, aby si dělal starosti o něj, pak má dost síly i na to, aby žil. Pomohl mohutnému tvorovi na nohy.

„Můžeš běžet?“

Minotaurus se předklonil. „Počkej chvíli. Mám strach, že mi kůň vykopnul z plic všechen vzduch.“

Zatímco se Kaz vzpamatovával, Huma se rozhlédl kolem. Tábor byl skoro opuštěný. Několik rytířů vleklo vybavení k jihu a Huma měl pocit,

že vidí jezdce prchající na východ. Stan, ve kterém klerikové Mišakal ošetřovali zraněné, už nebyl na svém místě. Huma neviděl žádná mrtvá těla; mágové jim tedy aspoň získali čas na to, aby mohli utéct. Mohl jen doufat, že i Gwynet bezpečně utekla.

Kde vlastně byli mezitím draci?

Huma je neviděl od chvíle, kdy bouře propukla. Rozlehlá zeď mrazivé temnoty, ve které to bylo jako v bezhvězdné noci, už byla skoro u tábora. Huma nechtěl vědět, co se ukrývá v temnotě, ale přinutil se k ní vzhlédnout. Tam si konečně všiml draků světla.

Tvořili na obloze obrazec, ve kterém Huma poznal jednu z jejich bojových formací. Vypadal jako „W".

Proti přicházejícímu náporu však vypadali žalostně malincí.

K větru se teď přidal prudký déšť. Kaz si rozzlobeně odfrkl a poznamenal něco o pachu mokrých lidí. Vzpamatoval se už natolik, že mohl jít – pomalu, ale jistě. V přívalu vody se však šlo těžko. Raději nespěchali a šli pomalu, než aby riskovali, že jeden z nich nebo oba ztratí rovnováhu.

Stejně tak mohla být noc. Po slunečním světle nezůstala ani stopa a Huma před sebou rozeznával jen nejasné obrysy. I ty však brzy zmizí, jak moc Dračí Královny pohlcovala světlo.

Pohlcovala světlo…

Prohráli už rytíři? Huma se zachvěl při pomyšlení na svět, ve kterém bude jen temnota. Svět, jemuž vládne Královna.

Jediným světlem teď byly zášlehy plamene, které křižovaly oblohu. Zdálo se, že nejsou součástí bouře. Huma pohlédl vzhůru a v duchu se ptal, jestli to snad není práce draků. Střetli se už konečně s nepřítelem? Přál si – a bylo to hloupé, opožděné přání – aby jim mohl nějak pomoci.

„Humo!" To zasyčení ho nejdřív vylekalo, ale pak si uvědomil, že je to Kaz. Minotaurův hlas byl chraptivý; kvůli zranění byl slabší, proto jej Huma nepoznal. „Humo! Před námi je světlo!"

Měl pravdu. Byla to jen matná záře, jako by to byl nějaký noční hmyz. Světlo to však bylo. Až když se k němu vydali, vzpomněl si Huma na temného čaroděje, který se ho snažil chytit do pasti. Toto světlo si však nežádalo jeho poslušnost. Místo toho se zdálo, že nabízí tolik potřebnou pomoc. Huma pro jistotu vytasil meč.

Klopýtali bahnem a jednou skoro padli. Přesto však nejistým klouzavým krokem šli dál.

Po nějakou dobu se záře nezdála o nic blíž. Pak se však začala postupně přibližovat a Huma si brzy uvědomil, že i to světlo se pohybuje k nim. Pevněji sevřel meč. Kaz po jeho boku byl ve střehu.

„Hledal jsem vás."

Před nimi stála postava nedotčená divokým větrem a deštěm, která jako by sama zářila. Byl to Magius.

8

Magiovo světelné kouzlo je obklopovalo jako stan. Mimo jeho dosah však panovala tma. Huma s Kazem slyšeli, jak magická bouře běsní, i když ji už necítili, neboť čarodějovo kouzlo chránilo i je. Minotaurus však zjistil, že půdu pod nohama mají stále nejistou. Když mu Huma pomohl na nohy, leskla se spodní půlka Kazova napůl zvířecího těla bahnem.

Minotaurus se rozzuřil, když se Magius při pohledu na něj laskavě usmál. Situaci nepomohly ani čarodějovy poznámky o pomalé chůzi jeho společníků, přitom ani jedna kapka bláta neposkvrnila skvělost jeho šatů. Huma věděl, že je to další kouzlo, protože Kaz už se pokusil kopnout trochu bláta jejich zachránci na záda. Bláto se zastavilo jenom několik palců od nic netušícího terče, pak jako by zaváhalo a spadlo na zem.

Rytíř ani minotaurus neměli nejmenší ponětí, kam je Magius vede. Věděli jen, že jsou konečně v bezpečí před divokými kouzly, která rozpoutali mágové Dračí Královny. Humu hluboce skličovalo, že temní kouzelníci vládnou takovou silou. Teď se všechno více než kdy jindy zdálo ztracené.

Magius náhle zvedl volnou ruku a záře z jeho těla se rozplynula. Před temnotou je teď chránilo jen světlo z jeho jednoduché hole. Světlo, kterého si Huma s Kazem předtím všimli.

Nic před sebou neviděli, ale slyšeli, že bouře ustala. A slyšeli ještě něco – našlapování mnoha zvířecích tlap a těžké oddechování velkých tvorů. Huma svíral meč tak silně, že mu zbělela ruka. Kolem nich dál procházeli tvorové, kteří museli být podle lehkosti, s jakou se pohybovali, nočními živočichy. Když už byli pryč několik minut a nic se nedělo, spustil Magius ruku.

Pak se na chvíli obrátil ke společníkům. „Poběhové. Věci zplozené a znetvořené Galanem Drakosem. Není divu, že ho někteří začali nazývat pozemským druhem Královny Temnot. Jeho pokřivená představivost je Královny skutečně hodná."

Huma se sám sebe ptal, kdo jsou ti „někteří", o kterých Magius mluví. Toužil se mága zeptat na spoustu věcí o posledních letech jeho života. Než se Magius odebral do Věže, býval jízlivým a ješitným vtipálkem, který si z nejlepšího přítele dělal legraci a neustále se vysmíval Rytířstvu pro jeho strnulost. Jen Huma skutečně chápal, jak si je Magius strašlivě nejistý – proto se ostatně snažil učit magii – a že jeho posměšky sloužily jinému účelu. Titíž rytíři, kteří mladým Humou opovrhovali, byli současně jeho zastánci. Čest rytířů byla vždy na prvním místě.

Magius, který teď stál vedle Humy, měl sice stále sklon k uličnictví, ale jeho osobnost začínal ovládat vážně zadumaný rys.

„Humo," zašeptal minotaurus. „Kam jdeme?"

Oba předpokládali, že je Magius vede tam, kde se znovu šikují solamnijské jednotky. Přesněji řečeno tam, kde, jak Huma doufal, se šikují. Teď si však mladý rytíř byl stále více jistý, že ve skutečnosti jdou opačným směrem.

„Magie?"

„Hmmm?" Mág se ani neotočil.

„Míříme hlouběji do Solamnie?" zeptal se váhavě Huma.

„Ne."

„Kam jdeme?"

Přestože mág vypadal bezstarostně, jeho hlas v sobě skrýval nejistotu a možná i strach. „Jdeme do mé pevnosti, do mého panství."

Huma dal najevo skutečné znepokojení. „Do Ergotu?"

„Ano." Magius šel dál, avšak Huma s Kazem se zastavili. Není divu, že bouře tak rychle ustala! Vždyť procházeli nepřátelskými řadami!

„Zradil nás!" Kaz zvedl holé ruce. Magiův krk by byl v sevření minotaurových mocných tlap křehkou věcí.

„Ne, Kazi!" Huma se krátce pokusil minotaura zastavit, ale Kaz ho neposlouchal, poněvadž už v duchu viděl, jak je odevzdán svým ne zrovna shovívavým bratrům a popraven.

Minotaurovy mohutné ruce vytvořily kolem mágova krku kruh, ale dál už nemohly. Totéž kouzlo, které Magia chránilo před blátem, zabraňovalo i tomu, aby na něj někdo vztáhl ruku. To s tím blátem byl určitě jen šťastný vedlejší účinek, i když při Magiově marnivosti to bylo těžké posoudit.

Magius se otočil, zatímco Kaz měl stále ruce kolem jeho krku. Minotauras se bez varování ohnal rukou po čarodějově hlavě. Mýlil se však, pokud očekával, že uspěje pouhou silou. Kazová ruka byla odmrštěna zpět, aniž to s mágem nějak pohnulo.

Mág se usmíval provokujícím úsměvem, který ho Huma viděl po léta zdokonalovat. Mladému rytíři se najednou uprostřed zničující temnoty znovu zjevila minulost.

„Nezradil jsem vás, ani jednoho. Pravda, jdeme do Ergotu, ale větší část té země je dosud v podstatě nedotčena zlobry a jejich prokletou vládkyní. Budeme tam vlastně v ještě větším bezpečí, než kdybychom se přidali k šílenému útěku tak dojemně statečného Rytířstva."

Huma se nad tím popisem ušklíbl a cítil se na rozpacích, i když věděl, že rytíři udělali vše, co mohli. Magius se nezmínil o tom, že utekli i kouzelníci.

Minotaurus se však odmítl nechat přesvědčit. „U Sargase a mých předků po dvacet generací…"

Magius přidržel světlo hole před Kazem, který se odtáhl ze strachu, že na něj mág sesílá kouzlo. „Pokud na nás někdo upozorní, budeš to ty, minotaure! Obracej se ke svému bídnému plemeni, pokud musíš, ale neobracej se k temnému bohu, pokud netoužíš po tom, aby ti hned věnoval osobní pozornost!"

Sargas. Trvalo několik okamžiků, než si Huma vybavil to jméno. Sargas, Sargonas, druh Dračí Královny Takhisis. Síla sama pro sebe, kterou minotauři uctívají. Kaz to jméno sice vyslovil bezděčně, ale v době, kdy bohové a bohyně vše pozorně sledovali a poslouchali, by ho to mohlo stát život.

Sargase by určitě nepotěšil minotaurus, jenž utekl do bezpečí k Paladinem vyvoleným ochráncům. Sargas je bohem pomsty a pletich velkého zla. Kaz neměl jinou možnost než se uklidnit a sklonit se před lidským zdravým rozumem. Aspoň v tomto ohledu.

„Můžeme už jít dál?“ zeptal se Magius, zatímco si narovnával plášť. „Dřív nebo později se unavím a vůbec netoužím zůstat v dosahu Královniných hlídek.“

Snad celé dny následovali mága temnotou. Huma si začal klást otázku, jestli ležel celý Ergot ve stínu a jestli se ten stín teď šíří i nad Solamnií. Měl pocit viny, že nepomáhá při novém šikování sil, ale utěšoval se tím, že by mohl být něco platný i tady, kde vojevůdce nejméně očekává jeho přítomnost.

Nakonec si trojice všimla, že temnota náhle slábne, jako by jí docházely síly nebo jako by konečně dorazili k jejímu okraji.

„Síla, která stvořila a udržuje tuto zrůdnost, musí být obrovská,“ řekl Magius. „Odpadlíci Galana Drakose jsou nadaní, ale i jejich možnosti mají hranice. Přesto se zdá, že to posloužilo účelu. Rovnovážný stav byl překonán.“ Magius nedával najevo žádné znepokojení.

Kolem nich se vynořily temné přízračné stíny, které se po nich natahovaly. Potom se však změnily v tyčící se stromy a hustá křoví.

„Magie, co se stalo na východě?“

Čaroděj zpomalil, i když stále hleděl na cestu před nimi. „Na východě se něco stalo?“

„Přiletěli draci.“ Co se s nimi stalo? ptal se Huma sám sebe. Zahynuli všichni? I ta stříbrná dračice, kterou si Huma tak podivně oblíbil? „Říkali, že se východ zhroutil.“

Magius se zastavil, otočil se a prohlížel si tvář přítele. „Opravdu?“ Mág měl ve tváři zamyšlený výraz.

Kaz si zkřížil mohutné ruce na prsou. „Víš hodně, kouzelníku. Mnohem víc, než kolik nám říkáš.“

Mágovi se vrátil do tváře cynický úsměv. „Budu se vás ze všech sil snažit poučit, až dorazíme k cíli.“

„A jak dlouho to bude trvat? Přísahal bych, že už jdeme celé dny.“

Zářící postava potřásla zlatými vlasy. „Trpělivost! Toto je možná nejnebezpečnější část cesty.“

„Další zatracené hádanky!“ zamumlal Kaz, když se Magius opět obrátil dopředu.

V temném lese se brzy rozjasnilo do matného svítání a potom najednou zavládlo denní světlo. Byl to zamračený den, jak tomu ostatně

v Ansalonu bylo s příchodem Královny pořád, ale byl to aspoň den. Trojice se zastavila, aby si to vychutnala. Zdálo se, že to potěšilo i Magia.

„Teď už bychom měli být docela v bezpečí. Zvolil jsem nejkratší a nejbezpečnější cestu, ale přesto máme před sebou ještě den chůze. Nepřipustím, aby Drakos, nebo dokonce mágové v černých pláštích věděli, kde je můj háj."

Kaz jen zavrtěl hlavou a pohlédl na Humu, který mohl v odpověď také jen zavrtět hlavou. Ani on nevěděl nic o háji, o kterém Magius mluvil.

Pak se objevila nečekaná potíž.

„Umírám hlady," řekl minotaurus.

Sotva to řekl, pocítil i Huma bolest v žaludku.

Magius si povzdechl. Poklepal na hůl a objevil se vak z obyčejné kůže, zadrhnutý provázkem. Byl skoro tak velký jako rytířská sedlová brašna. „Není toho mnoho, ale budeme s tím muset za této situace vystačit."

To, co pro mága nebylo mnoho, bohatě stačilo k zasycení tří zdravých žaludků, i když jeden patřil minotaurovi. Huma sledoval, jak Magius z vaku vytahuje ovoce, chléb, a dokonce malou čutoru s vínem. Bylo toho víc než dvojnásobek objemu vaku a při tom se neustále zdálo, že vak ještě není prázdný. Kolik dalších kouzel ještě jeho přítel z dětství umí a pokládá je za samozřejmá? Jak mocný byl vlastně Magius a komu svou moc zasvětil?

Rytíř se zakousl do jablka a prohlížel si mágovy bohaté šaty. Správně by měl Magius nosit bílé pláště dobra nebo, a to pravděpodobněji, rudé pláště neutrality. Magius však měl na sobě zlatomodrý oděv, který by se lépe vyjímal na ergotském dvořanovi. Huma předpokládal, že zlatá barva je skutečné zlato vetkané do látky. Mágův bílý pláštík byl tak jemně utkaný, že musel být výtvorem magie nebo vynikajícího řemeslníka. Na nohách měl boty z jemné naleštěné kůže, které mu sahaly až k pasu. Nebyla to obyčejná kůže. Huma měl potíže si ji zařadit, ale už takové boty viděl. Velmistr měl jedny docela podobné.

To nebyl oděv mága. Alespoň žádného mága, o němž Huma kdy slyšel.

Proud jeho myšlenek přerušil Kaz.

„Bože všech moří! Takovéto víno jsem ještě nikdy neochutnal."

Zdálo se, že výraz v minotaurově tváři Magia trochu pobavil.

„Skládám poklonu tvému vkusu. Je to skvělý dar od elfů z Qualinestu. Zjišťuji, že jsem si to víno oblíbil."

„Ty jsi byl mezi elfy v Qualinestu?" Huma už o elfech slyšel, stejně jako o jejich bratrech ze Silvanestu, ale ještě žádného neviděl – až na půlelfy, jako byla asi Gwynet.

Při pomyšlení na Gwynet v něm ožily vzpomínky a sny, kterým se nechtěl oddávat. Zahnal proto minulost do temného kouta mysli.

„Byl jsem mezi nimi," prohlásil Magius. „Šel jsem zjistit jejich mínění. Jsou pořád tak svéhlaví jako všichni elfové. Myslí si, že mohou sami zachránit svět. Jejich pýcha jde na úkor lidstva."

Po těchto slovech nálada poněkud posmutněla. Huma zjistil, že hledí směrem, odkud přišli. Po skličující temnotě nezůstala ani stopa.

Přišla noc, a tak se na Magiův návrh utábořili. Když Huma řekl, aby drželi v noci hlídky, Magius se tomu vysmál. Ujistil je, že jeho schopnosti je ohlídají. Huma i minotaurus však byli neústupní. Rozladěný mág nakonec souhlasil za předpokladu, že bude mít hlídku jako poslední.

* * *

Rytíři s hlubokým spánkem dlouho nepřežijí. Toto pravidlo se panoši učili jako jedno z prvních. Příliš mnoho nepřátel se pohybovalo tiše, a tak si rytíři dost rychle vyvinuli smysl, který je varoval, když se někdo přiblížil.

A proto to Huma poznal.

Bylo to v době poslední hlídky, již si vyžádal Magius. Huma, který ležel na boku, opatrně pootevřel oči. Štěrbinou mezi víčky zahlédl minotaurovy nohy a nehybnou postavu Magia, který s největší pravděpodobností spal.

Teď už Huma věděl, že ať už je to kdokoliv, stojí za ním. Pomalu a opatrně, jako by stále spal, se začal otáčet, až nakonec ležel na zádech.

Rukou sklouzl k jílci meče. Věřil svým schopnostem natolik, aby doufal, že by ještě mohl mít naději.

Otevřel oči jen natolik, aby spatřil denní světlo.

Stálo ho hodně úsilí, aby nevykřikl. Aniž si to uvědomil, odvalil se pryč a s vytaseným mečem poklekl na koleno. Za ním se se šíleným zašupěním zvedl Kaz, připravený k boji.

Převyšovalo to i minotaura; byl to vysoký mohutný převis, veliká zarostlá skála, Kdyby to tam bylo předchozího večera, Huma by si možná nevšiml ničeho neobvyklého. Možná by si nevšiml kamenitých výběžků, které by se snad daly nazvat rukama. Možná by si nevšiml, jak se hlína s porostem na povrchu neustále mění. Možná by jeho pozornosti nějak unikly i dva modrošedé krystaly, které jako by na něj hleděly z něčeho, co vzdáleně připomínalo obličej.

Několik okamžiků si to celé prohlížel. Živý kopec se lehce pohnul dopředu a při tom zvedal hlínu, hmyz i rostliny, jako by neměl vlastní tělo, ale půjčoval si tam, kde zrovna stál. Huma se postavil do střehu a Kaz si připravil mohutnou válečnou sekyru. Najednou se lesem začal rozléhat smích. To se smál Magius.

„Zanechte těch bojových postojů, stateční válečníci. Elementál nemá v úmyslu s vámi bojovat. Je to můj… řekněme vrátný."

Kaz se prudce otočil k mágovi a zasekl sekyru hluboko do ležícího stromu, na kterém Magius seděl. Mágovu hlavu přitom minul jen o několik palců. Magius zbledl tak, že vypadal jako Renard, a smích mu ztuhl na rtech.

Jenomže rozzuřený válečník neměl příležitost vychutnat si pomstu, protože najednou ztratil půdu pod nohama. Nešťastný minotaurus byl zmítán dobře zacíleným otřesem půdy. Huma pohlédl na zem pod vlastníma nohama, která byla stejně pevná jako vždy, a pak znovu na Kaze. Minotaurus s výkřikem pustil sekyru a spadl na záda.

Magius se mezitím vzpamatoval z otřesu, který utrpěl, ale už si dával pozor, aby se smál potichu a méně jízlivě. Když se Kaz dál neúspěšně snažil postavit na nohy, mág potřásl hlavou.

„Už nikdy nebudeš stát na nohou, pokud to nebudu chtít, můj unáhlený příteli. Mám tvé slovo, že se mě přestaneš snažit zabít?"

Když minotaurus narazil bradou do tvrdě udusané země, zavrčel, že souhlasí. Magius se podíval na elementála a Humovi se zdálo, že elementál otočil krystaly, aby jeho pohled opětoval, i když věděl, že si to možná jen představuje. Půda pod Kazem se bez varování vrátila do původního stavu. Kaz zaváhal, neboť očekával další uskok. „Jen se postav!“ zamumlal čaroděj. „Jsi v naprostém bezpečí.“

Huma se uvolnil, ale meč do pochvy nevrátil; hliněný tvor ho zneklidňoval.

Magius se zvedl a postavil se mezi Humu a toho tvora. Potom zvedl ruku a řekl, jako by cvičil psa: „Mluv se mnou.“

Ozval se hluboký hlas, který duněl ozvěnou, ale zároveň zněl jako divoké štěrkáni hromady kamení a oblázků ve vědru. První slova byla v podstatě nesrozumitelná, ale tvor je zopakoval.

„Vše v pořádku. Nikdo nevstoupil do háje. Pevnost vítá mágův návrat.“ Po těchto slovech kopec ztichl.

Magius spokojeně přikývl. „Za tímto hustým shlukem stromů,“ řekl Humovi s Kazem, „je asi tři nebo čtyři hodiny odtud náš cíl.“

Kaz zatnul pěsti, ale potom si to rozmyslel. Už měl možnost poznat něco z toho, co kouzelníkův služebník dokáže. „Tak blízko, a ty jsi nás nechal spát tady?“

„Věřím, že jste slyšeli, jak půdní elementál mluví o háji.“ Mágova tvář byla zcela vážná.

„A co je s ním?“

„Jen já bych se odvážil vstoupit do něj potmě, a to proto, že jsem se ho učil ovládat. Kdybych jím vedl vás dva, určitě by to znamenalo vaši smrt.“

Huma pohlédl směrem, kterým jeho přítel ukazoval. „Co je to za nebezpečí? Může s ním skoncovat meč či sekyra?“

Mág se zasmál mrazivým smíchem. „Jsou mnohem vražednější hrozby než jen ty hmotné. Řekněme, že jen člověk se silnou myslí by odtamtud vyšel celý. Člověk s myslí silnou nebo prostou, vyberte si.“

Hádanky, jak by jistě řekl Kaz, pomyslel si Huma. Nevěřil hrozbám, se kterými se nemohl utkat tváří v tvář. V mnoha směrech to byla další známka změn, které Magius prodělal od jejich posledního setkání před zkouškou.

„Elementál nás povede a udělá, co bude v jeho silách, aby ochránil toho, kdo by sešel z cesty. Ať mají bohové slitování s tím, komu se to stane, protože háj ho mít nebude."

Trvalo jim jen půl hodiny, než došli k okraji lesa. Huma si nevybavoval, že by za celý život spatřil tak hustý porost. Proplétaly se tady stromy, tráva, křoví i popínavé rostliny, které tvořily skutečnou obrannou zeď kolem Magiova panství. Ať se Huma snažil, jak chtěl, nemohl hloubku háje odhadnout. Na různých místech vedly dovnitř stezky, ale většinou se brzy stáčely stranou, a tak nebylo možné odhadnout, která je ta nejlepší. Půdní elementál prošel kolem několika z nich a minul i dvě, které vypadaly mnohem lákáveji než ta, kterou nakonec zvolil. Kaz si vybranou stezku nedůvěřivě prohlížel a pak máchl mohutnou rukou.

„Podívejte se na tohle." Ukázal přitom na rostliny s ostnatými trny na začátku cesty. „Proč? Stezka, kterou jsme právě minuli, byla průchodná a dobře vyšlapaná! Tohle je určitě špatná cesta!"

Magius na něj pohlédl s otevřeným opovržením. „Na nejsvůdnější návnadu se chytí nejvíce much, příteli. Klidně zkus tu druhou stezku, pokud chceš. Tady nás jen trochu popíchají rostliny. Tam… tam můžeme potkat cokoliv."

Kaz nejistě přešlápl a pohlédl z jedné stezky na druhou. Pak zoufale požádal Humu pohledem o pomoc.

Huma se podíval na Magia, ale ten byl chladný. Rytíř se zahleděl na zarostlou stezku.

„Já mu věřím, Kazi."

„Pak tedy půjdu s tebou."

„Jsem rád, že jsme se dohodli," pokýval Magius udiveně hlavou. Zvedl hůl a poklepal elementálovi na záda – alespoň to jako záda vypadalo. Živý kopec se pohnul dopředu, a jak vcházel na stezku, stávala se půda před ním jeho tělem. Magius ho následoval bez zaváhání. Minotaurus krátce pohlédl na Humu a pak šel za mágem.

Huma, který zůstal poslední, se zhluboka nadechl a s připraveným mečem – ani sám nevěděl k čemu – vstoupil na stezku.

9

Stezka se točila a vinula s udivující pravidelností. Kdyby je Magius několikrát neuklidnil, Huma by si myslel, že chodí v kruhu. Háj, který byl i za dne temný a plný stínů, se mu vůbec nelíbil. Beze světla z Magiovy hole by určitě sešli z cesty.

Huma se sehnul před trnitou rostlinou, která rostla přes cestu. Když ho poprvé píchl jeden z nesčetných ostnů, sklopil si hledí. Přesto však každý trn škrábal o kov, který měl na těle, a tak se začal podrážděně prosekávat krok za krokem. Když se však náhodou otočil, zjistil, že za ním nezůstává po ostří jeho meče ani stopa.

Před ním Kaz zaklel a udeřil sekyrou do trnitého keře. Poté ho rozsekal na kusy, aby hned vzápětí vrazil tváří do další visící rostliny. Znovu začal mávat sekyrou a brzy rozsekal i tuto překážku.

Za další zatáčkou je překvapil náhlý svah. Magia zmátl pohyb půdy, jak se elementál valil stezkou, a tak když se chtěl opřít o hůl, od které očekával, že je na pevné zemi, přepadl dopředu. Kaz, který šel za ním, zakopl a spadl na něj. Huma uhnul stranou, aby se také nepřidal k nemotorné hromadě těl. Potom však ztratil půdu pod nohama na jiném místě a spadl ze stezky.

Prudce narazil do velkého tvrdého kmene kdysi mohutného stromu. Promnul si temeno hlavy, které tím nárazem nejvíce utrpělo, a vzhlédl… do prázdna.

Nebyla tam žádná stezka. Všude byly jen stromy, mezi kterými rostlo vysoké, mnoho let staré houští. Mezi porostem panoval stín. Hluboký temný stín.

Huma zavřel oči a opět je otevřel. Tentokrát se ujistil, že nehledí do stínů. Ztuhl a mráz mu při tom pohledu projel celým tělem. Co to

vlastně viděl? Vůbec se to nedalo popsat. Jen věděl, že to tam někde je a čeká, až se tím směrem neopatrně podívá.

„Magie! Kazi!“ Ozvěna mu vracela jeho hlas. Pak se ze všech stran ozval tichý smích, jako by se mu někdo vysmíval.

„Hůůůůmóóó.“

Huma při zvuku toho hlasu sáhl po meči a zjistil, že je pryč. Vzpomněl si, že ho nesl v ruce, ale když v kalném světle prohledal půdu kolem sebe, nenašel po něm ani stopu.

Od ostatních stínů se oddělilo něco vysokého a pokřiveného a rychle mu přeběhlo před očima. Zamrazilo ho po celém těle, když se znovu ozval ten smích. Vytáhl dýku v naději, že kov udělá dojem.

Náhle mu výhled zakrylo něco, co se doslova zjevilo přímo před ním. Tvrdě do toho zabodl dýku a narazil jenom na bláto a hlínu. Ruka se mu do toho kopce zabořila a Huma v hlíně malou dýku ztratil.

Široce otevřenýma očima hleděl do ledově modrých krystalů elementála.

Potlačil touhu toho podivného tvora obejmout. Elementál promluvil s očima upřenýma na něj tímtéž hlasem připomínajícím sypání štěrku, kterým předtím odpověděl Magiovi.

„Následuj.“ To jediné slovo bylo v tu chvíli pro rytíře nejskvělejším projevem na světě. Náhle měl meč bohudíky opět v ruce.

Elementálovy krystaly rychle mizely v hlubinách jeho těla. Živoucí kopec se nejdříve nepohnul a Huma si myslel, že musel ztuhnout na místě. Rozhodl se, že ho z této svízelné situace dostane, a tak schoval meč do pochvy a opřel se o zadní část elementálovy hliněné schránky. Když se však rukama dotkl kopce, začala se půda pod jeho prsty neuvěřitelně rozpalovat a Huma rychle ruce odtáhl. Z kopce se vynořily dva třpytivé předměty.

Když měl elementál krystalické oči na místě, zopakoval předchozí povel. „Následuj.“

Huma uskočil stranou, když se ta věc pohnula dopředu. Elementál se neotočil jako člověk, ale jen přemístil obličej směrem, kterým chtěl jít. Bylo to mírně řečeno zneklidňující. Huma zůstal udiveně hledět a opět neuposlechl povelu hliněného služebníka. Ten už ho ale nezopakoval, místo toho se vyšplhal na malou vyvýšeninu a okamžitě zmizel.

Humovi pud nejdříve zavelel, aby znovu vytasil meč. Pak ale zatnul zuby a čtyřmi dlouhými kroky stanul před hlasitě nadávajícím minotaurem a ustaraným mágem.

„Humo!“ Kaz ho pořádně stiskl v medvědím, nebo spíše býčím objetí.

Magius se ulehčené usmál. „Když jsi spadl ze stezky, tvůj býčí přítel by se nejraději pustil za tebou. Mohl jsem mu jen vysvětlit, že nechat vás tam oba zmizet by bylo hloupé.“

Minotaurus pustil Humu a otočil se k mágovi. „Ty bys za ním nešel! Někdo to udělat musel!“

„A taky to někdo udělal.“ Magius si odhrnul honosné kadeře. „I když umím projít hájem, poslal jsem raději elementála, který se nemá čeho bát, abych nemusel nasazovat život jen tak, aby se neřeklo.“

„Jsi zbabělec!“

„Jsem praktický.“ Magius se otočil ke starému příteli. „Kdyby tu elementál nebyl nebo kdyby tě nenašel, šel bych za tebou, to slibuji.“

Zatímco Huma přijal mágovo vysvětlení, Kaz si opovržlivě odfrkl. Magius si toho však nevšímal. Poklepal holí rychle na elementálova záda a skupina znovu vyrazila.

Přestože se už nesetkali se žádnými dalšími obtížemi, Huma neustále velmi obezřetně sledoval stezku. Nakonec vyšli na světlo. Bylo to jasné světlo. Zdálo se, že věčný mračný příkrov konečně ustoupil zlatým slunečním paprskům. Dokonce i Kaz se usmál širokým upřímným úsměvem, a když se Magius s holí zvednutou vysoko do vzduchu obrátil, aby k nim promluvil, také se usmíval od ucha k uchu. „Vítejte u mě doma.“

Huma s Kazem hleděli na bujné zlatavé pole. Dost snadno by se dalo uvěřit, že někde uprostřed toho pole si hrají a tančí elfové. Motýli a malí ptáčci poletovali sem a tam a zářivě zralá pšenice se za nimi líně vlnila. Mezi roztroušenými stromy, kterými byl poset okraj lesa, poskakovali malí chlupatí tvorové. Jestli byl na Krynnu skutečně někde ráj, pak to bylo právě tady.

Uprostřed nádherného pole stála Magiova pevnost. Byla to věž stejné zlaté barvy jako pole kolem, do které se vcházelo mohutnou dřevěnou branou. Horní polovina věže byla poseta okny, a na vrcholku byl dokonce malý ochoz. Vrchol vybíhal do špičky, a tak celá pevnost

vypadala jako dobře vyrobený pořádně ostrý hrot oštěpu. Po stranách se pevnost kovově leskla a Huma jen zalitoval, že mu tím krátce připomenula zlověstnou bronzovou věž, která stála na samém okraji pekelné Propasti.

Magius se uklonil a ukázal, že mají jít před ním. Elementál mezitím zmizel; asi šel znovu střežit vnější okraj háje.

„Tady jste bezpeční, přátelé. Tak bezpeční jako nikde v celém Ansalonu."

Rytíř s minotaurem vešli do pole jako dvě děti. Pryč byla úzkost z války. Pryč byly nenávist a strach. Už nebylo nic jiného než jen úžasná krása otevřené krajiny před nimi.

Mág je sledoval a úsměv mu přitom na okamžik zmizel z tváře.

Jak šli, stala se podivná věc – zdálo se, že jim pevnost roste před očima. Každým krokem byla vyšší a vyšší. Když stanuli u brány, museli se zaklánět, jak hleděli na to, co vypadalo jako strop samotných nebes.

„Jak to, že si draci nevšimnou něčeho tak velkého?" V Kazových slovech nebylo žádné podezření, jen údiv.

„Podobně jako toto pole," odpověděl Magius, „nejsou věci vždycky tím, čím se zdají být nebo co v nich vidíme. Někdo toto místo stvořil mnohem dřív, než lidé vůbec vstoupili na Krynn. Hodně dlouho jsem se snažil odhalit tajemství těch bytostí. Některé věci naznačují, že to byli zlobři. Nemohu uvěřit, že by zlobři mohli postavit tak krásné místo. Snad to měla být rajská zahrada pro samotné bohy. To by snad bylo pravděpodobnější."

Huma se rozhodl narušit poklidný výjev a zakašlal.

Mág se ušklíbl. „Promiňte. Určitě jste unavení a máte žízeň. Půjdeme dovnitř a občerstvíme se. Potom si promluvíme."

Magius znovu zvedl hůl a zamumlal záplavu zdánlivě nesmyslných slov. Hůl, jejíž záře mezitím zeslábla, náhle znovu zaplanula. Huma i Kaz si museli na chvíli zakrýt oči.

Brána se otevřela, jako by jí pohybovala velká neviditelná ruka. Magius Humu neustále ohromoval, přestože i hrad mohl být dílem dávných civilizací.

Prošli bránou a ocitli se v chodbě, která i při malé rozloze překonávala okázalostí sídla šlechticů. Podél stěn stály sochy elfů, zvířat,

lidí, tvorů podobných lidem i bytostí, které mohly být jen samotní bohové. Do horních pater se jako přerostlý had vinulo jediné schodiště. Na jedné stěně visel zlatorudý goblén, který znázorňoval souhvězdí, zatímco druhou stěnu zdobil goblén zobrazující horu, která se tyčila vysoko nad krajinou. Huma měl tak trochu pocit, že to místo už odněkud zná, i když věděl, že ve skutečnosti horu vidí poprvé. Nemohl od goblénu odtrhnout oči, dokud jeho kouzlo nezlomil Magiův hlas.

„Není to tu úplně pravé, ale člověk nemůže mít všechno. Buď opatrný!“

Ta poslední slova patřila Kazovi, který si příliš zvědavě prohlížel velmi starou sošku podivně vypadajícího draka. Bylo to dlouhé štíhlé zvíře připomínající hada s nohama a křídly. Zbytky zbarvení ukazovaly, že drak byl kdysi zelenomodře strakatý. To byla na draky dost podivná směsice barev.

„Tuto sochu udělal někdo z mých druhů.“

„To není možné. Musí být elfí. Podívej se na ni.“

Kaz si odfrkl. „Myslíš si, že nemáme žádné řemeslníky? Prozrazují to vzorky v hlíně, i když tvoje znalá mysl z nich nic nevyčte.“

„Proč by chtěl někdo ztvárnit takového draka? Ještě jsem žádného tak dlouhého a štíhlého draka neviděl. Jsou vůbec takoví draci?“ zeptal se Huma a obrátil se k Magiovi.

Mág pokrčil rameny. „Nikdy jsem neobjevil důkaz, že takový tvor žije. Myslím, že je to jen umělecké znázornění, výplod něčí představivosti. To je další důvod, proč to nemůže být dílo minotaura, nemluvě o tom, že je to příliš staré.“

„Jsme nejstarší civilizovaný národ.“

„Civilizovaný, nebo ochočený?“

Kazův pohyb byl rychlý, ale soška se zastavila ve vzduchu asi tři stopy od Magiova obličeje. Magius se tvářil pohrdavě, zatímco v Kazově tváři se zračilo hluboké zklamání. „Příště dobře miř, býku, poněvadž to bude tvůj poslední hod. A příště použij něco trochu méně cenného.“

Magius vrátil sošku na místo jediným mávnutím volné ruky. Kaz nepřestával supět a oči mu rudě plály. Prudce mezi ně s mávnutím meče vstoupil Huma.

„Tak dost!“

Rytíř vzplanul tak divokým hněvem, že na něj mág i minotaurus hleděli, jako kdyby přišel o rozum. Huma se díval z jednoho na druhého a doufal, že má v tváři dravý výraz.

„Ansalon a snad i celý Krynn se možná zmítá ve spárech Dračí Královny a vy dva se chováte jako malé děti!“

Jedině Kaz však vypadal zahanbeně, zatímco Magius výtku přijal jako všechno – jen pokrčil rameny a dělal, jako by se nic nestalo.

„Je toho tady k vidění mnohem víc, ale vy dva byste si možná chtěli odpočinout. Mám pravdu?“

„Alespoň v tomto ano,“ zamumlal Kaz.

Huma schoval meč, ale zlost v něm ještě plála. „A co se stane pak? Můžeš se spojit se svým řádem? Nemůžeme tady zůstat věčně. Hledal jsi nás. Máš přece nějaký plán?“

„Samozřejmě,“ odvětil rychle čaroděj, ale v jeho očích bylo něco, co podle Humy svědčilo o opaku. To byl opět Magius, kterého neznal. Magius, který si uchovával tajemství před jediným člověkem, kterému by měl být schopen věřit. Jak se jen změnil.

Nebo jsem to já, kdo se mění? pomyslel rytíř vzápětí. Za starých časů by nikdy o Magiovi opravdu nezapochyboval, ani by nezkoumal jeho odpovědi. Život mezi rytíři ho však naučil vidět i skryté polopravdy, které hrály v životě většiny lidí tak významnou úlohu.

„Rád bych tvůj plán slyšel,“ řekl Huma záměrně.

„Ve vhodnou chvíli. Je tady příliš mnoho záležitostí, kterým se musím okamžitě věnovat. Mezitím co tak učiním, vy dva si můžete odpočinout a možná vám přijde vhod nějaké jídlo.“

Magius poklepal holí na zem. Huma nejdříve pocítil, jak jím projelo zamrazení, a pak uviděl mlhu. Poletovala kolem Magia jako ochočený pták kolem svého pána. Huma necítil žádný vánek ani neviděl zdroj mlhy, která se pohybovala, jako by měla vlastní život.

„Hosté. Veď.“ Magius ta slova neřekl ani Humovi, ani Kazovi, ale mraku. A ten odpověděl:

„Hosssstéééé. Véééďď.“ Hlas mlhy zněl, jako když v ohni syčí mokré dřevo.

„Pokoje k přespání.“

„Přessspáááníííí.“

„Vzdušní elementálové jsou tak pomalí," ušklíbl se Magius a mávl rukou k vznášející se mlze. „Teď hned, prosím." Pak se otočil k Humovi. „Až se najíte a odpočinete si, vše bude jasnější."

Kaz vydal hluboké „hmmmm", avšak Magius si toho nevšímal. Vzdušný elementál, který dostal příkaz, aby se ujal svých povinností, netrpělivě poletoval kolem dvou „hostů".

„Pojjjjďte. Přessspáááníííí. Hosssstéééé."

Jejich hostitel sledoval, jak jdou za mlžným tvorem po točitých schodech. Když byli z doslechu, Kaz se naklonil k Humovi, který šel první, a zašeptal: „Ten mág je tvůj přítel?"

„Ano." Pro Humu bylo těžké odpovědět sebejistě.

„Tak se modli, aby tě i on stále pokládal za přítele. Myslím, že z této věže se všemi jejími tajemstvími by bylo velmi bezpečné a trvalé vězení."

Rytíř se o tom s Kazem nehádal, protože ho to už také napadlo.

* * *

Pokud pevnost byla opravdovým vězením, určitě by mnohý ničema prosil o to, aby ho tam vpustili a uvěznili. Když si Huma s Kazem alespoň částečně zvykli na mlžné služebníky, vychutnali si bez potíží maso, ovoce i víno, jež by byly důstojným jídelníčkem na každém královském dvoře.

Pokoje také byly vynikající, i když hodně velké pro člověka běžného vzrůstu, jakým byl Huma. Kazovi však vybavení připadalo velmi vhodné pro jeho mohutné tělo a poukázal na to jako na další důkaz, že věž je výtvorem jeho lidu. Huma věděl, že až do začátku válek nikdo minotaury takto daleko na západ neviděl, ale nechal si pochybnosti pro sebe.

Dostali dva oddělené pokoje. Kaz se proti tomu nejdříve ohradil jako proti jasnému pokusu oddělit je od sebe, aby se dali snadněji porazit.

„Kdyby po tom Magius toužil, mohl nás oba zabít už aspoň stokrát," odporoval mu Huma. „Viděl jsi, jak si s tebou poradil na chodbě."

„To bylo štěstí. Nech mě s ním bojovat jeden proti jednomu."

„A zůstane z tebe jen popel. Magie se pro něj stala tak přirozenou jako pro nás dýchání.“

Minotaurus udeřil mohutnou pěstí do stěny, jež k jeho potěšení snadno povolila. „V mé zemi…“

Huma ho přerušil dřív, než stihl říct víc. „Tohle je Ergot. Tohle jsou země lidí. S lidskými způsoby.“

„Opravdu? To už jsi zapomněl na boje?“

„Nezapomněl. Jen si myslím, že bys mi měl věřit. Znám Magia mnohem lépe než ty.“

Kaz ztichl, ale ještě si neodpustil odpověď. „V to doufám. Kvůli nám oběma.“

* * *

Huma seděl na posteli, opíral se o její čelo a přemýšlel o Kazových posledních slovech. Ačkoliv ho cesta hájem vyčerpala, zjistil, že nedokáže usnout. Kaz ovšem spal jako zabitý a jeho chrápání bylo přes stěnu slyšet až do Humova pokoje.

Svíčky, které už byly zapálené, když Huma do pokoje vešel, pomalu dohořívaly a mnohé ze svíček už zhasly zcela. V mihotavém světle se po pokoji tvořily podivné stíny a Huma nakonec zjistil, že se očima pořád vrací k jednomu obzvláště vysokému a hlubokému, který byl ve vzdáleném rohu. Málem uvěřil, že kdyby se rozhodl do toho temného stínu vejít, tak projde zdí.

„Humo.“

Ze stínu se vynořila otevřená dlaň a hned za ní druhá. Huma se odvalil na druhou stranu postele ke svému meči, který visel vedle ní.

„Humo, musím s tebou mluvit.“

„Jsi to ty, Magie?“

„Kdo jiný?“ Za dlaněmi se objevily paže a pak celá mágova postava. „Promiň mi ten překvapivý příchod,“ zašeptal Magius, „ale chci se vyhnout rozhovoru s minotaurem, kterého by nemuselo potěšit něco z toho, co chci říct.“

„A mě to snad potěší?“ Huma se cítil podrážděně. Mágovy uskoky už začínaly rozčilovat i jeho; a to byl Magiův přítel z dětství.

Jejich oči se setkaly a Magius se rychle odvrátil. „Možná ne. Ale ty alespoň dokážeš pochopit důvody. Stačí, aby mé schopnosti jenom jednou selhaly, a ten dvounohý býk mě oddělá.“

„Myslím, že by to nebyla jen jeho vina, Magie.“

„Já vím,“ čaroděj schoval tvář do dlaní. „A jak dobře to vím.“

Huma se postavil, pak k příteli z dětství přistoupil a položil mu vlídně ruku na rameno. „Řekni mi to a já slibuji, že budu poslouchat s otevřenou myslí.“

Magius k němu vzhlédl a oba se na chvíli ocitli ve starých časech, kdy se ani jeden z nich nezajímal o nic ušlechtilejšího než o legraci. Ten výjev však téměř okamžitě zmizel. Elegantní Magius natáhl ruku a okamžitě se mu v ní objevila hůl, která očekávala rozkazy.

„Vidíš před sebou kouzelníka s obrovskou mocí a ještě většími schopnostmi. Nejsem první, kdo to říká. Tvrdil to už tlustý veselý Belgardin toho dne, kde se nade mnou ujal ochrany.“

Belgardin. Huma si starého mága pamatoval, poněvadž byl první, kdo rozpoznal sílu, která se v mladém Magiovi ukrývala. Sílu, s jakou se ještě nesetkal. Belgardin byl vysoce postaveným adeptem Řádu Rudých plášťů a to mu umožnilo, aby poskytl chlapci potřebnou pomoc. Věděl, jakou pověst asi získá ten, kdo učil možného mistra řádu. Jakéhokoliv řádu.

„Měl pravdu. Ty si na to určitě vzpomínáš. Vynikal jsem ve všem. Byl jsem nejbystřejší uchazeč, jakého kdy viděli. Ovládal jsem kouzla, se kterými měli potíže i někteří uznávaní mistři. Byl jsem zázračné dítě.“ Náznak domýšlivosti v Magiově hlase byl docela oprávněný, protože všechno, co říkal, byla pravda.

Potom mágova tvář zvážněla. „Vy obyčejní lidé slýcháváte o zkoušce a všechny ty zvěsti o tom, co se při ní děje.“ Magius sekl volnou rukou do vzduchu. „Všechny ty zvěsti blednou ve srovnání se skutečností.“

Zkouška měla podat konečný důkaz, že se mág dokáže vyrovnat se svou mocí. Nezáleželo na tom, ke kterému řádu patřil. Všichni kouzelníci zkoušku skládali.

Magius spustil hůl na zem a ztěžka se o ni opřel. „Nemohu říct, čím prošli ostatní. Vím jen, že někteří nepřežili. Když jsem šel ke zkoušce,

počítal jsem se všemi možnými nástrahami. Myslel jsem, že na mě pošlou temné elfy, přinutí mě zabít někoho starého či nemocného, nebo mě dokonce nechají stát na okraji Propasti, abych se postavil samotné Královně. Věděl jsem, že něco z toho bude sice klam, ale spousta věcí bude skutečných. Natolik skutečných, aby mě zabily."

Huma přikývl, že rozumí. Nějaké zprávy se samozřejmě proslechly a asi na nich bylo něco pravdy.

Mágova pohledná tvář se roztáhla do úsměvu, který však za těchto okolností působil šíleně. Magius se lehce zasmál, i když Huma nemohl přijít na to, co mu připadalo tak směšné. „Udělali ze mne úplného hlupáka. Nebo snad ani sami nevědí o všem, co se během zkoušky stane. Myslím, že někdy zasáhne ta síla samotná. Ať je to jakkoliv, byl jsem postaven před jednu věc, o které jsem zjistil, že ji nedokážu přijmout.

Byla to má smrt. Má budoucí smrt."

Na tohle nemohl Huma nic říct. Mohl by popírat, že to bylo skutečné, a pokusit se Magia přesvědčit, že to všechno musel být klam. Ale o čem by mohl říct, že v to sám věří?

„Nějak se mi podařilo přežít. Myslím, že kdybych neuspěl, propadl bych šílenství. Já je však překvapil tím, že mě popadl jiný druh šílenství. Šílenství, které pramenilo z uvědomění, že to, co jsem viděl, se skutečně stane. Když jsem odešel ze zkoušky, znal jsem svůj osud a rozhodl jsem se něco s tím udělat.

Zjistil jsem však, že to nejde. Aspoň ne v rámci přísných pravidel tří magických řádů. Přestože nejsou mágové v rudých a černých pláštích zdánlivě ničím omezováni, nenabídli mi nic, co by mi mohlo pomoci. Jejich možnosti byly pořád příliš malé a já se rozhodně nehodím k nošení plášťů bílých, jak dobře víš."

Magius se při posledních slovech lehce zasmál a potom vzdychl. Svíčky už skoro dohořely.

„Uvědomil jsem si, že tři řády mágů mne příliš omezují, a proto jsem se rozhodl, že musím překročit jejich hranice, abych – promiň mi, že to říkám – změnil budoucnost."

Huma bezděčně ustoupil. Všechna ta divoká kouzla a podivný oděv, jenž se tak lišil od prostých šatů ostatních mágů. Potřásl hlavou a nevěřil přitom, že někdo může udělat to, co udělal Magius.

„A právě tehdy," řekl Magius s pozorností upřenou jen na vlastní myšlenky, „jsem se odvrátil od konvencemi spoutaného učení Konkláve, které mě dusilo, a stal jsem se odpadlíkem."

10

„Tak moc tě to děsí, Humo? Byl jsem mladý a nespoutaný. Zřejmě bych stejně z jiných důvodů odešel. Snad kvůli odporu ke zkoušce, kterou stále považuji za barbarský způsob dělení zrna od plev.“

Huma se zhroutil zpět na postel. Pro někoho, kdo byl vychován v přísné víře rytířů, byli všichni kouzelníci nedůvěryhodní. Renegáti byli považováni za ještě horší, než jsou mágové v černých pláštích, protože si zahrávali s kouzly, která i mágové v černém odmítali používat.

Magius to chvíli četl v Humově pohledu a pak se lítostivě usmál. „Odpadlík je jenom tím, co sám ze sebe udělá, Humo. Je jich velmi málo, protože jenom těžko se uniká pozornosti Konkláve, ale někteří z nich jsou velmi dobří lidé. Nejsou však vždy dostatečně mocní; kdyby dělali Zkoušku, většina z nich by zemřela. Když ale žijí, dělají to málo, co mohou, aby pomáhali ostatním. Každá mince má však pochopitelně i druhou stranu.“

„Galan Drakos.“

„Ano.“ Magius zbledl. „I temní kněží Dračí Královny se ho bojí. Ona ho však potřebuje.“

Rytíř ztuhl. „Víš hodně.“

„Já… slyšel jsem o něm, když jsem cestoval. Myslel jsem si, že by to mohl být on, kdo mi pomůže a ochrání mě. Nemá ze tří magických řádů vůbec žádný strach.“

Ve vedlejší místnosti se něco pohnulo. Magius ustoupil zpět do stínu. „Myslím, že teď už nemůžeme v rozhovoru pokračovat. Snaž se pochopit, že ke všemu, co jsem udělal, mě vedly jenom dobré úmysly. Promluvíme si později.“

Magius se ztratil v temnotě. Huma vyskočil a sáhl rukou do temného kouta, ale nahmatal jen zeď, jak se obával. Portál, kterým Magius odešel, byl už zavřený.

Do pokoje se zavrčením vpadl Kaz. „Slyšel jsem ho! Kde je?“ Huma v úleku z minotaurovy zuřivosti ustoupil. „Co se děje, Kazi?“

„Je to past, jak jsem se obával! Má sekyra je pryč! A postrádám i své dýky!“

„O čem to mluvíš?“ Huma sáhl po meči, který visel u postele, ale –

Pochva visela stejně jako předtím, ale byla prázdná. Huma spěšně prohledal své věci. Stejně jako Kaz postrádal zbraně. Zmizely v době, kdy spolu dva staří přátelé mluvili.

Huma se chytil za hlavu. V místnosti se strašlivě oteplilo a rytíř cítil, jak mu rudnou tváře. Kaz stál najednou po jeho boku a podpíral ho.

„Co ti udělal? Jsi nemocný?“

„Je mi dobře.“ Huma minotaurovi pokynul, aby odstoupil. „Nic mi není.“

Huma byl blázen. Věřil, že minulost má stále ještě nějakou váhu, ale teď bylo víc než zřejmé, že Magius lhal. Všechny ty nesrovnalosti a rozvláčná vysvětlení zanechaly více otázek, než kolik jich zodpověděly.

Huma sáhl po brnění. „Odcházíme… nějak.“

Kaz mu pomohl obléknout se.

Chodba byla očividně nestřežená, i když rytíř si byl jistý, že každý jejich pohyb sledují neviditelní služebníci. Ptal se sám sebe, jak daleko jim Magius dovolí zajít.

„Nelíbí se mi to,“ zamumlal Kaz, který měl k výtvorům všech kouzelníků mnohem větší nedůvěru než Huma.

K dlouhému točitému schodišti došli, aniž by se něco stalo. Proto však byli ještě opatrnější. Huma natáhl ruku a dotkl se jedním prstem zábradlí. Když nic necítil, odvážil se zábradlí uchopit. Pak postoupil o schod níž, pak ještě o jeden. Kaz šel tak blízko za ním, jak to jen jeho mohutné tělo dovolilo. Zrychlili, aniž si to uvědomili.

Na šestém schodu Huma zamrkal. Najednou nestál na schodě, ale opět na začátku schodiště. O pět schodů níž se Kaz prudce otočil, jak ho hledal. Než ho Huma stačil varovat, vstoupil i on jednou nohou na šestý

schod. Rytíř ho jenom krátce zahlédl, než zmizel, aby se o chvíli později objevil vedle něj.

„Další triky," zamumlal minotaurus.

Zkoušeli to znovu a pokaždé dosáhli stejného výsledku. Ani jednou si ten, kdo vstoupil jednou nohou na šestý schod, přemístění nevšiml. Musela za tím stát nějaká složitá a tajemná magie.

Byli uvězněni v nějaké smyčce. Huma, jenž si uvědomoval, že se snaží zbytečně, toho nechal jako první. Kaz v tom nějakou chvíli ještě pokračoval v naději, že by snad cestu ven přece jen mohl najít. Nakonec se však i on připojil k Humovi, který na něj čekal v chodbě.

„A co teď?"

Huma pustil vak, jejž nesl, a odvázal z něj pochvu na meč. „Nic. Asi nikam nepůjdeme."

„Nemůžeme tady zůstat!" Oči mohutného minotaura opět začínaly rudě plát.

„Máš nějaký nápad? Nejsou tady žádná okna a stěny jsou pevné. Alespoň pro nás."

„Mohli bychom do dolní chodby sešplhat."

Huma vzal prázdnou pochvu na meč, přišel s ní ke schodišti a pustil ji přes zábradlí.

Pochva zmizela.

Zatímco Kaz přihlížel, Huma se obrátil a ukázal na podlahu. Prázdná pochva ležela za nimi.

„Počkáme. Nemáme na vybranou."

Minotaurus poraženě svěsil ramena.

* * *

Přišel čas, kdy už nemohli odolat spánku, i když se snažili zůstat ostražití. A tak Huma tvrdě usnul a snil. Zdálo se mu o Gwynet a o nějaké hoře, o stříbrném drakovi za letu, o zlých čarodějích i bozích a jejich bitvách. Všechno se to mísilo tak nesouvisle, že si po probuzení nebyl jistý, o čem ten sen vlastně byl a jak vůbec začal.

Věděl jen, že skončil náhle, když do jeho spánku pronikl známý hlas.

„Vsssstáááávat.“

Humovi trvalo několik okamžiků, než si uvědomil, že to syčivé šeptání není součástí jeho snů. Byl to mlžný služebník.

„Pááááán. Chccccéééé. Mlůůůůvíííít.“

Huma vstal a Kaz, který elementála slyšel, udělal totéž.

„Jéééén. Hůůůůmáááá.“

„Půjdu s ním, ať se to tvému pánovi líbí, nebo ne! A teď nás veď, nebo tě vdechnu!“

Ať už vzdušný elementál minotaurovým slovům skutečně rozuměl, nebo nerozuměl, rozlétl se k schodišti. Huma s Kazem těsně za sebou jej následoval dolů po schodišti. Trochu zaváhal, když se přiblížili ke schodu, který je předtím vracel zpět. Udělal krok a ke svému překvapení zjistil, že tentokrát je cesta bez překážek. Vzdušný služebník se vznášel poblíž, jako by hořel netrpělivostí jít dál. Huma vykročil. Nejdříve pomalu, ale když už bylo zřejmé, že Magius nenastražil žádné pasti, zrychlil.

Pak se však ozval hlasitý rozhněvaný výkřik, který ho přinutil rychle se ohlédnout na schody za sebou. Kaz se za Humovými zády pokusil rytíře následovat, ale ke svému vzteku zjistil, že ho kouzlo stále drží v zajetí.

Huma se beze slova otočil a následoval elementála dál po točitém schodišti. Vzdušný služebník ho vedl chodbami, které den předtím neviděl. V některých místech byly temnější, než se vůbec zdálo možné, a Humovi to připomnělo háj. Občas se něco mihlo v chvějícím se světle několika pochodní. Jenom když míjeli tyto jediné zdroje světla, mohl si být Huma jistý, že jde stále za elementálem.

„Pááááán.“

Huma tomu zpočátku nerozuměl, protože místnost, do níž vešel, byla tmavá a ponurá jako všechny předešlé chodby a neviděl žádný důkaz, že by tam někdo byl. Pak zaslechl, jak se něco pohybuje.

Zaznělo jediné slovo a místnost byla osvětlena Magiovou holí. Ten zvuk, který Huma slyšel předtím, vydal Magius, jak vstával ze židle. Když se mág otočil, rytíř otevřel ústa v naprostém zděšení. V jeho očích se teď Magius zdál skoro dvakrát starší než předtím. Těžko by někdo uvěřil, že ti dva muži jsou stejného věku.

„Humo.“ Tón kouzelníkova hlasu téměř prosil o přátelství. Když Huma viděl, jak najednou jeho přítel ztratil životní sílu, začal ho přecházet všechen vztek, který v sobě dusil.

„Magie, co…“

„Já vím. Pokaždé když se setkáme, zanechám po sobě jen další otázky a obavy. Obávám se, že ani teď to nemohu změnit, i když se několik potíží pokusím vyřešit. Především chci, abys viděl tohle.“

Mág ho zavedl do sousední místnosti, kde Huma stanul tváří v tvář původnímu elememtálovi, který je provedl hájem. Před živým kopcem leželo něco děsivě známého.

Huma to poznal. „Vlkoděs.“

Tvor byl pokroucen v neohrabané poloze a Huma si uvědomil, že má utrženou končetinu. Ještě podivnější však bylo, že byl zkamenělý. Huma natáhl ruku, aby si to ověřil. Na dotek opravdu vypadal jako kámen.

Rytíř měl pocit, že ho tvor nevidomýma očima stále sleduje. Obrátil se k Magiovi, od kterého čekal vysvětlení.

„Byli čtyři, ale tři zahynuli v háji. Tenhle se však, i když byl potlučený a roztrhaný, dostal až na pole, kde ho můj služebník,“ Magius ukázal na elementála, „dorazil. Už je to tak. Galan Drakos ví, kde jsem a patrně ví i to, že jste tu také vy. Nemám na vybranou.“

Huma poslouchal a nebyl si jistý, kam Magius míří.

„Pojď se mnou.“ Vrátili se do první místnosti a Magius přistoupil ke stěně, na které viselo oválné zrcadlo ve zlatém rámu s bohatou výzdobou. Poklepal holí na podlahu a řekl: „Ukazuj.“

„Tady. Ten štít uprostřed.“ V popředí obrazu se tyčila obrovská hora. Huma ji hned poznal. Byla to tatáž hora, která byla tak skvěle zobrazena na jednom ze dvou velkých goblénů v chodbě. „Viděl jsem tu horu, když mě zkoušeli ve Věži,“ vysvětloval Magius. „Dobře jsem si ji zapamatoval, protože to bylo poslední místo, které vykouzlili. Nevěděl jsem, že skutečně existuje, dokud jsem to místo neuviděl na goblénu v chodbě. Při pohledu na obraz na stěně jsem pochopil, že výjevy při zkoušce jsou mnohem více skutečné, než věděli dokonce i moji učitelé. Tato hora má nějaký význam pro válku. Něco skrývá. Je to hádanka, kterou neumím rozluštit. Ani nevím, kde přesně leží, ale je to na západ odtud. Možná na jihozápad.“

Magius se obrátil k Humovi a podával mu jeho zbraně, i když byla jeho ruka před chvílí prázdná. „I minotaurus má zbraně nazpět. Elementál vás zavede k podzemním chodbám a ke koním, které tu chovám pro případy nouze."

Věž se náhle zatřásla. Magius se prudce obrátil a pohlédl na zrcadlo.

„Ukazuj!"

Horský výjev zmizel a objevil se obraz obklíčené pevnosti. Bylo vidět obrovského černého draka s jezdcem a několik červených draků.

„Při měsících Krynnu!" usmál se Magius hořce. „Že bych byl hoden pozornosti samého Kryna?"

„Kryna!"

Mág se podíval na Humu a jeho úsměv ještě více zhořkl. „Ano. Vy dva jste se už setkali. Kdybych měl čas, řekl bych ti hodně důležitého, co se týká jeho a mužů z Černé gardy. Ale takto…" Věž se znovu zatřásla a začal se drolit strop.

„Arione!" Na čarodějovu naléhavou výzvu se před nimi objevil mlžný služebník. „Zaveď je do stájí! Pospěš si!"

„Pááánéééé."

„Nech mě, abych ti pomohl."

„Pomoci mně?" usmál se mág. „Kdysi jsem stál po boku Galana Drakose. V jeho shromáždění mágů jsem byl podřízen jen jemu. Aby mě zastavili, budou toho potřebovat víc než jen draky."

Humu hodil mocný poryv větru do vchodu, ještě když přemýšlel, nakolik mluví Magius pravdu. Pravdu nejenom o svých schopnostech, ale i o pohnutkách. Bude to vůbec někdy vědět určitě?

„Humo!"

„Kazi!"

Minotaurus se přihnal temnou chodbou, aniž dbal na nějaké hrozby. Magius dodržel slovo a vrátil mu zbraně včetně válečné sekyry.

První slova mohutného válečníka se docela dala očekávat. „Jaké šílenství to na nás přivolal tentokrát?"

„Jen vojevůdce, šest draků a Paladin ví, co ještě."

Zřítila se další část zdiva.

Kaz zvedl sekyru vysoko nad hlavu. „Při mých předcích po třicet generací, nezemřu pohřbený pod skálou!"

„Blááázzzni! Náásssssledůůůjte!“

„Ta věc…“

„…nás odtud odvede! Dost řečí!“

Spěchali za vzdušným elementálem, který se teď pohyboval udivující rychlostí. Planul přitom jemně stříbrnou barvou, takže ho nemohli v temných chodbách ztratit.

Ukázalo se, že stáj se spíš podobala jeskyni s větráním. Bylo tam šest silných a dobře udržovaných koní všech velikostí. Zatímco si Huma s Kazem vybírali zvířata, vzdušný elementál zmizel.

„Kde jsme?“ zeptal se Kaz.

Huma vyskočil na vysokou stříbrnou klisnu a pohlédl ke vchodu do jeskyně. „Myslím, že na západ od háje. Ta chodba vedla pod ním.“

„Dobře. Jedna malá nesnáz je za námi.“ Minotaurus vylezl na zvíře, které bylo alespoň tak vysoké jako on.

Jeskyní zatřásl další náraz. Huma pustil i ostatní zvířata, aby nezahynula, pokud by se jeskyně měla zřítit.

„Hyjéé!“ Koně byli rychlí a Huma s Kazem jeli deset minut, aniž by se ohlédli.

Za sebou slyšeli výkřiky draků, kteří útočili na opevnění věže a jejího pána.

K čemu je dobré vést bitvu, kterou nelze vyhrát? ptal se v duchu Huma, ale pak si uvědomil, že příští bitvu svede on.

Prohnali se mýtinou a Huma se odvážil ohlédnout. „Jezdci!“

Bylo jich aspoň osm. V ebenově černých brněních na ještě černějších koních připomínali stvoření samotné Propasti. Černá garda. Huma sjel rukou k meči, aby se ujistil, že tam stále je.

Za jezdci se objevilo ještě něco dalšího. Byli to světlí tvorové s rudýma nevidoucíma očima, kteří se podobali psům. Snad šest nebo sedm. Vlkoděsové.

Náhle země před temnými jezdci vybuchla. Jednomu jezdci se podařilo udržet rovnováhu a dva se výbuchu nějak vyhnuli, avšak zbytek na chvíli zmizel za mohutným kopcem, ve kterém Huma poznal půdního elementála. Jedna věc k Magiovu dobru, pomyslel si. Aby mág pomohl starému příteli, poslal jednoho ze sluhů, kterým nejvíce důvěřoval.

Vlkoděsové byli varováni natolik včas, aby se vražednému zmatku vyhnuli. Jeden z nich se sice stal obětí koně, který ztratil rovnováhu, ale ostatní se hnali dál.

Humu zasáhla do paže větev a rytíř se otočil právě včas, aby se vyhnul další nízké větvi. Několik kroků po jeho pravici jel Kaz, který trpěl díky mohutnému tělu, neboť jeho rohy se s nesnesitelnou pravidelností zachytávaly o nízké větve. Minotaurus se však pevně držel v sedle.

Huma se ohlížel pokaždé, když mu to cesta dovolila, ale skýtal se mu neustále stejný pohled. Přinejmenším vlkoděsové běželi stále stejnou rychlostí, aniž jevili známky únavy. Černých jezdců se znovu seřadilo jenom šest. Udržovali však krok.

„Nemůžeme…“ začal Kaz, ale do tváře ho zasáhla větev. „Takhle nemůžeme dál jet. Koně pojdou.“

Huma s ním souhlasil. Jeli skutečně vražednou rychlostí. Rytíř dospěl k rozhodnutí.

„Rozdělíme se! Jeď na sever!“ Huma musel ukázat, aby to Kaz pochopil. Minotaurus se zamračil, ale přijal to. Huma ukázal, že pojede na jih, a Kaz, který neměl vlastní plán, poslechl.

Když dal rytíř znamení, Kaz koně strhl prudce doprava a při obratu kolem stromu si málem urazil paži. Huma sledoval, jak mizí, a pak pevně zatáhl za uzdu vlastního koně.

Zvíře, které už bylo na pokraji zhroucení, co nejrychleji zpomalilo a několikrát přitom zakoplo v podrostu. Huma seskočil ze sedla, aniž počkal, až se kůň zastaví, a odběhl se schovat mezi stromy.

Vlkoděsové se rychle blížili a Huma měl sotva čas na to, aby se připravil. Na levé ruce měl přivázaný malý dřevěný štít, který našel v jeskynní stáji, a v druhé široký meč, který tiše vytasil jediným hladkým pohybem. Modlil se přitom, aby vlkoděsové běželi za koněm. Jedině takto by mohl mít naději.

Rozhodl se jezdce zdržet natolik, aby mohl Kaz utéct. Věděl, že ho to pravděpodobně bude stát život, ale předpokládal, že by je zajali oba, pokud by jeden nezůstal vzadu. A po Kazovi tuto oběť nemohl žádat.

Kolem proběhl první z vlkoděsů. Ve zběsilém zaujetí se dál hnal za koněm, který si mezitím uvědomil, v jaké se nachází situaci, a bez jezdce

pádil pryč. Daleko se nedostane a Huma byl znechucen, že musí vůbec nějaké zvíře obětovat.

Kolem proběhli další dva vlkoděsové a hned za nimi další. Huma věděl, že jich je ještě alespoň o dva víc. Uklidnil se a snažil se zachovat trpělivost.

Další vlkoděs. Druhý. Když se nic dalšího neobjevovalo, odvážil se vyhlédnout z úkrytu za kmenem stromu. Byla to však chyba, protože na místo právě přijel první z jezdců, který Humu uviděl až příliš snadno.

Strom, za nímž se Huma schovával, měl mohutnou spleť kořenů vyčnívajících až nad zem a rytíř teď poznal, jak dobře si vybral úkryt. Když jezdec ve svém odhodlání dopadnout Humu popohnal koně příliš blízko, zachytilo se jeho tmavé zvíře předním kopytem o jeden z kořenů a s pronikavým zaržáním se svalilo dopředu. Jezdec vyletěl vysoko do vzduchu a na zem dopadl celý pokroucený. Když se Huma ujistil, že je mrtev, obrátil se, aby se postavil ostatním jezdcům.

Ti se objevili ve skupině. Stromy tady rostly tak hustě, že byli nuceni zpomalit, zrušit formaci a proplétat se lesem po jednom. Huma zvolal bojový pokřik a zaútočil.

První muž z Černé gardy se pokusil zvednout sekeru k útoku. Sekera se mu však zachytila ve větvích stromu. Huma úderem neminul a protivník se svalil z koně.

Potom Huma dostal nápad a vyhoupl se opuštěnému koni do sedla. Zvíře mu sice vzdorovalo, ale když ho rytíř zvládl, klesl další protivník k zemi pod drtivým úderem jeho kopyta. Huma odrazil dalšího útočníka a popohnal zvíře kupředu – tentokrát na jih. Zbylí čtyři jezdci se vydali za ním, jak doufal.

Pak se na něj vrhlo něco bílého a roztrhlo mu kus kroužkového brnění na noze. Jenom se štěstím do vlkoděsa zabodl meč. Vlkoděs se mu však za jízdy na mečí divoce zmítal a Huma musel nestvůru kvůli její váze téměř táhnout po zemi, pokud nechtěl zbraň ztratit. Měl přitom pocit, jako by se mu paže měla každou chvíli vykloubit.

Vlkoděs po něm chňapal děsivými čelistmi a koulel slepýma očima, dokud nakonec nesklouzl z meče a nezůstal ležet za Humou. Rytíř se ohlédl a s hrůzou zjistil, že tvor se znova zvedá, jako by vůbec nebyl zraněn. Vlkoděs otočil hlavu právě včas, aby ještě zahlédl, jak na něj

dopadají přední kopyta koně prvního z pronásledovatelů. Ten ďábelský tvor byl bez varování ušlapán k smrti.

Humův kůň byl na hranici sil stejně jako zvířata zbylých pronásledovatelů. Z tlamy se mu řinula pěna a začínal v běhu zakopávat. Huma za sebou slyšel ránu a odvážil se ohlédnout. Jeden z koní jeho pronásledovatelů se zhroutil a další přes něj přepadl.

Huma zvíře zastavil a otočil. Dva gardisté, kteří dosud zůstali v sedle, na něj zaútočili ze dvou stran s úmyslem oklamat ho. Jezdec po Humově pravici zasadil mečem slabý úder a druhý jezdec zaútočil jenom o okamžik později. Huma si to načasoval dokonale; první útok vykryl štítem a druhý odrazil s takovou přesností, že mohl zasadit úder do nekrytého místa. Špičkou meče zasáhl jezdce vlevo mezi náprsní krunýř a přílbu. Jezdec se zhroutil dozadu a jeho nic netušící kůň ho táhl po zemi.

Zbylý jezdec, který nechtěl s Humou svést souboj jednoho proti jednomu, se otočil zpět ke svým druhům, kteří se vyprošťovali zpod zraněných koní. Huma na něj prudce zaútočil. Úder nebyl smrtící, ale gardista spadl z koně a ze země se už nezvedl.

Mezitím se vrátili ostatní vlkoděsové. Humův kůň se zapotácel a klesl na kolena. Huma seskočil a odvalil se stranou dřív, než ho zvíře stačilo zalehnout. Pak se postavil s mečem a štítem v rukou a očekával nápor těch pěti tvorů a dvou jezdců, kteří se znovu sešikovali. Jeho mysl se zakalila temným uvědoměním, že zemře. Když první z vlkoděsů zaútočil na jeho krk, odpověděl drtivým úderem člověka, jehož jediným cílem je zabít co nejvíce nepřátel, než sám padne. Téměř slepě sekal a bodal mečem, aniž by při tom jeho oči prohlédly. I štít se v jeho rukou stal zbraní, neboť s ním udeřil jednoho bílého vlkoděsa tak silně, že mu rozdrtil lebku.

Kolem obličeje se mu míhaly zažloutlé mokvající tesáky a ocel mu hrozila rozpůlením hrdla. Huma však vykryl všechny útoky a hned je oplácel.

Nakonec si uvědomil, že máchá mečem do vzduchu, a to mu vrátilo smysly. Zamrkal, aby mu mlha zmizela z očí, a díval se na výjev před sebou.

Poslední dva gardisté byli mrtví a jejich zbraně ležely poházené široko daleko. Na zemi prosáklé krví se povalovaly kusy těl vlkoděsů.

Humu náhle přepadlo vyčerpání. Klesl na kolena a poté dlouho hleděl na to, co udělal.

11

Huma mohl jen hádat, jak dlouho to trvalo, než pocítil bolest. Nakonec odešel z místa toho strašlivého výjevu. Nebylo to jen kvůli tomu, aby uklidnil odpor k sobě samému, ale také aby utekl dalším pronásledovatelům. Tušil, že ho budou pronásledovat dál, protože odhodlání Drakose a vojevůdce Kryna hraničilo s fanatismem. Huma soudil, že přinejmenším Krynus se bude zajímat o to, kde právě je.

Bolest sílila a rytíř jen ochromeně hleděl na četné rány, které mu zasadili protivníci. Brnění měl otlučené a proděravěné a pancíř byl skoro k ničemu. Část jeho mysli se divila, kdy se tohle všechno stalo. Z boje si nepamatoval nic až na to, že máchal mečem po všem, co se hýbalo.

Podařilo se mu najít potůček, ve kterém si co nejdůkladněji omyl zranění. Chladná voda mu uklidnila nejen tělo, ale i mysl.

Když s tím byl hotov, rozhodl se jít kolem potoka. Tekl víceméně na severozápad a Huma si pamatoval, že Magius tento směr doporučoval. Při tomhle pomyšlení si vzpomněl na Kaze a cítil se provinile, že opustil jediného skutečného přítele. Je minotaurus někde v bezpečí?

Zvedl se mohutný vítr a větve se rozhoupaly, jak po obloze přeletěl veliký stín. Huma se bezděčně přitiskl ke stromu a pohlédl vzhůru. Zahlédl široké kožnaté křídlo, které téměř okamžitě zmizelo, aniž rytíř rozpoznal barvu. Ať to byl jakýkoliv drak, byl pryč a už se nevrátil.

Den uplynul dřív, než si to Huma uvědomil. Jeho pozornost si vyžádal hlad, a tak začal prohledávat sedlovou brašnu, kterou vzal jednomu z koní. Černá garda, jak se zdálo, měla jen málo osobních věcí. Na dně však našel, co hledal – jídlo na tři dny.

O chvíli později ale už potravu vyplivoval, přestože umíral hladem. Další poznatek o protivníkovi – i když to byl proviant, který bývá

obvykle bez chuti, chutnal příšerně. Huma věděl, že kdyby tyto věci snědl, víc by si uškodil, než pomohl. Za tohoto stavu by je jeho žaludek nebyl schopen udržet.

Nakonec si opatřil jídlo sbíráním vajíček a lesních plodů. Příliš syté to nebylo, avšak hlad to utišilo. Při sbírání si všiml ještě něčeho jiného – většina jedlých plodů byla z keřů vysbírána. A to nedávno. Takto důkladně by žádné zvíře bobule otrhat nedokázalo, a kromě toho Huma nespatřil žádné lesní živočichy kromě ptáků. Pokud by v této oblasti zůstal příliš dlouho, zemřel by hlady. I potůček jako by vysychal.

Podél vody šel tři dny. Když třetího dne pohlédl do potoka, uviděl tvář, která ho natolik pobavila, že se začal sám sobě smát. Rytíř v potoce byl rozcuchaný a knír se mu ježil na všechny strany. Brnění měl pokryté krví a špínou a na mnoha místech promáčknuté. Huma se rozpačitě pokusil otřít trochu špíny ze symbolu Rádu Koruny. Potom jeho tvář zmizela a objevila se tvář Beneta. Trákův syn byl samozřejmě naprosto skvělý – náprsní krunýř mu vždy zářil a hustý hrdý knír měl pečlivě zastřižený. Byl to skutečný rytíř.

Vedle Benetovy tváře se objevila další. Tohle nebyl Solamnijský rytíř, ale rozšklebená medvědí tvář s hustými vousy a v cizím brnění.

* * *

Kdyby to ten medvědí člověk zrovna na tom místě neviděl, nikdy by neuvěřil, že se někdo může pohybovat tak rychle. Postava, která se skláněla nad potokem, jako by odnikud vytasila meč a nešťastný cizinec se jen stěží vyhnul jejímu výpadu. Podařilo se mu to však hlavně díky tomu, že rytíř útočil z obtížného postavení.

* * *

Huma si nemohl ihned zařadit člověka, který se pokusil k němu připlížit. Cizinec měl na sobě pestrou směs brnění – některé díly byly z výzbroje zlobrů a jiné pocházely ze Solamnie. Huma by ho nechal jít, ale

napadlo ho, jestli před ním nestojí lupič, který by snad mohl okrádat i mrtvé.

Jeho protivník náhle vykřikl, otočil se a běžel pryč rychlostí, která byla na někoho s tak neobratnou postavou úžasná. Huma se pustil za ním.

Jeho vyčerpání však bylo znát, a tak se k tomu člověku teprve přibližoval, když prchající oběhl malý kopec. Huma ho následoval.

A okamžitě couvl, když uviděl více než dvanáct jezdců a mnohem více pěšáků, kteří se všichni překvapeně otočili ke dvěma nově příchozím.

Vysoký muž se stříbročernými vlasy a pečlivě zastřiženými vousy vyštěkl rozkaz. Huma neslyšel slova přesně, ale věděl, že mají co do činění s ním.

Jeho štěstí bylo u konce, protože lesy tu byly řídké a jisté pohyby jezdců svědčily o tom, že krajinu dobře znají. Když si Huma uvědomil, že jim neuteče, otočil se a uklidnil. Nebyly to jednotky ve službách Dračí Královny, to věděl, ale jestli to jsou spojenci nebo nepřátelé, nebylo vůbec jisté.

Přijeli k němu první muži. Byli to dobří jezdci, ale Huma je dokázal udržet mečem na nějakou vzdálenost od sebe. Do potíží se však dostal, když přijel třetí jezdec následován pěšáky. Rytíř uvízl v rychle se stahujícím kruhu, ale přesto žádný z vojáků nezaútočil. Nikdo se netoužil postavit blyštivé oceli.

„Neútočit! To je rozkaz!“

Přijeli další jezdci. Muž, který povel vykřikl, popohnal koně do kruhu, kde mu vojáci uvolnili cestu. Muž přijel k Humovi a prohlížel si ho. Byl to člověk výrazných rysů, i když mu velitelské povinnosti zanechaly na tváři spousty vrásek. Podobně jako mnoho Solamnijských rytířů měl orlí rysy, které svědčily o ergotské krvi. O krvi královské. Jeho tvář však nebyla tak přísná jako tvář Velmistra nebo Beneta. Ani k jednomu z nich by se nehodil jeho lehký úsměv.

„Solamnijský rytíř? Jsi trochu daleko od Vinohradské tvrze, rytíři Koruny.“

Huma se začervenal nad tím, co si muž musí o něm myslet. Neskýtal zrovna patřičný obrázek Solamnijského rytíře. Pokusil se sebrat trochu

důstojnosti a odpověděl: „Cestuji sám už několik dní. Bojoval jsem proti nestvůrám i válečníkům. Moje cesta nebyla určena zcela mou vůlí."

Dosud mužům nevěřil natolik, aby mluvil také o dalších věcech.

„Aha." Velitel poposedl v sedle. „Já jsem lord Guy Avondel z Durendu, což je teď na můj vkus dost daleko na jihu. Kdo jsi ty a co děláš uprostřed Ergotu? Že by Solamnijci konečně prorazili?"

„Jsem Huma, Solamnijský rytíř, ochránce z Řádu Koruny. Byl jsem tímto směrem zahnán Černou gardou, když temní služebníci Dračí Královny prolomili naše řady." Mohl lhát a povzbudit tak jejich naděje, ale rozhodl se, že to neudělá.

Avondel zbledl ve tváři a vojáci kolem něj si začali neklidně mumlat sami pro sebe.

„Rozumím ti správně, Rytířstvo bylo poraženo?"

„Ne, můj pane Avondele. Naše řady byly prolomeny, ale měli jsme se znovu sešikovat víc vzadu. Já jsem byl bohužel zahnán špatným směrem. Vinohradská věž však stále stojí tak, jak vždycky stála a vždycky stát bude."

Lord Avondel se jízlivě usmál. „My v Ergotu jsme až příliš dobře seznámeni se silou Rytířstva, i když to bylo, jak se zdá, jen málo platné. Přesto však rád slyším, že rytíři nebyli úplně poraženi."

Jeden z jezdců se přiblížil a Huma se prudce otočil, aby ho mečem varoval. Avondel pozvedl ruku, aby je oba uklidnil.

„Chci se tě zeptat na hodně věcí, ale vypadáš vyčerpaně. Ty," velitel ukázal na jezdce, který se předtím přiblížil, „dej mu prozatím svého koně."

„Ano, můj pane."

Huma sjel zrakem od nabídnutého koně k Avondelovi a zase zpět na koně. Šlechtic se zamračil, když si uvědomil, na co mladý rytíř myslí.

„Není to past, Humo. Jsme nepřátelé Dračí Královny stejně jako ty. Ať dřívější šarvátky zůstanou tam, kam patří – v minulosti."

„Přeji si totéž, můj pane Avondele," zavrčel Huma a vděčně nasedl na koně.

„Dobře. Až se vrátíme do tábora, dohlédnu, abys dostal najíst. Pak si můžeš odpočinout nebo jít rovnou za mnou."

Humu něco napadlo. „Můj pane, neslyšel jste nějaké zprávy o osamělém minotaurovi, který se potuluje touto oblastí?“

„Minotaurovi?“ Lord Avondel pohlédl v rozpacích na pobočníky, kteří zavrtěli hlavami. „Zdá se, že ne. Pokud tu je minotaurus, postaráme se o to, neměj strach.“

Huma tentokrát promluvil naléhavým tónem. „Pane, tohle právě nechci! Ten minotaurus – vím, že se to dá jen těžko přijmout – je spojenec a nesmíte mu ublížit. Jmenuje se Kaz.“

„Vskutku?“ Lord Avondel si znovu Humu prohlédl – tentokrát důkladněji. „O ničem takovém jsem ještě neslyšel a určitě bych si nepomyslel, že to uslyším od Solamnijského rytíře. Ale udělám, jak žádáš. Stačí to?“

„Ano, můj pane.“

„Dobře.“ Lord Avondel se otočil k pobočníkovi. „Uveď jednotku zpátky do nějakého zdání pořádku. A až se vrátíme, tohohle nech zavřít.“ Šlechtic zjistil, že hledí do očí mladého rytíře. „Muž, kterého jsi pronásledoval, je zběh. Jsem ti vděčný a těším se na náš rozhovor.“

Jezdci i pěšáci se znovu seřadili a na rozkaz lorda Avondela zamířili k jihu. Huma by sice dal přednost jízdě na jihozápad, ale věřil lordu Avondelovi.

Náhle se mu však začal zvedat žaludek a málem sklouzl po straně ze sedla.

„Bože!“ Velitel pohyboval ústy, ale zpočátku nevěděl co říct. „Dereku, přidrž ho v sedle! Nechceme, aby spadl pod kopyta koně.“ Lord Avondel se na Humu důkladněji podíval. „Bože!“ zvolal ještě jednou. „Je samá rána!“

* * *

U armády nebyli žádní léčitelé Mišakal. Poblíž Kargotu udeřila další morová rána a tamější kněží byli mezi prvními oběťmi. Avondel mumlal něco o tom, že si mor vybírá, protože vždy vypukne tam, kde způsobí nejvíc škody. Kargot válka dosud nezasáhla, a tak se měl stát hlavním zásobovacím zdrojem pro Avondelovy jednotky. Šlechtici dělalo starosti,

že Huma prospal celý den, neboť naprostá únava byla jedním z prvních příznaků moru. Ulevilo se mu, až když se Huma vzbudil a zářil silou a vděčností. V uspokojení nad tím, že je mladý rytíř opět zcela zdráv, si vyžádal, aby se k němu Huma dostavil k soukromému rozhovoru.

Přes všechno, co Huma o Ergotu slyšel od vyšších důstojníků Rytířstva, vystupoval Avondel zdvořile. Byl i skvělý stratég, i když by schopností raději využil k tomu, aby pomohl svým panstvím. Vládce Ergotu, bezcharakterní bytost známá jako Bestel III., však nařídil, že lord Avondel bude jeho jménem velet armádě. Přestože byl Avondel věrným služebníkem své země, přál si, aby jeho pán obětoval alespoň část skvěle vycvičené a velmi zkušené císařské stráže k nahrazení některých hluboce zdecimovaných jednotek. Bestel III. se však stejně jako jeho předci zajímal jenom o své blaho. Vždycky si našel nějaký důvod, který mu bránil v rozmístění osobní stráže kdekoliv za branami hlavního města.

Zpráva o neúspěchu Rytířstva byla jenom další položkou na dlouhém seznamu Avondelových potíží. „Pořád je pro mě těžké se s tím smířit, ale vím, že mi říkáš pravdu, Humo. Zatím nevím, jak bych tě mohl dopravit k tvým druhům. Jedeme na rozkaz vládce do Daltigotu a pak se s největší pravděpodobností vrátíme zpět na sever. Připadám si jako loutka, jejíž pán tahá provázky sem a tam."

Seděli spolu o samotě ve velitelském stanu. Bylo to poprvé, co Humovi dovolili, aby opustil stan, do něhož ho umístili. Dostal pevné ergotské brnění, které bylo, jak mu Avondel prozradil, určeno pro jeho syna, který však zemřel při první bitvě. Silné brnění se dobře hodilo ke zbylým kusům Humovy výzbroje. Nakonec se ukázalo, že jeho poškozenou přílbu a náprsní krunýř bude možné opravit. Huma to přijal s povděkem. Ergotské brnění, i když se Huma obdivoval jeho zručnému zhotovení, bylo příliš okázalé i pro nejdůstojnějšího Solamnijského rytíře. Avondel se mu svěřil, že slavnostní brnění nosí, jenom když je povolán k vládci. Nižší hodnostáři se museli spokojit s válečným brněním, i když uráželo jejich jemnocit.

Huma řekl šlechtici všechno. Nezmínil se jen o nešťastné výpravě, na kterou se vydal. „Mohl bych nějak získat právo volně se pohybovat po vaší zemi?"

„Jsme uprostřed války, Humo. Jak bych ti mohl dovolit, aby ses tu volně pohyboval?“

Huma upil vína, které mu Avondel nabídl. Připadalo mu zábavné, že se šlechtic chová k bezvýznamnému Solamnijskému rytíři s takovou úctou. Ergoťan ale nebyl blázen; věděl, že jen málo mužů by přežilo to, co přežil Huma, a podle toho s ním jednal.

„Pokud smím mluvit otevřeně…“ Huma pohlédl na stráže před stanem, vzdychl a pokračoval: „Říká se, že někde na jihovýchod je klíč k ukončení téhle věčné války. Někde v pásmu hor.“

Avondel se zamyslel. „Přibližně tím směrem hory skutečně jsou. Málokdo tam ale jezdí. Říká se, že je to útočiště draků temnoty a snad i dalších tvorů. V té oblasti by opravdu mohlo být něco důležitého.“

Humovi se na chvíli zvedla nálada. „Můžete mi poskytnout doprovod?“

„Obávám se, že to by mě u vládce stálo hlavu,“ zasmál se velitel. „A kromě toho to tam není vhodné pro vojáky na koních. Hlídky, které se do těch hor vydaly, se už nevrátily. Mágové tam odmítají jít a kněží každého před vstupem varují. Dává ti to aspoň trochu představu o tom, co ode mne žádáš?“

„Ano, pane.“ Huma klesl na stolici a chytil se za hlavu. Ve stanu bylo najednou velmi teplo.

„Jsi v pořádku?“

„Ano. Jenom okamžik, prosím.“ Huma si setřel pot z čela a jeho horečka ustoupila.

Lord Avondel vypadal ustaraně. „Snad bychom raději měli pokračovat v našem rozhovoru až zítra.“

„Bylo by to lepší, pane.“

„To vidím.“ Šlechtic si promnul bradu. „Pojeď se mnou do Kargotu a já dohlédnu na to, abys mohl jet dál do hor, pokud si to stále přeješ.“

„Do Kargotu?“ Horkost Humovi zastřela oči, a tak bylo pro něj těžké soustředit pohled na velitele.

„Ano, do Kargotu. Klerikové nás povedou mimo dosah zamořených oblastí. Co na to říkáš?“

„Děkuji vám.“ Huma se rychle postavil, ale začala se mu točit hlava. Toužil jen po tom, aby si mohl lehnout. Ještě nenabyl všechnu sílu. „Kdybyste mne, prosím, omluvil.“

„Zajisté.“ Guy Avondel sledoval, jak Solamnijský rytíř spěchá pryč, a na čele se mu objevily ustarané vrásky. Upil vína a hleděl do sklenice.

* * *

Vojáci lorda Avondela byli předtím, než nuceně vstoupili do služeb svého vládce, většinou jenom prostí obchodníci a zemědělci, a tak znali Solamnijské rytíře jen jako legendu. Teď však taková jedna legenda jela v jejich středu a po táboře kolovaly příběhy o jeho dobrodružstvích – skutečných i smyšlených. Huma však byl skoro stejně vyděšený jako Ergoťané, neboť se za legendu nepovažoval, a neskrývané pohledy, kterých se mu dostávalo, ho přiváděly do hlubokých rozpaků.

Většina příběhů se volně točila kolem toho, jak ho pronásledovali a jak se postavil černým služebníkům vojevůdce. Vypadalo to, že jich pobil celý zástup a přidal k tomu i mohutnou smečku ďábelských vlkoděsů. Těch se Ergoťané obávali, protože věděli, že zatímco jsou ve válce, jejich rodiny jsou v podstatě nechráněné. Humu mátlo, že lidé z Ergotu, odkud se kdysi Rytířstvo nuceně stáhlo, na něho pohlížejí jako na hrdinu.

Zdálo se, že Avondel je tím pobaven. Když se Huma ohradil, že příběhy se začínají vymykat z ruky, jen se usmál a odpověděl, že takové je utrpení každé velké legendy, která má žít podle pověsti. „Potřebují hrdiny. Dává jim to naději. Naději, že temnota, kterou představuje Takhisis, bude nějak poražena a oni se budou moci vrátit ke svým milovaným.“

Příležitostně přilétali draci s nějakou zprávou o válce. Severní Ergot a Hylo byly dobyty. Huma byl stále více neklidný. V duchu se ptal, jestli jel Kaz dál na sever, nebo jestli se vrátil na jih, aby ho hledal. I kdyby skutečně zamířil na jih, v žádném městě této země ho neuvítají. Huma si však nedělal starosti jen o Kaze; bitvami zjizvený tvor z východu by se vynasnažil ze všech sil, aby neumřel sám.

Huma se ptal draků, kteří přiletěli, na zprávy o Solamnii, ale draci nevěděli nic o tom, co se tam děje. Proslýchalo se, že rytíři byli zatlačeni skoro o polovinu blíž k Vinohradské věži. O tom, co se děje na východě, nebyly žádné zprávy.

Vojsko se utábořilo nedaleko trosek kdysi vzkvétajícího města, dva dny jízdy od Kargotu. Město bylo zničeno morem už na počátku války a někteří lidé věřili, že nová vlna nemoci vznikla v jeho troskách. Avondel však byl jiného mínění.

„Asi si vzpomínáš," řekl Humovi toho večera, „že jsem se zmiňoval o tom, jak si mor vybírá."

„Vzpomínám si."

Šlechtic poklepal prsty na stůl, jenž stál v jeho stanu. „Věřím, že si tak vybírá, protože je cíleně šířen záškodníky z řad lidí."

Humovi se nechtělo uvěřit, že by někdo záměrně šířil nemoc, o Morgionově sektě však něco věděl. Proslýchalo se, že má v každé společnosti ve všech zemích zvědy, kteří čekají na povel, aby rozseli smrtící dárky svého boha.

„Nemůžete se mýlit?" Humu by velmi potěšilo, kdyby to tak bylo.

„Snad."

Huma už nemusel zůstávat v táboře. Avondel původní omezení zavedl první den, ale zmírnil ho, když se ujistil, že Huma neudělá žádnou hloupost – třeba že by odjel bez pomoci. Tak se stalo, že Huma vyšel z tábora a opatrně zamířil k nejbližším troskám. Zneklidňovaly ho stejně jako všechno, co se týkalo moru, ale věděl, že po tak dlouhé době tam už nebude po chorobě ani památky.

Zpočátku neměl vůbec v úmyslu jít do trosek prokletého města, ale pak zahlédl čtyřnohý stín, který rychle zmizel v bludišti chátrajících budov. Mohl to být jen vlk nebo divoký pes.

Rytíř vytasil meč a vydal se za stínem. Ani si neuvědomil, jak hluboko do trosek zašel, dokud neuslyšel, jak něco cupitá mezi opuštěnými domy. Nebyl to zvuk, který by očekával od tvora se čtyřma nohama. Výcvik a zkušenosti mu říkaly, že nový vetřelec chodí po dvou.

Snažil se v temnotě něco rozeznat. Náhle uviděl matnou záři dvou rudých očí, které zmizely do jedné z budov. Udělal krok tím směrem.

Pak uslyšel, jak něco běhá v domě nalevo. Obrátil se tam, ale nemohl rozeznat nic než temnotu.

Náhle do něj vrazilo vysoké beztvaré tělo, které kolem něj rychle zezadu procházelo. Huma se prudce otočil. Postava vykřikla bolestí a doslova se rozplynula do noci. Huma se hnal za ní s napřaženým mečem.

Postava nemohla jít jinudy než rozbitými dveřmi, které měl teď před sebou. Odkopl to, co z dveří zbylo, a vtrhl dovnitř.

Místnost byla prázdná. Rytíř prohlédl i ostatní pokoje malého domku, ale našel tam jen obvyklou drobnou havěť. Jeho kořist zmizela. Huma udělal rozzlobeně několik kroků k zadní části budovy a zvířil přitom ze země prach. Za budovou uviděl jen další suť. Pokud pod troskami nic neleželo přikrčené na zemi, pak to muselo být někde jinde. Tady se prostě nebylo kam schovat.

Poletující prach Humu přinutil ke kašli. Najednou se cítil velice slabý a chtělo se mu zvracet. Námahou se stala i obyčejná chůze a tím spíš nesení meče. Huma zbraň zahodil podrážděně na zem a tím zvířil ještě více nepříjemného prachu. Měl jím pokryté celé brnění, ale nevěnoval tomu pozornost. Začínal se potácet. Zdálo se, že prach je všude; padal mu do očí, do nosu, do uší i do krku. Došel k východu, kde s povzdechem klesl k zemi a v sedě hleděl na mrtvou ulici. Také to ho začalo unavovat, a tak se rozhodl, že mu určitě pomůže, když se trochu prospí. Zavřel oči a brzy začal chrápat.

Obklopily ho stíny v podobě temných postav zahalených v dlouhých pláštích s kápěmi. Tváře jim nebyly vidět a jen jedna z nich ukázala ruce, když vytáhla z opasku malou lahvičku, otevřela ji a s jemnou péčí ji vysypala na zem. Načervenalý prášek z lahvičky začal okamžitě reagovat s tím, co Huma považoval za prach dávných časů. Syčelo to a kouřilo, jak se ty dvě látky vzájemně ničily. Nakonec na zemi zůstala jen přirozená vrstva šedého prachu, který se za ta léta usadil. Postava zahalená kápí lahvičku zavřela a obrátila se k ležícímu rytíři. Pak luskla prsty a přiběhli čtyři z jejích společníků, aby Humu odnesli.

Za chvilku byla místnost prázdná. Kdyby někdo nahlédl dovnitř, nepoznal by, že tam někdo byl. Po rytíři ani po temných stínech, které ho zajaly, nezůstala nikde ani stopa.

Jen výsměšné zavytí se ozvalo v mrazivém vzduchu přízračného města.

12

Kolem syčely nesrozumitelné hlasy, jako by vedly nějaký rozhovor. Omámenému rytíři trvalo několik okamžiků, než si uvědomil, že ty hlasy se hádají kvůli němu. Přál si, aby mohl otevřít oči a podívat se, kdo se o něj tak zajímá.

Do rozhovoru se rozzlobeně vmísil další hlas, který Humovi připadal nějak známý. „Proč ztrácíte čas?“

„Má znamení.“

„A jaký to má význam, Skularisi?“

Ten, který se jmenoval Skularis, zasyčel nad urážlivým tónem otázky. „Něco není v pořádku, když má Solamnijský rytíř takovéto znamení.“

„Nerozumím tomu, Pane noci!“ vyštěkl další hlas, jenž zněl spíš jako kvákání obrovské žáby. „Ten na zemi je víc jedním z nás než on.“

První hlas, který patřil Pánu noci, se to znovu pokusil vysvětlit. „Máme mezi nimi zvědy. Vskutku mocné zvědy.“ Druhý hlas souhlasně zakvákal. Huma se lehce pohnul. Asi si myslí, že má na sobě nějaké důležité znamení. Jistě však věděl jen to, že mu hoří čelo.

„Jsem si vědom toho, jaký má znamení význam,“ řekl ten známý hlas. Kde ho jen Huma slyšel? „A také jsem si vědom, že ho to nezabije, jak jsem si myslel. Skvěle. Má informace, které potřebuji. Už to, že žije, je pro mě důležité.“

„Co tedy máme udělat? Nemůžeme mu ublížit, když ho jeden z nás poznamenal, aby ho ochránil.“

Huma zbystřil sluch, když uslyšel, jak příchozí z venku zavrčel; jen vlkoděsové vydávají takový zvuk.

Někdo si musel všimnout, že se Huma hýbe, poněvadž se k němu natáhla ruka v rukavici a obrátila mu hlavu zleva doprava. Rukavice byla

úplně shnilá a zapáchala tak strašlivě, že se Huma od ní bezděčně odtáhl. Ten, kterému říkali Pán noci, se nechutně zasmál.

„Není jedním z nás, ale jeden z nás se ho snaží chránit. Je to stále zajímavější."

„Co máme udělat?" zeptal se kvákající hlas.

„Musíte ho schovat, vy bídné mrtvoly!" zavrčel vlkoděs. „Schovejte ho, dokud se s vámi nespojí moji služebníci! To vám mor vzal kromě těl i rozum?"

V tu chvíli se zdálo, že Huma bude schopen pootevřít oči. Stály nad ním dvě postavy, které se podobaly hromadám zapáchající plesnivé látky, a bavily se… ano, s nikým jiným než s vlkoděsem. Trvalo několik okamžiků, než si Humova mlhou zahalená mysl uvědomila, že Galan Drakos používá z pevnosti ukryté někde daleko toho nemrtvého služebníka v Ergotu jako své oči, uši a ústa.

Huma mohl jenom hádat, že jsou stále někde v troskách. Alespoň tomu nasvědčovalo to málo, co dokázal z okolí rozeznat, protože místnost byla plná sutě a chyběla jí část stropu. Nevěděl však, jak dlouho byl v bezvědomí a jak daleko ho odtáhli.

Hrozivější ze dvou otrhaných útočníků ukázal prstem na posla odpadlíka. Odhalil přitom kostnatou zjizvenou ruku. „Opatrně, mágu. Prozatím máš její požehnání, avšak Královna je nevypočitatelná k těm, kteří ji zklamou. Uděláš lépe, když budeš mluvit uctivěji s těmi, které potřebuješ."

Světlé tělo vlkoděsa se naježilo špatně potlačeným hněvem, jak se na služebníkovi projevily Drakosovy emoce. Menší ze dvou postav zahalených v kápích kulhavě ustoupila a v očividném strachu zvedla skvrnité ruce.

Pán noci se musel usmát, protože jeho hlas byl plný posměchu. „Tvá moc je děsivá pro ty, kteří se bojí, ale ne pro ty, kteří požívají ochrany Morgiona."

Morgion! Huma byl jen sotva schopen potlačit zděšení, které mu projelo ztuhlým tělem. Byl vězněm uctívačů Morgiona, boha chorob a zkázy!

„Tohle je hloupé maření času," zamumlal nakonec Drakos.

„Souhlasím. Dobře, *mágu.* Moji druhové ho uschovají pro tvé nohsledy, ale jenom proto, že to vyhovuje záměrům našeho pána. Ne proto, že bych se bál tvé moci."

„Samozřejmě že ne."

„Ale to znamení…" řekl kvákající hlas.

„Jsou chvíle, bratře, kdy všichni musíme něco obětovat pro větší slávu Morgiona."

„A samozřejmě Královny," dodal vzápětí záměrně Drakos.

„A Královny. Škoda. Stejně by mě zajímalo, proč má to znamení." Skularis položil Humovi ruku na čelo.

Rytíři se z toho zamotala hlava a měl pocit, jako by mu něco vniklo do samotné duše. Schoulil se, ale neměl kam před drásavou rukou uhnout.

Najednou trosky zmizely a Humu obklopila pestrá směs obrazů a zvuků. Necítil však žádný strach, protože část jeho mysli věděla, že to všechno je pouze v jeho představách, i když si nedokázal vysvětlit, proč ho to uklidňuje. Zdálo se mu, že slyší zvuk koní, jak jedou do bitvy, řinčení brnění, válečné pokřiky a zvonění oceli. Uviděl obraz tří rytířů; každý z nich měl jeden ze symbolů Rytířstva – Korunu, Meč a Růži. Všichni měli spuštěná hledí, ale Huma přesto věděl, že ti dva vzadu jsou bohové z dvojčat Habakuk a Kiri-Jolit. To jsou dva ze Solamnijské Trojice, a to znamená, že ten, jenž stojí před nimi…

* * *

Huma byl s děsivou prudkostí vytržen z vize a opět se ocitl ve skutečném světě. Kdyby neměl v ústech roubík, asi by vykřikl, protože kostnatá, chorobou strávená ruka se od něho odtáhla tak prudce, jako by mu chtěla vytrhnout kus masa. Zakalenýma očima viděl, jak na něj hledí dvě postavy zahalené do látky.

„Nemohl jsem proniknout do jeho mysli. Chrání ho čistá síla vůle. To je úžasné."

„A to znamení?" zakvákala druhá postava.

„Už tam není. Bylo příliš slabé. Ten člověk je příliš oddán tomu, co prodlužuje bolest – tomu, co blázni nazývají život. Není jedním z nás, *nikdy* by jím nemohl být."

Za nimi se z tlamy vlkoděsa znovu ozval Drakosův hlas. „Pak už není třeba dále váhat."

„To ne. Bude tvůj, až si pro něj přijdou tvoji služebníci." Klerik luskl prsty a zrovna v tu chvíli se Humovi projasnil zrak. Z temnoty se vynořily postavy zahalené v kápích, jak se chorobou zohavené mrtvoly jako padlí na bojišti probudily do jakéhosi zdání života.

„Vezměte ho do podzemí. Přivažte ho k oltáři."

„Žádné oběti!"

Ani Huma nemohl přehlédnout, jak klerik zle zkřivil ret. „Žádný strach, zbabělče. Bude naživu a v pořádku. Bude zajímavé podívat se, jestli budeš mít větší štěstí, než jsem měl já."

Na to neměl Drakos žádnou odpověď – vlkoděs alespoň žádnou zprávu nesdělil. Huma zápasil s pouty, ale ta držela pevně. Pak ho čtyři postavy zahalené v pláštích hrubě popadly a zvedly. Pach všech čtyř dohromady byl skoro nesnesitelný.

Huma jen doufal, že získá představu o tom, kde asi jsou a kam jdou, ale výhled mu stínil rozpadající se rukáv jednoho z těch, kteří ho nesli. Předpokládal, že jsou stále docela blízko budovy, kde se tak hloupě stal obětí jedné z pastí uctívačů. O následovnících Morgiona něco málo věděl. Byli zruční v utajování své příslušnosti k sektě i intrik. To, že ho nesou do podzemí, znamenalo, že žijí pod samotným Kargotem. Děsivé odhalení. Nebylo divu, že se nenašla žádná stopa po původu moru. Nevznikl z ničeho uvnitř nebo poblíž města, ale z toho, co bylo pod městem.

Vánek mu trochu pročistil vzduch kolem nosu od puchu. Předpokládal, že určitě vyšli z jedné ze zničených budov na ulici. Zoufale se snažil vymyslet plán, jak by utekl, protože měl za to, že bude v podstatě nemožné projít podzemím. Byl však pevně spoután a v ústech měl roubík. Vypadalo to s ním beznadějně.

Ušli jen krátkou vzdálenost od budovy, když Huma uslyšel něco, co znělo jako houkání sovy. Otrhané postavy se náhle zastavily, když si opožděně uvědomily to, co Huma poznal okamžitě.

Pak něco zasvištělo vzduchem a jedna z postav, které Humu nesly, klesla k zemi se šípem v hrudi. Hned vzápětí ho pustily i ostatní postavy. Humovi se však podařilo dopadnout na zem tváří vzhůru.

Jasné světlo nenechalo postavám v kápích vůbec žádné místo, kde by se schovaly. Rozpoutala se vřava. Než se uctívači Morgiona vzpamatovali, dobře namířené šípy poslaly k zemi další dva z nich. Huma ze země zahlédl toho, který se jmenoval Skularis, jak běží kolem něj. Vzdal se cti velet, aby mohl utéct do bezpečí. Daleko však nedoběhl, protože ho do zad zasáhly hned tři šípy. Pán noci se zapotácel jako šílená loutka a zhroutil se na zem.

Světlo ještě ani nepohaslo, když se na místo přihnaly postavy v brněních. Jen čtyři z těch zahalených ničemů – Huma si zděšeně uvědomil, že jich tam bylo více než dvanáct – doposud stáli na nohou. Neměli žádnou skutečnou zbraň a první vojáci, kteří se vrhli do boje, udělali chybu, když si mysleli, že se jim nemůže nic stát. Svůj omyl poznali, když jeden z temných kleriků vytáhl malý váček a hodil ho na nejbližší postavu v brnění. Huma slyšel, jak muž ječí a jak i ostatní vojáci zděšeně vykřikli, když se na tom nešťastníkovi během několika okamžiků projevily všechny ničivé účinky moru.

K Humovi přistoupila známá postava a sklonila se nad ním, aby vyzkoušela jeho pouta. „Byl jsem to ale blázen! Měl jsem to vědět…“

Lučištníci splnili úkol dobře. Když Avondel přeřízl Humovi pouta, ležely už všechny zahalené postavy bezvládně na zemi.

„A co vlkoděs? Dostali jste ho?“

„Vlkoděs?“ Avondel znepokojeně přehlédl okolí. „Žádného jsem neviděl!“

„Můj meč!“ Humova zbraň ležela napůl pohřbena pod jedním z uctívačů. Rytíř za ni bezmyšlenkovitě zatáhl. Jeho jediným cílem teď bylo zastavit toho ohavného tvora. Vlkoděs se nějak neuvěřitelně vyhnul boji a teď byl na útěku. Huma nechtěl, aby ho znova vyčenichal a sdělil pánovi, kde je a co dělá.

Slyšel, jak za ním lord Avondel volá, ale nevšímal si toho. Musí vidět tu věc mrtvou.

Uslyšel škrábání utíkajících nohou. Hnal se za zvukem, jak nejrychleji mohl, a jen těsně přitom míjel četné díry a hromady sutin.

Kdyby udělal chybný krok, mohlo by to skončit nebezpečným pádem. Na to však rytíř vůbec nepomyslel.

Přeskočil zbytky kamenné zdi. Všechnu spoušť kolem nezpůsobil jen mor, ale přispěly k tomu i nepokoje vyděšeného obyvatelstva a pálení nakažených domů.

Když dopadl na suť za zdí, uklouzla mu noha a spadl na záda. S nesmírným úsilím se mu sice podařilo udržet meč, ale nohu, která mu uklouzla, si přitom zkroutil pod sebou. Zatnul zuby bolestí.

* * *

Jak tam tak ochromeně ležel, objevil se mu před obličejem děsivý čenich a k hrdlu se mu přiblížily dlouhé zažloutlé tesáky, mezi nimiž kmital krvavě rudý jazyk. Když vlkoděs prudce zatlačil předními drápy Humovi na hruď, odhalovaly jeho nevidomé oči polapenému rytíři jen smrt.

„To spíš já připravím mága o jeho loutkového přítele!“ vykřikl rytíř, když na hrdle ucítil vlkoděsovy čelisti.

Prudce po tvorovi sekl mečem. Byla to obtížná poloha, a tak mu zasadil jen zanedbatelnou ránu. Přesto se mu však podařilo shodit zvíře z hrudi.

Vlkoděs se převalil a dopadl na nohy. Rudé oči mu divoce plály a pysky měl nenávistně stažené. Huma zvedl meč vysoko nad hlavu.

Náhle však z tvora vyšlehly plameny. V jednu chvíli tam stál připravený k útoku a hned vzápětí se z něj stala ohnivá koule. Huma jen užasle přihlížel. Pak si však všiml postavy, která vystoupila z trosek toho, co kdysi býval velký hostinec.

„Magie!“

Mág si rychle přiložil prst ke rtům, aby naznačil, že je zapotřebí zůstat zticha. Byl hubenější a z jeho chování zmizelo hodně ješitnosti. Vlasy měl o hodně kratší a jejich zářivě zlatý lesk se změnil v ubohý hnědý odstín. Že by mu ohořely? Na sobě měl rovněž něco jiného – červený plášť, ve kterém ho Huma naposledy viděl za časných dnů jeho učení.

„Pojď! Seslal jsem na muže lorda Avondela kouzlo zmatení, ale nebude dlouho trvat, než si uvědomí, kterým směrem jsi skutečně běžel!“

„Ale…“ Huma věděl, že je šílenství jít znovu za starým přítelem, ale pouto přátelství, které bylo dříve tak pevně ukováno, neztratilo nic na své síle.

„Pojď!“ zopakoval Magius naléhavě.

Huma ho následoval.

Městem prošli úžasnou rychlostí, aby nakonec dorazili na vzdálený jižní okraj, kde na ně čekali dva koně. Magius ukázal, že pro rytíře je určen ten mohutnější. Až když byli kus na cestě, dal se Magius do řeči.

„Nějakou dobu musíme jet co nejrychleji. Po cestě je třeba objet solamnijskou hlásku.“

„Hlásku?“ Pro Humu, který neznal oblasti jižně od Solamnie, to bylo dost velkým překvapením. Solamnijští rytíři? V Ergotu?

„To ty jsi vypustil to světlo?“

„Ano,“ odpověděl Magius. „Vysvětlím ti to ráno, až si budu jistý, že jsme se ztratili všem pronásledovatelům, které už Ergoťané bezpochyby vyslali!“

Huma zpomalil koně. „Proč utíkáme před lordem Avondelem?“

Mágovi se zablýsklo v očích. „Jsi snad slepý? Myslíš si, že ti ten Ergoťan pomáhal, protože má dobrotivou duši?“

Huma chtěl vyštěknout, že si šlechtic skutečně získal jeho důvěru, ale ovládl se.

„Řekl jsi mu, že v horách něco je, že? Řekl jsi mu o stezce?“

„Mluvíš nesmysly, Magie. O žádné stezce ani nevím.“

Magius se ušklíbl a Huma si uvědomil, že se mág prořekl. Čaroděj se však rychle vzpamatoval. „Řekl jsi mu, že v horách na jihozápadě se nachází něco, co může přinést vítězství nad Takhisis. On je především ergotský šlechtic, Humo, a ergotští šlechtici jsou známí ochotou udělat všechno na světě, jen aby posílili svůj význam a moc. Zamysli se nad tím, co jsi mu řekl. Co by mu to asi vyneslo, kdyby toto tajemství odevzdal svému vládci? Zamysli se nad tím, jak by asi vládce odměnil toho, komu by se podařilo přinést Ansalonu konečně mír. Kvůli něčemu tak cennému, co hledáme, by ergotský šlechtic zabíjel.“

Ta slova, nebo snad tón mágova hlasu, byla uhrančivá. Huma si stále opakoval, že lord Avondel je dobrý muž. Copak by ale nesloužil především svému vládci, a ne potulnému rytíři? Nabídl Humovi volný průjezd, ale jen za podmínky, že pojede nejdříve s ním. Huma ze sebe setřásl šílené myšlenky. Už si nebyl jistý, co je správné, a co špatné. Věděl jen, že chce najít tu horu. Bylo by asi nesmyslné vracet se teď, když jede správným směrem.

Rytíř si nevšiml, že když se Magius opět obrátil dopředu, vkradl se do jeho vyčerpané tváře hořký úsměv.

Čaroděj ho vedl po točité stezce pláněmi a lesnatými zeměmi jihozápadně od Kargotu.

Už skoro svítalo, když se zastavili u malého skrytého jezera, které Magius objevil. Uvázali koně u dobré pastviny a mág si šel krátce poté lehnout, aniž by něco vysvětlil. Huma se posadil, opřel se o strom a pozoroval klidné jezero. Přemýšlel o odpadlíku Drakosovi, který ho teď toužil dostat stejně jako Magia.

Vlkoděs shořel na popel, a tak byl teď Galan Drakos beze zvěda a neviděl, co Huma a Magius dělají. Alespoň prozatím. Renegát byl donucen spoléhat se na svoje zvědy až příliš, protože válka ho stála tolik osobního úsilí. Huma předpokládal, že Drakos ví o tom, co Magius hledá, nejméně tolik jako Huma, a možná i víc. Jednou někde narazí na další zvědy, poněvadž Huma vůbec nepochyboval, že dříve či později zanechá Galan Drakos na čas všeho ostatního a osobně se vynasnaží, aby skoncoval s oběma nepřáteli a jejich výpravou.

Zvedl malý oblázek a hodil ho doprostřed jezera. Oblázek však vyletěl z vody nazpět. Huma se pokusil vstát, ale nohy se mu podlomily. Do čeho jsem to zase vlezl? pomyslel si rozzlobeně.

* * *

Náhle se u břehu jezera vynořila ženská hlava. Z její tváře, která byla i přes nazelenalý odstín půvabná, na Humu místo očí hleděly jen úzké štěrbiny, jako by se ta žena právě probudila. Pod malinkým půvabným nosíkem měla široké plné rty, a když vystoupila z vody, Huma uviděl, že

má štíhlé tělo a dlouhé nohy, i když mu nesahala ani po ramena. Byla oděna jen v tenkém promáčeném rouchu, které se jí lepilo na všechny záhyby těla. Nymfa. Huma o nich slyšel různé příběhy. Říkalo se, že pocházejí z Věku snění, ze kterého se nedochovaly vůbec žádné záznamy. Bylo velice sporné, jestli tvoří vlastní rasu, neboť byly spatřeny jen velmi zřídka.

„Zdravím tě, človíčku." Měla příjemný hlas připomínající cvrlikání lesního ptáčka. Když se usmála, Huma zrudl ve tváři. Přestože byla přitažlivá, v jeho představách se objevila ještě jedna ženská postava – Gwynet. Podařilo se mu postavit se na nohy.

Chvíli trvalo, než se osmělil a odpověděl. „Zdravím tě." Nymfa ho přitahovala i znepokojovala. Podle pověstí nebyli tihle tvorové jen hraví, ale také nebezpeční. Pokud bylo na dávných příbězích něco pravdy, nechal se nejeden muž zlákat a zahynul. Huma se dotkl jílce meče. Nymfy ovládaly magii a mladý rytíř sdílel i přes přátelství s Magiem nedůvěru rytířů ke kouzlení.

Pohlédl vedle sebe a s překvapením zjistil, že Magius stále spí. Napadlo ho, že spánek už nemusí být přirozený, a zachvěl se.

Nymfa se překvapeně zasmála. „Myslela jsem si, že jsi někdo jiný," řekla. „Ale i ty se mi líbíš.

„Hm." Huma se snažil chovat nenuceně, i když mu srdce i mysl horečně pracovaly. „Proč sis myslela, že jsem někdo jiný?" Pokud k jezeru chodí i někdo jiný, Huma vůbec netoužil dlouho se zde zdržovat. Obával se, že pokud to je někdo jako tato nymfa, neměl by žádnou naději, kdyby došlo ke střetu. Bezděčně sevřel jílec meče.

„Vypadáš se vším tím nesmyslným kovem jako Buoron. Chodí mě poměrně často navštěvovat. Chtěl bys vidět můj domov?"

Huma znepokojeně ustoupil. Podle toho mála, co věděl, byl její domov pravděpodobně na dně jezera. Pokud se ho rozhodne nutit… „Ne, děkuji," odpověděl spěšně. „Nechci se vnucovat."

Nymfa svěsila koutky úst. „Dokonce i mluvíš jako Buoron."

„Očekávala jsi ho?" Huma se rychle rozhlédl po břehu jezera, jak napůl předpokládal, že se každou chvíli mezi stromy objeví postava v těžkém brnění.

Nymfa vyšla na břeh. Huma se obrátil k Magiovi, ale mág pořád spal.

„Nevzbudí se, dokud mu to nedovolím. Nelíbí se mi."

Rytíř svraštil čelo. „Ty znáš i jeho?"

Nymfa mávla nad čarodějem rukou na důkaz jeho bezvýznamnosti. „Jeho ne. Znám ale jeho představy."

„Odkud?" Huma nevěděl, co si má o tom stvoření myslet. Nymfa vypadala křehce, ale její moc byla natolik silná, že snadno polapila Magia. Asi by to nebylo možné, kdyby nebyl Magius tak vyčerpán, ale přesto to prozrazovalo, jak velké jsou její schopnosti.

„Vidím to ve svém zrcadle. Ukazuje mi, o čem ostatní sní. Je to tady tak nudné. Chybí mi stavitelé jeskyní."

„Stavitelé jeskyní?"

„Ti, co kopou v zemi, ty hloupý. Však víš, malí směšní mužíčci."

Trpaslíci. Humu dohánělo k šílenství, když se snažil porozumět tomu, co nymfa říká.

Stála teď blízko něho a nevinně se k němu nakláněla. Humu to zneklidňovalo. „Jsi si jistý, že se nechceš podívat na můj domov? Nenechám tě utopit, pokud mě nezačneš nudit."

A to byla ta past. Kolik mužů jen té krásce podlehlo a šlo za ní na dno jezera, aby skončili uvězněni v podvodní jeskyni? Huma bezděčně vyslovil modlitbu k Paladinovi.

Nymfa ustoupila. „Nepřeji si, abys to dělal!"

Přestože vlastně nebyla zlá, nepatřila ke stvořením Paladina ani Gileana, a tak ji skutečné modlitby k některému z nich mohly zlobit nebo i odehnat.

Huma se ji chystal omluvit, jenže v tu chvíli slyšel, jak nedalekým houštím přibíhá mohutný kůň. Pokusil se vstát a uchopit meč.

„Proč to? Přijíždí Buoron. Doufám, že spolu budete bojovat. Už po staletí jsem neviděla dobrý souboj."

Z listí vyjel na úzký pás louky kolem malinkého jezírka jezdec na koni. Většinu těla toho muže zakrýval plášť, jenže Huma přesto uviděl, jak se mu pod ním zablesklo brnění. Nově příchozí si jich zpočátku nevšiml. Když je však uviděl, upřel pohled na Humu. Rozevřel plášť a Huma poprvé dobře rozpoznal jeho brnění. Mladý rytíř sjel pohledem od brnění k tváři muže a zase zpět k brnění. Vzpomněl si přitom, jak se Magius zběžně zmínil o solamnijské hlásce někde v jižním Ergotu.

13

Buoron se obrátil k nymfě. Měl drsné, větrem ošlehané rysy, jež nebyly ani pohledné, ani ošklivé. V jeho očích se ukrýval hluboký smutek. Kupodivu nenosil knír, jímž se většina rytířů honosila, ale jen černou bradku zastřiženou stejně jako lord Avondel. Huma se jen ptal sám sebe, jak dlouho už Solamnijský rytíř žije v této oblasti.

„Teď nás nech," řekl Buoron nymfě.

„Vy spolu nebudete bojovat?"

Vypadalo to, že Buorona otázka znechutila. „Je to jeden z mých druhů. Nebudu s ním bojovat."

„Hm," zamračila se nymfa, ale hned se rozzářila. „Budeš bojovat s mágem?"

„Mágem?" Buoron si odhrnul z tváře zbloudilý pramen vlasů a pohlédl na zem na spící ranec šatů. „Musí být velmi unaven, že to celé prospal."

„Očarovala ho," vysvětlil Huma.

Buoron si povzdechl, jako by to očekával. „Proč?"

Nymfa svěsila koutky úst. „Nelíbí se mi. Je jedním z těch snílků, které jsem ti ukázala."

„Opravdu?" Buoron se narovnal, jak to probudilo jeho živý zájem „Který?"

„Ten, co pořád umírá."

Huma přivřel oči. Magius mu jednou za jízdy prozradil, že výjev jeho smrti se mu ve snech neustále opakuje. Nymfa to však nemohla vědět. Nebo mohla? Že by opravdu viděla sny ostatních?

„Propusť ho," nařídil Buoron.

„Copak ty nechceš se mnou posedět?“ pokoušela ho nymfa. Buoron znovu zrudl ve tváři.

„Ne. Nech nás. Je to důležité.“

Vodní stvoření si dalo jemné ruce v bok a upřelo na něho zlobný pohled. „Už se mi nelíbíš. Už nechci, abys mě chodil navštěvovat.“

Rozběhla se zpět do vody, a když byla dostatečně daleko od břehu, ponořila se pod hladinu. Kromě nazelenalého odstínu kůže a udivující plynulosti pohybů na ní nebylo nic, co by naznačovalo, že není člověk. Huma se v duchu ptal, jak asi dýchá.

„Nemyslí vážně to, co říká,“ zamumlal Buoron. „Už se na mě rozzlobila více než desetkrát a pokaždé na to zapomněla dřív, než jsem se stačil nadechnout. Věřím, že to mají nymfy v povaze, i když jsem nikdy žádnou jinou neviděl.“

Huma pohlédl na Magia, který stále spal. „Vzpomene si na to, aby propustila oběť?“

„Malou chvíli počkej. Nedokáže to kouzlo už moc dlouho udržet. Víš, jak se jmenuji, bratře z Řádu. A jaké je tvé jméno?“

Huma se narovnal. „Jmenuji se Huma, rytíř Koruny z Vinohradské tvrze.“

„Vinohradská tvrz!“ Buoron ta slova pronesl, jako kdyby to bylo jméno samotného Paladina. „Prorazili jste konečně? Blíží se válka k závěru?“

Huma zavrtěl hlavou a pohlédl do země. Stručně vysvětlil, co se stalo. Buorona to pochopitelně nepotěšilo.

„Velice ráda se baví tím,“ pravil a pokynul k vodě, „že vezme zrcadlo snílků, starodávný pozůstatek, zatřese jím a pohlédne tak do něčích snů.“ Vousatý rytíř se zachvěl. „Sny služebníků Dračí Královny jsou temnější, než si vůbec dokážeš představit.“

„Žila vždycky tady?“ zeptal se Huma.

Buoron pokrčil rameny. O nymfě se mu nechtělo mluvit. Jeho vztah k ní – ať už byl jakýkoliv – by mu Rytířstvo asi neodpustilo. „Byla tady, když jsem přišel na stanoviště. Má nesmírně staré poklady.“ Po těchto slovech se odmlčel. „Narazil jsem na ni náhodou. Ostatní rytíři tak daleko nikdy nechodí. Lovil jsem tehdy jelena a nechtěl jsem ho ztratit, protože něco tak skvělého na stanovišti často nejíme. Jelen z nějakého

důvodu běžel tudy. Můj kůň se náhle zastavil a já spadl. Když se mi hlava konečně pročistila od bolesti, zjistil jsem, že hledím do očí toho stvoření.“

Huma mohl rozpoznat ve tváři rytíře velké rozpaky. „Nemusíš se bát, bratře z Rádu. Nikomu o tom jezeru neřeknu.“

Buoron pokrčil rameny. „Stejně to víceméně vědí. Nedělám žádné tajnosti s tím, kam chodím a co dělám. Vždycky s ní jen posedím. Nymfa není skutečná. Chtěl bych něco víc.“ Magius se začal vrtět. „Tvůj čarodějný přítel se probouzí.“ Buoron pokynul k mágovi. „Pochybuji, že bude nadšen tím, že byl celou tu dobu očarován.“

Huma pohlédl na přítele. Nebyl ještě zcela vzhůru, ale jakékoliv Humovo rozhodnutí muselo přijít rychle. „Nemusí to vědět.“

Vousatý rytíř neřekl nic, ale oči se mu rozzářily vděčností. Humovi začalo být jasné, že se o vodní nymfu zajímá víc, než naznačil.

Magius vyskočil na nohy, jak mu nějaký smysl prozradil, že už nejsou s Humou sami, a upřel pohled na nově příchozího.

„Buď zdráv, mágu v rudém plášti.“ Buoronův pozdrav byl velice strohý a účelný. Prokazoval Magiovi jen takovou poctu, jaká náleží někomu, kdo cestuje s rytířem z jeho řádu.

Magius se vzpamatoval z překvapení a hluboce se uklonil tím pro něho tak příznačným způsobem. „I já zdravím tebe, Solamnijský rytíři,“ opětoval Buoronův pozdrav. „Neměl jsem ani tušení, že je někdo z ušlechtilého Rytířstva tak daleko na jihu.“

Huma nepohnul ani brvou, ale další lež jeho přítele ho znepokojila. Když utekli z trosek, Magius se přece zmínil, že se chce vyhnout solamnijské hlásce.

„Máme tu hlásku,“ odpověděl Buoron. „Je malá a často se na ni zapomíná. Nepochybuji, že bude v průběhu let opuštěna.“

„Ano.“ Kouzelníka to očividně nezajímalo. Místo toho pohlédl na místo, kde spal, a pak na jezero. „Omlouvám se, že jsem nevstal dříve. Obvykle se mi to nestává. Nechtěl jsem být nezdvořilý.“

Buoron se zavrtěl. I jeho krémově zbarvený kůň neklidně přešlápl z místa na místo, jak ucítil rozrušení svého pána. „To je v pořádku. Tady se to stává často. I já jsem upadl do toho samého spánku.“

„To mě přesto neomlouvá.“

„Jak daleko je to k hlásce?“ zeptal se Huma a vysloužil si tím Magiův zlobný pohled.

„Není to daleko. Hodina jízdy. Samozřejmě musíte zavítat. Budeme si vaší přítomnosti vážit i přes hrozivé zprávy, které přinášíte.“

Magius se tajemně zasmál.

Buoron, který pociťoval k čaroději výrazný odpor, předstíral, že smích neslyšel, a ukázal na jejich koně.

„Vypadá to, že jste jeli na koních celou noc. Potřebují řádnou péči, pokud máte v úmyslu jet dál.“ Dával si pozor, aby se jich nezeptal na cíl cesty, protože předpokládal, že mu ho Huma sdělí, až bude vhodná chvíle – pokud ho vůbec má znát.

Mág se dal přesvědčit. „Dobře. Ale bude to jen krátká zastávka. Máme před sebou dalekou cestu.“

„Hm.“ Víc toho Buoron neřekl, ale Huma si všiml, že je oba se zájmem sleduje, jak odvazují koně a nasedají. Když byli připraveni, ukázal Buoron k západu. „Tudy. Jeďte napřed. Za chvíli vás doženu.“

Huma s Magiem popohnali koně mezi stromy a houštinami. Huma se ohlédl a uviděl, jak Buoron sesedá a vytahuje ze sedlové brašny malou dřevořezbu. Kousek od něj začala voda v jezeře bublat a na hladině se objevila hlava nymfy. Potom Humovi zastínily výhled stromy. Když se k němu otočil Magius, choval se, jako by se jeho myšlenky soustředily jen na cestu před nimi.

Trvalo to jen jednu či dvě minuty, než je Buoron dohnal. Jen kývl na Humu a ihned přejel do čela.

Huma ho za jízdy zasypával otázkami o stanovišti. „Je tu hodně stanovišť?“

„My jsme jedno z pouhých dvou. To druhé leží na západní straně hor.“ Buoron ukázal na pás štítů, které uviděli, až když vyjeli na vrcholek jednoho kopce. „V podstatě máme pod dohledem východní část, zatímco oni západní. Je toho tu však málo, co by zajímalo Dračí Královnu. Musíme honit rádoby lupiče, zatímco bychom měli útočit do řad odporných zlobrů.“

„Jste veliké stanoviště? Nevěděl jsem, že tu vůbec někdo je.“

Buoron se zasmál, snad trochu hořce. „Ani já jsem to nevěděl, dokud mě sem asi před pěti lety nepřeveleli. Ne, nejsme veliké stanoviště. Jen

osmdesát rytířů, kteří se snaží udržet pod dohledem oblast velikou skoro jako Solamnie. Dřív nás bylo víc.“

Víc už Huma slyšet nepotřeboval. Teď, když válka tak špatně pokračovala, byli skutečně odříznuti od všech ostatních kromě svých druhů na západní straně hor. Ale nemohli hlásku opustit a rozjet se na sever, aby se zapojili do bojů. Byli umístěni sem a tady také zůstanou, dokud nedostanou jiný rozkaz. Smysl pro povinnost měl každý rytíř v krvi. Renard znovu a znovu poukazoval na to, jak je to důležité.

„Byl jsi někdy v těch horách?“ zeptal se náhle Magius.

„Ne.“ Buoron se s čarodějem vůbec netoužil bavit.

„A někdo jiný?“

„Jen u vnějších štítů. Do vnitřního pásma nejezdíme.“

Zdálo se, že Magia to docela zaujalo. „Proč?“

„Cesty tam nejsou bezpečné. To je vše.“

Huma viděl, jak se mágovi protáhl obličej. Magius očekával něco neobvyklejšího.

Tak daleko v jižním Ergotu bylo těžké uvěřit, že v zemi běsní válka. Obloha byla sice zatažená stejně jako na severu, ale v lesích a na polích panoval větší klid. Huma si však uvědomoval, že mír je jen zdánlivý, protože zmizí v okamžiku, kdy armády Dračí Královny skoncují se Solamnií. Až Solamnie padne, nebude Královna Temnot potřebovat ani rok, aby se přehnala celým zbytkem světadílu.

„Jsme skoro na místě.“

Huma poprvé pohlédl na solamnijskou hlásku. Nebyla to tak mohutná pevnost jako Vinohradská tvrz. Celá byla postavena ze dřeva zpracovaného tak, aby plameny při požáru nezměnily stavbu v smrtící past. Nahoře na vnějším opevnění, které bylo nejméně čtyřikrát vyšší než Huma, byly po celé délce v pravidelných rozestupech otvory pro lučištníky. Přes zeď viděli jen jedinou budovu – byla to strážní věž, na které i teď stála hlídka sledující trojici příchozích. Ozval se výkřik a muž na hlídce ukázal k nim. Buoron na něj nezavolal, ale jen unaveně zamával.

Huma krátce pohlédl na Magia, který toužebně upíral oči k vzdáleným horám.

Když stráž poznala, že jedním ze dvou cizinců je Solamnijský rytíř, ozvaly se další výkřiky. Brána se před trojicí přijíždějících otevřela a zdálo se, že je všichni obyvatelé stanoviště přicházejí uvítat.

„Buoron! To už jsi zpátky? Koho jsi to s sebou přivedl?“

Vysoký postarší muž, který na ně promluvil, musel být rytířem už v dobách, kdy byl pan Osval ještě dítětem. Na tvářích měl hluboké vrásky a hlas se mu lehce třásl. Pohyboval se však bez obtíží a Huma měl za to, že dosud vládne mečem. Starý rytíř se honosil tradičním, i když poněkud prošedivělým knírem, na rozdíl od většiny ostatních, kteří zřejmě dávali přednost vousům ergotského střihu. Byl na stanovišti jediným rytířem Růže, kterého Huma při prvním obhlédnutí uviděl.

„Buďte zdráv, pane Tagine. Jsou to dva poutníci, kteří potřebují odpočinek. Jeden z nich je druh z našich řad, který přináší nanejvýše důležité zprávy.“

Tagin zachmuřeně přikývl. „Myslel jsem si to.“ Ostatním rytířům, kteří se sešli, řekl: „Vraťte se k povinnostem! Mějte na paměti, že jste Solamnijští rytíři, a ne hejno zvědavých hus!“

Na tvářích rytířů se objevilo zklamání. Mnozí z nich, jak jim Buoron vysvětlil, byli na stanoviště přiděleni skoro na deset let. Tagin tady byl už dvakrát déle; vlastně byl už na stanovišti spoustu let.

Huma se musel pousmát. Tak nějak vycítil, že rytíři zde jsou jiní než ve Vinohradské tvrzi. Nedbali tak přísně na pravidla a ochotněji se přizpůsobovali okolnostem.

Ukázalo se, že stanoviště se skládá jen ze tří budov. Jednou z nich byla věž, která sloužila současně jako zbrojnice i stáj. Druhá budova byla podlouhlá a Huma poznal, že tady jsou rytíři ubytováni. Třetí budova, která kupodivu vypadala nejméně významně, sloužila jako příbytek a velitelství pana Tagina. Všechny budovy byly ze dřeva. Humovi, který vyrostl na vesnici, to připadalo útulnější než Vinohradská tvrz.

Ti, co stanoviště postavili, ho umístili, jak nejlépe mohli. Huma si všiml, že je natolik blízko u lesa, aby rytíři mohli snadno vyjíždět na lov a pro dříví na oheň, a přitom dost daleko, aby se nepřítel musel při každém pokusu o útok přehnat po velikém pásu rovného otevřeného pole. Vodu rytíři brali z malého potůčku a z hluboké studny. Později Huma objevil, že rytíři dokonce sklízejí vlastní úrodu na opevněném

výběžku za stanovištěm. Huma se opět musel podivit, nakolik jsou zdejší rytíři jiní než jeho druhové v Solamnii.

Tagin Buoronovi nařídil, aby k němu Humu s Magiem dovedl ihned, jak se umyjí a najedí. Magius však docela nepokrytě prohlásil, že s nikým mluvit nebude, dokud mu konečně nedopřejí odpočinek. Velitel se sice zamračil nad mágovou opovážlivostí, ale připustil, že odpočinek je nezbytný.

* * *

Huma se probudil za zvuku příprav skupiny rytířů k výjezdu ze stanoviště. Krátce pohlédl na Magia, který se neklidně převaloval, a pak se obrátil k nejbližšímu oknu. Když se podíval ven, uviděl řadu plně ozbrojených rytířů, jak při západu slunce vyjíždějí branou ze stanoviště. Nejeden z nich měl kromě obvyklé výzbroje i síť. Na obyčejnou hlídku bylo mezi nimi příliš mnoho jezdců.

Pak uviděl Buorona, jak prochází kolem dveří, a kývl na něho. Buoron mu zamával a vrátil se ke dveřím. Když vstoupil, Huma se právě začínal oblékat.

„Je ti už lépe?“ zeptal se Buoron potichu.

„Ano, mnohem lépe. Takhle dlouho jsem nespal už celé týdny.“ Pak už Huma nepromluvil, dokud se zcela neoblékl. Když s Buoronem vycházeli ven, byl pryč už i poslední jezdec a brána byla zavřená.

Huma ukázal k ní. „K čemu ta těžce vyzbrojená hlídka? Jsou snad zlobři v pohybu?“

Buoron zavrtěl hlavou. „Začínám pochybovat, že vůbec někdy v pohybu budou. Ne, tohle je více místní záležitost. Trochu obchodujeme s elfy z Qualinestu, i když oni se stejně jako všichni elfové raději uzavírají sami do sebe.“

„Jeden z mála, kteří se s námi pravidelně setkávají, nám řekl, že se někde v téhle oblasti skrývá nějaké zvíře.“ Vousatý rytíř se usmál. „Chtěli jsme se jich zeptat, co dělají tak daleko od domova, ale narušilo by to náš vztah. Tak jsme jim jen poděkovali a začali pátrat.“

„Viděli jste toho tvora?“

„Říkáme mu prostě Zvíře. Je však mazaný, možná je to dokonce zlobří zvěd. Třikrát nám unikl, ale rytíři věří, že ho dnes dokážou zahnat do jeho doupěte. Při troše štěstí ho hlídka dostane živého."

„Z jakého důvodu?"

„Pokud je to špeh, může toho hodně vědět. Ale Tagin ho chce vidět, i když to bude jen nějaké zvíře. Elfové jsou jeho přítomností zneklidněni a velitel chce vědět proč."

Pan Tagin právě dokončoval běžné denní povinnosti, když k němu Buoron Humu dovedl. Přestože postarší rytíř pozdravil návštěvníka přátelsky, neboť protokol tu vůbec nebyl důležitý, bylo vidět, že je neklidný. „Nemáš tušení, jak se věci mají v současné době?" Huma zavrtěl hlavou. „Ne. Naší nadějí bylo, že se znovu sešikujeme. To je vše, co vím."

„Aha." Tagin na něj několik okamžiků hleděl pronikavýma očima. Pak řekl: „Nemůžeme nic udělat. Nejlepší bude, když tu zprávu mužům oznámíme jako první věc hned ráno, Buorone."

Buoron, který zatím jen stál a mlčel, s odpovědí nezaváhal. „Udělám to, pane Tagine."

„Dobře." Velitel odklidil ze stolu vše, co používal k práci. „Pak můžeš odejít, chlapče."

Huma se otočil stejně jako Buoron, jenže Tagin ho okamžitě zastavil. „Ty ne, rytíři Humo. Chci se tě ještě zeptat na pár věcí. Posaď se, prosím."

Dokud Buoron neodešel, nezaznělo jediné slovo. Huma se sám v přítomnosti Tagina cítil nejistě, ale byl natolik ukázněný, že to nedal znát. Tagin poklepal prsty o stůl, chvíli si očividně třídil myšlenky a pak teprve promluvil.

„Jaký je cíl tvé cesty?"

„Pane?"

Neklid staršího rytíře se vytratil. Jeho hlas i pohled byly teď pevné. „Nevytáčej se, Humo. Tohle není Vinohradská tvrz. Nebudu nic vyvozovat z toho, co řekneš. Bude to jen mezi námi. Myslím si, že dokážu dobře posoudit povahu lidí, a tobě věřím i přes tu společnost, ve které cestuješ."

„Děkuji, můj pane."

Tagin se nad tou zdvořilostí smutně usmál. „Jsem si dobře vědom svého postavení, a zejména věku. Prosím, říkej mi Tagine. A nyní: Za jakým účelem sem přicházíš? Dokážu přijít na sto různých cest, které by tě už dávno dovedly zpět do Vinohradské tvrze. Proč míříš na jih? Je to kvůli tomu mágovi? I když se nechová zrovna přívětivě, mám za to, že jste si blízcí."

„Vyrůstali jsme spolu." Humovi se nechtělo mluvit o přátelství s Magiem víc, než bude nutné.

„Opravdu? Nezvyklé spojení. Člověk je však víc než jen symboly a pláště, ať už jsou bílé, červené, či dokonce černé."

„On není zlý, pa… Tagine."

Velitel stanoviště se lehce usmál. „Neřekl jsem, že je."

Huma se cítil nezvykle v přítomnosti někoho, kdo mu rozumí. „Bojí se o život, avšak zároveň chce ukončit tuto válku."

„Co je u něho na prvním místě?"

„Já…" Huma znejistěl. „Já bych řekl, že život je pro něj důležitější."

„To je pochopitelné. Samozřejmě za předpokladu, že to nebude na úkor světa."

Na to Huma neměl odpověď.

Pan Tagin vstal a přešel po místnosti. „Proč ses k němu rozhodl připojit na téhle – řekněme pro nedostatek lepšího slova – výpravě? Je to jenom z přátelství?"

„Ano. Ne. Obojí."

Postarší rytíř zvedl obočí. „Obojí?"

Aby to Huma vysvětlil, musel Taginovi nejdříve povyprávět o zkoušce a o tom, jak Magia poznamenala. Rytíř Růže trpělivě poslouchal, když mu Huma vykládal o Magiově tušení vlastní smrti. Jen málo přitom změnil výraz tváře.

„Byl jsi ke mně zcela upřímný," řekl, když Huma skončil. „Rád bych si to nechal uležet v hlavě a promluvil si o tom s tebou zítra."

Teď když to měl Huma za sebou, začínal se potit. „Ano, můj pane. Děkuji vám."

Tagin se posadil na židli. „Žil jsem dlouhý život, Humo. Viděl jsem víc, než si myslíš. Chci, abys o tom dnes večer přemýšlel. Odchod."

Huma zasalutoval a odešel. Když byl venku, hluboce si oddychl. Buoron na něj čekal.

„Už jsem nějakou chvíli nejedl," řekl mu vousatý rytíř. „Co takhle něco k jídlu?"

Huma se vděčně usmál. „To by přišlo vhod. Magius by to možná také uvítal."

„Ten se o sebe postará sám. Je to kouzelník."

Poznámka Humu hluboce zasáhla. Ohlédl se k ubikacím rytířů a nakonec odpověděl. „Asi ještě spí. Až bude mít hlad, vzbudí se."

„Dobře." Buoron ho vedl pryč a Huma se nebránil.

* * *

Noc rostla, stárla a nakonec zesnula. Magius pořád spal a Huma se rozhodl, že asi záměrně sbírá sílu. Kouzelník vypadal, že je mrtvý – byl celý bledý a mrtvolně ztuhlý. Huma mu pro jistotu nahmatal puls, ale zjistil, že je v pořádku.

Když uplynula první hodina nového dne, ozval se křik strážného, který oznamoval, že se hlídka konečně vrací. Rytíři se hnali otevřít brány a po stanovišti začaly kolovat dohady o výsledku lovu. Huma vyhledal Buorona a připojil se k ostatním. Tagin vyšel z příbytku a jen přihlížel.

Muž, jenž byl u brány první, pohlédl okénkem ven a v rozrušení se otočil zpět. „Něco mají."

Tagin k nim hned zamířil. „Všichni, kdo jsou ve službě, zpět na svá místa! Při svaté Trojici, toto je vojenská jednotka, a ne cirkus! Všichni tu věc uvidíte včas, pokud je to skutečně zvíře!"

Brány se otevřely a dovnitř vjela unavená, avšak vítězná hlídka. Vypadalo to, že řada mužů je zraněna, ale Buoron Humovi pošeptal, že se vrátili všichni.

Zvíře bylo zamotané do zatížených sítí. Bylo sice možné zahlédnout jeho hnědou srst, jenomže nešlo rozpoznat, co to vlastně je. Tvor stočený do klubka supěl a vrčel.

* * *

Tagin nařídil, aby zvíře odtáhli do klece, kterou rytíři už dávno postavili právě pro tento den. Zatímco Huma přihlížel, několik rytířů vzalo svázanou kořist a odvleklo ji do klece. Zvíře se svíjelo a několik sítí, do kterých bylo zamotáno, se začalo uvolňovat. Zatímco se tvor dál snažil osvobodit, rytíři rychle vyběhli z klece.

Velitel hlídky přistoupil k panu Taginovi a zasalutoval. „Našli jsme ho v rokli. Zabil předtím jelena a zrovna ho jedl. Stačili jsme ho obklíčit, než nás ucítil. První z mužů se ho pokusili chytit do sítě, ale stáhl je k sobě. Další zranil, když se snažili ty první zachránit. Chvíli jsem si myslel, že ho budeme muset zabít. Naštěstí jsme nemuseli. Zakopl ve změti sítí a dostali jsme ho."

Postarší rytíř přikývl. „Paladin vás opatroval, to je jasné. Jsem rád, že nikdo nebyl zabit. Teď je pěkně v kleci."

„Snad bychom tomu neměli říkat klec. Vězení bude lepší slovo, pane."

„Vězení?" Huma s Buoronem na sebe přes Tagina pohlédli. „Co to vlastně je?"

Zvíře stále nebylo k poznání. Končetiny už si osvobodilo, ale trup byl stále zapleten v sítích. Bylo však zřejmé, že to jeho vrčení jsou vlastně přidušená slova.

Velitel hlídky zářil přehnanou hrdostí. „Zvěd Dračí Královny! Jeden z jejích ohavných tvorů ze severu. Válka konečně dorazila i k nám."

V očích rytíře se zablesklo a Humu to přinejmenším znepokojilo.

Tagin přistoupil blíž ke kleci. Zvíře konečně začalo strhávat sítě i z trupu.

„Ať je Sargas proklet! Roztrhám vás všechny na kusy!"

Huma ztuhl. Buoron na něj pohlédl a snad se divil, proč ho pohled na zvíře tolik udivil. Huma, který nedávno přišel ze severu, by přece měl tyhle tvory znát.

Zvíře si strhlo z rohaté hlavy poslední síť. Udýchaně se obrátilo k těm, kteří ho zajali, a zatřáslo mřížemi vězení tak vztekle, že všem až ztuhla krev v žilách.

„Blázni! Zbabělci! Nechte mne bojovat s jedním z vás! Dejte mi čestnou příležitost! Kde je ta čest, kterou se tak honosíte!“

Zvíře nemohlo ze svého místa Humu vidět, ale Huma je viděl velmi dobře. Hleděl vytřeštěnýma očima na to napůl zvíře a ptal se sám sebe, jak jen Kaze zachrání před popravou.

14

Huma své tajemství jako prvnímu svěřil Buoronovi. „Měl jsi štěstí, že si toho nikdo jiný nevšiml," řekl vousatý rytíř. „Když ho přivedli, hleděl jsi doslova s otevřenými ústy."

Huma potřásl hlavou. „Byl jsem ohromen. Když jsem Kaze naposledy viděl, jel na sever, zatímco já na jih. Hnalo se za námi veliké množství pronásledovatelů. Očividně šli hlavně po mně, protože jeli za mnou."

„A zaplatili za to," poznamenal tiše Buoron, na kterého Humův příběh udělal dojem, i když ho Huma nijak nepřikrášlil.

„Udivuje mě, že tu Kaz je a že mě předběhl alespoň o několik dnů. Určitě se obrátil na jih téměř okamžitě a při tom mě minul. Když jsme se rozdělili, musel jsem se vzdát koně v naději, že tím pronásledovatele zmatu. Potom jsem nějakou dobu putoval pěšky. Přesto však Kaz musel jet, jak nejrychleji mohl, aby se dostal až sem. Pak asi přišel o koně."

„Věděl, kam míříš?"

Huma o tom dlouho přemýšlel – zdálo se to tak dávno. „Zhruba," řekl nakonec. „Věděl, že se má dát na jihozápad."

Buoron pohlédl z okna ke kleci s Kazem, který se v zatvrzelém vzteku zhroutil na zem. „Je hodně cest, po kterých by mohl zkušený válečník bezpečně cestovat. Určitě také přišel na to, že tu jsme, a předpokládal, že se tu zastavíš. Snad si myslel, že tohle je cíl tvé cesty."

To Humovi dávalo jistý smysl. „Zmínil jsem se o tom, že se chci vrátit k Rytířstvu. Možná předpokládal, že pojedu sem, když se nemůžu vrátit do Solamnie."

„Nebo…" Buoron zaváhal. „Nebo je opravdu zvěd a tohle měl v úmyslu od začátku."

„Ne.“ Huma si v poslední době nebyl jistý spoustou věcí, ale minotaurova oddanost k ním rozhodně nepatřila.

„Asi budeš mít potíže přesvědčit o tom ostatní. Minotaurus je minotaurus. Budou ho vyslýchat a pravděpodobně ho popraví, ať už promluví, nebo nepromluví.“

„Za co? Nic neudělal, jen se bránil.“

Buoron se ušklíbl. „Neslyšel jsi, co jsem právě řekl? Je to minotaurus. Žádný jiný důvod není potřeba.“

Huma začal přecházet sem a tam. „Musím si promluvit s Taginem.“

„Pak to udělej brzy. Začnou ho vyslýchat už dnes. Asi po ranní bohoslužbě.“

„Bude teď Tagin u sebe?“

„Myslím, že ne. Jako rytíř Růže se bude věnovat denním modlitbám. To jenom kvůli tomu lovu se dnes ráno zdržel. Když už o tom mluvíme, uklidnil jsi v poslední době svou mysl?“

Huma přestal přecházet a zbledl. „Ne. Patřilo by mi, kdyby se Paladin ode mě navždy odvrátil.“

Buoron zavrtěl hlavou. „Myslím, že Paladin je trochu více shovívavý. Pojď.“

Tagin nemohl Humu přijmout ani po modlitbách, neboť se radil s pobočníky a velitelem hlídky. Huma byl natolik moudrý, aby se vstupu nedomáhal; to by jen zmenšilo jeho naději, že rytíře přesvědčí, aby Kaze pustili.

Rozhodl se, že když na něj velitel nemá čas, promluví si zatím s minotaurem. Nebylo správné předstírat, že mohutného tvora z východu nezná. Kaz se k němu přece vždy choval čestně.

Minotaurus byl uvězněn v kleci z kovových mříží s jediným vchodem, která byla uvnitř vystlána slámou. V takových klecích vozili komedianti exotická zvířata. Kaz nepřecházel sem a tam, ale jen seděl a zachmuřeně hleděl na směs masa a zrní, kterou mu nechali jeho věznitelé. Nevypadalo to zrovna vábně a Huma se jen v duchu ptal, jestli to chutná stejně, jak to vypadá.

Klec hlídali dva rytíři, kteří Humovi rychle zastoupili cestu.

„Mohu vyslýchat vězně?“

„To je práce velícího důstojníka. Každý, kdo bude chtít, se bude moci dívat."

„Mohu s ním alespoň mluvit?"

Rytíři se na sebe podívali. Bezpochyby se divili tomu, proč by si někdo z jejich řad přál mluvit s uvězněným minotaurem. Nakonec Humovi odpověděl ten z rytířů, jenž promluvil jako první. „Bez povolení velícího důstojníka ne."

Kaz mezitím uslyšel, jak spolu hovoří. Zpočátku na sobě nedal nic znát – možná proto, že si nebyl jistý, čí jsou to hlasy – ale pak se náhle otočil a vrhl se k mřížím.

„Humo!"

Rytíři, kteří hlídali klec, sebou trhli a ten, který byl očividně velitelem, udeřil pěstí v rukavici do mříží natolik daleko od minotaura, aby ho vězeň nemohl popadnout za ruku. „Buď zticha, Zvíře! Při výslechu dostaneš příležitost, abys promluvil."

Kaz si rozzuřeně odfrkl. „Myslel jsem, že rytíři jsou čestní, jenomže teď vidím, že čest je něco, čím se může jenom málo z nich pochlubit!" Protáhl dlouhou svalnatou paži s otevřenou dlaní mřížemi jakoby v pokorné prosbě. „Humo, osvoboď mě z téhle klece!"

Rytíři hleděli na Humu přivřenýma očima. „Zdá se, že tě dobře zná. Jak je to možné?"

„Setkali jsme se a cestovali spolu. Není otrokem Dračí Královny. Je svým vlastním pánem. Je to přítel."

„Přítel?" Stráže pohlédly na Humu v úžasu – a s nedůvěrou. Začali se scházet další rytíři, kteří byli zvědaví, co se u klece děje.

Nakonec promluvil druhý rytíř na stráži. „Snad bychom to, Kalebe, měli říct Taginovi."

„Teď ho nebudu rušit." Vysoký zavalitý rytíř Kaleb se šelmím pohledem ukázal na Humu. „Kdybych toho tolik nevěděl, mohl bych si myslet, že jsi zvěd, který se přátelí s mágy a minotaury. Takto si však myslím, že jsi jenom blázen. Pokud chceš s tímto tvorem mluvit, požádej Tagina. Kdyby bylo po mém, až do výslechu bych tě zavřel."

Mezi rytíři se ozvalo souhlasné zamumlání a Huma byl zděšen. Během několika okamžiků se stal z oblíbeného návštěvníka vyvrhelem.

„Co se tu děje?"

Všichni včetně Kaze při těchto slovech ztuhli. Byl to Tagin, oblečen do oficiální ceremoniální zbroje. Z tváře mu zmizelo alespoň dvacet let a doslova vyzařoval autoritu.

„V poslední době se stáváte obyčejným davem. Vidím, že budu muset zavést nějaké změny." Tagin se otočil k Humovi. „Řekli mi, že toho minotaura znáš." Buoron za velitelem sklopil zrak. „Za půl hodiny začneme s výslechem. Očekávám, že budeš u toho a budeš připraven říct vše, co víš. Jasné?"

„Ano, můj pane."

Tagin se obrátil ke strážím. „A pokud jde o vás dva, zdá se, že zapomínáte na některé zásady Rytířstva. Očekávám, že se oba z téhle události poučíte."

Rytíř Růže nečekal na odpověď. Místo toho kolem stráží prošel a přistoupil ke kleci. Kaz na něj upíral zlobný pohled, ale nezdálo se, že by to na Tagina udělalo nějaký dojem.

„Věz toto, minotaure. Rytířstvo stojí stále na stejných základech. Tvé slyšení bude nestranné. Dostaneš veškerou příležitost, abys prokázal, kdo jsi, a to, co o tobě tento rytíř tvrdí. To slibuji."

Kaz neodpověděl, ale zdálo se, že lehce kývl.

Tagin se otočil a zamířil ke svému příbytku.

* * *

„Nepřestáváš mě udivovat schopností stát se středem pozornosti, Humo." Huma s Buoronem vzhlédli, když vcházeli do ubikací pro rytíře. Přes místnost na ně hleděl Magius v plné nádheře červeného hávu. Huma se znovu podivil té změně. Vrátil se Magius skutečně do Rádu Lunitáry, nebo je to jen další z jeho rozmarů?

„Mág se vrací do země živých," poznamenal Buoron jízlivě.

Magius se zavrtěl. „Po pravdě řečeno, Humo, ještě směšnější než tvůj oděv z kovových plátů je společnost, ve které se většinou zdržuješ. Kromě mě, samozřejmě."

„Pokud nechceš říct nic rozumného, Magie, tak raději neříkej nic." Huma sám sebe tou poznámkou poněkud překvapil.

Magius to přešel bez povšimnutí. „Vidím, že minotaurovi se podařilo dostat do problémů. Na to opravdu nemáme čas. Kdybych si nevyžádal odpočinek, mohli jsme být pryč už včera večer."

Buoron se škodolibě usmál. „Bez povolení pana Tagina nikam nepojedeš."

„Opravdu?"

„Alespoň ne se mnou, Magie," řekl Huma. „Dokud nebude Kaz na svobodě, tak ne," dodal.

Mág vzdychl. „Dobře. Doufám, že to nebude trvat dlouho. Vím, jak dlouhé a nudné mohou být výslechy."

„Humo, je tenhle ničema skutečně tvůj přítel?" vmísil se do hovoru Buoron.

„Ano, pokud tomu dokážeš uvěřit. Pořád ještě doufám, že v něm najdu starého Magia."

Na to neměl kouzelník žádnou odpověď. Jenom na Humu pohlédl a potom si začal prohlížet něco zajímavého na holi.

„Půjdeš se mnou, Magie?"

Jeho přítel z dětství vzhlédl. „K výslechu? Těžko. Mohli by se rozhodnout, že postaví před soud i mě. Počkám na výsledek tady."

Huma si povzdechl, aniž věděl, jestli to bylo úlevou, nebo starostmi.

* * *

Jednání na stanovišti byla na rozdíl od úředních výslechů ve Vinohradské tvrzi rychlá, jednoduchá a věcná. Ptali se Kaze na to, kde byl za poslední půlrok. Jeho zločin proti dřívějším pánům a následné setkání s Humou vyšetřili do nejmenších podrobností, jak se lord Tagin snažil přimět Kaze k nějakému prořeknutí, které by prokázalo jeho nedůvěryhodnost.

Během výslechu vyšla najevo spousta věcí z minotaurovy minulosti. Byl jedním z dlouhé řady bojovníků ve svém rodu. Dokonce mu dali jméno po jednom ze vzdálenějších předků, mocném válečníkovi, jenž vládl minotaurům po dvacet tři let, než byl poražen.

Kaz však vyrůstal v době, kdy minotauři neměli žádného skutečného vůdce. Jak se Huma dozvěděl, ti, kteří teď vládli jeho lidu, byli sami loutkami velitelů Dračí Královny. Všichni minotauři, muži i ženy, byli odváděni do rostoucích armád Dračí Královny hned, jak byli schopni boje. V žádné jednotce však nebylo tolik minotaurů, aby vytvořili prostředí, kde by mohlo dojít ke vzpouře. Kazův lid byl krutě trestán i za nejmenší prohřešky.

Vysoký válečník připustil, že se podílel na bojích, protože to patřilo k jeho povaze. Brzy ho však znechutila nesmyslná jatka všude kolem. Mnohé věci, které ho nutili dělat, nebyly vůbec čestné. Zlobrům bylo jedno, jestli před sebou mají armádu nebo vesnici. Každý, kdo jim stál v cestě, musel být zabit.

Pak se Kaz pustil do podrobností o poslední události, kdy náhodou narazil na vraždícího zlobřího kapitána. Přítomní rytíři byli na chvíli zcela na jeho straně.

Nové rozhořčení vsak vzbudily zprávy o rozprášení solamnijských řad a zmatku, který vypukl. Kaz popsal útok na Magiovu pevnost a útěk, jenž vedl k tomu, že se Huma s Kazem rozdělili.

Asi nejsvětlejším místem celého výslechu byl Kazův popis Humova krátkého, ale krvavého střetnutí s vojevůdcem. Sympatie se přitom znovu přiklonily na Humovu stranu. Ti, kteří se mračili nad jeho podivnými přáteli, začali k němu opět vzhlížet s obdivem.

Po Kazovi promluvil Huma. O nic rytíře neprosil, jenom k nim promlouval o Kazových statečných a spravedlivých činech. Zdůraznil také, že čest je pro Kaze důležitá stejně jako pro rytíře.

Když bylo po všem, Tagin, který vypadal velmi unaveně, vstal a otočil se k minotaurovi, který byl spoután a dobře střežen. Zhluboka se nadechl a pravil: „ Minotaurus Kaz spolupracoval po všech stránkách. Umožnil nám dobrý náhled na činnost jednotek Dračí Královny a jeho slova potvrdil Huma, rytíř Koruny. Kaz si tím vlastně zasloužil čestnou smrt.“

Kaz si rozzuřeně odfrkl a začal zápasit s pouty. Huma se pokusil vstát, jenže Buoron ho zarazil. Tagin pokračoval:

„Je tu však ještě další možnost. Paladin je bůh spravedlnosti a moudrosti. Kdybychom minotaura popravili, byl by to nejhorší

výsměch, jakého bychom se mohli dopustit. Proto ho svěřuji do opatrování rytíři Humovi, jemuž podle mne můžeme věřit, že ho udrží pod dohledem."

Propuklo veselí. Názory na Humu se opět natolik obrátily, že ho teď druhové pokládali skoro za tak velkého hrdinu jako předtím Ergoťané. „Sundejte minotaurovi pouta."

Rytíř Kaleb váhavě poslechl. Když minotaurovi sundával poslední pouto, Kaz na něj vycenil zuby v širokém úsměvu. O chvíli později si už osvobozený vězeň razil cestu davem. Když dorazil k Humovi, popadl ho a s radostným výkřikem ho zvedl vysoko do vzduchu.

„Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidím, příteli Humo! Měl bys vědět, že jsem se z úcty k tobě ovládal, když jsem tě hledal! Jsem rád, že jsem se rozhodl okamžitě zamířit na jih. Napadlo mě, že by ses mohl dát na sever, abys mě našel."

Huma se začervenal. „Mohl jsem jen doufat, že jsi v bezpečí. Moje cesta vedla na jih, i když jsem si to nepřál. Magius…"

Kaz to špatně pochopil. „Ano, viděl jsem toho tvého kouzelného přítele z dračího lůna, jak na mě hledí. Vypadal, že je docela ochoten obětovat mě pro vlastní prospěch. Ten jeho spokojený výraz mě natolik rozzuřil, že jsem začal uvažovat o sebevražedném pokusu o útěk." Minotaurus řval smíchy, i když Huma nechápal proč.

Tagin si odkašlal a Huma k němu Kaze rychle nasměroval. „Pane Tagine, rytíři Růže, představuji ti minotaura Kaze."

„Z rodu, který zplodil více než tucet vládců mého lidu." V zemi minotaurů neměla krev takový význam jako mezi šlechticky smýšlejícími Solamnijskými rytíři, ale rod, který plodil vládce, byl ostatními minotaury obdivován. Pro rytíře to bylo, jako by se Kaz považoval za šlechtice svého lidu.

Tagin minotaura pozdravil a potom zvážněl. „Až ostatní odejdou, promluvíme si. Nechal jsem zavolat i mága."

Netrvalo dlouho, než se místnost vyprázdnila. Jediný velitelův pohled poslal pryč i Buorona. Kaz vypadal zmateně, ale Tagin nepromluvil, dokud nepřišel Magius.

Mág vstoupil s očividnou neochotou. Kaz ztuhl a oči mu zaplály vztekem. Huma se bál, aby minotaurus mága nenapadl, ale Kaz zůstal na místě. Magius předstíral, že tam ta mohutná postava vůbec není.

„Rozhodl jsem se přijít, jak jsi žádal, pane Tagine."

„Jak milé od tebe." Postarší rytíř už nehodlal, stejně jako Buoron, odpor k mágovi nijak skrývat. „Rozhodl jsem se dovolit vám pokračovat v cestě a poskytnu vám také ozbrojený doprovod."

Magius ohrnul nos. „Jak milé od tebe, pane Tagine, ale nepotřebujeme doprovod. Huma a já to dokážeme sami."

„Ale vy nebudete sami, vlčí synu," zasyčel Kaz. „Já s vámi půjdu, ať už budeme, nebo nebudeme mít doprovod."

Tagin zvedl ruku, aby je utišil. „Nemáte na výběr. Pošlu s vámi doprovod v každém případě. Není to zdvořilost, ale nutnost, pokud zamýšlíte pokračovat v této – výpravě."

Magius upíral na Humu nepokrytě zlobný pohled. „A to jsi složil přísahu mlčení. Zdá se, že tvůj jazyk opět zpíval."

Huma se naježil vztekem, ale přece neuspokojí druha klukovským odseknutím.

Velitel stanoviště přistoupil k Magiovi tak blízko, že jejich tváře dělila jenom vzdálenost jedné dlaně. „Odjedete zítra ráno za úsvitu. O nic dříve, o nic později. Pokud by tě napadlo odjet nepozorovaně, nezkoušej to. Našli bychom tě a já bych tě nechal zavřít. Dokážeme uhlídat kouzelníka, za to ti ručím."

Humu dost potěšilo, že jako první ustoupil Magius. „Dobře. Očividně nemáme na výběr."

„To nemáte."

Magius se otočil k Humovi a ukázal na minotaura. „Tenhle býk musí jít s námi také?"

„Bezpochyby," odpověděl Huma a Kaz ho doplnil hrozivým zavrčením, při kterém odhalil zuby.

„Tak tedy ráno." Magius se otočil zpět k panu Taginovi. „Je to všechno?"

„Ne. Rozumím tomu správně tak, že je všechno založeno na snu?"

Mág se usmál, snad smutně. „Zkouška nebyla žádný sen. Vhodnější slovo je snad noční můra. Noční můra, o níž doufám, že ji změním."

Tagin mu hleděl do očí. „Neřekl jsi mu vše, že, Magie?“

Huma vytřeštil oči a třeštil je stále víc, když kouzelník váhal s odpovědí.

Magius pohlédl na ostatní a pak se prudce otočil ke dveřím. „Ne. Udělám to, až přijde čas.“

Ostatní sledovali, jak odchází.

„Dávej si na něho pozor, Humo,“ zašeptal nakonec Tagin. „Nejen kvůli sobě, ale i kvůli němu.“

Mladý rytíř dokázal jen přikývnout. Opět se divil, že ještě vůbec je schopen Magiovi věřit.

* * *

Na vrcholku nejvyššího štítu stál rytíř. Nebylo možné poznat, kdo to je, protože měl spuštěné hledí. Jeho brnění zdobil znak rytířů Růže a v levé ruce držel velkolepý meč. Zdálo se, že zbraň Humovi nabízí.

Huma přelezl přes skalní převis a hlubokou strž. Více než desetkrát se přitom pustil, ale vždy se ještě stačil znovu chytit. Přestože už byl blízko vrcholku, rytíř, který tam čekal, mu nepomohl. Místo toho mu jen dál nabízel meč.

Huma se k němu konečně dobelhal a přijal zbraň. Byl to nádherný, již velmi starý meč. Huma s ním třikrát máchl do vzduchu, zatímco tajemný rytíř jen přihlížel.

Huma mu za něj poděkoval a zeptal se ho na jméno, rytíř s tváří schovanou za hledím nepromluvil. Humu náhle popadl vztek, a tak natáhl ruku a hledí mu zvedl.

Nikdy si nebyl jistý, co vlastně viděl, poněvadž v tu chvíli něco zavylo a Huma se prudce posadil na lůžku. Sen zmizel.

* * *

Tagin byl ráno na místě, aby dohlédl, že vše jde tak, jak má. Dával si zejména pozor na to, co dělá Magius, ale kouzelník se toho rána choval poklidně.

Přijel doprovod tvořený deseti muži, kteří se přihlásili dobrovolně.

Humovi se ulevilo, že jedním z nich je Buoron.

Když byla celá družina připravená k odjezdu, dal Buoron znamení, aby otevřeli bránu. Když odjížděli, všichni kromě Magia a Kaze veliteli stanoviště zasalutovali. Toho rána Tagin na Humu vůbec nepromluvil, ale při odjezdu jeho zasalutování opětoval lehkým mávnutím na důkaz důvěry.

Celou cestu měla družina jet po otevřených polích s neustálým výhledem na horské pásmo. Od cíle je dělilo alespoň několik dní jízdy. Huma se v duchu ptal, jakou horu to Magius hledá a co očekává, že tam najde. Mág byl za jízdy velmi tichý; vlastně měl oči stále upřené na štíty už od okamžiku, kdy vyjeli ze stanoviště. Hleděl na skalnaté obry, jako by na nich závisel jeho život. Možná že opravdu závisel.

Kdyby se Huma v té chvíli ohlédl, možná by si všiml rychle se pohybujícího stínu, který přebíhal z jednoho úkrytu do druhého. Nenechal se zastrašit denním světlem, které tihle tvorové jinak nesnášeli, protože se nepovažoval za víc než jen prodlouženou paži svého pána. Urazil dlouhou cestu, aby sloužil jako oči a uši toho, kdo měl jeho život v rukou. To pro něho snášel pálivou bolest, kterou mu působilo denní světlo, před nímž ho nezachránil ani vždy přítomný mračný příkrov.

Kamkoliv rytíř s mágem jeli, vlkoděs je následoval.

15

Skalní obři se zvedali k obloze, aniž dbali na malinké neklidné tvory, kteří stanuli na samém jejich okraji. Jestliže byly hory velkolepé z dálky, zblízka doslova ohromovaly. Ani Magius nemluvil, a tak všichni jen hleděli jako jeden muž.

Pohoří bylo staré, mnohem starší než mnoho masivů na východě i na severu. Nejeden štít na důkaz neuvěřitelné výše mizel v mracích. Jak šel čas, celé pásmo natolik zvětralo, že některé hory připomínaly ulity obřích mořských živočichů. Vítr, který tu nepřestával vát, byl desetkrát silnější než na pláních, a jak tančil mezi štíty, vydával zvuky podobné lidským výkřikům.

„Sargasi," zašeptal Kaz a nikdo ho za to tiché zvolání nenapomenul.

Byl to samozřejmě Magius, kdo celou družinu nenadále vytrhl z ohromení. S pohledem upřeným zejména na štíty v srdci masivu se neklidně zavrtěl v sedle. „Ničeho nedosáhneme, když tu budeme stát a hledět. Jsi připraven jet dál, Humo?"

Huma zamrkal. „Ano. Myslím, že bychom měli jet dál. Kazi?"

Minotaurus, který upřeně hleděl vzhůru k vrcholům, se usmál. „Takováto krajina není pro mě neznámá, příteli. Nemám strach."

„Budeme tu na vás pro jistotu čekat tři dny," řekl Buoron.

Magius ohrnul nos a pohrdavě se odvrátil. „To není nutné."

„Stejně tu počkáme. Nezáleží na tom, co říkáš."

„Pojeďme tedy," vmísil se mezi ně rychle Huma. Velice toužil, aby už všechno měli za sebou – pokud to vůbec dokážou. „Dobrá," souhlasil Magius a popohnal koně kupředu.

„Humo," řekl Buoron ponuře a natáhl ruku. Jeho tvář se hodně podobala horám před nimi – měla tvrdé rysy, ale přesto budila svým způsobem obdiv. „Ať vás Paladin opatruje."

„Vás také."

Ostatní rytíři kývli hlavami na rozloučenou, když kolem nich Huma projížděl. Huma se za jízdy neohlédl ze strachu, aby ho nepřepadla touha couvnout z toho, co je snad jenom šílená výprava. Přesto na sobě nedal před Magiem a Kazem znát strach. Rytíř, jako je Benet, by do hor jel připraven postavit se třeba samotné Dračí Královně. Huma věděl, že tohle on nikdy nedokáže, ale snažil se ze všech sil, aby odjel důstojně.

Velmi brzy vjeli do nitra horského pásma. Všude kolem byly příkré srázy, mohutné stěny a závaly, které snad čekaly jen na vhodný okamžik, aby se za nimi zavřely a zahladily všechny stopy po malinkých tvorech, kteří se opovážili do nich vniknout.

„V takovýchto horách si vždycky uvědomím, jak se asi cítí hmyz," poznamenal Kaz.

Magius se vpředu opovržlivě zasmál. „Jsou to jen pouhé hromady kamení. Udělají snad dojem na pohled, ale nezaslouží si o nic větší úctu než nejmenší oblázek na pláži."

„Pak jsi ty hory skutečně nikdy nepoznal. Dej si pozor, aby tě nepohřbily pod svou bezvýznamností."

Někde mezi horami se ozval křik. Byl natolik drsný a dravý, že se všichni tři rychle rozhlédli.

Když uplynulo několik okamžiků a nic se neobjevilo, otočil se Kaz k Magiovi. „Co to bylo? Znáš tenhle zvuk?"

Mág už mezitím opět nabyl klid i domýšlivost. „Snad pták. Možná i drak. Nepřekvapilo by mě, kdybych zjistil, že tu žijí draci."

„Tady?" Huma náhle v duchu uviděl veliké červené draky, jak se střemhlav vrhají na nešťastnou družinu. Magius by je snad dokázal na čas odrazit, ale ani Kaz, ani Huma by příliš velkou naději neměli. Proti silné kůži draků by byl široký meč jen málo platný.

Cesta se klikatila po svazích i skalních římsách a často nebezpečně zatáčela. Buoron tvrdil, že tuto stezku, která jako jediná dávala poutníkům nějakou naději, že vyjdou na druhé straně hor, zbudovali trpaslíci dávno předtím, než z tohoto kraje odešli. Rytíři projížděli

horami co možná nejméně. Nebáli se, ale věděli, že i těch několik lupičů, kteří se v oblasti pohybovali, se horám vyhýbá.

Humův plášť ve větru divoce poletoval, a tak si ho rytíř byl nakonec donucen sepnout kolem těla. Chladný vítr vydával tajuplné zvuky, jako kdyby křičela podivná nepředstavitelná zvířata.

Magius jel stále v čele, protože měl jako jediný nějakou představu o tom, co vlastně hledá. Huma pátral po štítu, který by se podobal tomu na goblénu, zatímco Kaz se spokojil s tím, že jen pojede a vše ostatní nechá na druzích. Jen málo ho zajímalo, co kouzelník hledá. Záleželo mu jen na jeho a Humově zdraví a mág v rudém plášti si podle něj mohl klidně zemřít.

Projeli další zatáčkou a přijeli ke slepému konci. Magius začal chrlit nadávky, zatímco Kaz se jen zasmál, přestože čaroděj měl v očích zlověstný pohled.

Cesta byla zasypána horami sutě. Huma pohlédl vzhůru a uviděl na jedné stěně čerstvou puklinu. Snažil se představit si ohromnou sílu, která mohla způsobit takový sesuv půdy.

„Mě nepodvedete!“ křičel k horám Magius, který se zvedl ze sedla. Pak se prudce otočil k druhům. „Kousek za námi odbočovaly dvě cesty,“ řekl. „Zjistěte, zda se některá nestáčí zpět k téhle. Já se podívám, jestli se dá něco udělat tady.“

Minotaurus ani v nejmenším nechtěl přijímat rozkazy od Magia, ale Huma ho utišil. Kazovi by sotva prospělo, kdyby teď mágovi odporoval.

Zatímco čaroděj pozorně zkoumal závaly, Huma s Kazem se vrátili zpět. Stezky, o kterých Magius mluvil, vypadaly, že po nich už dlouho nikdo nešel, a jedna z nich byla dokonce schována za křehkými křovinami, které se v horách často vyskytovaly. Huma si vybral právě tuto zarostlou stezku.

Kaz se vydal prozkoumat druhou z cest. Huma sledoval, jak odjíždí, a pak sesedl z koně, neboť vůbec netoužil ohrozit sebe nebo své zvíře na nejisté půdě. Raději nechal koně stát na rozcestí. Pokud bude cesta dál schůdnější, vrátí se pro něho.

Aby si proklestil cestu listím, musel použít široký meč. Přestože byly rostliny slabé, rostly tak hustě, že to Humovi připadalo, jako by sekal do

naditých žoků sena. Musel se mečem ohánět několik minut, než mohl postoupit o něco dál.

Už první pohled mu napověděl, že cesta stoupá po skalnatém svahu. Jízda na koni byla nemyslitelná a chůze byla jen pomalá, zdlouhavá a únavná.

Po chvíli však stezka začala klesat a porostu značně ubylo. Huma se nad tím ulehčené usmál. Zdálo se, že se stezka stáčí, aby se za závalem opět napojila na původní cestu. Po dlouhém zkoumání došel Huma k závěru, že pěšina je nejenom průchodná, ale že je dokonce dovede kratší cestou k štítům, které Magius hledá. S potěšením zjistil, že na ní také méně fouká. Otočil se a přidal do kroku. Byl si jistý, že i Kaz už mezitím dokončil průzkum, a pochyboval, že by Magius našel cestu kolem závalu. Humova stezka vypadala nejlépe, a snad byla dokonce jedinou možností.

Došel na malý vrcholek, kde se cesta opět začínala svažovat, a klopýtal zpět na skalnatý úsek. Prošel zatáčkou a zarazil se před velikou skalní stěnou. „Co?“ zamumlal a udiveně zvedl obočí. Přejel pohledem po celé délce masivu a dotkl se rukou jeho povrchu. Byl až příliš skutečný. Musel jsem špatně zabočit, uvědomil si.

Vrátil se stejnou cestou zpět a zůstal zmateně stát. Vše nasvědčovalo tomu, že se předtím dal po správné cestě. Skalní masiv však vypadal, jako by tam stál už léta. Byl zvětralý, na vrcholku skoro kulatý a obrůstal mechem.

Nakonec to Huma vzdal a vrátil se ke křižovatce, kterou objevil. Vydal se druhou cestou, i když měl pocit, že je to ta špatná. Jak šel, sílila v něm důvěra, protože se zdálo, že tato cesta vede správným směrem. Potom se však náhle obrátila do protisměru. Huma se brzy ocitl v záplavě ohybů a zatáček, ze kterých se mu začala točit hlava. Zastavil se. Tahle stezka ho vedla hlouběji do hor. V duchu zanadával a otočil se, aby se vrátil.

Cesta, kterou přišel a o které věděl, že by měla zatáčet doprava, se však stáčela doleva.

Všechno špatně. Huma věděl, že předtím se mýlit mohl, ale tentokrát ne, poněvadž byl obzvláště opatrný a přepečlivě si všímal, kudy jde. Buoron s ostatními říkali, že mnoho poutníků už z těchto hor nevyšlo.

Teď věděl proč. Bylo to, jako by se samotné hory spikly proti neopatrným poutníkům, i když Huma věděl, že to musí být práce pozemské bytosti. Pomyslel na Galana Drakose, jenomže tohle se zrádnému mágovi příliš nepodobalo. Uvědomil si, že se ho skály snaží někam zahnat, zatímco Drakos by ho už dávno zajal. Ne, tahle magie sledovala jiný účel.

Vytasil meč a šel dál po jediné možné cestě.

Nebylo na ní nic neobvyklého, jen kameny, divoké keře a občas mu nad hlavou přelétl pták.

Stezka se najednou rozdělila na dvě. Humovi bylo jasné, že pouze jedna z nich je ta správnná. Ale která?

Nějakou chvíli tam stál a přemýšlel, než za sebou uslyšel ťukání. Prudce se otočil s mečem připraveným k útoku. Očekával obra nebo snad někoho z Černé gardy, ale místo toho stál před postavou zahalenou v kápi, která seděla na velikém plochém kameni.

Ťukání vydávala hůl podobná té, jakou měl Magius. Svírala ji šedá ruka v rukavici, kterou z větší části zakrýval rukáv pláště. Šedý plášť zase zahaloval většinu postavy muže – Huma přistoupil blíž, aby se ujistil – ovšem, muže se šedou tváří.

Člověk si pohladil dlouhé šedé vousy a usmál se na Humu, skoro jako by ho nevnímal.

Huma sklonil meč, ale ne až k zemi. „Kdo jste?“ zeptal se.

„A kdo jsi ty?“ odvětila šedá postava.

Huma se zamračil, ale rozhodl se tu hru zatím hrát.

„Jsem Huma, rytíř Řádu Koruny.“

„Solamnijský rytíř,“ řekla matně zbarvená postava, jako by to věděla celou dobu, a opět poklepala holí o zem.

„Odpověděl jsem na vaši otázku. Teď odpovězte vy na moji.“

„Já?“ Šedý muž vycenil v úsměvu na rytíře zuby. „Jsem jen pouhý poutník jako ty.“

Huma ukázal na skály kolem. „To není vaše práce?“

„Ty hory? To ne. Mám za to, že už jsou tady dlouho.“

„Měl jsem na mysli mizící stezky.“ Humu rozčilovalo výstřední chování toho muže.

„Já nehýbu horami. Je docela možné, že svýma očima dobře nevidíš.“ Postava na kameni dokonale splývala s pozadím. Huma zjistil, že když jen na okamžik odvrátí zrak, musí se pak opatrně podívat, aby muže znovu uviděl. Nebylo pochyb o tom, že šedý muž seděl na kameni už ve chvíli, kdy Huma kolem tohoto místa prošel. Rytíř si ho jen nevšiml.

„Jste kouzelník?“ zeptal se Huma.

Ťukání hole na chvíli ustalo. „Tak tohle *je* zajímavá otázka.“

Znovu se ozvalo ťukání.

„Tedy?“ Huma se snažil neztratit sebekontrolu.

Zdálo se, že se šedý muž nad tím zamyslel. Po chvíli ukázal holí na dvě stezky za Humou a zeptal se: „Nevybíral sis cestu? To víš, měl bys v tom pokračovat. Třeba jdeš na nějaké důležité místo.“

„Dobře. Kterou byste si vybral vy?“ Huma zatajil dech, jak čekal na to, jestli dostane odpověď, která by dávala smysl.

Muž barvy břidlice se znovu zamyslel a pak ukázal holí na cestu vlevo. „Tahle se ukázala jako docela oblíbená.“

„Děkuji.“ Huma se vydal k doporučené cestě. Už nechtěl mít nic do činění se šedým mužem a s cestami, které se objevují a mizí. Čím dřív bude pryč…

„Samozřejmě,“ dodala podivná postava, „jiní zjistili, že cesta vpravo je *ta pravá.“*

Huma se zastavil, otočil se a upřel na šedého muže chladný pohled. „Kterou byste si vybral vy?“

„Já nikam nejdu.“

Rytíř si obě cesty prohlížel, ale z místa, kde stál, vypadaly stejně. Protože si nemohl vybrat podle vzhledu, musel se řídit instinktem.

Zcela záměrně vykročil po cestě napravo a neohlédl se, ani když se znovu ozvalo známé ťukání.

Při poslední poznámce podivného muže se však na chvíli zastavil.

„Zajímavá volba.“

Ťukání ustalo a Huma se proti své vůli otočil.

Cesta i šedý muž zmizeli a na jejich místě stála vysoká špičatá skála.

* * *

Huma se vlekl po klikaté cestě dlouhé hodiny. Všiml si, že slunce je už nízko nad obzorem a že tedy už cestuje bez svých druhů většinu dne. Ukázalo se, že volat je zbytečné.

Zvedl se vítr. Huma si přitáhl plášť kolem těla a odvážil se schovat meč do pochvy, aby se do pláště mohl lépe zachumlat. Napadlo ho, jak moc se asi v těchto horách může ochladit, ale pak usoudil, že nejlépe udělá, když o tom nebude přemýšlet.

Kde byli Magius s Kazem? Doufal, že se minotaur s kouzelníkem navzájem nepobijí, když s nimi není, aby je držel na uzdě.

Žaludek se mu sevřel hladem a přepadl ho nejasný pocit viny. Pro rytíře byl půst očistný, a tak by mu několik hodin hladovění nemělo uškodit.

Na keřích, které míjel, rostly místy nějaké bobule, avšak předchozí pokusy ukázaly, že nejsou jedlé a snad jsou i jedovaté. Rytíř neviděl žádnou stopu po zvířatech a ani žádné neslyšel, s výjimkou občasných výkřiků čehosi, co někde číhalo. Snad to byl velký pták. Co ale jedl? Hloupé, neopatrné poutníky?

Nakonec přišel večer. Huma očekával nějaké znamení od Magia, ale nic v temnotě nezahlédl ani nezaslechl. Nic se na tom nezměnilo, ani když se úplně setmělo.

Noc byla pro změnu jasná. Jako by si hvězdy vždycky našly cestu příkrovem mraků, jimiž slunce neproniklo. Humu snad nejvíce povzbudilo, že po obloze konečně stoupal Solinár. Svět teď opatroval bůh mágů v bílých pláštích a Huma doufal, že Solinár bude bdít i nad Magiem, i když jeho přítel nosil plášť červený.

Unavený a zmatený rytíř se nakonec zastavil, aby přečkal noc. Byl rozhodnutý, že půjde dál hned ráno. Zalezl na docela rovné místo pod skalním převisem a zabalil se do pláště. Že by zapálil oheň, to vůbec nepřicházelo v úvahu. Huma už sice přežil horší věci, ale i když zvolna usínal, pořád ho trápilo, jak se mu žaludek svírá hladem.

* * *

Huma se zavrtěl. Ze spánku ho vytrhl zvuk, který se podobal mávání mohutných křídel. Vyhlédl z úkrytu, ale uviděl jen tmu, a tak se rozhodl, že to byl jen vítr nebo někde spadlo kamení. Brzy opět usnul.

Za vzdáleným skalním výběžkem se objevily lesknoucí se krvavě rudé oči, které upíraly nevidomý pohled na nic netušícího rytíře. Vlkoděs dostal rozkaz, aby rytíře jen sledoval, ale nezabíjel ho – aspoň prozatím ne. Ten spící člověk však představoval uspokojivý cíl, a tak se ohavný tvor začal s vyceněnými zuby plížit kupředu. Připravil se ke skoku, ale vzduchem zasvištěl mohutný dráp a rozmáčkl ho natolik, aby jeho nemrtvé tělo nemohlo znova ožít. Do nočního ticha se přitom neozval jediný zvuk.

Huma se znovu zavrtěl, ale nevzbudil se.

* * *

Ráno měl Huma pocit, že už není sám.

Přehlédl okolí, ale vše zůstalo tak, jak bylo včera, až na to, že se trochu oteplilo. Stále ho trápil hlad, ale už ho začínal zvládat – nebo snad dospěl tak daleko, že už na tom nezáleželo.

Odvážil se zavolat na druhy. Vítr byl poněkud slabší, a tak si myslel, že by ho mohli uslyšet. Pokud se proto bude muset postavit tvoru, co včera vřeštěl, tak ať se to stane.

Na jeho křik však nikdo neodpovídal – ani mág, ani minotaurus, ani bezejmenný tvor. Huma to vzdal a znovu se pustil po podivné stezce. Už se ani nezajímal o to, jestli za ním cesta mizí.

* * *

Příjemně ho překvapilo, že cesta není tak nerovná a lépe se po ní jde. Bylo i co jíst, neboť tu rostly jiné keře plné bobulí. Když zjistil, že plody chutnají dobře, začal hltat všechny, které našel. Jed mohl samozřejmě působit pomalu, ale tyhle keře Huma znal. Usoudil tedy, že to, co stezku vytvořilo, ho zatím chtělo mít živého.

Když už začínal věřit, že cesta je nekonečná, přišel nakonec k třpytivému jezírku, které obklopovala zahrada s ovocnými stromy. Žíznivě se přihnal k jezírku, sklonil se a nabral vodu do dlaní. Když toho kolem tolik roste, tak voda nemůže být zkažená. Napil se a voda mu stékala po bradě. Měl stále žízeň, a tak poklekl a předklonil se, aby se napil přímo z jezírka.

Z vody na něj hleděla dračí tvář.

Rychle uskočil dál od břehu, ale pak si uvědomil, že je to jen odraz. Vzhlédl od vody a vytřeštil oči. Byl na místě.

Vedle jezírka stál kamenný drak, který byl šestkrát vyšší než Huma. Rytíř si všiml, že i na druhé straně dřív stával drak, ale z toho zbyl jenom podstavec a část hlavy. Vypadalo to, že obě sochy jsou vytesány z mramoru nebo z nějakého podobného kamene.

Zachovalá socha vypadala jako stříbrný drak, zatímco rozpadlá socha na druhé straně jako drak zlatý.

Když se Huma dosyta napil, podíval se přímo před sebe a všiml si vchodu schovaného za spletí rostlin, který byl doslova vysekán do samotné hory. Přišel blíž a prohlížel si ho. Kolem otvoru byl vytesán reliéf z malinkých postaviček, ale většina z nich se vlivem počasí rozpadla. Snad díky hustému porostu se však některé z nich dosud daly alespoň v obrysech rozeznat. Huma si zoufale přál vědět, co ty symboly mohly znamenat.

Odhrnul hustou spleť rostlin a pohlédl dovnitř. Měla tam být tma, ale přesto viděl slabou záři. Je to skoro, jako kdyby někdo rozsvítil pochodně, aby viděl na cestu, pomyslel si rytíř neklidně.

Odevzdaně vzdychl a vstoupil do hory. Očekával přitom, že vchod připomínající jeskyni bude vlhký a porostlý plísní. Místo toho si však náhle připadal, jako by vstupoval do poradní síně Vinohradské, protože vchod byl teplý a suchý a stěny i strop byly hladké.

Chvíli mu trvalo, než s očima upřenýma ke zdroji mihotavého světla prošel celou délku chodby. Když byl skoro na konci, opožděně si vzpomněl na svůj meč a vytáhl ho z pochvy. Chodba ústila do veliké síně, o které usoudil, že dříve snad bývala dvorem nějakého mocného krále nebo císaře. Vlastně to byla vysoká přírodní jeskyně dotesaná k

dokonalosti. Světlo skutečně vycházelo z pochodní a Huma se v duchu ptal, kdo je asi mohl zapálit.

Podél stěn stály kovové sochy rytířů v brnění. Stály sice nehybně, ale vypadaly jako živé. Klidně to mohly být stráže, kterým přikázali spát, dokud jich nebude třeba, nebo nemrtví, kteří zabijí každého, kdo sem vnikne.

Huma pomalu došel do středu místnosti a hleděl na podlahu. Do kamene pod jeho nohama byl vytesán obraz, který mu více než cokoliv jiného dodal odvahy, protože představoval symbol samotného Paladina. Z jednoho konce místnosti na druhý se rozprostíral platinový drak, který, pokud Huma dokázal posoudit, byl ze skutečné platiny. Drak byl propracován do nejmenších podrobností a Huma na něj chvíli užasle hleděl.

Pak jeho pohled zabloudil k jedinému kusu nábytku v místnosti, kterým byl vysoký trůn vytesaný ze dřeva, jaké Huma ještě nikdy neviděl. Dřevo vypadalo, jako by plálo životem. Trůn byl po stranách posázen drahokamy, jež se také třpytily ve světle pochodní.

Když se Huma procházel po síni, zaplavil ho dětský údiv. Postavy u stěn měly na sobě hodně druhů brnění, které rytíři v různých dobách nosili. Huma zvedl nejedno hledí, aby pohlédl dovnitř, ale našel jen prach.

Nakonec zůstal stát na místě a děkoval Paladinovi, že mu dovolil, aby došel tak daleko. Modlil se i za to, aby Trojice opatrovala jeho dva druhy i přes jejich rozdílnost. Poté v úctě poklekl před trůnem. Jeho modlitba však byla přerušena, sotva začala. A z jedné potemnělé chodby se ozval dunivý zvuk, jako když někdo tluče o sebe kovovými předměty. Huma se postavil a rozhlédl se ve snaze rozeznat, ze které chodby ten zvuk přichází.

Zvuk však ustal hned, jak se Huma postavil, a tak nedokázal poznat, odkud se ozývá.

Pak si však vzpomněl, kde už takový zvuk slyšel. Bylo to ve Vinohradské tvrzi.

Takto to zní, když se v kovárně těžkým kladivem kuje žhavé železo.

16

Kovárna? Huma se v duchu ptal, co to znamená. Očekával, že tady najde spoustu věcí, ale určitě ne kovárnu. A kdo tam vlastně pracuje? Duchové dávných dob? Možná trpaslíci z tohohle místa neodešli.

Rytíř opět pohlédl na trůn a zjistil, že už není sám. Nejdříve ho napadlo, že se vrátil šedý muž, protože postava na trůně byla skutečně zahalena do šedohnědého pláště s kápí. Návštěvník ale působil jemnějším dojmem.

„Přišel jsi." Postava promluvila hlubokým hlasem, který plášť téměř utlumil. Přesto to ale byl ženský hlas. Z vlnitých rukávů se vynořily drobné, žensky jemné ruce a zvedly se ke kápi. Když si ji žena pomalu sejmula, objevily se dlouhé, vlnité, husté vlasy, které jí volně splývaly po ramenou, a tvář, která rytíře vzrušila i vyděsila zároveň, protože ji znal a toužil po ní.

„Gwynet."

Dívka se usmála. „Myslela jsem, že jsi už snad na mě zapomněl."

„To nikdy."

Gwynet se usmála ještě víc, ale pak najednou zvážněla. „Věděla jsem, že to budeš ty. Když jsem tě poprvé uviděla – jak jsi ležel a zápasil se zraněními, která tě mohla připravit o rozum. Ano, tvá zranění byla mnohem horší, než si myslíš. Neměl jsi zlomenou žádnou kost, avšak tvoje mysl… Kdyby se léčitelé o tebe nepostarali tak rychle, ztratil bys natrvalo všechny smysly."

„Paladine," vydechl Huma. Ztratit zrak, sluch i řeč, a snad i něco víc! „Gwynet, co je tohle za místo?"

„Říkej mu dárek z lásky. Postavili ho ti, kdo velmi milovali Paladina a jeho rod. Nic za to nechtěli. Bylo to tu svého času velkolepé.“ Dokáže o tom mluvit, jako kdyby tu tehdy opravdu byla, pomyslel si Huma.

„Tohle Magius hledal?“

„V jistém smyslu. Tvůj přítel je stále dobrý muž. Humo. I přes posedlost, která ho může zahubit. Ať už tomu věří, nebo ne, nebyla budoucnost, kterou uviděl při zkoušce, ničím jiným než jen propracovaným výmyslem. Zkouška je určena k tomu, aby ukázala nejslabší místa uchazeče, a já se obávám, že Magius zkoušku nesložil tak snadno, jak Konkláve doufalo.“

„Pak tohle všechno nemá nic společného s tím, co říkal.“ Gwynet vypadala poněkud překvapeně. „Ale má! Tušení, že tohle místo někde je, bylo lidem předáváno po staletí, po celou dobu od první války s Dračí Královnou. Moc se to tu nezměnilo. Konkláve znalo domýšlivost svého žáka Magia. Největší chybou tvého druha z dětství je, že se stejně jako elfové pokládá za sílu, která může zachránit svět. Jak lépe ho tedy vyzkoušet než ho nechat selhat v největším ze všech úkolů.“

Huma mlčel, jak jeho mysl vstřebávala to, co se právě dozvěděl. „A co bude se mnou?!“ zeptal se nakonec. „Magius si myslel, že jsem pro změnu jeho budoucnosti důležitý.“

„Jsi důležitý, ale jinak, než si on myslí. Už dlouho se hledá jediný muž nebo žena, který ztělesňuje vše, co se Paladin snaží svět naučit. Někteří se dostali blízko, ale všichni nakonec selhali.“ Když Huma vytřeštil oči, Gwynet smutně přikývla. „Nejsi první, kdo sem přichází, Humo. Modlím se, Paladine, jak se jen modlím, abys byl ten pravý. Kdyby netrpěl samotný Krynn, řekla bych ti, abys odtud odešel dřív, než bude pozdě.“

Rytíř ztuhl. „I kdybys mi to řekla, neudělal bych to. Nemohl bych to udělat… a zůstat sám sebou.“

„To pro tebe Rytířstvo tolik znamená?“

„Rytířstvo ne, ale to, co učí.“ Takto o tom Huma ještě neuvažoval. Gwynet vypadala potěšené, ale řekla jen: „Kéž by takových bylo víc i v samotném Rytířstvu.“

„Gwynet, kde jsou Kaz a Magius?“

„Budou pod dohledem. Neměj strach, Humo.“ Odmlčela se. „Myslím, že je čas začít.“

„Začít?“ Huma se rozhlédl, jak napůl očekával, že se místnost naplní kleriky a mágy, kteří začnou provádět nějaký obřad. Místo toho však Gwynet sestoupila z trůnu a kráčela k němu. I přes jednoduchý plášť a tvář bez výrazu vypadala krásněji, než Huma vůbec kdy pokládal za možné. Ve srovnání s ní bledla i Buoronovi nymfa.

Gwynet pod rytířovým pohledem jen na chvíli zaváhala a Huma se marně snažil přijít na to, co to znamená. Když od něj byla Gwynet vzdálená jen na délku natažené paže, ukázala k potemnělým chodbám.

„Můžeš si vybrat kteroukoli chodbu.“

„A co se stane pak?“

„Projdeš jí. Pak už to bude záležet jenom na tobě. Mohu ti říct jen to, že musíš splnit tři úkoly. Říká se, že každý bůh z Trojice stvořil část těch úkolů, i když žádný úkol nepředstavuje pouze jediného boha. I člověk je souhrn všech svých částí a nikoliv samostatných vlastností, jež nezávisí jedna na druhé.“

Huma si dlouho prohlížel každou z chodeb. Pokud se má dostat dál, musí věřit v Paladina a doufat, že zvolí správně.

Udělal krok k chodbě, kterou si vybral, ale Gwynet ho chytila za paži. „Počkej.“

Lehce ho políbila. „Ať tě Paladin opatruje. Nechci, abys zklamal.“ Huma nevěděl, co vhodného má říct, a tak se rychle odvrátil a šel k chodbě, kterou si vybral. Věděl, že když se ohlédne a Gwynet tam ještě bude, mohl by být v pokušení zůstat. Věděl také, že pokud by zůstal, už by nikdy nedokázal sám se sebou žít.

Chodba, jíž se vydal, vypadala jako přírodní jeskyně. Místy se zužovala natolik, že se musel sehnout nebo jít bokem. Byla také velmi dlouhá a panovala v ní skoro úplná tma.

Brzy ale začala zářit vlastním světlem, světlem, které vycházelo ze samotných stěn. Huma se zastavil, aby si úkaz prohlédl. O tomto druhu světla už slyšel různé příběhy.

Při pohledu na zářící stěny Humu něco napadlo. Jílcem meče uvolnil ze stěny kousek kamene a dal si zářící úlomek do vaku za opaskem.

Náhle se ozval řev, při kterém se zatřásla zem a praskaly ušní bubínky. Huma klesl k zemi, kde ho zasypaly úlomky stěn.

Byl to tentýž řev, který Huma předtím slyšel v soutěsce. Teď věděl, odkud přichází – bylo to přímo před ním. Navíc zjistil, že nikam jinam nemůže jít, protože za ním byla teď, podobně jako předtím na stezce, jen kamenná stěna.

S připraveným mečem i štítem se plížil chodbou dál za zvukem.

Vyšel z chodby, aby hned vzápětí vstoupil do další, která se rozbíhala do tří směrů. Ta věc mohla být v kterékoliv z chodeb. Huma se v rozčileném znepokojení narovnal. Řev se rozléhal celou soustavou jeskyní. Tvor mohl být kdekoliv. Třeba hodiny chůze někde hlouběji nebo i přímo za ním.

Při tomto pomyšlení Huma přešlápl, jenže pod nohama najednou neměl pevnou zem, a tak s kovovým zařinčením spadl na podlahu jeskyně.

Zatřásl hlavou, aby se mu v ní opět vyjasnilo, a pohlédl na úzkou louži tmavé tekutiny, po které uklouzl. Vložil do ní prst a dal si ho blíž k obličeji, aby si tekutinu prohlédl. Na to, že to byla jen malá kaluž, to příšerně páchlo, a Huma navíc zděšeně zjistil, že mu tekutina rozleptává kovovou rukavici. Otřel páchnoucí věc o skálu, která, jak se zdálo, jí lépe odolávala. „Hééé!“

Znělo to zpočátku jako smích. Zlý smích. Huma se vyškrábal na nohy, ale stále nedokázal říct, ze které z tří chodeb zvuk přichází. Pak se to ozvalo znovu a rytíř poznal, že to není smích. Bylo to dýchání.

Pokud jeskynní prostory nezesilovaly zvuk, ukrývalo se poblíž něco neuvěřitelně velikého.

Přestože mohlo být bezpečnější zůstat na místě, Huma po tom vůbec netoužil. Vybral si prostřední chodbu a rychle se jí pustil.

Vypadalo to v ní stejně jako v chodbě předchozí. Huma se divil, jak tak očividně veliký tvor může projít tak úzkými prostorami. Vždyť i on měl potíže.

Chodba ho dovedla do další chodby, která vypadala opět úplně stejně. Jeskyně vytvářely bludiště, ve kterém si Huma připadal jako soutěžící i oběť v nějaké nebezpečné podzemní hře.

Za chůze si rytíř všiml tmavé tekutiny, která mu tekla pod nohama , a tepla, jež vycházelo z některých chodeb.

To teplo s sebou přinášelo zápach síry a podle Humy svědčilo o nedalekém jícnu do žhavého nitra hory. Huma už o takovýchto horách slyšel a modlil se, aby tato nevybuchla, dokud bude v ní. „Hhhhéééé!"

Huma se přitiskl ke stěně a pohlédl za ohyb chodby. Přestože se zvuk rozléhal, rytíř věděl, že ho od tvora dělí jen několik minut. Ten to zřejmě také poznal, protože se zasmál šíleným smíchem – smích byl zcela určitě šílený. Když utichl, promluvil tvor pomalu hlubokým hlasem.

„Človíčku. Cítím tě, človíčku. Cítím teplo tvého těla a hořký chlad kovového brnění. Cítím tvůj *strach."*

Huma nic neřekl, jen se tiše stáhl do chodby, kterou přišel. Nechtěl se postavit něčemu tak velkému, jako byl obyvatel jeskyně, pokud nenajde místo, kde se bude moci volněji pohybovat.

„Pojď k Plazímu otci, človíčku, ať ti ukážu svou sílu." Plazí otec měl zcela určitě výjimečný sluch, protože hlasitě zasyčel pokaždé, když se Huma pohnul. Rytíř mohl také slyšet, jak veliké tělo škrábe o stěny chodeb.

Huma prošel volnou chodbou a doufal, že tak Plazího otce obejde. Zdálo se však, že syčení přichází ze všech stran a že chodby jsou nekonečné.

Pak syčení náhle ustalo a Huma ztuhl. Několik minut bylo slyšet jen to, jak rytíři zběsile tluče srdce. Potom se znovu ozval škrábavý zvuk, jako by se Plazí otec od Humy vzdaloval.

Rytíři si uvědomil, že stěny chodeb jsou tak hladké, protože je jeho pronásledovatel neustále odírá svým tělem.

Zatímco Huma přemýšlel, hrubý škrábavý zvuk utichl. Rytíř potichu prošel chodbou o něco dál. Kdyby tak jenom mohl najít cestu z tohohle bludiště –

Ozval se divoký smích a chodbu pohltily plameny.

Huma neměl jinou možnost než se dát na útěk. Plazí otec věděl, kde je, a tak rytíř nechal plížení a prostě utíkal do nejbližší chodby.

Odtud ho však vyhnal další zášleh plamene. Jak se mohl Plazí otec pohybovat tak rychle? Kdo to vlastně *byl* ten Plazí otec?

Huma ani nepočítal, kolika chodbami proběhl a kolikrát ho smích tvora varoval těsně před tím, než mu další spalující plamen olízl knír.

Běžel ze všech sil a vůbec si nevšiml otvoru po levici. Až když kolem něj proběhl, uvědomil si, že narazil na něco jiného než na další chodbu. Potom se však okamžitě zastavil a ztuhl.

Škodolibé syčení Plazího otce se v tom okamžiku ozývalo daleko od něj, i když Huma věděl, že se to snadno může každým okamžikem změnit. Opatrně se protáhl zpět k otvoru a naklonil se natolik, aby se podíval, kam vede.

Za otvorem byla jen krátká chodba, která končila něčím, co vypadalo spíš jako jeskynní síň. Huma prošel otvorem a vydal se pomalu tou chodbou.

Síň na konci byla veliká. Zdálo se, že stěny jsou obroušené stejným způsobem jako stěny v chodbách – vyhladilo je nějaké obrovské tělo.

Ale kde je leviatan? Kde je Plazí otec? Huma se rozhlédl po jeskyni. Nejdřív si všiml, že po stěnách jsou v různé výšce vstupy do chodeb, a pak upřel zrak na podlahu. Byla dost hladká na to, aby se po ní dalo chodit, i když byla na několik místech strmá – zejména tam, kde se náhle zvedala…

Huma v duchu proklel svou situaci a ustoupil zpátky do chodby.

Zoufale se snažil uvěřit, že to nemůže být pravda. Před sebou měl mohutné hadovité tělo, které jako nějaký prokletý strom vyrůstalo z podlahy jeskyně, prohýbalo se a pokračovalo do jedné ze vzdálenějších chodeb.

Konečně spatřil část Plazího otce.

Tělo škodolibého tvora se zvedalo z otvírající se propasti a chvělo se životem. Plazí trup, který byl jako jediný vidět, byl dvakrát širší, než kolik Huma měřil, a jeho matně šedý povrch pokrývaly zelené a modré skvrny, jako by ten, komu patřil, trpěl nějakou chorobou.

Trup se náhle spustil zpět do propasti a z chodby se vynořila strašlivá hlava. Pro Humu to bylo děsivé poznání.

Plazí otec byl drak.

Leviatan byl mnohem větší než všichni draci, které Huma kdy viděl. Kdyby jeho čelisti dvakrát skously, snadno by rozdrtily koňské spřežení a jediný člověk by byl pro ně nepatrným soustem. Každý zub tvora byl

skoro tak veliký jako Huma a svalnatý, vidlicovitý jazyk, který mezi nimi kmital, by rytíře snadno omotal.

Pach síry byl všude a Huma si zrovna v tom okamžiku uvědomil, že horský štít nemá žhavé nitro. To tak páchl drak.

Huma ztuhl, když se obrovská hlava otočila k němu. Na hlavě bylo něco divného. Byla příliš velká ve srovnání se šířkou krku, který byl zase mnohem delší než u všech draků, na které si Huma vzpomněl.

Rytíř se náhle zajíkl poznáním. Podle Plazího otce byla udělána soška v Magiově pevnosti. Ta soška však musela být velmi stará i podle elfích měřítek. Může nějaký drak žít tak dlouho?

Plazí otec zasyčel. Hlavu měl otočenou tak, že nemohl rytíře přehlédnout, ale přesto dál jako by sledoval celou jeskyni. Huma to pochopil, až když se podíval na jeho oči, které pokrýval bělavý povlak. Plazí otec byl slepý!

Nebyl však hluchý a zcela určitě měl velmi dobrý čich. Přehlédl rytíře jen jednou a Huma pochyboval, že bude mít takové štěstí i podruhé. Už teď se zdálo, že Plazí otec pátrá dlouhým nosem po místech, kde už jednou hledal. Pokud opět nevstrčí hlavu do jedné z chodeb, za chvíli rytíře objeví.

V tom okamžiku Plazí otec promluvil, jako kdyby myslel na totéž. Při jeho slovech se celá obrovská jeskyně zatřásla. „Mazaný človíček. To je dobře. Už je to tak dávno, co některý protivník stál aspoň trochu za námahu. Všichni byli snadnou kořistí."

Dračí hlava prolétla poblíž Humy. Plazí otec mohutně rozvíral nozdry, jak čichem hledal rytíře.

„Cítím na tobě znamení Paladina. Znamení Habakuka. I znamení toho nejprokletějšího ze všech bohů světla, mého věznitele, ohavného Kiri-Jolita."

Během drakova vzplanutí se Huma nepohnul ani nedýchal. Leviatan mluvil o setkání alespoň s jedním z bohů, kteří stvořili Rytířstvo. O setkání, ze kterého asi nevyšel zrovna nejlépe.

„Přišel jsi kvůli mému pokladu? Je to největší poklad, jaký kdy drak vůbec mohl shromáždit. I když jsem v pasti, vím o způsobech, jak ho sesbírat. Háá!" Plazí otec zkřivil mohutné čelisti do děsivého plazího

úsměvu. „Snad hledáš to zrcadlo! Ano, to zrcadlo má cenu jako všechno ostatní dohromady!“

Zatímco Plazí otec mluvil, nepřestával čichem Humu hledat po celé jeskynní síni.

Najednou jeskyni naplnil zvuk úderů dvou kovových předmětů o sebe. Huma si bezděčně zacpal uši, jak mu zvuk zaduněl v mysli. Přicházelo to z kovárny. Bylo to opět kovářské kladivo.

Jestliže Humu údery kladiva znepokojily, Plazího otce rozzuřily k takovému šílenství, že začal vřeštět. Z hrdla se mu dral příval kleteb, výkřiků i hrozeb a z tlamy mu kapala pěna.

„Má královno! Proč jim dovolíš, aby mě mučili? Copak jsem v prachu nepřetrpěl nesčetná tisíciletí? To musím dál trpět neustálým kováním toho prokletého kováře! Opustila jsi mě snad, velká Takhisis?“

Na druhé straně síně zářila jedna z chodeb o poznání jasněji než ostatní. Plazí otec mluvil o pokladu a o tom, že i zde ho dokáže shromažďovat. Nemohlo by tam být něco užitečného? Třeba zbraň mnohem vražednější než Humův patrně zbytečný meč? Bude to ovšem zoufalý pokus. Huma se rozběhl dřív, než drak přestal křičet.

Klapot bot sice Plazího otce varoval, ale údery kladiva drakovi zabránily v tom, aby zjistil, kde přesně Huma je. Drak jen vztekle zařval a několikrát naslepo vychrlil spalující plameny.

* * *

Huma se vrhl do chodby. Drak mluvil o velmi důležitém zrcadle a Huma si vzpomněl na zrcadlo, jež používala nymfa, aby pohlédla ostatním do jejich snů. Souvisela nějak ta zrcadla? Zrcadlo nymfy sloužilo jen ke čtení cizích snů a tohle by snad mohlo mít jiné schopnosti.

Plazí otec dál vztekle křičel při zvuku kladiva.

Huma prošel chodbou v obavách, že snad udělal chybu. Může najít jen zlato a šperky, které mu teď budou k ničemu. Nic jiného nenajde.

Huma upadl a v pádu na chvíli zahlédl to strašlivé, o co zakopl. Šklebila se na něj rozdrcená lebka a posměšně na něj ukazovala vykloubená paže.

Většinu těla postavy zakrývaly pomačkané zbytky brnění. Přestože ten pohled vyvedl Humu z míry, podařilo se mu v pádu převalit.

Postavil se a smutně pohlédl na zbytky kostry. Byla velmi stará. I brnění bylo skoro samá rez, avšak přesto na něm byly vidět nějaké symboly. Rytíř setřel ve vyděšeném úžasu prach z náprsního krunýře a uviděl znamení rytíře Růže.

Z hrdla se mu bezděčně vydrala modlitba. Tady ležel rytíř, který došel až sem jen proto, aby tu zemřel.

Zemřel.

I Huma tak může skončit.

Zrovna když ho sama od sebe napadla tahle myšlenka, uvědomil si nové nebezpečí. Údery kladiva ustaly stejně náhle, jako předtím začaly. Huma udělal několik kroků dopředu, aniž si to uvědomil, a téměř zakopl o obrovskou hromadu drahocenností.

Tolik zlatých a stříbrných mincí ještě nikdy neviděl a jejich třpyt ho téměř očaroval. Bylo mezi nimi mnoho okouzlujících vzácných předmětů, z nichž mnohé byly posázeny drahokamy. Náhrdelníky z velikých dokonalých perel, malé sošky z vzácných kamenů – snad ze smaragdů nebo nefritů — a brnění, jež vypadala, jako by byla vykována teprve včera. Mnohá z nich byla tak přepychová, že musela být udělána pro mocného vladaře, který si mohl dovolit všechnu tu řemeslnou práci a přemrštěnost. Byly tu i zbraně, i když většinou bezcenné, protože spíše než k boji byly určeny k nákladné okázalosti.

Rychle přehlédl místnost a srdce mu pukalo. Měl tohle všechno před sebou ve chvíli, kdy by to ochotně vyměnil ze jednu jedinou zbraň, která by dokázala porazit obrovského obyvatele jeskyně.

„Kam jsi utekl, človíčku?“

Huma ztuhl. Plazí otec byl velmi blízko a chodba se mohla každým okamžikem naplnit plameny.

„Kovář tě opustil, Solamnijský rytíři! Ano, už vím, kdo jsi. Teď na tobě cítím znamení Trojice silněji než předtím. Jsi Solamnijský rytíř,

jenž na rozdíl od těch předchozích skutečně věří. Ti předtím si mysleli, že věří, ale jen to předstírali. Ty jsi ale jiný. Jak jen asi budeš chutnat?“

Kolem Humy byly samé rezavé válečné sekyry a drahokamy posázené meče, které se hodily jenom k obřadům. To přece nemůže být velký poklad, o kterém drak mluvil. Ledaže by si Plazí otec ve svém šílenství všechny poklady vysnil.

A co to zrcadlo?

„Už tě mám!“

Huma slyšel, jak se drakova mohutná hlava s klouzavými a škrábavými zvuky nasouvá do chodby. Prudce se otočil a uvědomil si, že tu poměrně skromnou hromadu zlata a šperků tvořilo jenom to, co přeteklo ze sousední místnosti. Natáhl se až na vrcholek hromady a začal hrabat. Během několika okamžiků se objevil otvor. Byl však malý a jen pomalu se zvětšoval, jak se Huma dál namáhal v očekávání, že každou chvíli pocítí na zádech spalující dech Plazího otce. Úsilí bylo vyčerpávající, poněvadž stále narážel na další a další šperky, které mu bránily v postupu. Tiše zaklel, když na místa předmětů, jež již odstranil, padaly stále nové mince a podivné předměty. Zhluboka se nadechl. Hrabání nestačilo. Když odstranil z otvoru další změť šperků, začal se plížit kupředu jako krtek.

Když už se prokopal hluboko do hromady, ucítil horký, páchnoucí dech Plazího otce. Drak zde nemohl chrlit oheň, aby nezničil vlastní poklad, a tak se snažil vsunout hlavu a krk až do místnosti.

Když protlačil hlavu ohybem chodby, uslyšel už jen, jak rytíř proklouzl do sousední místnosti. Zastavil se a po chvíli zkroutil mohutné plazí rty do škodolibého úsměvu. Pak se začal z chodby opět stahovat.

* * *

Na rozdíl od tolika předešlých chodeb, které naplňovalo světlo, byla v této místnosti kupodivu tma. Huma se divil, proč se tato jeskyně liší.

Poslepu neohrabaně lezl po obrovské sbírce pokladů. Tohle je určitě hlavní část pokladu. Jak ale v té tmě něco najde? Podvědomě cítil, že

určitě ano. Je to zkouška, a tak musí být nějaký způsob, jak draka porazit.

Pak jeho ruka zavadila o něco, co připomínalo jílec meče, a místnost se náhle naplnila matnou zelenavou září. Huma rukou překvapeně ucukl. Doufal a modlil se a teď tu věc konečně našel. Jenže… jenže se jí z nějakého důvodu bál dotknout. Jako by ho něco varovalo, aby to nedělal.

Vezmi mé. Drž mě. Použij mě. Budu tvá vůle k životu.

Ta slova mu jasně zněla v hlavě – zřetelná, sladká a svádivá slova.

To k němu mluvil meč.

17

Humova ruka zůstala viset jen několik palců od meče. Zbraň zářila dál, ale slova už nezopakovala. Meč byl působivý. Jílec měl posázený třpytivými drahokamy, mezi kterými byl i jeden ohromný zelený kámen, ze kterého patrně vycházela záře. Nad jílcem byla záštita chránící ruku toho, kdo s ním bojuje, a čepel byla ostrá, jako by meč byl úplně nový. Huma pociťoval téměř neodolatelnou touhu dotknout se ho. Byl si jistý, že ani Plazí otec ho neporazí, když bude mít ten meč.

Plazí otec! Kouzlo bylo zlomeno, když si Huma vzpomněl na draka. S tím mečem – ne! Rytíř se od zbraně odtáhl. I když nedokázal říct, jak k tomu došel, věděl, že meč je zákeřný. Nehledal společníka, ale otroka, který bude plnit jeho příkazy.

Když se od meče odvrátil, uviděl, jak se světlo odráží od vyleštěného povrchu v rohu místnosti. Rychle přeběhl přes šperky a mince, aby se na věc lépe podíval.

Doufal správně – bylo to bohatě zdobené zrcadlo, dvakrát vyšší než on. To bylo ono zrcadlo, o kterém Plazí otec mluvil. Huma si vzpomněl na nevidomé oči draka a v duchu se ptal, jak slepý tvor používá zrcadlo. Bylo zřejmé, že poklady sbíral Plazí otec po staletí.

Toto bylo už třetí zrcadlo. Jedno měla nymfa a druhé viselo v Magiově pevnosti. Všechna byla kouzelná. Zhotovila všechna tři stejná osoba? Huma pochyboval, že se to někdy dozví.

„Člověčku, promluvím si s tebou."

Huma sebou škubl, když místnost naplnil hlas Plazího otce. Náhle všude zavládlo jasné světlo a rytíř se proklínal, že si to neuvědomil. V místnosti nebyly žádné další vchody, protože vchodem byl samotný

strop! Stařičký drak právě odtahoval obrovskou kamennou desku, jež sloužila jako víko na jeho pokladnici o velikosti domu. Huma přehlédl nekonečné hromady kořisti, jak se snažil něco najít, a zjistil, že jeho oči se stále vracejí k hrozivému smaragdově zelenému meči.

„Člověčku.“ Plazí otec začichal a děsivá tvář se mu rozzářila v širokém úsměvu. „Vůně bohatství je opojná, že?“

Huma si byl zcela jistý, že bude u meče během deseti vteřin. Bude ale mít tolik času?

„Je zbytečné se skrývat, člověčku. Vyčenichám tě. Klidně tuhle místnost zničím. Nemusím tě ale zabíjet. Třeba se najde jiné řešení.“

Huma šel pomalu k meči. Plazí otec při tom zvuku otočil mohutnou hlavou.

„Uzavřeme dohodu, Solamnijský rytíři? Splnil bys úkol, kdybych ti za to dal jednu ze svých cenností? Určitě jsem nasbíral pár věcí, které tvoji druhové za ta léta ztratili.“

Huma si vzpomněl na staré ostatky s oprýskaným znakem rytíře Růže. Nabídl mu Plazí otec to samé? Vybíral si rytíř zrovna svou odměnu, když ho drak zabil?

Humovi sklouzly pod nohy uvolněné mince a v cestě mu náhle stála dračí hlava. Huma vytasil svůj starý meč a s lítostí pozoroval zbraň, která byla už tak blízko. Tak blízko!

Plazí otec začichal. „Jsi skutečně Solamnijský rytíř! Hra na schovávanou končí, člověčku! Přijímáš mou nabídku,“ mohutná tlama se znovu zkroutila do úsměvu, „nebo se podíváme, jakou jinou dohodu bychom mohli uzavřít?“

„Co chceš?“

Leviatan napnul uši. „Ááá! On mluví! Odhaduji, že je tomu skoro tři sta let, co se nějaký vetřelec odvážil na mě přímo promluvit z jiných důvodů, než aby prosil! Po tom všem mě potěšil i *tvůj* hlas!“

„To mě těší.“ Huma nevěděl, co lepšího říct.

Vzápětí se ozval smích, který rytíře donutil zacpat si uši. „Jsi velice statečný, člověčku! Líbíš se mi. Co říkáš mé nabídce?“

„Jsem ochoten si ji vyslechnout.“

„Jsi *skutečně* statečný! Poslouchej tedy, člověčku!“ Drak zvedl hlavu vysoko do vzduchu. „Já jsem Plazí otec, první a největší z dětí mé děsivé

paní! Já první povstanu, když zavolá! Bojoval jsem za její věc proti ohavným bohům světla a jejich plazícím se patolízalům a vždy jsem vyšel jako vítěz! Má síla byla tak velká a zastrašující, že nakonec sám Kiri-Jolit byl donucen se mnou bojovat. A udělal to jenom s hrůzou, to ti říkám.

Bojovali jsme déle než rok. Hory byly zrozeny, srovnány se zemí a znovu zrozeny. Země se třásla a moře se vysoko vzdouvalo při našem souboji. Nakonec jsem udělal chybu a Kiri-Jolit mě porazil. Vítězství mu ale nestačilo! Ze zničené země vztyčil kolem mne horu a uvěznil mne před zářivou oblohou! Řekl, že zůstanu součástí této hory a ani nejjemnější vánek ke mně nedovane. Vysmíval se mi, že jen někdo z jeho druhů mě bude schopen propustit! Jenom někdo jako on mě bude moci osvobodit!“

Drakovy slepé oči na Humu výmluvně hleděly a rytíř začínal chápat, kam drak míří.

„Dlouho jsem věřil, že měl na mysli některého z bohů, a tak jsem řval a zuřil. Potom jsem pochopil ten uskok v jeho slovech. Boha na mysli *neměl.* To, co mně je odepřeno, může dokázat válečník, který čestně a věrně kráčí svou cestou. Nejsou snad Solamnijští rytíři synové Paladina? Nejsou tedy druhy Kiri-Jolita alespoň duchem?“

Huma hleděl na zářící meč, který byl pohřben hluboko v hromadě šperků a mincí. Pocítil tak silnou touhu, že se k němu málem rozběhl. Najednou však měl opět před sebou strašný obličej Plazího otce a jeho horký dech páchnoucí sírou mu spaloval oči.

„Osvoboď mě, Solamnijský rytíři, a vše je tu tvé! I to zrcadlo, které mi tak dobře posloužilo, než přišla temnota!“

Huma na zrcadlo pohlédl. Kdyby tak jen mohl poznat jeho tajemství… Sám sebe překvapil odvahou. „Co to zrcadlo umí? Mohl bych to zvážit.“

„Musíš myslet na místo, kam se chceš dostat, a pak – ne! Nejdřív mě osvoboď!“

Plazí otec se znovu rozzuřil tak zběsile, že se celá hora zatřásla. Znovu se ozvaly údery kladiva. Tentokrát hlasitěji, pokud to vůbec bylo možné.

Plazí otec zvedl mohutnou hlavu a zavřeštěl. „Nenechám se znovu podvést!“

Huma se rozběhl k meči. Drak rozzuřený k šílenství zaútočil. Široce rozevřel obrovské čelisti a vymrštil vidlicovitý jazyk, jak chtěl malinkého človíčka spolknout.

Huma sevřel rukou jílec meče, vytrhl zbraň z hromady šperků a naučenými pohyby ji zvedl vysoko nad hlavu. Nedbal přitom na to, že ho jílec i přes železnou rukavici pálí do ruky.

Čelisti Plazího otce ho pohltily spolu s nesčetným množstvím pokladů a rytíř na chvíli v tlamě obra zmizel.

Náhle se dračí tělo s bolestným výkřikem, při kterém se bořily skály, sevřelo v křeči. Z čelistí Plazího otce se začalo sypat zlato, stříbro, sošky, šperky a s nimi i těžce potlučený Huma. Rytíř dopadl na jednu z hromad pod dračí tlamou a v pravé paži pocítil silný otřes.

Plazí otec nad ním třásl hlavou ze strany na stranu, jak se snažil uvolnit meč, který si sám zarazil do chřtánu. Byla to ale zbytečná snaha. Jeho tělo se hýbalo jen reflexivně, poněvadž mozek byl už mrtev. Zelený meč prorazil vše, co mu stálo v cestě, a drak si ho pohyby jen zarážel stále hlouběji.

Huma se začal zvedat na nohy právě ve chvíli, kdy mohutná hlava začala padat k zemi. I mrtvý Plazí otec mohl Humu zabít, a tak se rytíř rychle odvalil stranou.

Kousek od něj padla prudce drakova mohutná hlava k zemi. Rytíře to mrštilo spolu s velkým množstvím pokladů dopředu. V pádu pomyslel na Solamnii a pak tělem vrazil do zrcadla a dopadl do bláta v deštěm promáčené pustině.

V horečných myšlenkách si nejdříve vzpomněl na meč, který zůstal zaklíněný v čelistech umírajícího draka.

Musí ho získat zpět.

Cože? Huma se rozhlédl po okolí a zděšením se mu zatočila hlava. Tohle je Solamnie! Poblíž Vinohradské tvrze! Huma se posadil a dlaněmi si zakryl tvář. Objevil tajemství zrcadla. Přemístilo ho daleko od hor – a od jeho druhů!

Pravou paži měl strnulou a téměř s ní nemohl hýbat, ale cítil, že žádná kost není zlomená. Dočasné ochromení po pár hodinách přejde.

Byl celý zamazaný od bahna. Rychle si sáhl k pasu a vydechl úlevou. Meč měl stále u sebe, i když byl nicotný ve srovnání se silou, kterou cítil, když držel zelenou zbraň z drakova pokladu. Kdyby tak…

Něco ho napadlo.

Bylo těžké určit směr, ale podle několika míst v krajině, která byla dosud k poznání, si byl jistý, že je jižně od Vinohradské věže. Věděl, že kdyby byl jasný den, mohl by tu mohutnou pevnost odtud zahlédnout. Bezvýsledně se pokusil setřít bláto z obličeje a vyrazil k severu.

* * *

Obydlí, která míjel, by sotva mohla být úkrytem pro zvířata, a tím méně pro lidi. Dřevěné trámy se rozpadaly hnilobou a doškové střechy už ani nebylo možné nazvat střechami, neboť v nich bylo příliš mnoho děr a lidé je neměli čím vyspravit. Bláto, kterým bylo slepeno kamenné zdivo, bylo natolik vlhké, že se zdi na mnoha místech zcela zřítily.

Ti, kteří přežili v téhle ubohé náhražce vesnice, měli ve tvářích tak utrápené výrazy, že Humu zamrazilo po celém těle. Jen se v duchu ptal, co rytíři ve věži pro ty lidi dělají. Vždyť sotva živořili. Jejich domovy byly jen o něco málo víc než pouhé přístřešky a někteří z nich ani žádný domov neměli. Ti jen seděli v bažinách a na zpustošené zemi a hleděli na spoušť kolem sebe.

Huma věděl, že se rytíři nemohou o všechny ty lidi postarat, ale přesto ho to trápilo. Modlil se, aby se nějak dostal zpět do hory a mohl se tak, bude-li to možné, znovu pokusit o splnění tří úkolů. Dělal si také starosti o Kaze s Magiem. Hledají ho?

Při pohledu na zničenou zemi si pomyslel, že by rytíři snad mohli pomoci těmto lidem se stavbou nových domů, s hlídáním lesů a možná i se sběrem nebo pěstováním vlastních potravin. Neudělali však nic.

Huma se na chvíli zastavil, jak se mu v hlavě honily rouhavé myšlenky. Co by řekl Renard, kdyby ho slyšel? Huma se lehce usmál. Asi jen velmi málo.

Přiblížilo se k němu několik vesničanů, kteří na něj hleděli s nejrůznějšími výrazy – se strachem, úctou, hněvem i odporem. Cestu mu

zastoupilo pět mužů. Huma jen zamrkal a vyčkával, ale muži mu z cesty neuhnuli.

Jejich očividný vůdce byl dlouhán široké postavy s nevábnými černými vousy, rozplácnutým nosem a řídnoucími vlasy. Jeho postava, která byla dříve samý sval, musela zcela určitě vážit přes sto kilogramů. Do nevlídného počasí, které panovalo, příliš dobře oblečen nebyl; na sobě měl jenom prosté kalhoty špinavé od bláta a mnohokrát spravovanou selskou halenu. Ve svalnaté ruce svíral kovářské kladivo.

„Odhoď meč, mužíčku, a neublížíme ti. Nechceme tebe, ale to, co máš u sebe."

Vedle hromotluka se neklidně zahihňal hubený chlapec s bledou tváří. Neměl skoro žádné vlasy a celkově vypadal jako jeden z těch, kteří přežili mor. Nasvědčoval tomu i náznak pomatení. Zbylí tři byli jen těžko popsatelnými lidskými troskami s vyzáblými postavami a tvářemi. Nikdo z těch pěti nebyl skutečný lupič a Huma se tiše modlil, aby proti nim nemusel pozvednout ruku.

„Jsi snad hluchej?"

„Nemohu se vzdát svých cenností a jídla, pokud toužíte po tomto. Sám mám málo."

„Nemáš na výběr." Vůdce skupiny s velkou přesností zkusmo máchl kladivem k Humovi. „Asi nechápeš, vo co de. *Vezmem* si, co chcem."

Prudce zvedl kladivo do střehu. Huma vytasil meč, i když ho váhal na tyhle ubožáky použít. Neměl však jinou možnost, neboť mu kladivo zasvištělo kolem obličeje a jen těsně ho minulo.

Pět postav obstoupilo jediného rytíře – nebo se o to alespoň pokusilo. Huma bleskově zasáhl jednoho z útočníků pravou nohou do žaludku a volnou rukou omráčil uhihňaného chlapce, který si myslel, že proklouzne pod jeho krytím se starým rezivým mečem. Huma ho omráčeného srazil plochou stranou meče k zemi. Pak snadno odzbrojil staršího muže s vodnatýma očima, který z boje rychle utekl a nechal Humu, aby se postaral o dva zbývající lupiče. Mezi nimi byl i jejich vůdce.

Rytíře přepadlo zoufalství, když si uvědomil, že ti dva se nehodlají vzdát. Jeden z nich zoufale bojoval mečem, a to dodalo sílu jeho úderům,

které jinak nebyly příliš nebezpečné. Vůdce lupičů se divoce usmíval, když znova a znova vyrážel k útoku.

Huma jen s velikým smutkem udělal, co musel. Před očima vyděšených vesničanů prorazil obranu muže s mečem a bodl ho hluboko do hrudi. Muž jen něco zamumlal a zhroutil se. Ještě než padl k zemi, začal Huma odrážet vůdce banditů jedním slabým úderem za druhým. Statný hrdlořez po něm začal divoce máchat kladivem, zatímco Huma vyčkával. Když se při jednom útoku odkryl, skoncoval s ním rytíř jediným výpadem.

Huma udýchaně vzhlédl k přihlížejícím. Nikdo z nich na sobě nedal znát žádné pocity, a tak rytíř nedokázal říct, jestli je to, co viděli, potěšilo, nebo rozzlobilo.

Rozhlédl se kolem po těch třech, kteří přežili. Dva z nich byli v bezvědomí a třetí utekl. Už nebudou žádné potíže.

Huma si znechuceně otřel meč, pak ho zasunul do pochvy a znovu vyrazil k severu. Ještě ani nevyšel z vesnice, když za ním propukla hádka, jak lidé jako supi bojovali o těch pár věcí, které měli mrtví lupiči u sebe.

* * *

Když Huma poprvé stanul před Vinohradskou tvrzí, která byla domovem rytířů od doby, co ji Vinas Solamnus před mnoha stoletími nařídil postavit, cítil se jako zrnko prachu před palácem bohů.

Od těch dob se toho pocitu příliš nezbavil.

Jen málo protivníků by se odvážilo ztéci vysoké opevnění. Kromě malých skulin pro lučištníky byl jediným otvorem ve zdech vchod, kde stála na stráži mohutná železná vrata, která byla silná na délku Humovy paže a dokázala by odolat i plné síle dračího útoku. Obě jejich křídla zdobil znak Rytířstva – vznešený ledňáček s napůl roztaženými křídly, který měl nad hlavou korunu a v ostrých drápech svíral meč s růží.

Huma dlouho čekal venku na dešti a chraptivě křičel, než se objevila stráž, která pohlédla dolů na umazanou a promáčenou postavu oděnou

ve směsi solamnijského a ergotského brnění. „Kdo je to? Ohlaste jméno a poslání!“

Huma si sundal přílbu. „Jsem Huma, rytíř Rádu Koruny, který se vrací ze vzdálených zemí. Musím mluvit s panem Osvalem nebo přímo s Velmistrem! Je to naléhavé!“

„Velmistrem?“ Huma tomu muži neviděl do tváře, ale v jeho hlase bylo možné vycítit zřejmé překvapení. „Počkej!“ Huma se podivil té divné odpovědi. Vrata se konečně začala pomalu otvírat.

U vchodu stál tentýž rytíř, který se ho předtím vyptával. Na jeho kývnutí ho Huma následoval do věže. Rytíři, kteří vrata otevřeli, měli podobný výraz jako rytíř, který Humu vedl. Záhada narůstala.

Strážný, jenž byl rytířem Koruny, zatáhl Humu do temného kouta z dosahu mrholení. „Vím, kdo jsi, neboť pan Renard o tobě při výcviku velmi pochvalně mluví, a tak jsem využil této příležitosti, abych tě varoval dřív, než uděláš nějakou chybu.“

„Varoval? Před čím?“

„Dnes ráno,“ rytíř se rozhlédl. „Velmistr pan Trak zesnul. Stal se obětí nějaké zhoubné choroby.“

Ne! Huma téměř vykřikl. Velmistr je mrtev! Trak se o Humu nikdy nezajímal, vlastně jím opovrhoval stejně jako jeho syn Benet, ale Huma přesto pocítil smutek nad smrtí hlavy Rytířstva stejně jako všichni jeho druhové.

„Nevěděl jsem to. Lidé ve vesnici vypadali neklidně, jenže…“

„Nevědí to!“ zasyčel druhý rytíř. „Pan Osval nařídil, že z věže se o tom nesmí dostat jediné slovo, dokud nebude vybrán nový Velmistr! Kdyby se proslechlo, jaký je tu zmatek, naše obranné řady by se zhroutily!“

„Poslední obranné řady? Řekni mi…“

„Jsem Garvin.“

„Řekni mi, Garvine, co se stalo, když temnota rozdrtila naše řady? Kde jsou vojska teď?“ Huma popadl druhého rytíře za paži.

„Copak jsi kolem nich neprošel?“ Garvin si Humu zvědavě prohlížel. „Fronta teď není dál než dva dny jízdy jak na východ, tak na západ. Vojevůdcova Černá garda nerušené projíždí po jihu. Většina našich stanovišť je odříznuta. I my jsme odříznuti.“

„Je ještě nějaká naděje?“

Garvin ztuhl. „Jsme přece Solamnijští rytíři, Humo.“

Huma přikývl. Věděl, že budou navzdory všemu bojovat až do naprostého konce. V myšlenkách se vrátil do jeskyně, k úkolům, a hlavně k meči. Teď po něm zatoužil. Kdyby ho měl v ruce, prorazil by jednotkami Královny. Solamnie by zvítězila. Možná že by si pro sebe vybojoval i malé království –

Garvin se zmateně zamračil, když Huma divoce zavrtěl hlavou, jak se snažil zapudit bezbožné myšlenky. Meč nebyl Paladinovým odkazem Rytířstvu. Přestože po něm Huma toužil, něco ho od něj i přes jeho velkolepost a sílu odpuzovalo. Moc na tom však nezáleželo. Když propadl zrcadlem, ztratil vše. Bylo to beznadějné.

Ne! Huma se napřímil a úsměvem se Garvinovi omluvil za podivné chování. Pokud se mu podaří někoho přimět, aby ho vyslechl, je ještě čas něco udělat.

„Garvine, kde bych mohl najít pana Osvala?“

„Teď?“ Garvin hleděl z jejich úkrytu na potemnělou oblohu. „Už je po večeři. Bude ve svých pokojích. Připravuje se na rytířskou Radu, která zasedne zítra večer.“

„To chtějí s vybráním nového Velmistra čekat až do *zítřejšího večera?* Služebníci Královny mohou být u našich bran už dnes večer! Přinejmenším draci!“

Garvin přikývl. „To říkal i pan Osval, ale Rada je prostě Rada.“

„Pak s ním tedy musím mluvit hned!“

Huma vyběhl do deště.

* * *

Takto dosud nikdy nepršelo od chvíle, co začala válka, usoudil Osval. Dosud to nikdy nebylo nic víc než jen mlha. Nyní to však vypadalo, jako by déšť chtěl všechno spláchnout.

Nejvyšší vojevůdce se vytrhl ze zasnění. Usoudil, že už je asi senilní, když myslí na déšť ve chvílích, kdy osud Rytířstva a celého světa může záležet na tom, jestli se mu podaří přimět tupce z Rady, aby urychlili

vybrání nového Velmistra. Vlastní vyhlídky si zničil nerozhodností při tom bezhlavém útěku, i když to bylo jen chvilkové selhání v otřesu nad náhlým obratem událostí. Uvědomil si, že útoku se nemohou postavit. Ztráty byly veliké.

Osvalův synovec Benet zrovna dával dohromady vlastní kliku. Přestože nikdy nevybočoval z rámce Zákona a Instrukce, byl ctižádostivý a rozhodně se pokusí ovlivnit rozhodnutí. Následníkem zesnulého Velmistra se samozřejmě stane velitel některého ze tří řádů. Benet však věřil, že by měl následovat otce, poněvadž Trak si to vždycky přál. V cestě mu teď stál jen Osval.

„Pane Osvale?“

Osval vzhlédl a uviděl Renarda, který stál vedle jediné další židle v místnosti a upřeně ho pozoroval.

Renard. Nejvyšší vojevůdce si ho vážil stejně jako Humy, i přes jeho chladný zevnějšek. Jenže Huma zmizel při té drtivé porážce. Mladý rytíř určitě zemřel statečně.

„Co je, Renarde?“

„Dosud jste nevyslovil, jaké máte záměry. Myslím, že by snad bylo moudré…“

Venku nastal rozruch, jak se dvě stráže u dveří do síně s někým hádaly. Návštěvník byl neodbytný a jeho hlas zněl povědomě.

„Renarde, co…?“

Bledý rytíř otevřel dveře a k Osvalovu údivu zůstal hledět s otevřenými ústy na umazaného a promáčeného rytíře, který zápasil se stráží. Osvalovi trvalo několik vteřin, než návštěvníka poznal, ale pak se na jeho tváři objevil překvapený i potěšený výraz.

„Humo!“

Stráže, jež si všimly tónu v hlase jejich nadřízeného, přestaly s návštěvníkem okamžitě zápasit. Renard se už také vzpamatoval a s příznačnou přímostí řekl. „Nechte ho jít.“

Huma se vřítil do místnosti. „Pane Osvale, Renarde…“

„Do pozoru, Humo,“ přerušil ho vyzáblý rytíř. Huma okamžitě ztuhl. Renard se otočil k Nejvyššímu vojevůdci, který přikývl. „Vraťte se na místa,“ řekl Renard dvěma rytířů na stráži. „Je to rozkaz Nejvyššího vojevůdce.“

Když se dveře zavřely, Osval pohlédl na rozechvělého Humu, který asi měl co říct a chtěl to udělat dřív, než se mu z toho rozskočí hlava.

„Uklidni se, Humo. Pojď a posaď se. Pověz nám o tom zázraku, kterému vděčíme za to, že jsi povstal z mrtvých."

Huma před postarším rytířem poklekl. Konečně se mu ulevilo a příběh ze sebe vysypal jediným mohutným přívalem slov.

Osval a Renard pozorně poslouchali, jak se jeho příběh postupně odvíjel – Magiovo hledání, jak je honila Černá garda, vždy přítomní vlkoděsové, hory, jeskyně, drak, meč. Kdyby jim to nevyprávěl Huma, nevěřili by jedinému slovu. Takto však věřili.

Osvala nejvíce zaujal zvuk kovových úderů, který byl tolik podobný zvukům kovárny v samotné věži, a tak se Humy zeptal, co si o tom myslí. „Dílna bohů," řekl Huma. „Jinak to nejde popsat. Jestli to není Reorx, kdo někde uvnitř kove železo… mohu už jen dodat, že cítím, že se musím vrátit. Pokud si to Paladin přeje."

„Hm." Víc toho Nejvyšší vojevůdce nedokázal zpočátku říct. Renard jen přikývl.

Osval chvíli přemýšlel. „To o tom meči zní úžasně. Mohl by…?"

„Obávám se, že je ztracen," přerušil okamžitě Huma. „Je pohřbený v Plazím otci."

Řekl to opatrným tónem. Chtěl, aby na meč zapomněli. Šel z něj strach a pokušení uchopit ho a použít bylo příliš silné.

Nejvyšší vojevůdce vzal jeho tvrzení doslova. „Spolehnu se na tvůj úsudek." Obrátil zrak k Renardovi a pak opět k Humovi. „Zdá se mi, že s touhle záležitostí nemůžeme dlouho otálet. Času nám všem ubývá."

Huma ovládl neklidné nadšení a rychle řekl. „Jen se tam potřebuji nějak dostat. Stačí kůň. Nebo jsou tady poblíž draci? Alespoň jeden?"

Nejvyšší vojevůdce se zamračil. „V tomto pro tebe nemohu nic udělat. Alespoň ne hned. Když tě pošlu na nějakou divokou výpravu, ztratím naději, že zabráním tomu, aby Rytířstvo ovládli ti, kterým více záleží na moci a vážnosti než na Zákonu a Instrukci. Budeš muset počkat, až bude vybrán nový Velmistr."

Huma vypadal zmateně. „Ale vy určitě…"

„Mě někteří nepokládají za vhodného. Třeba to bude někdo jiný."

„Ale…“ Huma nemohl uvěřit tomu, že má být jeho výprava odložena, nebo dokonce zmařena z takového malicherného důvodu.

„Věřím, že ve své věci zvítězím, Humo. Je mi to líto, ale budeš muset počkat. Renarde, patří k tvým mužům. Dohlédni na to, aby se umyl, najedl a mohl se vyspat. Zítra chci na jeho ramenou vidět hlavu s jasnější myslí.“

„Ano, pane.“ Huma ucítil na rameni přátelskou, ale pevnou Renardovu ruku. Váhavě se postavil.

Rozešli se mlčky a Huma byl stále více sklíčený. Nebyla ohrožena jen jeho výprava, ale i osud muže, který mu asi nejvíce nahrazoval otce. V těchto časech nemohl rytíře vést nikdo jiný než pan Osval. I Huma věděl, že Benet, i přes svou statečnost, přece jenom postrádá zkušenosti. Mladý rytíř věřil, že Solamnijští rytíři potřebují silného vůdce, jakým může být jedině pan Osval. Bez něj se Rytířstvo rozpadne.

Náhle si uvědomil, že pokud rytířům nebude velet Nejvyšší vojevůdce, nebude se už moci do hor vrátit.

18

Pršelo celou noc. Na neustávajícím dešti, který se náhle spustil z mračného příkrovu, bylo něco zneklidňujícího. Huma, jenž vyčerpáním nemohl spát, v tom podobně jako pan Osval viděl znamení. Mladý rytíř slyšel, jak venku klušou koně. Zvuk se vzdaloval ke stájím a Huma se v duchu ptal, jaké to znamená zprávy – pokud to však vůbec znamená nějaké zprávy. Ustoupily obranné řady ještě dále? Uvidí rytíři už brzy frontu přímo z věže? Jak dlouho bude trvat, než bude kolébka Rytířstva sevřena do kleští?

Huma se zvedl natolik pomalu, aby nevyrušil ostatní ve společných ubikacích rytířů Koruny. Budova, ve které spali, byla vlastně jedna veliká místnost s řadami tvrdých postelí a malých přihrádek pro osobní věci každého rytíře. Poněvadž rytíři spali na směny, nebyla místnost nikdy plná. Mnoho rytířů také z nejrůznějších důvodů nebylo ve věži. Vlastní ubikace měli jen rytíři vyšších hodností.

Huma se rozhodl, že mu prospěje, když se nadýchá čerstvého vzduchu. Opatrnými kroky procházel kolem druhů, až nakonec stanul u dveří.

Venku bylo chladno a vítr byl pronikavější, než očekával. Zhluboka se nadechl a byl vděčný za tuto chvíli, kdy ze sebe může setřást všechen smutek a zmatenost. Modlil se, aby zítra všechno dopadlo dobře.

Potom zamrkal. Zrak ho asi začínal šálit, neboť si byl na chvíli jistý, že vidí temnou postavu, jak se pohybuje za dvěma rytíři, kteří stáli na stráži poblíž komnat pana Osvala. Přemýšlel, jestli nemá někoho upozornit, ale ani jeden z těch dvou rytířů nevypadal znepokojeně, a když se tam podíval ještě jednou, po žádném vetřelci nebyla nikde ani

stopa. Vůbec netoužil vyvolat u ostatních posměch. Teď určitě ne. Ještě chvíli hleděl do noci a potom si šel lehnout. Tentokrát usnul rychleji.

* * *

Následující den uběhl velmi rychle. Huma měl v úmyslu vyhnout se ostatním rytířům alespoň do chvíle, než bude vyřešena otázka nového Velmistra. Příliš mnoho se mu toho přihodilo a nevěřil, že by v téhle věci zůstal nezaujatý. Věděl, že to, co říká, by vedlo k pochybnostem o panu Osvalovi, který vždy stál při něm. Mohlo by to poškodit i Renarda.

Přesto Osval Humu zavolal jen dvě hodiny předtím, než se měla sejít rytířská Rada. Rytíř Růže, který tu zprávu Humovi přinesl, si ho prohlížel s velkou zvědavostí, protože však byl oddaný Nejvyššímu vojevůdci, na nic se nezeptal.

Když šel Huma k ubikacím pana Osvala, setkal se právě s tím člověkem, kterému se chtěl vyhnout.

„Řekli mi, že jsi naživu. Ale měl jsem o tom pochybnosti, dokud jsem tě teď neuviděl."

Benet měl na sobě společenský oděv a purpurový plášť se symboly Rytířstva i osobních statků jeho rodiny. Přes náprsní krunýř měl černou šerpu. Přestože se už skoro úplně setmělo a stále lehce pršelo, vypadal, jako by zářil. Měl stejné orlí rysy jako zesnulý Velmistr a vypadal jako skutečný syn svého otce.

„Omlouvám se, pane Benete." Dokud se Trák nestal Velmistrem, vlastnil rodinné statky spolu s Osvalem. Nyní se o vlastnictví se strýcem dělil Benet jako Trákův dědic. Protože Osval žádné dědice neměl, budou všechny statky jednoho dne patřit jedinému muži.

„Chtěl jsem vám už dříve vyjádřit upřímnou soustrast."

„Nedělej ze mne blázna, ty pasáku koz," odvětil Benet. „Držel ses ode mne dál, protože jsme vždycky byli nepřátelé. Stále nevěřím, že mezi nás patříš, ale díky mému dobrému srdci je teď téměř nemožné vypudit tě. Když jsem tě chválil – posmrtně, jak jsem doufal – sotva jsem mohl vědět, že se vrátíš."

Huma cítil v celém těle napětí, ale přece se nenechá Benetem vyprovokovat. Byl si jistý, že hněv syna zesnulého Velmistra je z velké části způsoben smrtí otce v tak nevhodnou dobu.

„Nikdy jsem nebyl vaším nepřítelem, pane. Naopak jsem vás vždycky obdivoval, i když jste nesouhlasil s mým přijetím." Při těchto Humových slovech se v Benetově tváři vlastně zračilo lehké překvapení. „S vaším vystupováním, zručností a schopností velet i za těch nejméně příznivých okolností jste tím, čím se ze všech sil snažím být i já, ale čím asi nikdy nebudu. Žádám jenom o příležitost plnit povinnosti."

Benet sevřel ústa, krátce na Humu pohlédl a zamumlal: „Snad."

„Snad?" Huma zvedl obočí. „Co máte na mysli?"

Nejmladší z rodu pánů z Baxtrey se ale již odvrátil a Huma mohl jen sledovat, jak zmizel uprostřed pevnosti.

Znovu vykročil.

U Osvala byl také Renard. Huma oba rytíře vyrušil při zkoumání mapy ve chvíli, kdy Osval zrovna ukazoval na jedno místo někde na severu. Když byl Huma vpuštěn dovnitř, oba vzhlédli a Osval se lehce usmál, zatímco Renard jen přikývl.

Nejvyšší vojevůdce smotal mapu. „Vzdálil ses od ubikací rytířů Koruny?"

„Ne. Měl jsem však tu smůlu, že jsem potkal vašeho synovce, pane."

Postarší rytíř potřásl hlavou. „Hm. Nevšímej si ho, Humo. Zneklidnilo ho, že jsi zdánlivě vstal z mrtvých."

„Stále mě nenávidí."

„Pak je to blázen," vmísil se náhle Renard do rozhovoru. „Ukázal jsi, že jsi desetkrát lepší rytíř než on."

„Děkuji vám, i když tomu nevěřím."

„Pak jsi také blázen."

„Hádat se mezi sebou je to poslední, co potřebujeme," přerušil je Osval. Přiložil si ruku k čelu a přitom skoro převrhl hořící svíčku. Huma k němu natáhl ruku, jenže Osval ho mávnutím ruky odehnal. „Je mi dobře, i když jsem se asi dost nevyspal. Myslím, že jsem měl špatnou noc."

„Zvládnete to na zasedání Rady?" zeptal se Renard. „A jakou mám jinou možnost? Možná je to jen můj osobní názor, ale pokud můj

synovec, který si sice myslí, že je nejlepší, bude mít nějaký vliv na nového Velmistra, budeme uvrženi do záhuby."

Tak špatné mínění Nejvyššího vojevůdce o svém synovci Humu překvapilo. Věděl sice, že spolu moc nevycházejí, ale toto? „Proč to?"

„Benet stejně jako mnoho dalších příliš žije pověstmi o Rytířstvu. On je ten druh velitele, který nechá všechny rytíře z Vinohradské tvrze vyjet v jediném mohutném hrdinném útoku, při kterém všichni padnou."

„Opravdu?" řekl Huma pochybovačně. Vypadalo to přece, že i tváří v tvář temnotě neztrácí Benet hlavu a uvažuje chladně.

„Opravdu. Ty nikdy nevidíš Beneta na velitelských poradách. On jen zasazuje údery a ničí, ale nikdy nemá skutečné dlouhodobé plány. Myslím si, že od Trákovy smrti je ještě více odhodlaný udělat něco významného – aby uctil otcovu památku."

„Pro Humu bude možná těžké tomu uvěřit, ale já znám Beneta déle a souhlasím s tím," dodal Renard.

Osval vzhlédl k Humovi. „Ještě něco. On by nikdy neuvěřil tvému příběhu o očarovaných mečích, uvězněných dracích a úkolech vytvořených bohy, jež ukrývají klíč k vítězství. Já tomu věřím. Říkej tomu víra v Paladina, ale já tomu věřím."

Postarší rytíř se náhle předklonil a přidržel si ruku u obličeje.

„Odpočinek. Potřebuji si odpočinout," zamumlal.

„Pomoz mi s ním, Humo," řekl Renard.

Oba rytíři společně odvedli Nejvyššího vojevůdce do postele. Když mu pomáhali ulehnout, uchopil Osval Renarda za ruku. „Musíš se postarat o to, abych byl před Radou včas vzhůru. Je to jasné?"

Renard obrátil bledou tvář k Humovi a potom opět k Nejvyššímu vojevůdci. „Samozřejmě. Víte, že to udělám," řekl bez známky nějakého citu jako vždy.

„Dobře." Po těch slovech Osval téměř okamžitě usnul. Huma s Renardem šli potichu pryč, a když byli u dveří, obrátil se Renard k mladému rytíři.

„Chce, abys byl na zasedání Rady."

„Ale co on?" Huma se bál o Osvalovo zdraví.

„Bude tam. Slíbil jsem, že se o něj postarám.“ Renard se vlastně lehce usmál. „Všechno mám pod kontrolou. Uvidíš.“

* * *

Huma si dal záležet na tom, aby přišel jako jeden z prvních. Rytířská Rada nebyla vždycky přístupná lidem z věže. Většinou se skládala jen z velících rytířů a těch, kterých se týkala nějaká část pořadu jednání. Rada měla také projednání předepsaný postup, kterým se za běžných okolností řídila. Velící rytíři však měli pocit, že vybrání nového Velmistra by mělo zajímat každého. Všichni by se však do síně nevešli, a tak mělo být Rytířstvo jako celek dobře zastoupeno.

Velitelé řádů Koruny a Meče už byli na svých místech. Arak Orlí oko si tahal za malinkou bradku a hleděl dost domýšlivě na svůj protějšek z Řádu Meče. Huma muže vedle pana Orlího oka nepoznával, neboť to nebyl rytíř, jenž velel Řádu Meče poslední čtyři roky. Předchozí velitel padl v bojích na východě a jeho nástupce byl určen z nutnosti přímo na bojišti. Vyzáblá tvář muže připomínala Humovi spíše dokonalou sochu než člověka. Měl dlouhý, úzce zastřižený knír a pod hustým střapatým obočím mu skoro nebyly vidět oči. Když vešel Benet, bylo jasné, kdo je skutečnou hybnou silou Řádu Meče, protože tento nový muž ztuhl.

Nakonec se místnost zaplnila, ale čekalo se dál, protože chyběli dva významní muži – Renard a pan Osval. Rytířská Rada čekala trpělivě a její členové se mezi sebou mezitím neustále bavili. Nakonec Benet velitelsky přistoupil k panu Orlímu oku a začal na něj ostře polohlasem mluvit. Orlí oko mu odpovídal stejně ostře a hádka mezi nimi zuřila několik minut. Bohužel nemluvili natolik hlasitě, aby jim bylo rozumět, a tak mohl Huma jen hádat, co se mezi nimi asi odehrává.

V tu chvíli se do místnosti vřítil udýchaný Renard. Ve tváři se mu zračilo silné napětí a při pouhém pohledu na něj nejeden muž vstal v očekávání špatných zpráv.

Renard něco rychle zašeptal panu Orlímu oku. Benet i ostatní členové Rady se snažili ze všech sil naslouchat. Benet přitom zbledl ve

tváři a pevně uchopil nejbližší židli. Arak Orlí oko se postavil, aby promluvil k náhle zneklidněnému davu.

„Jednání se odkládá na neurčito. S lítostí musím všem shromážděným oznámit, že pan Osval z Baxtrey, Nejvyšší vojevůdce a velitel Řádu Růže, onemocněl… tou samou chorobou, na kterou zesnul Velmistr.

Na tvrz byla uvalena karanténa. Očekává se, že se pan Osval nedožije rána."

* * *

Renard se pořád třásl. „Přišel jsem ho vzbudit, jak to chtěl, a našel jsem ho, jak se v bezvědomí chvěje v posteli, přestože měl na sobě dvě nebo tři přikrývky. Pomohl jsem mu, jak jsem jenom uměl, a pak jsem přivedl klerika." Huma ještě nikdy Renarda v takovém stavu neviděl. Bledý rytíř vypadal, jako by znovu prožíval vlastní zápas s morem. „A co udělal klerik?"

„Málo, velice málo. Marně si nad tou nemocí láme hlavu. Předpokládám, že je to další dárek od Královny. K čertu s ní."

„Opravdu se nedá nic udělat?" Huma se najednou cítil zesláble. Pan Osval byl jeho učitelem a přítelem, jenž mu nejvíce nahrazoval otce. Nesmí zemřít!

„Můžeme jen čekat a modlit se." Byl snad v Renardově hlase náznak hořkého výsměchu? Huma mu to skutečně nemohl klást za vinu, neboť i on se cítil bezmocně. Dračí Královna, Krynus i zrádný mág Galan Drakos se určitě smějí našemu osudu, pomyslel si.

„Humo." Renard mu položil ruku na rameno. V jeho tváři se stále ještě zračilo napětí. Jak se jen Renard bál o Osvala! „Vyspi se trochu."

Byli ve vnější síni Paladinova chrámu, kam Nejvyššího vojevůdce přinesli v naději, že by bohové mohli napomoci jeho uzdravení. Kněží, kteří postaršího rytíře léčili, byli ve svízelné situaci. Několikrát už uvěřili, že chorobu porazili, ale choroba se vždy o chvíli později vrátila s mnohem větší silou. Času ubývalo, neboť Osvalovo tělo už nemohlo snést o moc více takových výkyvů zdravotního stavu.

Renard se lehce usmál. „Slibuji, že tě upozorním, kdyby došlo k nějaké změně."

Huma se náhle začal cítit ospale, jako by jenom pouhá zmínka o spánku stačila k tomu, aby se mu začala klížit víčka. Přikývl na Renardova slova a postavil se. „Ty mne *vzbudíš."*

„To jsem slíbil také panu Osvalovi," odpověděl Renard hořce. Když Huma odcházel, stále ještě slyšel, jak se z postranní síně, kde se klerici radili, ozývá Benetův hlas. Zdálo se, že si Benet dělá o strýce skoro takové starosti jako o svého otce. Když bylo oznámeno, že Nejvyšší vojevůdce onemocněl, byl to právě Benet, kdo zabránil zmatku, zařídil dočasnou karanténu a nechal přenést stonajícího šlechtice do chrámu. Teď rytíř Meče dělil svůj čas mezi modlitby za strýce a hádky s kleriky, o kterých si myslel, že jednají v této situaci příliš pomalu.

A co válka? Jako kdyby ti, kdo se uzavřeli před světem za zdmi pevnosti, na ni docela zapomněli. Toto pomyšlení nepřestávalo Humu po cestě do postele trápit.

* * *

Vzbudil se náhle s překvapivě jasnou myslí. Okamžitě si vzpomněl na Osvala a obával se nejhoršího. Ostatní spali dál, jako by byli mnohem více zvyklí na to, že denně zemře někdo významný. Humovi to tak alespoň připadalo.

Tiše proklouzl ven do noci a rozhlédl se. V kalném světle pochodní rozpoznával stráže, které pozorně hlídaly na hradbách, zatímco další rytíři stáli na stráži na nádvoří. Rovněž u vchodu do příbytku Nejvyššího vojevůdce dosud stály stráže. To bylo dobré znamení.

Huma nemohl spát, a tak se rozhodl vrátit do chrámu. Nepřekvapovalo ho, že pro něj Renard nepřišel; bledý rytíř měl očividně v úmyslu probdít celou noc, bude-li to vůbec možné.

Dosud nepřestalo pršet a nádvoří se měnilo v bahnitý močál.

Paladinův chrám se zdál divně potemnělý, když se k němu rytíř přiblížil. Nedivil se, že venku nestojí nikdo na stráži. Když ale vyšel po schodech a chystal se zaklepat na chrámové dveře, všiml si, že jedno

křídlo je pootevřené. Otevřel ho a uviděl, že i v hlavní chodbě je tma. Věděl, že toto není v pořádku. Měla by tu být stráž nebo alespoň kněz.

Pak náhle stanul před jedním z rytířů Růže, kteří byli jinak čestnou stráží, ale za těchto okolností hlídali nemocného Nejvyššího vojevůdce. Rytíř stál u dveří a nevypadal příliš přívětivě. Huma ho chtěl pozdravit, ale pak si uvědomil, že ten muž by tu nebyl potmě, kdyby k tomu neměl dobrý důvod. Huma opatrně prošel po mramorové podlaze a zastavil se až těsně před strážcem.

Rytíř na něj hleděl, ale neviděl ho.

Huma mu přidržel ruku před obličejem. Cítil a slyšel, jak muž dýchá, ale byl to dech člověka, který hluboce spí. Huma se odvážil lehce ho plácnout po tváři, ale rytíř se nepohnul.

Huma se k němu naklonil blíž a prohlížel si jeho otevřené oči. Měly skelný pohled. Muže v tomto stavu už viděl – byl to účinek nějakého omamného prostředku. Huma měl za to, že rytíř Růže si nebude pamatovat na toto zanedbání povinností. Měl také podezření, že něco podobného se stalo i ostatním, kdo v chrámu přebývali. Včetně Renarda…

S modlitbou k Paladinovi vytasil meč. Prošel potemnělými síněmi až k místu, kde předtím seděl Renard, a zjistil, že vyzáblý rytíř je pryč. Dveře do místnosti, kde ležel Osval, byly také napůl otevřené a Huma objevil další dvě stráže v tomtéž spánku.

Obával se nejhoršího. Renard i pan Osval zřejmě podlehli, usoudil rychle. Odměřenými pohyby otevřel dveře do síně, kde ležel pan Osval. Temnota uvnitř ho na chvíli oslepila, ale potom jeho vycvičené smysly rozeznaly skvrnu, která byla temnější než její okolí. Asi to byl pan Osval, který stál vedle své provizorní postele.

Stál? Huma zamrkal a snažil se v temnotě lépe rozkoukat. Ne, to nebyl Nejvyšší vojevůdce. Osval skutečně ležel na posteli. Co to tedy je? Stín?

Huma udělal krok dopředu a skvrna jako by se pohnula. Znovu zamrkal a postava – alespoň si myslel, že to byla postava – zmizela. Huma šel rozechvěle dál, až stanul vedle nehybného těla pana Osvala. Ulevilo se mu, když slyšel, jak Nejvyšší vojevůdce pravidelně oddechuje.

Pak Huma o cosi zakopl. Pohlédl k zemi a uviděl bezvládné tělo jednoho z kleriků – spal tímtéž spánkem jako stráže – se široce otevřenýma očima. Huma se ho pokusil mohutným zatřesením vzbudit, ale klerik se ani nepohnul.

Spíše ucítil, než uslyšel, jak se temnota za ním pohnula. Zaváhal, a to ho mohlo stát život, protože něco kovového mu udeřilo do náprsního pancíře, a kdyby se pohnul jen trochu pomaleji, zabodlo by se mu to hluboko do krku.

Huma sám sebe proklel a odrazil další divoké bodnutí malé zahnuté čepele. Pak poprvé spatřil útočníka – byla to postava zahalená vznášející se temnotou, ve které rudě plály dvě oči. Útočník máchl čepelí k jeho hlavě a Huma se musel sehnout. Hned vzápětí přízrak vytáhl malý váček a zvedl ho do vzduchu.

Rytíř rychle couvl. Nebylo pochyb o tom, koho má před sebou, a jen se divil, že vetřelce nepoznal okamžitě. Jeho chování a vzhled prozrazovaly uctívače Morgiona, pána chorob a zkázy. Jeden z těch ničemů pronikl až do Vinohradské věže a zatím se mu podařilo zabít jednoho či možná dva z nejvýznamnějších mužů v Rytířstvu.

Otrhaná postava zaváhala, než na něho hodila obsah váčku.

Huma skočil dopředu se širokým mečem zvednutým před sebou a udeřil do váčku plochou stranou čepele. Váček praskl, ale většina obsahu dopadla na toho zahaleného kápí. Huma klopýtavě ucouvl, aby se vyhnul smrtící sprše.

Útočník dostal záchvat suchého kašle, jak mu prach z váčku vletěl do tváře. Odpotácel se od Humy, ale rytíř se neodvážil přiblížit. Uctívač Morgiona se zhroutil na lavici, ale pak se pomalu postavil na nohy.

„Pokud si myslíš," hlas byl drsný a podrážděný, ale přesto známý, „že mě zabiješ mou vlastní zbraní, pak věz, že Morgion své služebníky chrání. A kromě toho jsem tě chtěl jen uspat. Teď však nemám na výběr."

Když si postava s kápí pročistila hrdlo od prachu a prozradila tak svou totožnost, musel se Huma ze všech sil snažit, aby neupustil zbraň. Útočník vytáhl široký meč, jejž měl schovaný pod pláštěm, a Huma zoufale o krok ustoupil.

„Špička nože by tě jen škrábla a znovu bys usnul. Teď se však obávám, že mi nezbývá nic jiného než tohle.“ Útočník pozvedl meč a namířil na Humovo hrdlo.

Huma se nedokázal donutit k boji. Toto se přece nemůže stát. To nemůže být pravda. Je to jen nějaká strašlivá noční můra, ze které se probudí!

Útočník se tiše zasmál a lehce sklonil meč. Ten smích Humovi duněl v mysli a vysmíval se všemu, čemu kdy věřil.

„Snažil jsem se tě před tímhle uchránit. *Je* mi to líto, Humo.“

Huma ta slova nemohl zpočátku vyslovit, ale přesto se mu ozývala v hlavě a trhala mu srdce.

Proč, Renarde?

19

„Nemáš co říct?“ zeptal se Renard. „Máme čas. Všichni spí a stěny jsou tlusté. Ty nás neuslyší. Ano, myslím, že máme čas.“

„Ve jménu Paladina, Renarde. *Proč?*“ I přes kápi a tmu, která panovala, Huma téměř rozeznával jeho tvář. Téměř cítil hořkost v jeho hlase.

„Když jsem kdysi dávno ležel a umíral na mor, poprosil jsem Paladina, Mišakal a všechny bohy, aby mě vysvobodili. Ti však neudělali nic, a tak jsem dál přežíval a slábl. Můj vzhled teď mnohé děsí. Kdyby mě však viděli tenkrát, vyděsilo by je to ještě víc. Dostal jsem šarlatový mor.“

Šarlatový mor byl ze všech chorob, jež za ta léta propukly, tou nejhorší. Rytíři museli vypalovat celé vesnice, když nejmocnější léčitelé nedokázali nemoc zvládnout. Oběti se doslova ztrácely před očima a každý den pro ně znamenal utrpení. Mnozí se proto zabili dřív, než to stačila udělat nemoc. Říkalo se jí šarlatový mor proto, že obětem zrudla kůže, jak je nemoc spalovala. Byla to děsivá choroba, o které se dosud mluvilo jen šeptem.

„Když už jsem byl přesvědčen, že mě to utrpení konečně zabije, někdo mě navštívil. Nebyl to však nikdo z bohů, které jsem prosil, ale bůh, který jako jediný byl ochoten zbavit mě bolesti. Za protislužbu.“ Renard znovu pozvedl meč. „Byl to Morgion. Jen on vyslyšel mé modlitby, i když jsem se k němu neobracel. Byl ochoten mě zbavit bolesti a uzdravit, pokud se stanu jeho služebníkem. Nebylo to těžké rozhodnutí. Okamžitě jsem to přijal a rád.“

Huma se modlil, aby se něco stalo. Aby se Osval pohnul nebo aby se rytíři přišli podívat, proč je tu taková tma. Aby se prostě *něco* stalo. Všude ale dál vládlo ticho. Jak dlouho toto Renard plánoval? Jak dlouho čekal na tuto chvíli?

Huma spíše uslyšel, než uviděl, jak se k němu vymrštil Renardův meč. Protivník se pohyboval ve tmě s jistotou, ale přesto se Humovi pořád dařilo odrážet jeho údery, i když věděl, že nikdo není v osobních soubojích lepší než Renard. Huma navíc bojoval i sám se sebou.

Renard přestal útočit stejně náhle, jako předtím začal, a tiše se zasmál. „Velmi dobře. Jako tvůj otec."

„Můj otec?"

Během souboje postoupili dál ode dveří až k místům, kde stáli kněží, když prováděli obřady. Renard stáhl kápi a Huma i ve tmě rozeznal jeho bledou napnutou kůži. „Ano, otec. Proto jsem tě chránil. Znamení Morgiona i na nic netušící osobě znamená, že mu jeho služebníci nesmí ublížit."

Huma si vzpomněl na slova uctívačů v troskách. Viděli to znamení a hádali se kvůli němu. Skularis nevěděl, proč rytíř to znamení na sobě má.

„Jsem to ale přecitlivělý blázen," pokračoval Renard, „že jsem chtěl zachránit svou rodinu."

Rodinu? Huma zatřásl hlavou, jak v něm narůstal pocit zděšení.

„Jsi hodně podobný mému bratrovi, Humo. Jmenoval se Durak, pán z Eldoru, země, která byla obsazena brzy potom, co jsem s ním vstoupil do Rytířstva. Dnes z Eldoru zbylo jen pár ubohých trosek. Je to tak. Panství Baxtrey vlastnili Osval a Trák společně, ale já bych nezdědil nic. Jako nejstarší syn dědil tvůj otec."

„Nech toho!" Huma divoce začal máchat mečem po muži, který zradil všechno, čemu věřil. Muži, jenž byl kdysi přítelem.

Renard údery snadno odrážel. Po chvíli se opět od sebe odtrhli.

„Patřil jsem Morgionovi už dlouho předtím, než nás otec poslal jako panoše do Vinohradské tvrze. Od začátku jsem se snažil Duraka chránit. Byl koneckonců z rodiny. Ostatní následovníci Morgiona by tomu snad nemuseli rozumět, a tak jsem ho poznamenal tímtéž znamením, jež před nimi ochránilo i tebe. Ukázalo se však, že to bylo zbytečné. Tvůj otec

zemřel v boji jen rok potom, co se stal rytířem. Zůstal s hrstkou dalších vzadu, aby bránil průsmyk v horách na východě Hyla. Byl to jediný průsmyk, kterým by nás mohly jednotky Královny napadnout zezadu. My ostatní jeli varovat hlavní voj. Nic jsem nemohl udělat. Ironie, že? Chtěl jsem mu v poslední chvíli říct o sobě pravdu, ale samozřejmě to nešlo. Sotva jsem v té době věděl, že po sobě zanechal manželku a syna."

Huma se zachvěl. Na jedné straně chtěl příběh slyšet, ale zároveň ho to odpuzovalo.

„Musíš se někdy na Duraka zeptat pana Osvala, až ho potkáš na druhé straně!" Renard překvapil rozrušeného Humu dalším výpadem. Znovu spolu bojovali a Huma zjistil, že hledí do tváře napůl zkřivené šílenstvím. Pryč byla Renardova kamenná tvář, které se vždycky podivoval. Pryč byla maska, za kterou bledý rytíř skrýval zradu. Humovi se podařilo odhodit soupeře od sebe.

„Jakže se jmenovala, synovče? Karina? Viděl jsem ji jenom jednou. Bylo to o několik roků později, když jsem konečně našel vesnici, do které Durak jezdíval, než zemřel. Byla to velice krásná žena – štíhlá, plná života, s vlasy barvy pšenice a elfí tváří. Napadlo mě, že bych si ji namluvil, ale pak jsem uviděl tebe – i jako chlapec jsi byl celý Durak – a bylo mně jasné, že by se zdaleka vyhnula někomu tak hroznému, jako jsem byl já. Byl jsem blázen, že jsem vůbec pomyslel na něco jiného než na slib svému skutečnému pánovi." Renardův meč znovu zasvištěl vzduchem k Humovi. Mladý rytíř se odvalil stranou do přikrčené polohy.

„Zabil jsi ji, že?" pravil chladným hlasem bez života, jak opět prožíval ty dny, kdy matka onemocněla smrtelnou chorobou, která se objevila zčistajasna.

„Měl bys mi poděkovat. Myslel jsem na tebe. Chtěl jsem, abys byl takovým rytířem, jakým měl být Durak. Věřil jsem, že před tebou utajím pravdu." Renard se nechutně usmál.

„Ten sen. Měl jsem sen o tvém bohu."

„Myslel jsem, že bych tě mohl přetáhnout na svou stranu, učinit tě společníkem a ušetřit nás tohoto."

„Co se tu, u Platinového draka, děje?" Oba bojovníci ztuhli, když do místnosti proniklo světlo. Ve dveřích stál Benet se dvěma druhy z Rádu

Meče. Na první pohled bylo vidět, že si Renard uvědomuje svou chybu. Benet si musel jít sám od sebe lehnout nebo se alespoň vzdálil, a tak s ním Renard nemohl naložit tak, jak naložil s nic netušícími ostatními.

„Renarde? Humo?“ Přes všechny chyby nejednal syn zesnulého Velmistra rozhodně pomalu. Přehlédl celý výjev, a když uviděl otrhaný plášť s kápí, který měl Renard přes brnění, hned věděl, co to znamená. Benet vytasil meč a ukázal jím na zrádce. „Chci ho!“

„Jak rychle se lesk důstojnosti ztratí v zajetí nízkých citů,“ poznamenal Renard ironicky a bez jediného dalšího slova divoce máchl mečem po Humovi. Mladý rytíř uskočil a Renard začal prchat přes lavice.

„Nemá kam utéct!“ Benet se nyní ještě více podobal dravci. Přestože mu široce otevřené oči divoce plály, vnímal všechny kouty místnosti a neunikl mu žádný pohyb. Jeho pohyby byly plynulé a vypočítané. Byl to jestřáb, který se chystal střemhlav zaútočit na oběť. Tou obětí byl Renard.

Bledý rytíř však vstoupil do stínu zdi a zmizel. Huma doběhl ke zdi jako první a začal ji ohmatávat. Měl za to, že Renard rozhodně nepoužil k úniku magii, jako to jednou udělal Magius. Ne, spíš asi-ano! Huma prsty nahmatal malý důlek a stěna se před ním náhle otevřela, aby ho pohltila. Slyšel, jak Benet křičí na zbývající dva rytíře, aby šli za ním. Pak se však stěna znovu zavřela a Huma neměl čas čekat.

Kam jen Renard doufal, že uteče?

Bylo jen slabě slyšet, jak postarší rytíř stoupá rychlými kroky po schodišti. Co Renard doufal, že tam nahoře najde?

Nebylo to staré tajné schodiště, jak si Huma ze začátku myslel, neboť po cestě do dalšího patra proběhl kolem dvou oken.

Na konci schodiště byl strop s poklopem. Huma opatrně zvedl ruku a poklop otevřel. Meč měl přitom v druhé ruce ve střehu. Venku zuřivě pršelo a foukalo.

Oproti očekávání na něj nic nezaútočilo.

Kroky, jež se ozvaly za ním, mu prozradily, že se už blíží i Benet se svými druhy. Huma nechtěl, aby se s Renardem utkali oni, protože to bylo vyhrazeno jen pro něho. Pomalu prolezl poklopem nahoru do deště.

Střecha byla prázdná. Nedalo se na ní nikam schovat ani nikam utéct. Rytíř přišel k nejbližší římse a pohlédl dolů, kde se začínali sbíhat rytíři, protože Benet nechal vyhlásit poplach.

První z Benetových druhů vylezl poklopem na střechu. „Kde je? Chytil jsi ho?“

Huma zavrtěl hlavou. *Kde je* Renard? I zbylí tři rytíři pročesali střechu, ale nenašli ani stopu. Renard prostě zmizel.

Benet tomu ale odmítal uvěřit. Rytíři prohledali všechny okolní budovy, a když v nich nic neobjevili, pátrali dál v celé pevnosti. Shromáždili a prohledali i Renardovy osobní věci, ale z těch se toho moc vyčíst nedalo.

K Osvalovi se přihnali klerici, jakmile se dozvěděli o útoku. K jejich údivu se zdálo, že se Nejvyšší vojevůdce uzdravuje. Jak jeden z nich vysvětlil Humovi, Benetovi i ostatním, kteří se shromáždili, zbavovalo se tělo pana Osvala následků dávky, již mu předtím Renard podal. Zrádce doufal, že podá vrchnímu vojevůdci další dávku dřív, než se stihne uzdravit.

Když se rytíři rozcházeli, ať už proto, aby dál pátrali po Renardovi, nebo proto, aby se vrátili k nejrůznějším povinnostem, ucítil Huma na rameni něčí ruku. Trhl sebou, neboť ho napadlo, že se vrátil Renard, aby s ním skoncoval.

„Jsem Benet,“ řekla postava za ním.

Huma se pomalu otočil a oba muži si pohlédli do tváře. Zdálo se, že Osvalův synovec zápasí s příliš mnoha pocity, neboť jeho tvář jevila známky rozpaků, hněvu i zmatku. Nakonec natáhl k Humovi ruku.

„Máš moji vděčnost za všechno, co jsi udělal.“

Huma si nebyl jistý, jak se zachovat, a tak prostě uchopil Benetovu ruku a stiskl ji. „Vraha vašeho otce jsem ale nedopadl,“ řekl.

Benet nechal tvář zkamenět. Huma věděl, že se necítí zrovna příjemně. „Odhalil jsi ho. Zachránil jsi mého strýce. Dokonce… dokonce ses tomu bledému zrádci postavil, abys ho zastavil. To bych nikdy nedokázal.“

Pak rytíř s orlími rysy krátce zasalutoval a odešel. Huma sledoval, jak odchází, a rty mu krátce zahrály úsměvem. Pak se otočil a odešel v naději, že najde nějakou stopu po Renardovi.

* * *

Nebylo žádným překvapením, když se o dva dny později stal Osval novým Velmistrem. Než se tak stalo, zůstával o samotě a mluvil jen s členy Rady. Benet už nekladl vůbec žádný odpor. Synovec nového Velmistra vlastně zažádal o postup do Řádu Růže. Dalo se předpokládat, že ho doporučí a že už brzy bude nosit symboly Nejvyššího vojevůdce.

Humovi dělalo potíže vydržet celé ty dva dny. Když se mu pak konečně dostalo slyšení u pana Osvala, viditelně se třásl. Velmistr byl pro něho člověkem téměř tak uctívaným jako samotný Paladin, neboť to byl koneckonců živoucí symbol přání Trojice.

Když mladý rytíř pokorně poklekl, uslyšel podivný zvuk a odvážil se vzhlédnout. Velmistr seděl na trůně, kolem kterého stála čestná stráž složená ze starších rytířů všech tří řádů, a tiše se smál.

„Vstaň, Humo. Se mnou nemusíš trvat na těchto formalitách. Alespoň ne teď."

Huma vstal a přistoupil blíž. „Velmistře…"

Ozvalo se povzdechnutí. „Pokud musíš být formální, říkej mi pane Osvale," řekl Velmistr. „Nedělám si takové nároky jako můj bratr. To ještě ne."

„Pane Osvale, ještě než začnu, řekněte mi něco o Durakovi z Eldoru."

„Durakovi? Znal jsem dva či tři. Eldor… nejsem si jistý."

„Prosím vás, víte přece, koho mám na mysli. Renardova bratra. Mého… otce."

Nový Velmistr zůstal hledět s otevřenými ústy. „Otce? Durak? Pak tedy Renard…"

„Je to můj strýc." Huma se donutil vyslovit to nepříjemné slovo.

„Paladine!" Osval to vyslovil téměř šeptem. „Humo, je mi to líto."

„Pane, povězte mi něco o mém otci."

Velmistr si setřel něco z očí. „Je mi to líto, Humo. Kéž bych ti mohl říct všechno, ale opravdu si toho mnoho nepamatuji. Durak byl dobrý rytíř, i když až moc horlivý. Byl skvělý, skoro rozený bojovník. Sbíral zkušenosti tak snadno, jako já beru nůž ze stolu. Pamatuji si, že hodně času strávil na západě, jenže nikdy jsem nevěděl, že to bylo kvůli rodině. Také si však pamatuji," Osval si promnul bradu, „jak na nás křičel, když

jsme ho s dalšími rytíři nechávali bránit průsmyk. Teď si uvědomuji, co měl na mysli. Když křičel ‚postarejte se o ně', domníval jsem se, že tím myslí rytíře. Jsem to blázen! Měl na mysli rodinu a jen Renard to tenkrát věděl."

Velmistr toho už moc dodat nemohl. Humu to zklamalo, i když to nedal na sobě znát. Nakonec neklidné ticho přerušil Osval. „Máš mé svolení, abys vyrazil do Ergotu a do těch svých hor. Kolik budeš potřebovat rytířů?"

„Žádného."

„Žádného?" Velmistr se naklonil dopředu a pevně rukama sevřel trůn. „Jak jsi sám říkal, je to nanejvýš důležitá záležitost. Chci zajistit, abys uspěl. Paladin uznal za vhodné dát nám tuto naději, ale nenechám tě podstupovat zbytečná nebezpečí."

„To, čeho si žádá Paladin, musím udělat sám," odpověděl Huma. „Cítím to. Nedokážu vysvětlit, jak to vím, ale prostě cítím, že je to tak správné."

Osval vzdychl a znovu se na trůně opřel. „Říkáš to s velikým přesvědčením. Hlava mi říká, že se mýlíš, avšak moje srdce ti naslouchá. Myslím, že v této věci poslechnu srdce, protože právě v srdci sídlí víra."

„Děkuji, pane."

Osval se postavil a Huma ho následoval. Velmistr objal mladého rytíře kolem ramen. „Bez ohledu na tvůj původ a na to, kdo byli tvoji rodiče, vždycky tě budu pokládat za *svého* syna."

Ještě jednou se krátce objali a pak ho Osval pustil.

„A teď běž. Odejdi, než se ze mne stane ještě více přecitlivělý blázen, než jsem teď."

* * *

Když se Huma rozhodl odjet, bylo na nádvoří jen málo rytířů. Udělal to tak záměrně, aby byl odjezd alespoň pro něj snadnější. Měl trochu pocit, že utíká, zatímco by měl správně ve Vinohradské věži zůstat, dokud nebude Renard nalezen a potrestán. Přesto se však už nechtěl

podílet na jeho dopadení. Znal vyzáblého rytíře příliš dlouho, než aby prostě zapomněl na všechny dřívější časy, kdy byli přátelé.

Všiml si jedné postavy. Byl to Benet, který stál na hradbách a přehlížel pevnost. Synovec Velmistra dosud pátral po vrahovi svého otce. V Renardových osobních věcech se našly prastaré plány pevnosti, které se už pokládaly za navždy ztracené. Byly na nich znázorněny i tajné chodby v chrámu, o kterých nevěděli ani klerici.

Zarputilý Benet odvrátil pohled od krajiny kolem Vinohradské věže a všiml si Humy. Pomalu na něj kývl a pak se otočil. To bylo vše.

* * *

Po hodině jízdy dorazil Huma do další napůl mrtvé vesnice. Cestou dvakrát potkal hlídkující rytíře a informoval je o pokračujícím bezvýsledném pátrání po zrádném Renardovi.

Obyvatelé vesnice však pohlíželi na osamělého rytíře jinak než lidé v předchozích vesnicích. Odvážili se k Humovi přiblížit a v každém jejich pohybu bylo patrné napětí, jako by se báli, že se na ně každou chvíli z oblohy vrhne samotná Dračí Královna.

Humův válečný kůň neklidně zpomalil a oči mu zaplály při pohledu na možné nepřátele. Huma mu pevně přitáhl uzdu, aby nad ním znovu získal vládu. Nechtěl mít na svědomí životy nevinných lidí.

Brzy dav zhoustl natolik, že jím nemohl projet. Zneklidnění vesničané obklopili koně s rytířem na hřbetě a Huma je zaslechl mumlat otázky týkající se událostí v pevnosti.

Pak na pravé noze ucítil špinavou kostnatou ruku. „Je to pravda?“ optal se chraplavý hlas. „Byl Velmistr zavražděn? Nejsme už v bezpečí?“

„Slyšel jsem, že se Rada chce vzdát!“ zvolal hlas, o kterém Huma nevěděl, odkud přichází.

Toto prohlášení jenom posílilo obavy vesničanů. Tlačili se ještě blíže, aniž dbali na nebezpečí, které jim hrozilo od kopyt cvičeného válečného koně. Huma se je pokusil zahnat mávnutím ruky.

„Odstupte stranou! Nechte mne projet! Kůň by vás jinak mohl zranit.“

„Utíká!“ zvolal tentýž hlas, který se ozval předtím. „Rytíři jsou ztraceni!“

„Všichni jsme ztraceni!“ zaječela jedna stará žena, která vzápětí omdlela a zmizela mezi těly ostatních. „Nemůžete nás opustit!“

„Snažíš se zachránit vlastní kůži!“

„Ustupte!“ Humovi se před očima začaly míhat tváře plné vzteku a zmatení a začaly po něm chňapat desítky rukou. Jeho vyděšený kůň se vzepjal. Ti, kteří byli nejblíže před zvířetem, dostali rozum a obrátili se k útěku, avšak ti, kteří se k Humovi blížili zezadu, se ani teď nezastavili.

Jeden starší muž klesl k zemi. Huma, kterému se konečně podařilo uklidnit koně, se snažil protlačit zástupem, aby staříkovi pomohl.

„Zradil nás všechny! Srazil starce! Chopte se ho!“

Na Humu se začaly valit otrhané vyzáblé postavy. Huma vytasil meč a vesničanům jím pohrozil. Dav ustoupil, avšak rozhodně se nehodlal vzdát; všichni se báli, že je Solamnijští rytíři nechávají napospas Dračí Královně.

Huma konečně uviděl toho muže, který dav provokoval. Stál o kus dál stranou a na sobě měl prosté selské šaty. Když si muž uvědomil, že ho Huma spatřil, nedal se na útěk, ale vytasil široký meč a znovu odhalil tvář zla.

Huma se s koněm protlačil davem. Vesničany přitom zastrašoval mečem a děkoval Paladinovi, že se zatím nikdo neodvážil na něj zaútočit. Zastavil koně necelých šest stop před postavou.

„Benet si stále myslí, že budeš nejspíš v pevnosti.“

Renard se krátce usmál. „Byl jsem tam, dokud nebyl Osval skutečně jmenován Velmistrem. Potom jsem přijel sem, abych všem sdělil tu novinu.“

Huma seskočil z koně. Nevytasil meč, avšak ani nespouštěl ze strýce oči. „Abys naplnil jejich srdce strachem, předpokládám. Abys zlomil jejich víru a my museli bojovat sami mezi sebou.“

„Je to… mé poslání. Nebyl jsem však jen tady. Projel jsem vesnice v celém kraji. Od včerejška jsem nespal.“

„Objevili tvé tajné chodby.“

„Já vím. Nechal jsem tam ty mapy záměrně. Už jsem je nepotřeboval.“

„To je šílené, strýci.“

„Strýci? Myslel jsem si, že toto slovo nikdy nepoužiješ. Ano, je to šílené. Celý svět je šílený. Snažím se ze všech sil, aby dostal trochu rozum.“ Renard ukázal na vesničany a pokračoval natolik potichu, aby ho neslyšeli. „Strach se rozšíří. Nakonec potáhnou v zoufalství na pevnost. Věřím, že rytíři ztratí alespoň několik mužů, až je budou odrážet. Proti velkým Solamnijským rytířům se obrátí neblahá proslulost jejich vlastních činů, a navíc velmi utrpí jejich morálka. Víc už dělat nemusím.“

„To vše bylo už dávno naplánováno, že?“

„Samozřejmě. Mohl bych zabít celou Radu, ale to by jen posílilo odhodlání rytířů. Proto jsem v přestrojení procestoval nejbližší kraje a všude rozdmýchával nepokoje.“ Renard se napřímil a pomalu máchl mečem do předu a dozadu. „Mým posledním úkolem jsi ty, Humo. Věděl jsem, že pojedeš tudy. Nemohu ti dovolit, aby ses vrátil do té – jeskyně. Možná je to od tebe šílenství, ale já si to nemyslím. Nemohu riskovat, že se v něčem takovém mýlím.“

Renard sekl po Humovi mečem. Huma výpad ihned vykryl. Vesničané ustoupili, když spolu rytíři začali bojovat, ale děsivé očekávání v jejich očích Humovi prozradilo, že touží vidět jednoho z nich mrtvého. Natolik se stali Renardovými loutkami.

Vyzáblý rytíř zaútočil a zčásti se odkryl. Díky zručnosti Humův následný výpad z větší části odrazil, jenomže Humův meč přesto proklouzl až k jeho tělu a sklouzl mu po pravém boku. Čepel meče zazvonila o tvrdý kov pod Renardovou tunikou a po tváři bledého rytíře krátce přelétl mazaný úsměv. Renard měl stále na sobě brnění.

Deštěm promáčenou vesnicí se dál neslo zvonění mečů. Zeď lidských těl, která rytíře obklopovala, se vlnila a prohýbala, ale nikdy se nerozestoupila. Huma se jen v duchu ptal, co se s ním stane, i když Renarda porazí. Vesničané se na něj asi sesypou.

„Velmi dobře!“ sykl Renard. „Dobře jsem tě vycvičil.“

„Dost dobře.“ Víc toho Huma neřekl. Věděl, že si musí šetřit veškerý dech, neboť Renard hnaný šílenstvím bojoval s děsivou silou a zuřivostí.

Huma uklouzl v blátě právě v okamžiku, kdy se mu Renardův meč mihl kolem hrdla. Zrádný rytíř přepadl dopředu a Huma ho rychlým

úderem zasáhl do nohy. Renard nevykřikl, i když se mu noha okamžitě zalila krví. Bez jediného zasténání se odbelhal od Humy.

Soupeři si znovu pohlédli do tváře. Huma byl na pokraji vyčerpání a Renard ztrácel sílu kvůli strašlivé ráně napříč pravou nohou. Humův meč těsně minul svaly a šlachy, jejichž poškození by Renarda stálo celou nohu. „Vzdej se, Renarde. Přísahám, že se ti dostane slušného zacházení." Bledý rytíř vypadal ještě vyzábleji než obvykle. „To si nemyslím. Takový zrádce jako já, který jednoho Velmistra zabil a u druhého od toho nebyl daleko, by těžko mohl od rytířů očekávat slušné zacházení."

Huma věděl, že čím déle budou mluvit, tím více se mu vrátí síla, zatímco Renard bude jen dál slábnout. Již teď bylo pro jeho protivníka obtížné udržet se na nohou.

„Tak už pojď, synovče, ať to skončíme." Renard znovu s udivující vytrvalostí zaútočil stovkou nejrůznějších výpadů. Huma se pevně držel na nohou a pomalu přešel do útoku. Renardovi se už zastřel zrak a bojoval jenom naučenými pohyby. Huma mu vracel každý výpad díky četným lekcím v boji s mečem – jak paradoxní, že ty lekce mu dával právě Renard.

Mladý rytíř nakonec prorazil Renardovo krytí a zasáhl ho do pravé paže. Zrádný rytíř téměř upustil zbraň, jak mu v zraněné končetině začalo neovladatelně cukat. Byl zcela odkrytý a Huma mečem jenom o kousek minul jeho tvář.

Oba byli zablácení. Renard už ze sebe setřásl šílenství a zdálo se, že si uvědomuje, jak blízko je porážce. Ve tváři sice nedával znát žádné pohnutí, ale jeho oči říkaly, že Huma je lepší. Teď už se mohl jen snažit, aby nedostal smrtelný zásah.

Huma znovu prolomil strýcovu obranu a Renard se na ošklivě krvácejících nohou náhle zapotácel.

Zhroutil se na kolena a kouzlo bylo zlomeno. Huma zamrkal a pohlédl na Renarda, jehož tělesné tekutiny se mísily s bahnem. Na tváři se mu objevil znechucený výraz.

„Je po všem, Renarde. Nezabiji tě. To by ničemu neposloužilo."

Renard se pokusil vstát. Klečel nyní na koleni s mečem na úrovni ramen, připraveným k obraně.

„Nevrátím se tam, Humo. Nevystavím se posměchu, jakým by byl soud nade mnou."

Huma sklonil meč. „Nech mě, ať ti pomůžu. *Byl* jsi dobrý rytíř. Jeden z nejlepších."

Renard na to odpověděl smíchem, který přešel v suchý kašel. Musel se ze všech sil snažit, aby se neskácel do bahna. „Copak to nechápeš? Nikdy jsem nebyl rytíř! Můj život byl už dávno v rukou jiného boha. Zklamal jsem však i jeho. Podívej se na mne!" Renard se slabě usmál a Huma se zděsil při pohledu na to, jak bledá kůže jeho dřívějšího druha začíná rudnout. „To je odměna za to, že jsem zklamal. Nikdy jsem nebyl skutečně vyléčen, jen jsem přežíval ze dne na den."

„Renarde, přijede hlídka a najde klerika."

„Žádný klerik se mě nedotkne."

Najednou zmizelo i to, čím zrádný rytíř uhranul vesničany, protože všichni kolem začali křičet při pohledu na muže s jedním z nejhorších druhů moru. Během několika okamžiků zůstali rytíři sami.

„Renarde."

Pro Renarda bylo už i mluvit příliš velkou námahou, jak mu mor zaplavoval celé tělo.

„Nepřibližuj se, Humo. Přenáší se to dotekem." Renard se usmíval. „Nic ze mne nezbude, až bude po všem. Budou mít štěstí, pokud najdou něco víc než jen žalostnou tělesnou schránku."

Kde je hlídka? Huma zoufale přehlížel obzor.

„Ať to přinese cokoliv, synovče," vyrazil ze sebe umírající, „doufám, že najdeš to, co hledáš. Snad je ještě stále naděje."

Tam! Huma v dálce uviděl postavy na koních. Jely však pomalu.

„Humo…"

Mladý rytíř pohlédl na Renarda, jemuž se tvář zkřivila bolestí. „Modli se k Paladinovi, Renarde! Hlídka se blíží k vesnici. Až jim vysvětlím…"

„Není co vysvětlovat. Jen to, že musí mé tělo spálit tady, kde teď ležím." Renard narovnal záda a uchopil jílec meče oběma rukama, aby zbraň vůbec udržel.

Rychlostí, jaká byla při jeho nemoci obdivuhodná, si přejel ostřím meče napříč hrdlem.

„Ne!“ Huma mu meč nevytrhl z rukou jen díky strachu, aby nedostal mor. Bylo již stejně pozdě. Žádný klerik by nedokázal takovouto ránu včas obvázat.

Renard upustil meč ze zesláblé ruky. Meč zapadl do bahna a Renardovo bezvládné tělo se skácelo hned za ním. Huma také upustil zbraň a klesl na kolena.

„Ne,“ řekl skoro šeptem. Pak si schoval tvář do dlaní a dal průchod zraněným citům. Nejasně slyšel, jak přijíždí spousta koní, a pak najednou bylo ticho.

20

Ticho. Hluk přijíždějících koní, který se mísil s výkřiky vesničanů vyděšených z toho, že mezi nimi propukl nejhorší druh moru, dusot kopyt, a dokonce vítr – to vše se změnilo v ticho.

Pak to ticho přerušil vzdálený zvuk kovových úderů.

Huma pomalu, nevěřícně zvedl hlavu z dlaní a vytřeštěnýma očima hleděl na svět kolem sebe. Zničená země kolem Vinohradské tvrze zmizela. Vlastně zmizela celá krajina.

Teď měl před sebou jen zrcadlo – totéž zrcadlo, kterým před několika dny propadl. Jediné, co v něm viděl, byl obraz rozcuchaného unaveného rytíře, který vypadal, že je jen sotva naživu.

Byl zpět v jeskyni Plazího otce.

Opravdu se to všechno stalo? Nejdříve se to zdálo nepravděpodobné. Spíše to byl nějaký přelud. Humu však stále bolela zranění, která utrpěl v tom snu. Nebo spíš v noční můře. Ať to bylo cokoliv, bylo to velmi skutečné, poněvadž Renard byl opravdu mrtev.

Huma se zaklonil a stáhl si rukavice. Pak si promnul bradu a hleděl na prokleté zrcadlo.

Cítil vztek i úlevu. Rozčiloval ho pocit, že je snad něčí loutkou, a utěšovalo ho vědomí, že bude moci pokračovat ve výpravě a snad se znova setká s Kazem a Magiem.

Kde vlastně po celou tu dobu byli?

Huma dál hleděl do zrcadla. Stále otřesený Renardovou zradou a smrtí. Renard byl mrtvý a on se bude za něj modlit, ale Rytířstvo – ne, celý Ansalon – má stále naději, pokud je pravda, že někde v těchto horách je ukryt klíč k vítězství.

Ze zrcadla na něj hleděl jeho vlastní obraz a rytíř si začínal uvědomovat, kde vlastně je.

Rychle začal klopýtat kupředu. Předtím na chvíli zapomněl na to, co se s ním stalo, a téměř zapomněl i na Plazího otce, i když se tomu sotva dá uvěřit.

Pokud tu čas plynul stejně jako ve Vinohradské tvrzi, měli by už mrchožrouti všech tvarů a velikostí na těle mohutného tvora hodovat. Nebyla to však pravda.

Obří hlava a krk Plazího otce sice ležely přesně tam, kam dopadly, ale mohutné tělo se proměnilo v kov – v nejčistší kov, zářivější než stříbro. Přesto se však stříbru velmi podobal. Když po něm Huma přejel rukou, ucítil jeho hladkost a užasl nad tím, jak obrovské množství ho tu musí být. Pro nedostatek lepšího jména ho nazval dračím stříbrem.

Když neohrabaně klopýtal kolem té kovové hory, upoutala náhle jeho pozornost zbraň, která Plazího otce zničila. Veliké mrtvé tělo skrývalo někde v čelistech meč, který předtím k Humovi promlouval. Byl si jistý, že zbraň na něj zavolala, a stejně tak si byl jistý, že ji musí mít. Pokud by na této výpravě neměl získat nic jiného, chtěl si odnést alespoň ten meč.

Hlava mrtvého obra byla obrácena bradou vzhůru a Huma zjistil, že spodní čelist je pevně přitisknuta k horní. To znamenalo, že meč je pohřbený v obrovské kovové hoře a nelze ho získat zpět. Huma vztekle udeřil rukou do dračí tlamy. Tvrdý náraz ho znovu přivedl k rozumu a Huma se na chvíli podivil své posedlosti tou zbraní. Raději by…

V tu chvíli zavadil o něco nohou. Znělo to kovově. Huma pohlédl k zemi a uviděl věc, kterou hledal. S překvapeným výkřikem klesl na kolena a téměř zbraň vzal do náruče. Má být jeho. To je znamení.

Jakmile se zbraně dotkl, začala opět zářit. Huma se šťastně vyhříval v záři, která ho uklidňovala a dávala mu zapomenout na strašlivé události několika posledních dní. Váhavě schoval meč do pochvy a začal šplhat na vrchol kovového těla Plazího otce. Ukázalo se, že po jeho šikmém krku může snadno vylézt do některé z horních chodeb, jež ústily do jeskyně, a vydat se hledat tajemného kováře. To byl podle něj skutečný cíl jeho cesty.

Teď, když měl meč, ho už nezajímaly ani nekonečné hromady zlata, ani úkryty plné zářících šperků. Přitahovalo ho sice i zrcadlo, ale to by nemohl jeskyněmi pronést. Utěšil se pomyšlením, že pokud uspěje, bude se moci pro něho vrátit.

Když stoupal po neuvěřitelně dlouhém krku Plazího otce, začínal se s mečem v ruce cítit plný síly a sebedůvěry.

Nejbližší horní chodby byly osvětleny vlastním světlem, které ale bylo slabší než v dolních chodbách. Když Huma do jedné chodby pohlédl, neviděl nic, čím by se lišila od chodeb, kterými procházel předtím. I tady byla spousta stínů. Sestoupil z plazího krku a vstoupil do nejbližší chodby. Povzbuzovalo ho při tom vědomí, že má v ruce zbraň, která je ho hodná.

Začínal však ztrácet trpělivost, když čas plynul a on nacházel jen další chodby. Kde byly úkoly? Plazí otec byl jedním z nich, ale musí tu být ještě dva další, pomyslel si. Stejně by se asi nemohly vyrovnat jeho souboji s obřím tvorem. Možná byl Plazí otec dostatečnou zkouškou.

Pohladil rukou jílec nového meče. Možná už ani nepotřeboval nic dalšího, co by mohlo ležet někde v těchto horách. Meč, kterým teď Huma vládl, byl sám o sobě celou armádou.

Jak šel dál zdánlivě nekonečnými chodbami, jeho netrpělivost stále vzrůstala. Teď už chtěl jen odejít. Nějaké úkoly ho nezajímaly; meč byl vše, co potřeboval. Mohl snad v jeskyních najít něco, co by mocí a dokonalostí překonalo tuto zbraň?

Náhle ho napadlo, jaké by to asi bylo velet oddílu. Pan Osval ho určitě odmění za vše, co vykonal. Nejen že přinese zbraň veliké hodnoty, ale také odhalil Renarda a zachránil současnému Velmistrovi život.

Huma vždy snil o tom, že by byl nějakým významným velitelem. Pak už by nemuselo trvat dlouho, než by velel celé armádě. Na tváři se mu objevil úsměv. „Dál už nevstupuj."

Huma si postavy, která stála před ním, nejdříve nevšiml, protože v dlouhém plášti šedé barvy dobře splývala s okolím, zejména se stíny, které byly všude. Muž měl šedou i tvář, zuby a jazyk. Jediné, co na něm bylo jiné než tehdy, kdy ho Huma poprvé potkal, byl výraz tváře – tentokrát se šedý muž vůbec neusmíval.

„Zase vy?“ Huma byl rád, že znovu potkává podivného mága – pokud to ovšem byl mág – protože se tak mohl mečem pochlubit i někomu jinému než jen sám sobě. „Splnil jsem vaše úkoly! Snadno! Přišel jsem si pro cenu, i když už to teď není tak důležité.“

„Jistě. Nech meč tam, kde stojíš, a pojď dál.“

„Meč?“ bylo to, jako by ho šedý muž žádal, aby přišel o celou ruku.

„Svůj meč. Vždycky jsem se domníval, že je tady slyšet docela dobře. Mýlím se snad?“ Mágova tvář byla v tu chvíli stejně neproniknutelná, jako bývala tvář Renardova.

„Proč?“ Huma si s tím podivným obratem nedělal starosti. Šedý muž byl koneckonců služebníkem Dračí Královny. Bohové se teď určitě bojí Humovy moci. Proč by se vlastně nebáli?

„S tou *věcí* se do těchto síní nesmí. Měla by být zakázána všude.“

„Toto?“ Huma zvedl velkolepý meč do vzduchu a obdivoval přitom, jak silně září. Od začátku si myslel, že je velmi dobře udělán, ale teď se nemohl vynadívat na záři jeho plně probuzené krásy. Vzdát se ho? To nebude bez boje!

„Ten ‚skvělý' meč, co máš v rukou, je znám jako Meč slz. Je to pozůstatek z Věku snění. Tímto mečem svedla Takhisis zlobří lid a odvrátila ho od krásy, dokud nezbyla jen hrstka, která se vydala jinou cestou. Říká se, že právě s touto zbraní napadnou bojovníci temnoty světlo v konečné bitvě před posledním dnem. Je to čisté zlo, které by mělo být zapuzeno, pokud to ovšem vůbec lze.“

„Mýlíte se. Toto je klíč k vítězství. Jen se na něj podívejte!“ Šedý muž si zastínil oči. „Už jsem se podíval. Mockrát. I po všech těch stoletích jeho zhoubné světlo stále dráždí.“

Huma meč sklonil, ale jen natolik, aby jím mohl namířit na muže, který mu stál v cestě. „Opravdu? Nebo se vyhýbáte každému světlu? Myslím, že skutečným nebezpečím jste tu vy.“

„Kdybys tak mohl vidět svoji tvář.“

„Svou tvář?“ zasmál se Huma domýšlivě. „Povídáte Meč slz. Říká se mu tak kvůli slzám, které bude ronit Dračí Královna, až nakonec stane proti moci silnější, než je ona sama?“

Šedý muž před Humou zkřivil obličej do výrazu odporu. „Vidím, že ten strašlivý meč vůbec neztratil kouzlo.“

Huma si majetnicky zkřížil ruce na prsou. „Už vás tu poslouchám dost dlouho. Necháte mě projít?“

Strážce zvedl hůl až na úroveň očí. „S tím mečem ne.“ Huma se jen usmál a zabodl meč do skalní stěny po své levici. Čepel ve skále zmizela, jako by celá jeskyně nebyla z kamene, ale ze smetany. Meč zaplál smaragdově zeleným světlem. Když ho rytíř stejně snadno vytáhl ven vypadal nepoškozeně, zatímco zasažená část stěny přestala zářit.

Šedý muž pohrdavě sevřel rty. „Snad bys měl bodnout ještě jednou,“ řekl výsměšně. „Třeba v něm ještě zůstala nějaká bojechtivost.“ Huma na něj zlobně pohlédl. „Poslední příležitost. Vzdáte se?“

„Jedině pokud se vzdáš toho meče.“

„Pak si prosekám cestu třeba i vaším tělem.“

„Pokud to dokážeš.“

Rytíř pozvedl Meč slz, který se snad jakoby v očekávání rozzářil ještě jasněji, a udělal krok dopředu. Šedý muž před ním opustil obranný postoj a hodil hůl na zem. Huma zůstal se zvednutou paží na chvíli zaražen na místě, kde stál.

„Vzdáváš se tedy?“

Postava s kápí zavrtěla hlavou. „Jestli chceš jít dál, budeš mě muset zabít.“

Zabij ho! zvolal hlas v Humově mysli a zelená záře Meče slz teď zcela zaplavovala chodbu. *Zabij ho!* zopakoval hlas.

„Toto je…“ Huma se snažil dokončit myšlenku, jenže hlas zněl naléhavě. *Zabij ho a získej cenu!*

„…chyba.“

„Vzdej se toho meče, Humo. Jedině pak budeš svobodný.“

„Ne!“ To slovo sice zaznělo z Humových úst, ale nebyl to Huma, kdo ho vyslovil. Jako by to zvolal meč, který teď Humu přinutil zvednout ruku, jako by měl rytíř v úmyslu šedého mága udeřit.

„Ne!“ Tentokrát vykřikl opravdu Huma, který se znenadání zhroutil na stěnu chodby a pohlížel na věc, kterou měl v ruce, s náhlým odporem a zděšením. Ani světlo, jež nutilo i šedého muže odvracet pohled, na tom nic nezměnilo.

Vezmi si mě! Užij mě! Z krve povstane má sláva! Jsem určen k tomu, abych rozpoltil svět pro mou paní!

„Ne!“ prohlásil Huma tentokrát mnohem pevněji a zděšení v jeho očích se změnilo ve vztek. Vymanil se už z kouzla té zlovolné věci. Meč na něm žádal nemožné – aby zabil muže, který si to ani nezasloužil, ani se nesnažil bránit. Huma takto nedokázal zabít Renarda a nemohl by takto zabít ani šedého strážce.

Z meče vyzařovala síla. Huma vykřikl a klesl k zemi, jak mu celým tělem projel mohutný otřes. Měl přitom pocit, jako by se mu každá žilka v těle měla roztrhnout. Viděl jen zelenou záři, cítil bolest a slyšel, jak na něj Meč slz naléhá a snaží se překonat jeho vůli.

„Humo!“ ozval se další hlas, který se ho snažil ovlivnit. Huma se chopil záchranného lana a soustředil se.

„Musíš se snažit té věci zřeknout úplně, jinak pekelný meč ovládne tvé tělo i duši!“

Úplně? Huma zápasil s bolestí. Teď už věděl, že Meč slz sleduje jenom vlastní lstivé cíle a nikdy nebude nikomu skutečně sloužit. Toto uvědomění dodalo Humovi právě tu sílu vůle, která mu předtím scházela. „Vzdávám se tě!“ zvolal a držel přitom znechuceně zbraň na délku paže od sebe. „Nebudu s tebou mít vůbec nic společného, a proto nade mnou nebudeš mít naprosto žádnou moc!“

Bolest se zmenšila a Huma toho využil. Zvolna začal vytlačovat démona z mysli a spílal mu přitom v důvěře, že už nad ním nemá žádnou skutečnou moc. Zdálo se, že démon před jeho odhodláním ustupuje a smaragdově zelené světlo meče prudce ztrácí jas.

Pane, zvolal hlas. *Ty jsi skutečný pán.*

Zdálo se, že se zbraň lekla jeho mysli a Humova sebejistota zesílila. Pak mu hlavou bleskla myšlenka. Teď když meč porazil, nemohl by ho používat bezpečně?

Ne! Huma myšlenku zapudil. Z čela mu začal skapávat pot a celý zbledl.

Zahodil pekelný meč přes chodbu a zdálo se mu přitom, že uslyšel, nebo ucítil, šílený výkřik. Meč se zařinčením narazil na protější stěnu a spadl na zem. Záře téměř zmizela.

„Nikdy,“ zalapal Huma po dechu a opřel se s rukama na kolenou o stěnu. „Ani pro všechnu moc na světě.“

Pomalé kroky ho upozornily, že šedý muž je poblíž. Pak na rameni ucítil silnou ruku. „Už se nemáš čeho bát. Meč slz není nic. Není nic víc než kouř ve větru. Chápeš?“

Huma vzhlédl a uviděl, jak pekelný meč ztrácí světlo a pomalu mizí, jako by se propadal do kamene. Během několika okamžiků nezůstala jediná stopa ani po jeho hmatatelné podobě, ani po zrádném démonovi, který v něm sídlil.

„Kde je?“

„Doufám, že tam, kam patří. Ta věc má vlastní mysl, ale to ty víš. Myslím, že jsem ji dal na takové místo, že jí to dá práci, aby se odtamtud dostala.“

Rytíř vzhlédl. „Zachránil jste mě i mou duši.“

„Já?“ Šedý muž vypadal lehce pobaveně. „Jen jsem ti dal pár přátelských rad. Ale jen ty sám jsi musel podstoupit skutečnou bitvu. Vytrval jsi však.“

„Co se stane teď?“ zeptal se Huma a pomalu se postavil na nohy. Bolelo ho celé tělo i hlava a měl pocit, že teď už nesvede nic. Znovu klesl ke stěně.

„Teď?“ pravil šedý muž pobaveným hlasem a Huma nechápal, co je na jeho slovech tak směšného. „Teď… jdi dál a žádej svou cenu. Splnil jsi všechny tři úkoly.“

„Splnil?“ Rytíř smutně zavrtěl hlavou. „Mýlíte se. Jen stěží jsem si zachránil holý život a duši.“

„Ano, žiješ. To je cílem všeho – usilovat o život, o nějaký cíl.“

„Plazí otec. Meč slz. To jsou jen dva úkoly. Ledaže by…“ Humovi to náhle došlo.

Tu se na tváři šedého muže objevil smutný šedý úsměv.

„Tvá cesta zrcadlem nebyla náhoda. Hluboko v samotném Rytířstvu se začala šířit temná skvrna, a kdo by dokázal Rytířstvo nečistoty lépe zbavit než jeden z jeho řad? Myslím, že většina rytířů by Renarda s potěšením zabila, aniž by mu dala příležitost vzdát se. Ty jsi ho však chtěl zachránit. Právě láska k životu je to, o co Rytířstvo více než o cokoliv jiného usiluje.“

Huma se napřímil a zahleděl se na zdánlivě nekonečnou chodbu za šedým mužem. Pak se znovu podíval na postavu s kápí.

„Jste Paladin?“

Šedý muž se mazaně usmál a poklepal si ze strany na nos. „Mohl bych říct, že jsem, ale neudělám to. Řekněme jen, že se musí udržovat rovnováha mezi dobrem a zlem a já jsem jeden z těch vyvolených, kteří na to mají dohlížet. Stejně jako ty, i když se obávám, že má úloha je bezvýznamná v porovnání s tvou.“ Šedý mág nedal Humovi příležitost odpovědět a hned pokračoval. „Je čas, abys prošel touto poslední chodbou a získal odměnu. Jak jsem již řekl, musíš jít beze zbraně. Smíš si s sebou vzít jen víru.“

Zatímco na něj Huma dál hleděl, zvedl muž ruku, ve které držel opatrně za špičky dvě dýky. Rytíř si bezděčně sáhl za opasek a zjistil, že jeho dýky jsou pryč. Měl je ten šedý muž, který už ovšem také zmizel. Před Humou teď byla jen chodba.

Rytíř udělal krok k potemnělé jeskyni.

Ještě než vstoupil do temnoty, odříkal dvě modlitby – jednu k Paladinovi a druhou ke Gileanovi, bohu Neutrality.

* * *

Huma neměl ponětí o čase, byl si však jistý, že uplynula dlouhá doba, než k němu poprvé dolehly údery kladiva. Neznělo to ani blízko, ani daleko, a jak šel dál, byly údery stále stejně hlasité. Tentokrát to bylo jiné než ve velké jeskyni, kde obrovský šílený leviatan při každém úderu ječel utrpením. Teď známé zvuky kováře při práci Humu uklidnily, protože si vzpomněl na část výcviku, kdy ho učili základy kovářského umění. Všichni rytíři kout uměli, neboť na každého z nich někdy mohla přijít řada, aby opravil brnění nebo podkoval koně. Učení Rytířstva velelo, že dobrý kovář by měl umět s kovadlinou, kladivem a do ruda rozžhaveným kovem udělat v podstatě cokoli.

Huma usoudil, že kovář musí být silný muž, protože kladivo na kovadlinu dopadalo po tak dlouhou dobu a s takovou pravidelností, že většina mužů by už dávno klesla na kolena. A kdo vlastně tvrdí, že to musí být člověk? Nemohl by to snad být samotný Reorx? Tady, jak Huma věděl, bylo sídlo bohů a moci. Může tu vlastně najít cokoliv.

Aniž si toho Huma všiml, stanul v obrovské zbrojnici. Kam až v šerém světle dohlédl, všude visely, stály nebo ležely nesčetné předměty pro válečná tažení i život v míru. Spousta věcí visela i vysoko na stropě. Byl tam srp s čepelí, která, kdyby se natáhla, by byla stejně vysoká jako Huma, meče všech tvarů a velikostí, zahnuté i rovné, tenké i těžké, zdobené mnoha drahokamy i bez ozdob, jednoruční i obouruční.

Huma v místnosti viděl ještě více brnění než v dolních jeskyních. Nacházely se mezi nimi nejjednodušší náprsní pancíře i nejnovější plná zbroj, kterou nosili ergotští vládci. Nad brněním visely štíty se všemi možnými znaky včetně znaku Solamnijských rytířů.

Bylo tam toho tolik a Huma si to toužil všechno prohlédnout. Cítil se, jako by vstoupil do ztracené hrobky nějakého velkého válečníka. Nemohlo to však být místo posledního spočinutí mrtvých, neboť zbraně ani ostatní předměty nebyly pokryté prachem ani nejevily známky stáří. Vše, na co se podíval, vypadalo, jako by to bylo vyrobeno teprve včera. Všechny čepele byly ostré a hladké, na brněních nebyla jediná známka po řezu a ani dřevěná rukojeť srpu nebyla shnilá. Huma však věděl, že všechny věci jsou ještě starší než dolní jeskyně, že právě tyto síně jsou nejstarší z celého podzemního bludiště. Nedokázal říct, jak to poznal. Prostě to věděl.

Údery kladiva mu natolik zněly v uších, že si vůbec nevšiml, kdy ustaly. To ticho si uvědomil, až když byl v půlce zbrojnice, a neustále těkal pohledem sem a tam. Zastavil se a na chvíli znejistěl. V tu chvíli uviděl, jak před ním probleskuje světlo, a uslyšel, jak se neznámý kovář znovu pustil do práce. Od kovárny ho teď dělily jen dvoje mohutné dveře.

Jedny z dveří se otevřely, když k nim natáhl ruku, aby zaklepal. Ozvalo se přitom hlasité zaskřípání a rytíře udivilo, že údery kladiva neustaly, jako by ten, kdo ho držel v ruce, zvuk neslyšel nebo ho to nezajímalo.

Huma uviděl kovárnu o rozměrech skutečně hodných bohů. Stála tam obrovská nádrž s vodou, která mohla sloužit jedině k ochlazení ukovaných věcí, a veliká výheň, do níž s nadšením přikládaly – Huma musel přivřít oči – jakési temné postavy.

Údery kladiva konečně ustaly. Huma odtrhl zrak od rozpálené výhně a otočil se.

Kovadlina mu sahala až do pasu a vážila snad šestkrát víc než on sám v plné zbroji. Vedle kovadliny stál kovář umazaný od sazí, který velmi lehce jednou rukou zvedal až nad hlavu obouruční kladivo. Teď se obrátil, aby si návštěvníka prohlédl. I postavy u výhně přestaly pracovat, stejně jako dvě další poblíž kovadliny. Kovář spustil ruku s kladivem a přistoupil k Humovi. Huma mu nepohlédl ihned do tváře, neboť jeho zrak upoutala kovářova ruka. Byla z kovu, jenž se třpytil podobně jako kov, ve který se změnil Plazí otec.

Huma kováři konečně pohlédl do tváře, která byla od sazí stejně jako zbytek jeho těla. Přesto však Huma rozpoznal, že kovář nepatří k žádné známé rase, protože měl rysy elfí, lidské, trpasličí a ještě nějaké další… ty Huma nepoznával.

Kovář si rytíře prohlédl od hlavy až k patě a pak se ho zeptal překvapivě tichým hlasem. „Přišel sis konečně pro Dračí kopí?“

21

Huma se na obrovského kováře zmateně podíval. „Na co?“ zeptal se.

„Dračí kopí. Jsi konečně ten vyvolený?“ Kovářovy trpasličí rysy se mu ve tváři stáhly do výrazu neskrývaného znepokojení. Jak čekal na odpověď, přivřel oči a z jeho elfích úst s tenkými rty se stala jen nepatrná čárka na převážně lidském obličeji. Ty „další“ rysy činily jeho tvář děsivou, ale přesto pohlednou. Toto nebylo vlastní žádné další rase „Splnil jsem úkoly, tak mi to alespoň bylo řečeno. Říkal to ten šedý.“

„Opravdu to řekl ten šedý muž? Ty jsi porazil i starého Plazího otce?“ Mohutný kovář před Humou nečekal na odpověď. „Ano, předpokládám, že ano neboť byl poslední dobou docela zticha. Je to tak divné, když ho pořád neslyším, jak vztekle křičí. Nevzpomínám si na den, kdy by byl tak zticha. Budu si asi muset zvyknout.“ Kovář pokrčil rameny.

„Odpověděl jsem uspokojivě na vaši otázku?“ optal se Huma, kterému se už podařilo znova nabýt důstojnosti, i když jeho sebevědomí se ještě nevzpamatovalo z otřesu. Snažil se nevypadat ohromeně.

„Vskutku ano,“ šeptl kovář spíše sám pro sebe. „Vskutku ano.“

Náhle ta obrovská postava před Humou propukla v hlasitý srdečný smích. „Velký Reorxi! Nikdy jsem nepomyslel, že se dočkám toho dne! Konečně bude někdo schopen náležitě ocenit mou práci. Víš, jak je to dlouho co jsem naposledy mluvil s někým, kdo toho byl hoden?“

„A co oni?“ Huma ukázal na přízračné postavy za kovářem, které se tvářily, že se jich to netýká.

„Oni? Jsou to moji pomocníci. Těm se má prace líbit *musí.* Neporozuměli by však, na rozdíl od rytíře, skutečnému využití Dračího

kopí. Paladine, tak dlouho jsem čekal!“ Hlas vysokého muže se rozléhal po jeskyních.

„Přestávám se ovládat.“ Kovář náhle ztišil hlas a jeho tvář zvážněla. Huma si všiml, že jeho změny nálady jsou stejně náhlé, jako jsou jeho rysy jedinečné. „Jsem Danken Perlík, mistr kovář, zbrojíř a žák samotného Reorxe. Čekal jsem na tvůj příchod mnohem déle, než kolik si vůbec toužím zapamatovat. Po mnoho let jsem si dělal starosti, že sem třeba vůbec nikdy nevkročíš, ale měl jsem být moudřejší.“ Danken Perlík natáhl k Humovi ruku. Huma ji bez přemýšlení uchopil a zjistil, že svírá teplý kov.

Kovář si všiml, jak hledí na to kovové zařízení, a široce se usmál. „Sám Plazí otec mě před lety připravil o ruku. Byl jsem tenkrát ještě bláznivý mladík. I když mě to bolelo, nikdy jsem nelitoval, že jsem ji ztratil. Tahle je o tolik lepší, že mě často napadlo, jaké by to asi bylo mít z kovu celé tělo.“ Zdálo se, že se kovář nad tím chvíli zamyslel, než si uvědomil, že odběhl od tématu. „Bez paže ze stříbra bych samozřejmě neměl sílu a odolnost nezbytnou k tomu, abych z dračího stříbra vykoval tak skvělé Dračí kopí.“

Zase to Dračí kopí. „Co je to Dračí kopí? Pokud jsem si přišel pro ně, mohu je vidět?“

Perlík zamrkal. „Já jsem ti ho neukázal?“ Po těchto slovech se chytil za hlavu, aniž dbal na to, že je oba zasypal sazemi. „Samozřejmě že ne! Mám to v hlavě popletené. Tak pojď. Pojď za mnou a společně pohlédnem na zázrak, který v sobě skrývá mnohem víc než jen moji práci a tvou odvahu.“

Kovář se otočil a vydal se do nejtemnějších hlubin jeskyně. Čtyři temní služebníci ustoupili kováři a Humovi z cesty. Když se k nim Huma přiblížil, jako by se rozplývali do temnoty, a rytíř viděl jen čtyři páry očí, které hleděly někam za něj.

Perlík si několik kroků před Humou pískal nápěv, který vzdáleně připomínal solamnijskou pochodovou píseň. Rytíř se přitom trochu uvolnil, i když se v duchu ptal, jaký vztah má kovář k Solamnijským rytířům a kam až ten vztah sahá. V tom okamžiku by ho nepřekvapilo, kdyby se vzbudil ve Vinohradské tvrzi a zjistil, že to všechno byl jen sen.

Přišli k dalším dveřím. Vysoký kovář se před nimi zastavil a otočil se k Humovi. „Za tyto dveře půjdeš už sám. Mám spoustu práce, ke které se musím vrátit. Někdo jiný tě odvede nazpět do světa tam nahoře a ke tvým přátelům."

Přátelům? Jak je možné, že Danken Perlík ví o Kazovi s Magiem. „A Dračí kopí?"

„Poznáš ho, až ho uvidíš, malý človíčku."

„Kde…?" Huma se chtěl zeptat na něco dalšího, ale náhle ztichl, neboť zjistil, že mluví do vzduchu. Rychle se obrátil směrem, odkud přišli, ale už nebylo vidět ani kovárnu. Všude byla jen temnota. Huma udělal několik nejistých kroků zpět, ale pak znechuceně ucouvl, protože tváří narazil do neuvěřitelné veliké a husté pavoučí sítě.

Vyplivl z úst odpornou látku a pak začal síť zkoumat. Byla určitě stará několik generací, neboť ji pokrývala silná vrstva prachu. Na několika místech byla přichycena k rezivějícím nástrojům – mečům a starému kovářskému náčiní, na něž zapomněl ten, kdo je vyrobil, i ten, kdo je užíval, dávno předtím, než se Huma vůbec narodil.

Ale vždyť tudy právě přišel.

Jaký pavouk by ale potřeboval tak velkou síť? pomyslel si rytíř stísněně.

Natáhl ruku ke dveřím, aniž přitom spustil ze sítě oči. Dlouhá vroubkovaná klika už stářím rezivěla a povolila až po chvíli zápolení. Nakonec se dveře přece jenom otevřely a rozvířily přitom prach. Huma pomalu a s velkou úctou vstoupil do místnosti Dračího kopí.

* * *

Uviděl hřebce v útoku v brnění z nejčistší platiny, kterému z nozder šlehaly plameny, jak uháněl s větrem o závod. Pak uviděl jezdce, smělého a odhodlaného rytíře, s velkým kopím připraveným k útoku. I rytíř měl na sobě zbroj z platiny a jeho přílbu zdobil klenot ve tvaru vznešeného draka. Krunýř na jeho hrudi nesl symboly Trojice: Korunu, Meč a Růži.

Tvář měl zakrytou hledím, za kterým svítilo jasné životodárné světlo, a Huma věděl, že je to Paladin.

Veliký oř náhle vyskočil do vzduchu a na bocích mu vyrostla mohutná křídla. Hlava se mu protáhla a rovněž krk mu začal růst a stáčet se. Oř však nic neztratil na vznešenosti a kráse. Z koně oděného v platině se stal platinový drak, který společně s jezdcem zaháněl temnotu. Pomáhalo jim přitom kopí, Dračí kopí, které zářilo životem jako nejvyšším cílem a před kterým se temnota hroutila. Bylo zrozené ze světa i z nebes, bylo skutečnou mocí, skutečným dobrem.

Když byla temnota zničena, přistál drak před Humou, který klesl na kolena. Rytíř v sedle uvolnil Dračí kopí a podal je smrtelníkovi pod sebou. Huma na chvíli zaváhal, pak se pomalu postavil a přistoupil blíže. Natáhl ruku a uchopil kopí za rukojeť. Pak drak i jezdec zmizeli, ale Humovi zůstal ten výjimečný dar v ruce.

Zvedl ho vysoko do vzduchu a radostně vykřikl.

* * *

Huma byl promáčený potem a z těla mu vyprchala skoro všechna síla, ale nevadilo mu to, protože to bylo vyčerpání, které přišlo po radostném vzrušení z naplněného snu. Rytíř věděl, že něco takového už v životě nezažije.

Zhroutil se na podlahu místnosti, kterou zalévalo čisté bílé světlo. Pak se zvedl na kolena, a když pohlédl do světla, naplnila ho posvátná hrůza.

Seshora na něj shlížel drak v životní velikosti, který vypadal, jako by právě přistál. Sochu z čisté platiny určitě vytesal umělec, který se zručností vyrovnal bohům. Drakova roztažená křídla se táhla přes celou místnost a Huma se divil, že kov tu námahu vůbec vydrží. Každá šupina na jeho těle, od největší až po tu docela nejmenší, byla vytepána do poslední podrobnosti. Drak vypadal tak živě, že by Humu vůbec nepřekvapilo, kdyby se náhle nadechl.

I jezdec vypadal, jako by měl z nebeského druha každou chvíli seskočit. Tak věrná byla jeho podoba. Jako by též on hleděl na Humu, i

když to bylo těžké určit, protože hledí měl spuštěné. Jeho brnění bylo propracováno do poslední maličkosti stejně jako dračí kůže. Huma rozeznával každý kroužek, každý ohyb i všechny podrobnosti jemného zdobení náprsního pancíře.

Místnost osvětlovalo Dračí kopí.

Bylo hladké a úzké. Na délku měřilo třikrát víc než Huma. Zdálo se, že na špičce se zužuje do hrotu tak ostrého, že se mu nic nemohlo postavit do cesty. Skoro dvě stopy od hrotu vybíhaly po stranách ostré ozubce, které zajišťovaly ničivost každého zásahu.

Druhý konec kopí končil ozdobnou záštitou ve tvaru děsivého útočícího draka, kterému rukojeť kopí vedla z tlamy jako proud plamenů. Za štítem svírala kopí v bojové poloze ruka platinového rytíře.

Dračí kopí bylo tak dokonalé, že se Huma vůbec necítil hoden ho převzít. Dodal si však odvahu a začal šplhat, aby kopí uvolnil z postroje, který ho upevňoval k sedlu. I když se podpěra postroje otáčela a umožňovala tak pohyb kopím, nebyl si Huma jistý, jak kopí vyprostit z rytířovy kovové ruky. Když se však rytířových prstů dotkl, jako by samy povolily a kopí skoro spadlo Humovi do náruče.

Bylo těžké, jak se ostatně dalo očekávat, ale Huma si s tím teď nedělal starosti. Byl ohromen, že se to všechno stalo právě jemu, poslednímu z rytířů. Zázrakem bylo už jen to, že mu Paladin takto požehnal. Položil kopí na zem, poklekl na kolena a vzdával bohu díky. Zdálo se, že se Dračí kopí přitom rozzářilo ještě jasněji.

Když pominula Humova počáteční posvátná hrůza, všiml si dalších kopí, která zdobila stěny kolem něj. Sice ho mátlo, že je z počátku přehlédl, ale znovu vzdal dík Paladinovi, že tak dobře předvídal, protože jediné kopí by určitě nestačilo. Teď jich napočítal celkem dvacet. Devatenáct vypadalo jako to, co vzal jezdci na platinovém drakovi, a dvacáté bylo menší, i když nezářilo o nic méně. To bude pro pěšáky, usoudil.

Postupně kopí sňal ze stěny a každé bral do rukou s velikou úctou. Byly to nástroje, s jejichž pomocí se může Krynn zbavit Dračí Královny. Dobrovolníků by mělo být nespočetně.

Kupodivu se zdálo, že z místnosti není žádný jiný východ než dveře, kterými přišel. Huma se v duchu ptal, jak vynese kopí z hory a dopraví

je do Solamnie. Došel až sem jenom proto, aby neuspěl kvůli takové poměrně bezvýznamné překážce?

Jak se rozhlížel po místnosti, spočinul jeho zrak na rytíři v platinovém brnění. Otáčel se trochu stranou a nahoru, jako by něco hledal poblíž jednoho ze vzdálených rohů stropu. Vypadalo to tak přesvědčivě, že se Huma musel otočit a podívat se tím směrem.

Nejdříve nic neviděl, ale pak si ve stropě všiml skoro neviditelných obrysů poklopu. Když tam rychle přispěchal, aby si místo prohlédl, objevil na stěně pod poklopem úchytky pro ruce a nohy. Byly to vlastně jen důlky, které nebyly k rozeznání, pokud někdo nestál přímo před nimi.

Huma se otočil a neklidně se zahleděl na kopí, která poskládal dohromady. Nerad je tu nechával, ale věděl, že bude potřebovat, aby mu někdo pomohl, pokud je má vůbec dostat z místnosti. Potřeboval Kaze a Magia.

Opatrně začal šplhat po stěně. Nebylo to tak obtížné, jak očekával, a tak byl brzy až u stropu. Pak se však ukázalo, že otevřít dveře už tak jednoduché nebude, neboť Huma se musel nebezpečně zaklonit, aby se do poklopu náležitě opřel. Svaly na ruce, kterou se musel držet, aby se vyhnul smrtelnému pádu, se mu napnuly. Musel si stáhnout rukavice, aby poklop lépe uchopil, a teď za to platil, protože si začínal pomalu sdírat kůži na prstech.

Když byl poklop konečně otevřený, oddechl si úlevou. Ten, kdo to postavil, to úmyslně učinil složitým z důvodů, o kterých Huma pochyboval, že je někdy pochopí. Důležité však bylo, že cesta ven teď byla volná.

Huma protáhl jednu ruku ven a ucítil, jak mu mezi prsty tančí chladný vánek. Když ohmatával okolí poklopu, zjistil, že půdu pokrývá něco měkkého, snad sníh. Zachytil se okrajů otvoru a začal šplhat ven.

Venku byl den. Nepršelo, obloha byla bez mraků. Na skalní úbočí svítilo slunce a Huma zůstal viset v otvoru, jak vychutnával ten pohled. Jak dlouho to bylo, co naposledy skutečně viděl slunce? Už si ani nevzpomněl. Byl to velkolepý pohled a možná i znamení, že se situace začíná obracet.

Půda byla skutečně pokryta tenkou vrstvou sněhu. Ve sněhu kolem nebyly žádné stopy, a tak usoudil, že je tady sám. Pak nad ním něco přeletělo. Obloha však zůstávala nadále čistá. Čistá a modrá. Huma už zapomněl, jakou barvu nebe vlastně má.

Huma vylezl z neviditelného otvoru a pak si to místo pozorně prohlédl. Jako značku položil u otvoru velký kámen, který našel poblíž.

„Doufala jsem, že uspěješ. *Modlila jsem se,* abys uspěl. Vůbec nevím, co bych dělala, kdyby se ti to nepodařilo."

„Gwynet!" To jméno se Humovi vydralo ze rtů, ještě než se otočil.

Byla oděna v jednoduchém stříbrném plášti a vlasy jí poletovaly kolem hlavy. Když tenkrát dohlížela na jeho uzdravení, nikdy nevypadala tak vznešeně. Byla snad kněžka? Jakou hrála v tom všem úlohu?

„Skutečně jsem uspěl, Gwynet! Přímo pod našima nohama leží zbraně, které zbaví svět Dračí Královny!"

Gwynet se usmála jeho nadšení a přistoupila o něco blíž. Její nohy jako by se skoro vůbec nedotýkaly země pokryté sněhem a Huma si všiml, že za sebou nezanechává žádné stopy.

„Vyprávěj mi o tom."

Huma se snažil, opravdu se snažil, ale slova, která ze sebe chrlil, byla příliš slabá, příliš složitá i jednoduchá na to, co se pokoušel popsat. Všechno, co Gwynet vyprávěl, znělo tak nepravděpodobně. Opravdu to všechno prožil? Skutečně se ten prastarý strašlivý tvor, který si říkal Plazí otec, změnil v horu zářícího kovu, která byla několikrát větší než Huma? Bylo to, co viděl v síni Dračího kopí, opravdu skutečné, nebo to byl jen přelud?

Gwynet všechno poslouchala s netečnou tváří, avšak v jejím pohledu bylo něco záhadného. Když rytíř skončil, moudře přikývla a pravila: „Od chvíle, kdy jsem tě poprvé spatřila, jsem v tobě uviděla velikost. Uviděla jsem v tobě to, co tolika hrdinům chybělo. Ty si skutečně děláš starosti o národy Krynnu. Právě tady ostatní propadli. Dělali si sice také starosti, ale jen malé ve srovnání s jejich vlastní ctižádostí."

Huma ji vzal za paže a objal. „Zmizíš nyní jako ten šedý muž a kovář?"

„Zmizím. Na čas. Musíš najít své druhy. Až se vrátíš, bude na tebe čekat někdo další, s kým ses už setkal. Bude ti pomáhat v následujících dnech."

„Co je s Kazem a Magiem?"

„Jsou blízko," usmála se Gwynet. „Jsem překvapena, že se tak dlouho navzájem snesli."

„Musím je najít," rozhodl se náhle Huma. Museli toho tolik udělat. Nerad opouštěl Gwynet, i když věděl, že se ještě setkají. Nebo nesetkají?

Gwynet se vyvlékla z jeho objetí a v očích se jí objevil neklidný pohled. Na tváři měla stále úsměv, ale byl už slabší; jako by to byla spíš přetvářka nebo jenom omluva. „Tvoji přátelé jsou tímhle směrem," řekla a ukázala k východu. „Měl bys teď jít za nimi. Začínají si o tebe dělat starosti."

Odvrátila se od něj a lehkým, rychlým krokem šla pryč. Huma se za ní málem vydal, ale záleželo mu na ní tak, že uposlechl její přání. Trápilo ho sice, že už ji možná nikdy neuvidí, ale obrátil se a nechal ji odejít.

Vydal se měkkým sněhem k východu. Všiml si, že mračný příkrov nezmizel. Jen se tomuto štítu vyhnul.

Nešel ani deset minut, když uslyšel hlas. Nebylo pochyb o tom, že je to rozzlobený Kaz. Rytíř přidal do kroku, protože věděl, že jen jediná osoba dokáže minotaura takhle rozzuřit.

„Kdybych tak udělal to, po čem jsem toužil, a skoncoval s tvým bídným životem už tenkrát. Nemáš žádnou čest, žádné svědomí." Minotaurus se tyčil vysoko nad Magiem, a aby dodal na důrazu svým slovům, tloukl pěstmi do vzduchu, jako by spílal právě jemu.

Magius, jenž seděl na velkém kameni, ho poslouchal s podivným klidem. Tvář měl schovanou v dlaních a ani se nepohnul, když mu minotaurus dál spílal.

Byl to Magius, kdo první vycítil Humův příchod. Tvář měl bledou a unavenou a vlasy mu trčely do všech stran.

Když zvedl hlavu, vytřeštil vpadlé oči a jeho otupělá mysl nakonec poznala postavu jediného přítele. „Humo!"

„Co?" vyskočil Kaz při mágově náhlém výkřiku a otočil se směrem, kterým se kouzelník díval. Z očí mu zmizel krvavě rudý pohled a na

jeho býčím obličeji se objevil široký úsměv, jak na chvíli zapomněl na vztek. „Humo!“

Když minotaurus vykročil k Humovi, zdálo se; že se Magius stáhl do sebe. Jen k Humovi upíral žalostný pohled a ani se nepohnul, aby také přivítal ztraceného druha.

Minotaurus Humu málem rozdrtil v medvědím objetí. Aniž se přestal usmívat, shlédl na rytíře, zvedl ho ze země a zatočil jím. Huma se v rukou mohutného napůl zvířete cítil jako malé dítě.

„Kde jsi byl? Hledal jsem tě, jenže nemohl jsem najít stezku, po které ses vydal. Znova a znova jsem na tebe volal, ale odpovídal mi jen vítr a ten pekelný řev. Sarg… Bože! Nakonec jsem uvěřil, že jsi mrtev.“ Kaz Humu postavil opět na zem a pak se obořil na Magia, který ustoupil. Jako by ho minotaurus udeřil. „Když jsem tomu *kouzelníkovi* řekl, co se stalo, začal křičet radostí.“

„Co?“ Huma pohlédl na Magia, ale jeho přítel z dětství odvracel pohled.

Kaz ukázal na rytíře prstem. „Víš, proč jsi byl pro něho tak důležitý? Nebylo to proto, že jsi jeho přítel. Nebylo to pro tvoje dovednosti. Ta jeho šílená představa ho přesvědčila, že tady někde skutečně je dar od Paladina, ale že zemře, pokud se ho pokusí získat. Měl v úmyslu poslat tě místo sebe. To *ty* ses měl postavit útoku, který by jeho zabil! Tvůj život se dal obětovat!“ Rozzuřený válečník se ledově zasmál. „Dokázal bys tomu uvěřit? Tvrdil, že ho probodne rytíř v brnění zalitém sluncem, jenž ponese kopí s neuvěřitelnou mocí. Slyšel jsi někdy takový nesmysl?

Když si myslel, že jsi mrtev, uvěřil, že to vidění je navždy změněno. Věřil, že to velké tajemství najde téměř okamžitě a potom bude žít, aby ho užil na tvou památku a ke své slávě.“

Kaz se odmlčel, aby nabral dech, a Huma toho hned využil k tomu, aby minotaura obešel a postavil se před Magia.

Mág k němu vzhlédl téměř bázlivě a o krok ustoupil. Huma k němu natáhl ruku, ale Magius ji odmítl přijmout.

Zezadu k Humovi přistoupil minotaurus. „Když jsme nenašli žádnou stezku ani jeskyni, začal se hroutit. Nikdy bych neuvěřil, že kouzelník může mít svědomí. Myslím, že jsem v tomto ohledu trochu pomohl,

neboť jsem mu každý den, každou hodinu připomínal, co udělal. Připomínal jsem mu, jak jsi o něm mluvil jako o dobrém příteli.“

Huma se sklonil k Magiovi. „Magie,“ řekl jemným hlasem. „Není se čeho bát. Necítím k tobě nenávist za to, co jsi udělal. Nebyl jsi to ty. Nikdy jsi to nebyl ty.“

Rytíře i mága zahalil minotaurův stín a Magius se odvrátil.

„Co to říkáš, Humo?“ ptal se Kaz. „On tě zradil. Plánoval to ještě dřív, než jsme se setkali. A to vše kvůli nějakému naprosto nesmyslnému šílenství!“

„Ty jsi tam nebyl!“ vyštěkl Huma. „Slyšel jsem příběhy o tom, jak skutečné jsou zkoušky z magie. Někdy jsou to jen obrazy v mysli, ale někdy jsou děsivě skutečné. V obou případech může kouzelník, který zkoušku skládá, zemřít.“

„Magie,“ zašeptal Huma k příteli, kterého trápily výčitky svědomí. Zdálo se, že čaroděj je na pokraji zhroucení. Určitě měl pocit, že se vrátil duch mrtvého rytíře, aby strašil toho, kdo ho zradil. „Magie. Zapomeň na to vidění. S horou jsi měl pravdu. Našel jsem to, co jsme hledali!“

Mág vytřeštil oči, ale okamžitě je zase přivřel; začínal se uklidňovat. „Našel jsi to?“

„Ano. Plnil jsem v té hoře úkoly a uspěl jsem.“

„O čem to mluvíte?“ zařval Kaz. „Jaké úkoly?“

Huma stručně popsal, co se v hoře odehrálo. Když vyprávěl o Plazím otci, Magiovi podivně plály oči. Mág se koktavě přiznal, že před lety se snažil něco zjistit o tom podivném drakovi, jenomže našel jen útržky prastarých pověstí. Renardova zrada otřásla mágem i minotaurem. Magius s Humou vyrůstal a vždycky ho zajímalo, kdo by mohl být jeho otec.

„U mých předků po dvacet pět generací! Kdybych tam tak byl, když jsi bojoval s otcem všech draků. Taková bitva, a já jsem ji zmeškal!“ Minotaurus zavrtěl hlavou.

„Byla to spíš bitva o pouhé přežití než cokoliv jiného,“ ušklíbl se rytíř. „Hodně mi pomohlo štěstí.“

„To si nemyslím. Nevěřím, že štěstí hraje v těchto úkolech nějakou úlohu. Kdo by se vůbec něčeho takového odvážil? Kolik bojovníků by

uteklo, a kolik by jich zůstalo a třáslo by se před drakem. Hodně minotaurů by to považovalo za šílenství.“

Magius zatahal Humu za ruku skoro jako malé dítě. „A co Dračí kopí? Máš ho s sebou? Musím ho vidět!“

Před čarodějovým obličejem se objevila tvrdá pěst s drápy. „Ty neuvidíš nic!“

Huma se odvážil vzdorovat minotaurovu vzteku a odtáhl jeho ruku pryč. Kaz na něj zlobně pohlédl, ale pak se ovládl.

„K tomu právě potřebuji vaši pomoc,“ řekl Huma oběma druhům. „Někdo další na nás bude možná čekat, ale přesto vás budu potřebovat, abych kopí vytáhl z jeskyně. Všechna až na jedno jsou dvakrát vyšší než ty, Kazi. Bude to těžké.“

„To zvládneme a tenhle ničema nám pomůže.“

Magius zbledl, ale zůstal pevně stát na místě. „Odvedu ve všech směrech stejnou práci jako vy, a možná i víc.“

Minotaurovi poletovala hříva ve větru kolem tváře a dodávala mu obzvláště divoký vzhled. „To se ještě uvidí, mágu.“

„Tak dost!“ vykřikl Huma. Raději ta kopí vytáhne sám, pokud to bude nutné. „Pokud jdete, tak pojďte, nebo tady zůstaňte a zapadněte sněhem!“

Rytíř důstojně kráčel pryč. Oba jeho druhové se za ním rychle a bez dalších poznámek vydali.

* * *

Huma označil vchod do jeskyně, jak nejlépe dovedl. Kámen byl tam, kde ho položil, a tak Huma přistoupil a natáhl ruku k zemi. Kaz s Magiem zvědavě přihlíželi. Huma však nenašel otvor, který tam měl být, ale jen tvrdou zem.

„Co se děje?“ ptal se Kaz.

„Nemohu to najít! Nemohu to *najít!*“

Oba jeho druhové padli na kolena a začali zem prohledávat.

„Dál už hledat nemusíte,“ řekl náhle nějaký hlas. „Dračí kopí jsou v bezpečí a připravená k cestě na svět.“

Hlas přicházel seshora a všem třem šlehal do tváří silný vítr, který je donutil ustoupit. Hlas se jim omluvil a pohyb velikých křídel se zvolnil, jak vznešený drak přistál na nedalekém skalním výběžku.

„Slyšela jsem volání," řekla dračice, která kdysi pomáhala Humovi s Kazem. Zdálo se to už tak dávno.

„Kopí jsou připravená a čekají na vás na bezpečném místě." Dračice hleděla na rytíře. Zamilovaně? „Další krok na jejich cestě určíš ty, Humo."

22

„Ty? Gwynet pro tebe poslala?“ Stříbrná dračice přikývla. „V této oblasti jsem se kdysi dávno narodila. Stále se sem vracím. Je to součást mých povinností, součást mého údělu, stát tu na stráži a čekat na den, kdy budou Dračí kopí odhalena světu.“

„Jak jste si vedli proti temnotě?“ zeptal se Huma. Vzpomněl si, jak draci čekali, až je zahalí magická tma. V těch chvílích se v duchu ptal, jestli vůbec přežijí.

„Byli jsme poraženi.“ V hlasu dračice byla velmi lidská hořkost. „Nebyla to jenom práce odpadlíků. Cítili jsme přítomnost mágů v černých pláštích, kteří ale z nějakého důvodu váhali zapojit se do bitvy, a ještě přítomnost něčeho jiného. Něčeho tak zlovolného, že dva z našich řad na místě zemřeli jen kvůli tomu, že to tam bylo. Obávali jsme se toho, a když jsme byli poraženi, věděli jsme to určitě.“ Dračice zaváhala. „Takhisis se vrátila na Krynn.“

Všechny tři to ohromilo. Minotaurus sice pohyboval ústy, ale nevydal jediný zvuk. Magius znova a znova vrtěl hlavou, jako by to mohl popřít. Huma jen stál a kamenným výrazem ve tváři zakrýval strach a utrpení, které prožíval. Dračí Královna na Krynnu? Zdálo se, že naděje je ztracena. Nebo nebyla? Huma si okamžitě vzpomněl na obraz platinového rytíře, jak zaháněl temnotu slávou kopí.

„To ale nic neznamená,“ prohlásil rozhodně, aby zabránil všem poznámkám. „Máme Dračí kopí. Naděje ještě žije.“

Kaz potřásl hlavou, zatímco Magius jen tiše přijal jeho slova. Dračice spokojeně přihlížela. Zdálo se, že ji docela potěšilo, jak se Huma zachoval.

Vítr začal sílit a Huma ani nikdo z jeho společníků neměli vůbec v úmyslu zůstat na vrcholku hory déle, než je nezbytné. Potřebovali jídlo a odpočinek.

„Kde jsou kopí?“ zeptal se Huma stříbrné dračice. „Jsou dole u vašich koní. Možná že bych je sama všechna unesla, jenomže těžko bych se s nimi mohla pohybovat a v žádném případě bych se s nimi nevznesla. Nejlepší bude, když budu volná pro případ, že budeme po cestě napadeni.“

Tu Humu něco napadlo a otočil se ke společníkům. „Kazi a Magie, vy vezmete koně. Chtěl bych, abyste spolupracovali. Je to možné?“

Kaz zlostně pohlédl na mága, který jeho pohled opětoval se stejným odporem. Teď když byl kouzelník zproštěn viny, rychle se vracel ke své domýšlivosti. Dokážou však společně pracovat, neboť jejich cíl byl mnohem významnější než malicherné hádky. Huma si to uvědomil a spokojeně pokračoval .

„Na soše draka v síni kopí bylo sedlo,“ pověděl dračici. „Umožňovalo jezdci ovládat zbraň. Chtěl bych udělat náhražku toho sedla, abych mohl, pokud mi to dovolíš, letět na tvých zádech s připraveným kopím pro případ, že budeme napadeni.“

Dračice nejdříve zvedla hlavu, jako kdyby to zvažovala, a pak přikývla. „Výborný nápad. Musím ti říct, že když jsem přiletěla do hor, narazila jsem na jednoho z vlkoděsů Galana Drakose. Ihned jsem ho zabila, ale buď ujištěn, že Galan Drakos pošle svého přisluhovače Kryna, aby se o tebe postaral.“ Dračice natáhla dlouhé drápy. „Nepohrdla bych dalším soubojem s tím ohavným tvorem, co se jmenuje Žhář. Příliš mnoho mých druhů padlo za oběť černému drakovi a jeho jezdci.“

Po těchto slovech roztáhla dračice křídla a vzlétla co nejrychleji a nejjemněji do vzduchu, aby přistála o něco níže. Měla teď hlavu na stejné úrovni jako tři společníci. „Vylezte na mě. Mohu vás vzít ke kopím, ale připravte se na hodně zatáček. Vítr může být v horách prudký.“

Když se všichni tři bezpečně usadili na jejích zádech, roztáhl leviatan křídla a vznesl se do vzduchu. Nejdříve všichni tři viděli, jak se k nim země rychle přibližuje, ale potom se opět začala vzdalovat, jak dračice vzlétla výše, aby udržela rovnováhu.

Huma hleděl na štít za nimi. Přihodilo se tam tolik věcí, kterým nikdy zcela neporozumí. Ani nevyšplhal na samý vrchol, jak si původně myslel, neboť nad nimi se tyčila ještě nejméně čtvrtina skalního obra.

Dole ležel mračny zahalený svět. Když vletěli do mlžného příkrovu nad Ansalonem, Huma se zachvěl a začal se modlit, aby po všech vítězstvích v hoře zvládl i úkoly, které ho teprve čekají.

* * *

„Támhle." Stříbrná dračice ukázala na místo na jižním úbočí hory. Huma pohlédl dolů a uviděl koně a vůz. Dračice vše pro náročnou cestu dobře naplánovala.

Až když přistáli na zemi, začal se Kaz hádat. „Nemůžeš od těchto koní očekávat, že potáhnou vůz! Na takovou práci nejsou vycvičeni. Nejsou to tažní koně, ale váleční koně."

„Udělají, co budou moci," odpověděl vznešený leviatan. Huma mezitím začal rychle pracovat na svém nápadu. Sundal z koně sedlo a na obou stranách ho rozřízl, aby lépe sedělo na dračím hřbetě, který byl o hodně širší než hřbet koňský. Protože jeho dýka zůstala někde v hoře, půjčil si na to Kazovu. Sedlové řemínky by však neobepnuly dračí hruď, a proto je Huma musel nastavit provazem. Dračí kůže byla naštěstí mnohem tvrdší a silnější než kůže koňská, a tak nebude hrubý provaz dračici dřít ani jí překážet v pohybu.

Huma toho však mohl udělat jen málo, co se týkalo podpěry, na které by se kopí mělo otáčet. Mohl jedině odříznout část sedlové hrušky, aby kopí alespoň na něčem spočívalo. Když to udělal, pevně kopí k hrušce přivázal a vyzkoušel ho. Zjistil, že doleva může kopím pohybovat docela dobře, ale doprava to bylo horší. Spokojeně kopí vyjmul a ukázal dračici, co vymyslel. Dračice se na sedlo pochybovačně podívala, ale odsouhlasila ho.

„To sedlo, jež jsem viděl," vysvětloval Huma, „bylo hodně podobné koňskému sedlu. Bylo ale širší, aby je mohl mít na hřbetě drak. Skutečný rozdíl je však v podpěře, na které kopí spočívá. Podpěra na soše draka se otáčela, když jsem kopí sundával. Já to však bez dalšího nářadí a více

času nemohu udělat. Jedinou možností bylo seříznout hrušku, aby bylo kam násadu kopí zasadit.“ Huma se při pohledu na svou práci zamračil. „Vlastně jsem udělal jen velmi málo.“

„To bude stačit,“ uklidnila ho dračice.

Zatímco Huma pracoval na sedle, Magius si prohlédl vůz. Moc se mu nelíbilo pomyšlení, že v něm potáhnou kopí až do Vinohradské tvrze – pokud ovšem solamnijská pevnost ještě stojí – a sdělil své pochyby ostatním.

„Toto všechno není vůbec potřeba. Mohu kopí přemístit v podstatě během jediného okamžiku.“ Kouzelník zvedl ruku a začal něco mumlat.

Když si Huma uvědomil, co se děje, upustil sedlo a vykřikl. „Magie, ne!“

Bylo už pozdě. Mág dokončil kouzlo, ale nic se nestalo. Jen se zdálo, že kopí začala zářit o něco jasněji. Magius pohlédl na vůz a pak na své ruce, jako by právě ony mohly za to, že kouzlo neúčinkuje.

Kaz se bučivě zasmál.

Huma začal skoro křičet. „Tohle už víckrát nedělej! Máš štěstí. Kopí jsou odolná proti tvým kouzlům. Jen těžko říct, co by se mohlo stát, kdybys vyzkoušel ještě mocnější kouzlo.“

Za chvíli bylo sedlo uvázáno na dračím hřbetě. Sedělo docela dobře, i když ne dokonale. Díky Humovým zářezům se zploštilo a provazy držely pevně, aniž způsobovaly dračici nějaké potíže. Když bylo sedlo na místě, oddělil Huma původní kopí od ostatních a s Kazovou pomocí ho volně přivázal k levé straně hrušky.

Dohodli se, že Magius pojede s vozem, zatímco Kaz mu bude na zbylém koni dělat ozbrojený doprovod a dračice s Humou poletí nad nimi jako průzkumník a ochránce.

Než Huma nasedl na dračici, na chvíli zaváhal a pohlédl na horský štít. „A co Gwynet? Co bude s ní?“

Stříbrná dračice otočila hlavu a s velkým zájmem na něj pohlédla. „Líbí se ti?“

Huma přikývl, přestože nedokázal zrovna nejlépe posoudit své city. „I když ji znám jen krátce, mám pocit, že jsem ještě nikoho neznal tak dobře. Ona s námi nepůjde?“

Dračice pohnula mohutnými čelistmi, aby Humovi něco sdělila, ale pak zaváhala a nakonec si to rozmyslela. „Jsou věci, které musí udělat," řekla stručně. „Je však možné, že ji uvidíš, až to budeš nejméně očekávat."

Toto Huma zrovna slyšet nechtěl, ale rytíři potřebovali kopí a nebylo času nazbyt.

„Možná cestou potkáme některé z mých druhů," poznamenala dračice. „Pak bychom mohli všechna kopí přepravit vzduchem a ušetřit tak hodně času."

Huma se upoutal k sedlu a zkontroloval Dračí kopí. Drželo se docela dobře. „Tak vyrážíme."

* * *

Na úpatí horského pásma je očekával jediný jezdec na mohutném válečném koni. Z dálky nebylo možné rozeznat, jestli je to přítel, nebo nepřítel, a tak stříbrná dračice, která se s Humou vznášela vysoko nad Kazem a Magiem, přelétla dopředu nízkým rychlým letem, aby to zjistila. V půli cesty Huma uviděl, jak jezdec zvedá ruku a křičí na pozdrav. O chvíli později jej poznal.

Buoron sledoval s vytřeštěnýma očima, jak před ním přistává drak. Uviděl, že na obřím tvorovi sedí rytíř se zářivým kopím připraveným k útoku. „Humo?"

„Buorone!" Huma nesesedl. „Proč jsi ještě tady? Stalo se něco se stanovištěm?"

Vousatý rytíř zavrtěl hlavou. „Ne… myslel jsem si, že by tu někdo měl počkat. Jen tak, pro všechny případy."

Buoronova víra na Humu zapůsobila. „Cením si tvé vytrvalosti, příteli. Vracíme se zpátky do Solamnie. Obávám se, že máme málo času na to, abychom se zastavili na stanovišti, ale budeme to muset udělat, abychom nabrali zásoby."

„To není potřeba." Buoron ukázal na několik velkých těžkých vaků, které měl upevněné u sedla. „Mám tu zásobu pro čtyři lidi na týden.

Koně se mohou pást. Cestou je spousta úrodných míst. S vodou rovněž nebudou potíže. Mohu vám ukázat řadu potůčků."

Huma přivřel oči. „Mluvíš, jako bys měl jít s námi. Vážím si toho, že tě to napadlo, ale nemůžeme to po tobě chtít."

Buoron se lehce zasmál. „Dostal jsem od Taggina svolení, abych se s vámi vrátil do Solamnie. Myslí si, že by se ústřední velitelství mělo dozvědět o tom, co se tu děje, a že by se mělo zjistit, jestli můžeme být Velmistru Trákovi nějak užiteční."

„Trak je mrtev. Velmistrem je teď Osval."

„Kdy se to stalo?"

Huma otevřel ústa, aby promluvil, ale pak zaváhal. Ještě sám sebe zcela nepřesvědčil, že se to všechno skutečně stalo. „Vysvětlím ti to později. Pokud se k nám můžeš připojit, pochybuji, že moji společníci proti tomu budou něco namítat."

Buoron se ušklíbl. „Myslíš minotaura… a toho mága?"

„Oba dva mi pomáhají."

Kaz s Magiem mezitím také dorazili. Huma se k nim obrátil a sdělil jim, že se k nim Buoron připojí. Minotaurus ho pozdravil jako spolubojovníka, zatímco Magius ho považoval, jak se zdálo, jen za nezbytnou přítěž. Toho dne už příliš daleko nedojeli. Přestože váleční koně posloužili jako náhrada za tažná zvířata docela dobře, v průběhu dne se unavili. Nakonec Huma se stříbrnou dračicí letěli napřed, aby našli vhodné místo k táboření.

Když tábor rozbíjeli, zvedl Huma při vzdáleném zvuku znepokojeně hlavu. Byl slabý, docela slabý, ale nezaměnitelný. Huma popadl Buorona za ruku. „Řekni, je v této oblasti hodně vlků?" zeptal se ho.

Buoron pokrčil rameny. „Dost. Víc než nás. Opravdu to tu není moc civilizované, alespoň pokud víme, i když elfové by se mnou v tomto nesouhlasili. Proč?"

Huma unaveně potřásl hlavou. „Jenom tak. Jsem neklidný."

Dalšího dne se družina znovu vydala na cestu. Kaz s Buoronem jeli po stranách vozu, zatímco stříbrná dračice vzlétla vysoko do vzduchu, i když je prozatím vedl Buoron, který oblast znal.

Když dorazili do zalesněných oblastí, Huma zneklidněl, neboť ze vzduchu často nebylo vidět, co leží pod korunami stromů. Jeho druhové se s vozem navíc museli držet lesních cest.

Huma se natolik soustředil na to, aby druhy neztratil z dohledu, že zapomněl na vlastní bezpečnost. I stříbrná dračice sotva zahlédla blesk, který se na ně snesl z oblohy.

Huma se pevně chytil sedla, když se kolem něj přehnaly jednu stopu dlouhé drápy, které ho málem strhly ze sedla.

Oblohou zaznělo divoké, hrozivé a vražedné zavřeštění. Než se stříbrná dračice snesla níž nad vrcholky stromů, zastínil Humovi na chvíli výhled obrovský červený drak. Rytíř rychle pohlédl vzhůru a uviděl, že útočníci jsou celkem dva – dva červeni draci.

Když začal křičet povely, stříbrná dračice nezaváhala. Obrátila se a co nejrychleji vzlétla k útočníkům. Huma mezitím ustálil Dračí kopí.

Oba nepřátelští draci měli jezdce a Humova mysl zaznamenala, že jsou oděni v ebenové barvě Černé gardy. Pak se k nim však oba draci obloukem přihnali a myšlenky na všechno ostatní zmizely.

Huma poklepal dračici na levé rameno a dračice okamžitě zatočila, aby se utkala s drakem, který přilétal jako první. Kopí proklálo děsivého rudého útočníka tak rychle, že stříbrná dračice jím byla málem stažena k zemi, když se od něj nedokázala včas odtrhnout. Jezdci na mrtvém leviatanovi se podařilo během krátkého okamžiku jednou po Humovi seknout, ale pak Huma kopí vyprostil, a tak se jezdec mohl už jenom bezmocně zmítat, jak se s ním jeho drak řítil do lesa.

Potom se k nim snesl i druhý drak, který se pokusil Humu i s kopím strhnout ze hřbetu stříbrné dračice. Dračice, která se však už vracela nahoru, ještě zvýšila rychlost, a tak se rudý drak, který na oběti nepřistál, jak předpokládal, zmateně ve vzduchu zastavil jen několik délek od protivníků.

Jezdec něco zakřičel a drak se pokusil v sestupu pokračovat, ale příliš zaváhal. Humovo kopí mu sice proniklo jenom vnější kůží, ale stříbrná dračice mu naštěstí dokázala rozdrásat levé křídlo, když kolem něj prolétala.

Černý jezdec se otočil a máchl po dračici širokým mečem. Se štěstím se mu podařilo zasadit jí hlubokou ránu poblíž tlamy. Černá garda přece jenom nebyla tak bezbranná, jak si Huma i dračice na chvíli mysleli.

Rudý drak od nich s vážně zraněným křídlem houpavě poodletěl, ale hned se rychlým trhaným obloukem vracel zpět.

V tom okamžiku se z mraků vynořili dva další draci. Jeden byl červený a druhý, o hodně větší, byl černý jako uhel.

Černý drak zuřivě zavřeštěl. Nepatřilo to Humovi a jeho dračici, ale raněnému červenému drakovi. Červený drak si toho ale v odhodlání pomstít se nevšímal.

K překvapení všech černý drak – Huma konečně poznal, že je to opravdu Žhář – ze sebe vychrlil děsivý proud tekutiny. Když se jezdec na rudém drakovi otočil, mohl už jen sledovat, jak na něj tekutina dopadá.

Její proud pohltil jezdce i draka a proměnil je v jedinou bublající masu. Huma se zajíkl – byla to kyselina. Žhář tolik toužil po pomstě, že je oba zabil. Chtěl stříbrnou dračici a rytíře na jejím hřbetě, aby se pomstil za rány, které zasadili jemu a jeho pánovi Krynovi. Pozůstatky rudého draka a jeho jezdce se zřítily k zemi.

Zbylý rudý drak se držel vzadu, zatímco Žhář a vojevůdce Krynus, jenž na něm seděl, usilovali o ty dva, kteří je předtím pokořili. Huma věděl, že tentokrát bitva neskončí, dokud jeden z nich nebude mrtev.

Odvážil se pohlédnout k zemi. Některé mýtiny se, jak se obával, hemžily postavami v tmavých brněních. Byli to další muži z Černé gardy. Po voze ani po svých druzích neviděl jedinou stopu, a tak se jen modlil, že se udrží, neboť on sám už toho měl víc, než kolik snad vůbec mohl zvládnout.

V tom okamžiku se k nim Žhář snesl, jako by četl Humovy myšlenky.

„Připrav se, Humo," volala stříbrná dračice. „Znám několik triků, které můžu použít, pokud to půjde, ale Dračí kopí zůstává naší největší nadějí, že toho ohavného tvora jednou provždy porazíme."

* * *

Draci se do sebe pustili. Stoupali přitom stále výš a výš, aniž některý z nich získal výhodu. Huma cítil, jak se dračice zachvěla, když se zhluboka nadechla. Začíná už být unavená? ptal se přitom v duchu. Žhář to vycítil a jako by se téměř vítězně usmál.

Dračice ze sebe nečekaně vychrlila mlhu ve tvaru kužele, která zahalila přední část Žhářova těla. Žhář ztuhl uprostřed letu a začal padat k zemi.

„Humo!“ vykřikla dračice chraptivě. „Nezasáhla jsem ho přímo a on je strašně zatvrzelý. Musíme zaútočit dřív, než se vzpamatuje z ochromení.“

Ještě než domluvila, začala klesat. Huma jednou rukou uchopil sedlo, druhou Dračí kopí a nohama sevřel krk dračice. Byl si jistý, že by dávno ztratil vědomí, kdyby už předtím na drakovi neseděl a nemusel čelit tolika nebezpečím.

Jak klesali, viděl Huma, že se černý drak znovu probouzí k životu a začíná zpomalovat pád. Krynus na jeho hřbetě řval, mával válečnou sekyrou a ukazoval na dračici s rytířem nad nimi. Tentokrát se draci do sebe pustili ze všech sil.

Huma zasáhl Žháře Dračím kopím do ramene a ze Žhářovy rány začala volně vytékat krev.

Jak na sebe draci útočili, přiblížili se jezdci k sobě natolik, že se také mohli utkat. Humu v pohybu omezovala váha Dračího kopí, a tak nemohl vytasit meč. Krynus po něm sekl dvouhlavou sekyrou a jen těsně minul vršek jeho přílby.

Oba draci už byli potřísněni krví a bylo těžké říct, kdo z nich utrpěl více zranění. Oba měli na krku spoustu škrábnutí, kousnutí a ošklivých ran. Žhář byl sice zepředu rozdrásán, ale podařilo se mu roztrhnout dračici spodní blánu na pravém křídle.

Začínalo mu však ubývat sil pro zranění na rameni i pro dřívější zranění na křídle. O něco klesl a stříbrné dračici se podařilo zasadit mu z boku na krk řadu ošklivých ran. Huma ho znovu zasáhl Dračím kopím do ramene.

Černý drak se v zoufalství hluboce nadechl a Huma dračici ostře kopl do boků ze strachu, že si toho nevšimla. Ať už jeho varování bylo, nebo nebylo zbytečné, snesla se dračice k Žhářovi a sevřela mu tlamu

vlastními čelistmi. Proud kyseliny, který se Žhář chystal vychrlit, se tak zastavil a vrátil se zpět do jeho útrob. Žhář se zachvěl, zatřásl se a začal se dusit a zároveň mu vlastní zbraň rozpouštěla vnitřnosti…

V záchvatu vzteku nad zraněním zabodl drápy hluboko do trupu stříbrné dračice, ale pak přestal mávat křídly, jak mu celým tělem zmítal otřes vyvolaný kyselinou a ztrátou kyslíku. Všichni čtyři bojovníci začali klesat k zemi.

„Zpomalím pád křídly, ale přesto dopadneme tvrdě!“ křičela dračice. „Pokud to bude možné, převrátím se tak, abych ztlumila tvůj pád.“

Krynus se mezitím příliš nestaral o to, že padají. Pořád se snažil dosáhnout na Humu nebo dračici, ale vítr mu v tom bránil. Vojevůdce se ve vzteku nebo šílenství vyhákl z bezpečí sedla a vítr ho okamžitě strhl pryč od ostatních.

Ani přitom nevykřikl.

Huma hleděl na mizející postavu a nedokázal uvěřit, že by byl vojevůdce v černém brnění tak šílený.

Stromy se k nim rychle blížily. Žhářův stisk náhle povolil a dračice se konečně dokázala osvobodit.

Ale bylo již pozdě. Všichni s děsivým třeskem dopadli mezi stromy.

23

Když se Huma probral k vědomí, cítil, že má potlučené úplně celé tělo. Žádné vážnější zranění však necítil. Postavil se a pohlédl na obrovskou zkázu kolem sebe. Váha dvou mohutných dračích těl stačila k tomu, aby srovnala se zemí většinu stromů v nejbližším okolí.

Kousek stranou leželo nehybné tělo Žháře se zlomeným vazem. Jeho ohyzdná tlama byla roztažena v převráceném širokém úsměvu a drápy bezmocně trčely do vzduchu.

Nikde však nebyla ani stopa po stříbrné dračici, i když alespoň část krve kolem patřila jí. Asi se někam odplazila. Ale kam?

A kde byli jeho společníci? Huma nikde neslyšel žádný zvuk a neměl tušení, kterým směrem by mohli být.

Dračí kopí a sedlo ležely kousek od něho, na místě, kam předpokládal, že dračice spadla. Dračí kopí dosud jasně zářilo a Huma se při pouhém pohledu na ně cítil lépe. Věděl, že zbyl nejméně jeden červený drak s jezdcem. Jenomže kde byli?

Huma by kopí těžko mohl nést na ramenou, protože bylo dvakrát vyšší než on. Mohl ho jedině táhnout za sebou. Omotal lano kolem záštity na kopí, zavázal ho a smyčku si přehodil přes hlavu a jednu paži. Do druhé ruky vzal meč, který pád vydržel.

Ukázalo se, že táhnout kopí bude velice těžké. Sotva Huma opustil místo zkázy, zachytilo se mu kopí o vystouplý kořen stromu. Rytíř položil meč a začal velmi dlouhé kopí vyprošťovat. Když se náhle uvolnilo, spadl Huma setrvačností na kmen stromu a všechny modřiny na těle se bolestivě ozvaly. Uplynula minuta, než byl schopen se posadit a srovnat si v hlavě myšlenky. Nejdříve se natáhl pro meč, a to se ukázalo jako velmi šťastné rozhodnutí.

Do kmene se přesně v místě, kde měl předtím krk, zasekla těžká sekyra.

Huma se zřítil dopředu, uchopil meč a snažil se vzpamatovat. Další útok však k jeho překvapení nepřicházel. Místo toho se ozval hlasitý smích.

„Dopřeji ti tolik času, kolik budeš potřebovat, Solamnijský rytíři! Nijak ti to ale nepomůže."

Huma odhodil provaz na zem a pevněji uchopil meč. Když vzhlédl, aby si prohlédl protivníka, zavrtěl nad tím, co viděl, nevěřícně hlavou. Musí to být nějaký trik!

Vojevůdce Krynus poněkud nedbale vytahoval válečnou sekyru z kmene stromu, který zásahem téměř rozštípl. Ebenově černé brnění bez ozdob měl na mnoha místech promáčknuté a špinavé, ale jinak vypadal, že je úplně v pořádku. Přestože mu tvář zakrývalo hledí, bylo vidět, jak mu ledově modré oči planou.

Ta vysoká zlověstná postava měla být po smrti.

Krynus udělal krok dopředu. „Jsem tak rád, že jsi přežil, Humo z Řádu Koruny," zasyčel. „Měl jsi veliké štěstí toho dne, kdy jsme se poprvé setkali v oblacích nad zemí nikoho. Správně jsem ti tenkrát měl useknout hlavu. K tvému *náhodnému* vítězství nemělo nikdy dojít a já jsem na to od té doby nezapomněl."

Vojevůdce šlápl těžkou botou na silnou větev spadlého stromu, která pod ním hladce praskla. „Jsem největší z velitelů Jejího temného Veličenstva. Kdyby nebylo mě, už dávno by tuto válku prohrála."

„Já jsem slyšel něco naprosto jiného," odvážil se Huma odpovědět. „Někteří říkají, že největším je Galan Drakos."

Krynus cvičně máchl sekyrou s dvojím ostřím. „Je sice užitečný, ale já nevěřím v jeho oddanost." Vojevůdce se odmlčel a pak změnil téma. „Při našem prvním souboji jsi mě zasáhl, protože jsi měl štěstí. Jak už jsem řekl, nemělo se to nikdy stát."

„Proč ne?"

„Přesvědč se sám, jaké jsi měl štěstí." Vojevůdce na Humu zaútočil.

Huma se před prvním úderem sehnul a Krynova sekyra se zasekla do dalšího stromu. Vojevůdce ji však neuvěřitelnou silou vytáhl jediným

pohybem, kterým rovnou přešel do dalšího výpadu. Huma musel ustoupit, když mu sekyra náhle zasvištěla nad hlavou.

Tentokrát rytíř našel nekryté místo a zaútočil. Mířil však špatně, a tak meč jen sklouzl po náprsním krunýři jeho protivníka. Krynus se zasmál a znovu divoce zaútočil. Huma klopýtavě ustupoval dál a dál, jak se snažil uniknout před pokračujícím náporem.

Sekera ho znovu minula jenom o několik palců. Vojevůdce si to však tentokrát špatně vypočítal, protože rukojeť jeho sekyry narazila tvrdě do stromu a málem mu vypadla z ruky. Huma odvážně zaútočil a tentokrát mířil zcela přesně. Jeho meč zespodu zasáhl nechráněnou část Krynova krku a zastavil se až o zadní část vojevůdcovy přílby.

Muž v černém brnění se potácel pryč a snažil se přitom Humovi vytrhnout meč z ruky. Pak upustil sekyru, zakopl a spadl na ruce a kolena. Ozvalo se chroptění umírajícího.

Potom se ten zvuk, který dohánět k šílenství, změnil v něco známějšího, v něco mrazivého. Huma jen ohromeně přihlížel, jak se Krynus pomalu zvedl na nohy a s úsměvem se k němu obrátil.

Smrtelná rána na krku se změnila jen v malou jizvu. Krynus vypadal hrdě.

„Nemohu umřít, Solamnijský rytíři. Rány se mi okamžitě zahojí. Jak už jsem řekl, jsem největší velitel, jakého moje paní má. Kdybych zemřel, byla by to pro ni strašlivá rána. Proto jsem si od Galana Drakose vyžádal tuto ochranu. Jeho první pokus byl úspěšný jen částečně a já ho mohl navždy litovat. Proto ta naše krátká bitva. Moji muži by se tě zmocnili, ale já jsem tě chtěl jenom sám pro sebe a oni by se neodvážili neuposlechnout mé přání. Chtěl jsem tě, abych se ti odvděčil za to, co se ti málem podařilo."

Krynus znovu na Humu zaútočil válečnou sekyrou. Rytíř se teď jenom bránil, protože jak se dá zabít protivník, který se okamžitě uzdraví? Krynus měl sílu mnoha mužů a o nic menší vytrvalost.

Vojevůdce se smál tomu, jak se Huma snažil uskakovat a zůstat naživu. Utočil na něj divokými, záměrně nedbalými údery, aby ho dráždil svou nesmrtelností.

„Od souboje s tebou jsem očekával víc, mladý rytíři. Zklamal jsi mě."

Huma narazil zády do stromu. Krynus vykřikl, jak po něm sekl sekyrou, a smrtící ostří minulo Humu jenom o vlásek. Rytíř se vrhl na vojevůdce, zatímco se sekyra za ním zasekla hluboko do stromu. Oba soupeři se zřítili na zem, a jak spolu zápasili, Humovi bylo jasné, že silou se vojevůdci nevyrovná. Krynus rytíře od sebe snadno odtlačil a snažil se ho uškrtit, jenže Huma ho kolenem odkopl. Oba se rychle škrábali na nohy, aby se znovu postavili jeden druhému tváří v tvář. Huma měl stále meč, zatímco vojevůdce už byl beze zbraně.

„Na co čekáš?“ zeptal se Krynus škodolibě. „Probodni mě. Stejně tě zabiju holýma rukama.“

Huma se snažil získat čas, zatímco jeho mysl horečně pracovala. „Jak to, že se tvá armáda bez tebe obejde? To nemáš strach, že budou tápat?“

Krynus se krátce zasmál. „Drakos je docela schopný velitel. A kromě toho přišel čas, kdy je možné obejít se bez mého velení. Zbývá už jen rozprášit ty, kteří zbyli kolem Vinohradské tvrze. Takovéto podružné maličkosti nechávám podřízeným.“

Huma udělal krok k válečné sekyře, která ležela jen kousek od něj. Kdyby se tak té sekyry zmocnil!

Krynus vykřikl a nabodl se na Humův meč. Rytíř zbraň pustil a vrhl se po sekyře, zatímco vojevůdce zpomalil pohyby, jak se snažil vytáhnout meč z rány. Huma zvedl sekyru, a když se otočil zpět k soupeři, uviděl, jak si Krynus vyprošťuje meč z těla, jako by přitom necítil žádnou bolest.

Když Huma zvedl sekyru, Krynus se k němu otočil.

Byl to naprosto čistý zásah. Vojevůdcova hlava s přílbou odlétla stranou, zatímco tělo pomalu kleslo na kolena. Huma znechuceně odhodil sekyru – toto nebyl jeho způsob boje.

Když se bezhlavé tělo znovu postavilo na nohy, Humovi zmizela z tváře všechna barva.

Ruce bezhlavého tvora konečně vytáhly s naprostou přesností meč a zahodily ho. Huma viděl, jak se rána sama hojí. I brnění se zacelilo, jako by bylo druhou kůží. Huma čekal, až se k němu ta věc obrátí, ale bezhlavé tělo si ho vůbec nevšímalo a vyrazilo směrem, kterým předtím odletěla vojevůdcova hlava.

Huma se mohl pokusit o útěk, ale věděl, že by se vojevůdce neúnavně vydal za ním.

„Sargas!“

Ten výkřik přišel ze směru, kterým odešel bezhlavý Krynus. Huma vzal meč. Věděl jen o jednom tvorovi, který mohl takto zaklít.

Pokud je Kaz poblíž, pak ani ostatní nejsou moc daleko. A Dračí kopí…

Samozřejmě!

Huma proběhl listovím a uviděl Kaze, jak sedí na koni a úžasem otevírá ústa dokořán. Ostatní nebyli nikde v dohledu. Minotaur vytřeštil oči, když se Krynovo tělo přiblížilo k useknuté hlavě, která se vrtěla a převracela, jako by byla ještě živá.

„Kazi! Nesmí se dostat k té hlavě!“

Minotaurus popohnal koně k tomu odpornému tvorovi, který si říkal Krynus.

Válečný kůň se hnal kupředu, ale šest stop od bezhlavého Kryna se zastavil a zaržál. Kaz nezaváhal; seskočil ze zděšeného koně a hnal se k hlavě.

Huma se mezitím vrátil k Dračímu kopí a vzal ho za rukojeť.

„Hůůůmmmóóó!“

Kaz vyběhl z listoví a málem se na Dračí kopí nabodl. V pravé ruce držel děsivý úlovek, který se dosud odporně chvěl životem. Za minotaurem se ozvaly zvuky, jak se něco s velikým odhodláním prodírá za nimi.

„Pusť to!“ vykřikl Huma a ukázal na hlavu. „Tam! Rychle!“

Z listoví se náhle vynořila ruka v železné rukavici právě ve chvíli, kdy minotaurus hodil hlavu před špičku Dračího kopí.

Bezhlavé tělo ztuhlo a pak se vrhlo stranou dřív, než je stačili probodnout.

„On to ví!“ zvolal Kaz a odfrkl si.

Ještě horší však bylo, že se tělo znovu zvedlo, natáhlo ruku a vzalo ze země zapomenutou válečnou sekyru.

„Je to šílenství,“ zamumlal Kaz.

„Co se tu děje?“ vykřikl další hlas. Huma i Kaz pohlédli k obloze a uviděli, že se nad nimi vznáší stříbrná dračice. Vypadala unaveně a přední noha jí bezvládně visela. Měla však ještě dost síly.

Odvrátila zrak od Humy s Kazem a pohlédla na děsivou bytost. „Je to…“ Tělo mezitím sáhlo po hlavě.

„Paladine!“ vykřikla dračice zděšeně a zhluboka se nadechla. Krynus mezitím položil sekyru a uchopil hlavu. Ve chvíli, kdy ji zvedal ze země, vychrlila ze sebe dračice ohnivý proud.

Dračí oheň vojevůdce zcela pohltil. Jeho bezhlavé tělo se zapotácelo, pomalu kleslo na kolena a poté i s hlavou zmizelo v očistném plameni. Během několika okamžiků nebyla v tom malém pekle vidět jediná stopa po nemrtvém Krynovi.

Stříbrná dračice přistála na mýtině a připravila se k případnému dalšímu útoku. „Tohle by mělo s tou věcí skoncovat,“ řekla.

„Počkej!“ vykřikl Kaz a hnal se ke Krynově válečné sekyře, které se dračí dech vyhnul, aby ji také hodil do ohně. Zbraň v plamenech vybuchla a do okolí se rozlétly kousky kovu a dřeva. Kaz, který se hnal pryč, zaklel, když ho malinký kovový úlomek zasáhl do ramene.

„Sar… bože! Opravdu tě nikdy nemůžu nechat samotného, Humo!“ Minotaurus i rytíř se zvedli a oprášili. Dračice mezitím oheň uhasila ledovým dechem, při kterém se nejbližší stromy pokryly ledem.

„Nevěděl jsem, že to umíš,“ řekl Huma.

Dračici poklesla ramena značným vyčerpání. „Ledový dech a ochromení patří mezi naše běžné schopnosti. Ten oheň – ten oheň umí většina draků, až na zbabělé bílé draky, kteří bydlí v ledu. Stojí nás to ale hodně sil a já se obávám, že jsem se příliš vyčerpala. Musím si odpočinout.“

Huma přikývl, že rozumí, a pak se rozhlédl. „Kazi! Kde jsou Buoron s Magiem? Kde jsou Dračí kopí?“

„Předpokládám, že tam, kde jsem je nechal. Když jsem viděl, jak se v dálce snášejí draci, nabídl jsem se, že pojedu dopředu a zjistím, jestli jste ještě stále naživu.“

„Takže jsi je *neviděl?*“

„Koho?“

„Musíme se k nim rychle dostat!“ Huma se obrátil k dračici, ale ta ležela vyčerpaně na zemi. Byla u konce se silami, neboť Žhář jí zasadil množství ran, pak se těžce potloukla při pádu a nakonec musela vyvinout veliké úsilí, aby zničila řádícího Kryna.

„Můžeme tě tady nechat?“ zeptal se Huma.

Dračice otevřela zářivé oči a pohlédla na něj. „Budu v pořádku. Je mi líto, že vám nemůžu pomoci.“

Kaz vzal koně, a když na něj s Humou nasedli, popohnal ho kupředu.

* * *

Řinčení zbraní uslyšeli, když byli ještě daleko od místa, kde Kaz nechal ostatní. Huma předpokládal, že to, co viděli seshora, byl plošný útok. Mýlil se však, neboť Černá garda napadla Magia s Buoronem ze zálohy.

Náhle před nimi vzplanulo jasné světlo a Huma uviděl, jak vzduchem proletěla postava v černém brnění a narazila do stromu. Ještě nebylo pozdě. Magius s Buoronem dosud žili a bojovali.

Rytíř nečekal, až kůň zpomalí, ale ještě za jízdy sklouzl z jeho hřbetu a překulil se do přikrčené polohy. Kaz vytáhl válečnou sekyru a s výkřikem se pustil do bitvy.

Magius, který se krčil na voze, si držel většinu útočníků od těla kouzly s krátkým trváním, zatímco Buoron stál na zemi za vozem a odrážel gardisty, kteří mága obstoupili. Nepřátelské sevření bylo však stále těsnější.

Huma zabil prvního soupeře a zaútočil na dalšího. Když s ním však zkřížil zbraň, uslyšel zavytí. Ozvalo se poměrně blízko, a tentokrát nebylo pochyb o tom, co to je. Vlkoděs.

Hned vzápětí tvor vyskočil zezadu na vůz. Buoron ho sice uviděl, ale mohl jen vykřiknout, protože ho zaměstnávali dva nepřátelé. Bledý a znavený Magius se otočil, aby se tvorovi postavil. S výkřikem na něj seslal kouzlo, které ovšem jenom zaprskalo a zmizelo dřív, než dorazilo k cíli. Magius byl na pokraji sil.

Vlkoděs – nebo spíš Galan Drakos, poněvadž právě jeho mysl řídila nemrtvé tvory – se zasmál. Humovi se podařilo zbavit protivníka a pokusil se dostat k vozu. Cestu mu však odřízli další dva gardisté v černém brnění, a tak mohl jen bezmocně přihlížet, jak tvorovi zazářily rudé oči, jak zrádný mág seslal na Magia vlastní kouzlo. Huma neviděl, co se stalo potom, ale když se mu znovu podařilo pohlédnout k vozu, stál na něm Magius nezraněný. Dračí kopí ho asi nějak ochránila před zlou mocí Galana Drakose. Vlkoděs se stáhl, protože zrádný mág nepočítal s touto překážkou.

Potom byl Huma zatlačen k ústupu a Kaze gardisté stáhli z koně. Náhle se zablesklo a ve vzduchu se objevil vysoký oválný otvor. Rytíř si uvědomil, že je to portál. Byl dostatečně široký, aby jím projel vůz.

Huma bojoval se dvěma protivníky, kteří mu stáli v cestě. Ti však náhle ustoupili.

Jeden muž z Černé gardy naskočil za Magiem na vůz a čaroděj se otočil právě včas, aby poslal nešťastného útočníka k zemi. Vlkoděs už nebyl nikde v dohledu.

Jeden z Humových soupeřů udělal osudnou chybu a zaplatil za ni, zatímco druhý zoufale bojoval. Pak jako by se kolem vozu objevilo více gardistů a Buoron mezi nimi zmizel.

Na vůz vyskočily další dvě postavy v černých brněních a Magius tentokrát nebyl dostatečně rychlý. Jeden z těch dvou ho chytil za paži a odtáhl stranou, zatímco druhý hledal otěže. Další gardisté začali ustupovat do portálu, který s největší pravděpodobností vedl do pevnosti Galana Drakose.

Ke dvěma gardistům na voze se přidal třetí, zatímco Huma konečně zabil posledního protivníka a pustil se k vozu. Do cesty se mu na chvíli postavil ohavný bílý tvor, ale zdálo se, že už jenom prchá k portálu. Ani se přitom na rytíře nepodíval.

Přestože byl vůz pouze několik kroků od portálu, gardista u otěže zaváhal, protože portál na chvíli zmizel. Koně se mu mezitím ze všech sil vzpírali. Když byl Huma konečně u vozu, jeden z gardistů z něj seskočil. V tom okamžiku se Magiovi podařilo vymanit se ze sevření postavy v černém brnění a protlačit ruku k jejímu obličeji. Malý výbuch gardistů odhodil pryč, ale stačilo to jen k jeho omráčení. Magius se napůl

zhroutil, jak ho ta námaha vyčerpala. Už neměl žádnou moc a jen málo sil. Doplazil se na přední část vozu a pokusil se gardistu s otěžemi sevřít paží kolem krku. Vůz se sice zastavil, ale oba muži z něj spadli na zem.

Jeden ze zbývajících gardistů něco vykřikl a všichni začali ustupovat do portálu.

Koně, kteří byli vyplašeni zmatkem kolem, se znova dali do pohybu. Huma popadl otěže a začal na ně křičet povely, přestože se mu vzpírali. Pak se před koně odvážně postavil Kaz, který je chytil za uzdy a držel je silou, jakou neměl žádný člověk. Koně ještě chvíli vzdorovali, ale pak to vzdali. Huma klesl na kozlík a vděčně na minotaura kývl.

Portál zmizel.

Pak se za vozem ozvalo sténání. Huma vyskočil na nohy s připraveným mečem, ale v levé noze pocítil ostrou bolest. Když na nohu pohlédl, uviděl hlubokou ránu, kterou mu někdo musel při boji zasadit širokým mečem.

U sténajícího byl první Kaz. Tím zraněným byl Buoron, který ležel napůl pod vozem. Levou paži měl celou zbrocenou krví a přes tvář měl hlubokou ránu, která natolik krvácela, že chvíli nic neviděl.

„Jsi zraněn vážně?“ zeptal se Huma.

„Oči mě pálí a obávám se, že sochu podle mne už nikdo dělat nebude, ale nejvíc mě bolí ruka. Ještě že je to jen levá. Mám strach, že nějakou chvíli s ní nepohnu.“ Kaz mu začal zranění ošetřovat dřív, než rytíř domluvil. Minotaurus měl sám spoustu menších zranění, ale zdálo se, že mu to nedělá starosti.

Huma přikývl a pomalu kulhal k přední části vozu. Pak však ztuhl, když pohlédl přes okraj.

Magius! Kde je čaroděj? Huma přes všechnu bolest seskočil z vozu, aby prohledal mrtvé. Všichni byli oděni v černé barvě Dračí Královny a jejích velitelů. Těch několik gardistů, které zasáhla mágova moc, se dalo snadno poznat. Po Magiovi však nebyla nikde ani stopa.

Pak Huma poblíž lesa zahlédl malou hůlku, která ležela mezi útočníky.

Přišel k ní a zvedl ji.

Hůlka se mu v ruce zachvěla a Huma ji s překvapením málem upustil. Potom se však hůlka začala zvětšovat a Humovo překvapení se změnilo v

úžas. Hůlka stále rostla, až byla vyšší než Huma. Byla to Magiova hůl. Čaroděj měl hůl vždy u sebe.

Ležela přímo pod místem, kde se objevil portál.

Magius padl do rukou Galana Drakose…

24

„Nevíme, jestli ho opravdu zajali, Humo," opakoval Kaz snad už posté. „I kdyby ho Galan Drakos zajal, nemůžeme ho nijak zachránit. Určitě ho teď drží ve své pevnosti."

„To nejlepší, co můžeme udělat, je dopravit Dračí kopí do Vinohradské tvrze a odevzdat je Velmistrovi, Humo," dodal Buoron.

Huma přikývl. Věděl, že mají oba pravdu, ale trápilo ho, že nebyl schopen Magia, kterého znal skoro celý život, ochránit.

Vůz řídil Buoron, který měl zraněnou paži na závěsu kolem krku, zatímco Huma seděl u kopí a hlídal záda družiny. Stříbrná dračice se rozhodla, že vyhledá pomoc svých druhů, a Huma s tím souhlasil. Teď, když byl Krynus mrtev a jeho muži uvrženi do naprostého zmatku, měla by družina být prozatím v bezpečí. Huma ve skutečnosti tak trochu toužil po novém zúčtování.

* * *

Družina byla na cestě do Solamnie a Vinohradské věže několik dní, aniž by se cokoliv přihodilo. Humu sice několikrát vzbudilo něco, o čem byl přesvědčen, že je to vytí vlkoděsů, ale jinak byl klid.

Stříbrná dračice se po celou dobu nevrátila. Nikdo z toho nevyvozoval žádné závěry, ale všichni tři předpokládali, že to nějak souvisí s neustálým postupem armád Dračí Královny. Huma si vzpomněl, jak Krynus říkal, že Solamnijští rytíři jsou už vlastně poraženi a že Vinohradská tvrz brzy padne. Přestože se Huma snažil uvěřit, že tomu tak není, cítil, že to prohlášení bylo až příliš pravdivé.

Tou dobou už byli hodně daleko na severozápad od Kargotu. Huma si vzpomněl na lorda Guye Avondela a modlil se, aby tímto krajem projeli, aniž by ergotského velitele potkali. Vůbec si nebyl jistý, jak by ho Avondel po jeho náhlém odjezdu uvítal. Ani neměl příliš velkou důvěru k tomu, jak se Ergoťané zachovají, až uvidí Dračí kopí. Klidně by je mohli zabavit.

Když se zvážily všechny okolnosti, jela družina poměrně rychle, ale Humovi se přesto jejich pohyb zdál příliš pomalý. Vše zahalovalo zlo Dračí Královny a Huma se cítil bezmocný.

Projížděli rovinami, které je čekaly po většinu cesty. Jelo se jim sice snadněji, ale nebylo se kam skrýt.

V poledne, když byli jen dva dny jízdy od hranic, uviděli obrovskou hlídku. Byla příliš daleko na to, aby poznali, kdo to je. Bylo však zřejmé, že je hlídka také uviděla, poněvadž vojáci změnili směr jízdy a přidali do kroku.

Kaz vytáhl válečnou sekyru, zatímco Huma seskočil z vozu a vytasil meč. Buoron sice zůstal na voze, ale také vytasil meč a čekal, až se hlídka přiblíží.

Právě Buoron hlídku jako první poznal. „Ergoťané," řekl Humovi. „Řekl bych, že je to část jejich severní armády."

Nebylo možné jim utéct. Jak se jen Ergoťané zachovají tváří v tvář minotaurovi, který mával sekyrou, a dvěma rytířům z řádu, který velkou měrou nesl zodpovědnost za rozpad kdysi mocné Ergotské říše?

Když se hlídka k družině přiblížila, zvedl její velitel ruku. Tento statný, skoro tlustý muž s malou bradkou a řídkými šedými vlasy si je všechny prohlížel, až jeho pohled nakonec spočinul na Kazovi, který se přes svou povahu ze všech sil snažil nevypadat hrozivě. Podle Humy však naprosto selhal.

Ergotský velitel nejdříve oslovil Buorona. „Ty jsi z jedné z hlásek na jihu, že?"

„Ano." Oba rytíři ztuhli, protože bylo jasné, že velitel je bystrý pozorovatel.

„A tvůj společník není?"

„Pane, jsem rytíř Huma z Rádu Koruny," odpověděl Huma.

„Aha," řekl velitel asi s takovým zájmem, jako by mu někdo vykládal, že v rovinách roste tráva. Pak ukázal na Kaze. „A toto? Odkud se vzalo toto? Slyšel jsem, že…"

„Já jsem Kaz," prohlásil minotaurus hrdě. „Utekl jsem od dřívějších pánů a teď jsem společníkem Humy, nejušlechtilejšího a nejstatečnějšího z rytířů."

Na tvářích Ergoťanů by se možná mohl objevit nějaký úsměv, kdyby podle temného výrazu Kazový tváře nepoznali, že myslí každé slovo vážně.

„A také nejsem ‚toto', ale minotaurus."

„Aha." Velitel si upravil na sedle podbřišník a obrátil se k Humovi. „Jsem Faran. Sice jsme se ještě nesetkali, ale jsem s muži v současné době přidělen k tvému známému. K lordu Avondelovi."

Huma sebou škubl.

„Vidím, že si ho pamatuješ. Byl jsem požádán, abych vás k němu dovedl, a odpověď ne nepřijmu."

Huma pohlédl na druhy. Hlídka byla mnohonásobně početnější a bylo v ní také hodně lučistníků. Klást odpor by bylo šílenství. Dokud jsou naživu, naděje stále žije. „Rádi váš doprovod přijmeme."

Faran se samolibě usmál. „Myslel jsem si to." Mávl rukou a hlídka se rozdělila, aby obstoupila vůz z obou stran. Útěk byl nemožný. „Máme před sebou den jízdy, a tak doporučuji, abychom už neplýtvali drahocenným časem."

* * *

„Musím přiznat, že jsem byl velmi překvapen, když jsi té noci tak náhle zmizel, Humo," řekl lord Guy Avondel druhého dne.

Celá tříčlenná družina seděla sama před ergotským nejvyšším velitelem v jeho stanu.

„Vysvětlil jsem okolnosti, za jakých k tomu došlo."

„Ovšem, zajisté." Lord Avondel postavil číši. Všem třem hostům také nabídli víno, ale družina ho odmítla. „Připouštím, že jsem měl být

moudřejší, ale když jsme objevili to hnízdo moru, přijal jsem mágovu pomoc více než ochotně."

Náhle se prudce postavil Kaz, kterému už docházela trpělivost. „Už tu vysedáváme tři hodiny a z toho dvě jsme strávili čekáním na vás. Hodinu nám tady vykládáte přikrášlené zdvořilosti a staré zprávy. Jak dlouho to máme ještě snášet? Necháte nás s kopími projet do Solamnie?"

Do stanu se přihnaly dvě stráže, ale velitel je mávnutím ruky zastavil. Huma si však všiml, že stráže přesto ve stanu zůstaly.

Ergotský velitel znovu postavil číši. „Poslední tři hodiny a celý včerejší večer jsem v duchu přemítal o tom, co s vámi a s těmi zbraněmi udělat. Odpověď na vaši poslední otázku zní ano. Můžete jet s kopími dál. Z jakého důvodu bych je měl odevzdat vládci? Jen by je pověsil na stěnu v paláci jako nejnovější kořist, i když by mohla pomoci *celému* Ansalonu."

Huma se s Avondelem zahleděli jeden na druhého. „Až na několik tvrdohlavců stojíme všichni natolik nohama na zemi, abychom si připustili pravdu. To, za co opravdu bojujeme, už dávno není náš vládce, i když tomu snad kdysi bylo. Bojujeme za Ergot, za náš domov, za rodiny. Jenom na tomto dlouhodobě záleží. Vládci přicházejí a odcházejí, ale lidé zůstávají. V jednu dobu jsme na to zapomněli a velká část země se rozhodla, že bez nás to půjde lépe. Ale to ty samozřejmě víš."

„Pokud je pravda to, co říkáte," pravil Huma klidně, „tak proč nás tu držíte?"

„Nedržíme vás tu. Čekáme."

„Čekáme na co?"

Lesní roh oznámil něčí příchod. Guy Avondel se postavil a významně se usmál. „Myslím, že už to jsou oni. Pojďte, prosím, se mnou."

Družina se zvedla a ergotského velitele následovala. Obě stráže šly za nimi.

Když předtím přijeli do tábora, první, čeho si Huma všiml, byla veliká louka před stanem velitele. V duchu se ptal, k čemu může sloužit. Koneckonců se pořád divil, jak mohl Avondel vědět, kde jsou a že vůbec přijíždějí. Teď to všechno pochopil.

Jako první před stanem přistála stříbrná dračice. Zdálo se, že už je zcela uzdravena, a vlastně Humu pozdravila s nadšením, které rytíře ohromilo.

„Omlouvám se, že jsem se zpozdila, Humo, ale najít pomoc bylo těžší, než jsem si myslela. Ale podařilo se!“

Před stanem přistáli další dva stříbrní draci – samice a samec – které Humova dračice představila jako své sourozence. Oba Humu pozdravili a hleděli na něj tak vážně, jako by si ho důkladně prohlíželi. Huma odpověděl na jejich pozdrav s jistým neklidem.

Jako poslední přistál bronzově zbarvený drak. Byl sice o něco menší než ostatní draci, ale bohatě to vynahrazoval silou a rychlostí. Od lidí získal přezdívku Blesk, na niž byl hrdý. Huma usoudil, že Kaz konečně našel spřízněnou duši.

„Čtyři nebo pět kopí mezi námi nebude znamenat žádnou zátěž,“ vysvětlila Humova stříbrná dračice. „Sedlo…“ začal Huma.

„Nechal jsem na tom své lidi pracovat,“ přerušil ho Avondel. „Máme čtyři sedla a ta by měla stačit. Ujišťuji tě, že rozhodně budou schopna vydržet všechny nástrahy, jež na vás cestou čekají.“

„To by měla,“ zamumlal Kaz. „Řekl jste čtyři sedla,“ ujišťoval se Huma. „My jsme ale bez Magia jen tři. Pokud si ovšem nemyslíte…“

„To ne!“ Ergotský velitel pohlédl Humovi přímo do očí. „Ve jménu Paladina a celého Ansalonu ti zakazuji, aby ses vydal k zrádnému mágovi v marném pokusu Magia zachránit! Sám jsi mluvil o tom, jak jsou Dračí kopí významná pro budoucnost nás všech. Pokud zbytečně promarníš život, uvrhneš nás do temných snů Dračí Královny!“

Humu vnitřně zahanbovalo, že při Avondelových slovech pociťuje úlevu. Jedna část jeho mysli zoufale toužila zachránit přítele, zatímco druhá toužila po bezpečí. Huma byl doslova rozpolcen.

„Kdo tedy bude ten čtvrtý?“

„Já.“

„Vy?“ odfrkl si Kaz posměšně. „To se všichni velitelé na světě zbláznili?“

„Faran mne rozhodně dokáže zastoupit,“ odpověděl lord Avondel chladně. „I když nemá rád Solamnii, je to velice praktický muž. Neudělá nic, čím by něčemu uškodil. K nikomu bych neměl větší důvěru.“

„Co na to řekne tvůj vládce?“ zeptal se Buoron, který až dosud mlčel.

„To, co na to řekne můj vládce, uslyším, pokud přežiji. Jak už jsem vám pověděl, bojuji za Ergot a nikdy bych si neodpustil, kdybych takovému nebezpečí vystavil život někoho jiného, i když jsem si naprosto jistý, že by se hodně mužů nabídlo dobrovolně. Musí s vámi jít někdo, kdo bude před Velmistrem zastupovat Ergot, a klidně to mohu být já.“

Huma souhlasil, i když jen váhavě. Byli teď v Avondelových rukou a vlastně neměli na výběr. Koneckonců, bude dobré mít Avondela po boku.

* * *

Dohodli se, že Huma opět poletí na stříbrné dračici, zatímco Avondel na druhé dračici a Buoron na zbylém stříbrném drakovi. Na Kaze zůstal vrtošivý Blesk. Jak Huma předpokládal, porozuměli si minotaurus a bronzový drak jako dva staří válečníci. Jen se bál, že ti dva by se mohli rozhodnout letět napřed, a podělil se o obavy se stříbrnou dračicí.

Dračice se zasmála. „Blesk s Kazem by opravdu mohli způsobit potíže, ale Blesk by snad měl být moudřejší. Myslím, že bych ho měla varovat, až vzlétneme.“

„Udělej to tak, aby hned pochopil, že to varování platí pro oba.“

„Bude mu to zcela jasné.“

Družina chtěla vyrazit bez nějakých ovací, ale Faran o tom nechtěl ani slyšet, neboť měl připravenou čestnou stráž, která je měla vyprovodit.

Dračí kopí upoutalo zejména Bleska. Považoval se už za postrach oblohy a tvrdil, že s tím kopím a s Kazem v sedle bude nepřekonatelný. Všichni tři stříbrní draci to přijali se špatně skrývaným pobavením, i když Humova dračice o něco později připustila, že slova bronzového draka nejsou jen vychloubáním, protože byl opravdu nelehkým protivníkem.

Draci se po jednom vznesli k obloze. Jako první letěla Humova dračice a jako poslední Blesk s Kazem. Slunce sice už bylo vysoko na

obloze, ale na dračích hřbetech i za zbývající část dne každopádně urazí velkou vzdálenost.

* * *

Když se snesla noc, byli už hluboko v Solamnii, i když je zpomalovala věc, na niž nepomysleli. Mrholení, které začalo už v Ergotu, se změnilo v liják a všichni čtyři jezdci byli promočení. Zdálo se, že drakům déšť nevadí. Zejména Kazův bronzový drak působil dojmem, že se mu blesky líbí, přestože je už dvakrát mohly zasáhnout. Na Humovo naléhání nakonec přistáli, aby se utábořili na noc v naději, že ráno snad přinese lepší počasí. Draci vytvořili ochranný čtverec a čtyři společníci postavili dva stany, které vzal Avondel s sebou. Schovali se tak před deštěm a Huma jen litoval, že jak noc ubíhala, stal se pach mokrého minotaura až příliš výrazným.

Ráno udělal Kaz stejnou poznámku o něm.

* * *

Déšť sice neustal, ale už nepršelo tak hustě. Jezdci se zabalili do plášťů a přikrývek, které měli s sebou. Díky drakům dorazí k Vinohradské tvrzi za dva dny. Kdyby nebyli obtěžkáni tolika kopími, byli by tam ještě dříve.

Cestu však zatím rozhodně neměli za sebou, protože se ještě museli postavit jednotkám Dračí Královny. Drakos odřízl cesty spojující Vinohradskou tvrz s oblastmi na severu a na jihu a vytvořil tak kolem pevnosti nepropustnou zeď, která pevně svírala srdce Solamnie. Rytířům se proto začínaly tenčit zásoby. Bylo sice sporné, kdo ovládne oblohu, ale úpadek morálky se začínal projevovat i mezi draky světla. Stříbrná dračice ostatním prozradila, že jediné, co její druhy drží na nohou, je zpráva o Dračím kopí.

Stříbrný drak letěl v čele, když poprvé ucítili, jak něco jejich směrem pátrá. Nedaleko od nich byl nějaký duch a natahoval neviditelné ruce, aby odhalil vetřelce. Ta magická moc se jen na chvíli dotkla jejich mysli,

ale stačilo to k tomu, aby se celá družina náhle zastavila. „Zpět!“ vykřikl stříbrný drak.

Všichni stříbrní draci se prudce otočili a vrátili se kus nazpět. Za letu se přitom radili. „Co jsme to cítili?“ zeptala se Humova dračice.

„Něčí mysl. Nebyla to dračí mysl, ale mocná lidská mysl. Byla však neukázněná. Ten, komu patří, nikdy nebyl žákem Řádů magie.“

„Není to klerik?“

Stříbrný drak potřásl mohutnou hlavou. „Ne. Určitě je to mág, renegát.“

Huma se neklidně rozhlédl. „Ten pro vás určitě není hrozbou!“

„Tělesně ne, Humo,“ odvětila jeho stříbrná dračice. „Ale určitě může snadno varovat ostatní, že tu jsme, pokud to už neudělal, a ostatní by už hrozbou mohli být. Jediným úkolem mága je hlídat oblohu.“

„Postarám se o něj!“ vykřikl Blesk.

„Jak chceš zabránit tomu, aby vyslal zprávu ještě dřív, než zaútočíš?“

Bronzový drak pevně sevřel ústa.

„Přesto si myslím, že bychom mohli najít volnou cestu,“ namítal stříbrný drak. „Je to koneckonců jen člověk. Poletím mnohem výše, než létáme obvykle. Až tam budu, možná zjistím, že jeho moc tak vysoko nedosahuje. Abych se ujistil, musím riskovat, že nás objeví. Pokud proti tomu moji druhové nic nenamítají…“

Buoron sice pevně sevřel hrušku na sedle, ale zavrtěl hlavou.

„A co ostatní?“

Nikdo nic neřekl, a tak stříbrný drak, který to pokládal za souhlas, zakroužil a zamířil k mrakům. S Buoronem na zádech stoupal stále výš a výš, až zmizel v mračném příkrovu. Ostatní netrpělivě čekali několik dlouhých minut, než Huma uviděl, jak se drak znovu vynořil z mraků.

Buoron byl sice dost bledý, ale jinak nevypadal o nic hůře než předtím. Jeho drak naopak působil radostným dojmem. „Měl jsem pravdu. Je to tak příznačné pro většinu pozemských myslí. Jeho moc sahá jen k mračnému příkrovu. To, co je nad ním, se ho už netýká.“

„Mohlo mě to napadnout,“ stěžoval si Blesk.

„Ale nenapadlo. Stejně jako mne,“ poznamenala Humova dračice. „Teď když to slyším, tak mě to udivuje. Zapomněla jsem, jak úzkoprsí

jsou někteří lidé. Přesto by si to však ten mág mohl náhodou uvědomit, a tak bychom raději měli rychle vyrazit.“

Letěla jako první a ostatní ji následovali. Stoupali, až je pohltily mraky a mlha. Když byli nad příkrovem, odhadli směr k Vinohradské tvrzi a letěli dál.

* * *

Draci letěli i přes noc, zatímco jezdci na jejich hřbetech spali. Humu vzbudil Kaz, který se válka neválka dožadoval, aby velcí tvorové přistáli dřív, než mu v těle ztuhne i ten poslední sval. I na dracích bylo vidět, že už jsou unaveni. Stejně se chystali přistát, aby znovu zjistili svou polohu.

Všichni čtyři mohutní tvorové začali s Bleskem v čele klesat. Bronzový drak jako první zmizel v hedvábném bílém moři, následován mladší stříbrnou dračicí. Humova dračice letěla hned za nimi.

Když je obklopila mrazivá mlha, Huma nedohlédl ani na hlavu svého stříbrného leviatana. Pod nimi se ozvalo ostré pronikavé zahřmění a Huma si zpočátku myslel, že vlétají do obrovské bouře. Pak však náhle vyletěli z mračného příkrovu – a ocitli se uprostřed zmatku.

Mylně předpokládali, že už pronikli za nepřátelské síly. Humovi se mysl roztočila děsivými nočními můrami, když si uvědomil, jak pevně je Vinohradská tvrz sevřena. Bitva zuřila všude kolem nich.

Lidé a obři spolu sváděli zuřivé boje a Humovi se zdálo, že zem pod nimi je doslova pokryta mrtvými a umírajícími. Obě strany současně postupovaly kupředu i ustupovaly; záleželo jen na tom, kam se zrovna podíval.

Draci Královny Takhisis se pořád snášeli k zemi a útočili na roztrhané řady rytířů i na zlobří spojence, kteří měli tu smůlu, že byli příliš blízko. Byli tam sice zlatí, stříbrní, bronzoví i mědění draci, ale draci temnoty nad nimi měli početní převahu. Ještě horší však bylo, že všude panoval pocit zlé moci, které odvaha draků dobra podle všeho nedokázala čelit. Přestože byl Huma vysoko na obloze a daleko od bitvy, začínal také pociťovat, jak jeho duši ovládá sklíčenost a beznaděj.

„Takhisis je tady," zamumlala dračice. „Je na Krynnu. Naplňuje naše temné druhy svou mocí a umrtvuje mysl nepřátel. Myslela jsem, že si nedokáže udržet takovou moc v pozemském světě. Je to, jako by sama stála před námi."

Byla to pravda. Přítomnost Dračí Královny byla zdrcující a Huma se zachvěl chladem, který více ohrožoval jeho mysl než tělo. Jak se vůbec dá bojovat s bohyní?

„Támhle, Humo. Vidíš to?"

Rytíř pohlédl směrem, kterým se dívala dračice, ale musel si několikrát protřít oči, aby na obzoru rozeznal malou tečku.

„Vinohradská tvrz!" vykřikl před nimi Kaz. Teď už ji viděli všichni. Viděli ji stejně jako bitvu, která zuřila snad na každé pídi půdy až k jejím zdem.

Lord Avondel vykřikl a ukázal napravo, kde zlatý drak bojoval se dvěma červenými. Byl to nelítostný boj a všichni tři draci už krváceli. Když bylo zřejmé, že zlatý drak začíná prohrávat, Blesk už na nic nečekal a vrhl se do bitvy, zatímco Kaz si na jeho zádech připravoval Dračí kopí.

Náhle byli draci všude kolem nich. Většina byla na straně zla. Pomyšlení na jídlo a odpočinek zmizelo a svět se proměnil jenom v drápy a zuby, výkřiky a sténání, krev a bolest.

A Dračí kopí.

Draci temnoty nevěděli nic o Dračích kopích. Možná to bylo proto, že Drakos nechtěl, aby dostali strach. Brzy se však tomu strachu naučili, když jeden po druhém začali umírat na hrotech, aniž by přitom kopí utrpěla jedinou poskvrnu nebo škrábnutí nebo ztratila svou záři.

Děti Takhisis se brzy před září začaly obracet k útěku, protože v ní snadno rozpoznaly znamení Paladina, proti kterému neměly žádnou obranu. Draci, kteří byli dál od nich, viděli, jak jejich druhové překotně z boje prchají, a usoudili, že bitva je ztracena. Když se první draci dali na ústup a další se k nim v bezhlavém zděšení přidávali, zavládl brzy ve všech řadách draků zla zmatek.

Draci Paladina, kteří se tak zbavili vzdušných protivníků, přispěchali na pomoc rytířům a brzy se bitva začala obracet i na zemi. Nejdříve západní a pak východní řady armády Dračí Královny začaly ustupovat a

nakonec se úplně zhroutily. Zlobři i lidé na straně temnoty ztratili bez dračích spojenců odvahu a mnoho z nich prostě zahodilo zbraně a dalo se na útěk.

Nakonec boje zcela ustaly a jen málokoho zneklidňovalo, že na obloze zlověstně hřmí a blesk několikrát udeřil do hor na západě. Rytířstvo dosáhlo vítězství, které tak zoufale potřebovalo. Nikdo v tu chvíli nevěděl, jak se to podařilo, ale všichni za ten zázrak vzdávali díky Paladinovi a jeho rodu a odhodlaně čekali, co se stane dál.

Bylo už odpoledne, když na nádvoří Vinohradské tvrze přistáli čtyři vyčerpaní draci s unavenými a pobledlými jezdci. Celou družinu obklopovala stříbřitá záře a chvíli trvalo, než si někdo všiml, že božské světlo nevydávají jezdci ani draci, ale jejich velká kopí.

V tom okamžiku už po pevnosti kolovaly různé příběhy.

25

„Řekli mi, že jste to vy, ale po tom všem, co se tu vykládá, jsem tomu nemohl uvěřit!“

„Vykládá?“ Huma i jeho druhové už sesedli z draků. Kdyby pan Grendal, jenž měl na starosti obranu pevnosti, neuvažoval tak rychle, obklopili by návštěvníky rytíři i obyčejní lidé. Grendal však k družině poslal pár dobře vycvičených starších rytířů ze své jednotky hned, jak draci přistáli.

Velmistr Osval ukázal na Humu. „Ty víš, o čem mluvím. O příbězích o tvém souboji s ďáblem, který po zemi rozséval mor a nepokoje.“

„S Renardem?“

„S Renardem. Je udivující, jak špatnou mají lidé paměť. Když jsi ho odhalil a porazil, velice rychle zapomněli na to, jak moc chtěli uvěřit zprávám, které šířil. Proklínali ho jako ďábla a zlého klerika – už ani nevím jako co všechno. A ty jsi tomu všemu nasadil korunu, když jsi podle nich zmizel jako samotný Paladin.“

Huma zrudl ve tváři. „Je pravda, že jsem zmizel, ale ujišťuji vás, pane, že to nebylo mou vinou.“

„Vskutku.“ Pan Osval sjel očima k Dračím kopím a jako by se zachvěl. „Tohle je to, co jsi hledal? To, co tak zoufale potřebujeme?“

„Ano, pane. Jsou to Dračí kopí. Byli bychom tu dřív, ale uvázli jsme v bitvě.“

„To je docela možné. Lidé i draci mi vykládali o tom, jak jste se zničehonic objevili a začali mezi nohsledy Dračí Královny rozsévat strach a smrt. Snad mají pravdu. Snad si samotný Paladin, který v lidské podobě sestoupil na Krynn.“

„Ne, pane Osvale!“

Velmistr se tiše zasmál. „K takovým myšlenkám jsem ještě nedospěl, Humo. To ještě ne.“ Přestože pan Osval očividně toužil prohlédnout si kopí, obrátil se místo toho ke zbytku Humovy družiny. „Tebe znám, minotaure, a jsem rád, že jsem ti důvěřoval. Naplňuješ všechno to dobré, co jsem o tvém lidu slyšel. Děkuji ti za pomoc.“

Kaz odpověděl nezvykle tichým hlasem. „Dělal jsem to, co se ode mne žádalo. Složil jsem Humovi přísahu věrnosti.“

„Opravdu to bylo jenom kvůli tomu?“ Velmistr se usmál a obrátil se k lordu Avondelovi. Když promluvil, zněl jeho hlas trochu chladně. „Vítám tě, ergotský veliteli, jako bratra v přísaze. Předpokládám, že armádu jsi s sebou nepřivedl.“

„Když jsme se tenkrát setkali, Velmistře, věděl jsem, že jednou budeš velet celému Rytířstvu, ale doufal jsem, že do té doby zmoudříš.“

Osval to skryté pokárání přijal s upřímnějším úsměvem. „Odpusťte mi, pokud někdy zapomínám, že mám před sebou Paladinova kněze.“

Huma, Kaz i Buoron pohlédli jeden na druhého. Přestože si lorda Avondela vážili, za Paladinova klerika by ho nikdy nepokládali. Ale kdo by vlastně mohl říct, jak má takový kněz vypadat, pokud jeho víra a život neodporují Paladinovu učení?

„Vyzradil jsi mé tajemství, ale je to dobře. Možná Huma pochopí, proč jsem chtěl, aby mne doprovázel do Kargotu. Když jsem na očividně oddaném rytíři uviděl znamení Morgiona, dělal jsem si starosti, že by snad mohl být předurčen k nějakému ohavnému činu.“ Avondel se obrátil k Humovi a usmál se.

Velmistr odvrátil zrak od Avondela a pohlédl s jistým pobavením na Buorona, který byl svými mohutnými vousy nápadný a v přítomnosti Velmistra se celý třásl.

„Ty jsi…“

Rytíř párkrát zamrkal, než řekl své jméno. „Buoron, pane!“

„Z jedné z našich vzdálenějších ergotských hlásek, předpokládám.“

„Ano, pane.“ Buoron byl bledý jako stěna.

„Dobrý chlapík.“ Osval ho poplácal po rameni a odvrátil se. Buoron si vydechl úlevou a slabě se usmál.

Velmistr byl nyní ztělesněná vážnost. „Potom tedy, Humo, pokud budeš tak laskav, chtěl bych, abyste všichni šli se mnou do mých komnat. Chci slyšet všechno."

„Ano, pane. Ale Dračí kopí…"

„Bude s nimi zacházeno opatrně a budou uložena na bezpečném místě, dokud nerozhodneme, jak s nimi naložit. Ale teď pojďte. Myslím, že by vám přišlo vhod něco k pití. Alespoň mně to po dnešních událostech vhod rozhodně přijde."

* * *

Humovo hlášení bylo občas přerušeno hřměním a blesky, které řádily v horách na západě. Kaz soudil, že to si snad Takhisis vylévá hněv na těch, kteří ji zklamali, nebo že Galan Drakos zuří nad nezdařeným pokusem jeho následníků zmocnit se Dračích kopí.

Pan Osval si poklepával na stůl, jak vstřebával vše, co Huma vyprávěl. „Paladine! Nikdy bych tomu neuvěřil, kdybys mi to neříkal ty a kdybych kopí neviděl na vlastní oči! Starý muž před tebou je na tebe hrdý, Humo. I Durak by byl na tebe hrdý, vím to."

„Děkuji vám, pane." Pro Humu pocta znamenala víc než pro všechny ostatní.

„Kopí z dračího stříbra od kováře se stříbrnou rukou, který měl kladivo ukované samotným bohem."

Huma se zatvářil zmateně. „O tom jsem se nezmínil." Velmistr se významně usmál. „Jsem žákem starých učení, Humo, a to je jeden z důvodů, proč jsem ti po celou dobu věřil. Pokud je ten kovář takový, jak jsi ho popsal, musí mít v ruce kladivo, které ukoval sám Reorx. Jsem vděčný za to, že naše staré záznamy jsou vlastně pravdivé a že jsi dokázal tu zbraň přinést."

V Humovi začala růst touha tak neodolatelná, že se nakonec postavil a řekl: „Pane, o jedno vás prosím. Cením si všeho, co jste řekl, a vím, že jsme vám toho hodně museli říct, ale teď máme Dračí kopí a já vás musím požádat o laskavost. Máme dvacet kopí, která se dají použít v

bojích na obloze. Dejte mi jen jediné kopí a nechte mě letět ke Galanu Drakosovi. Já Magia *musím* osvobodit!“

„Rytíři Humo.“ Velmistrův hlas byl natolik bezvýrazný, že Humovi až děsivě připomenul Renarda. Osval však na něho hleděl tak dlouho, dokud se Huma opět neposadil. „Jeden muž nebo žena, ať už je to druh, milenec nebo příbuzný, nemůže mít takovou hodnotu jako několik set životů. To ti říkám, i kdybych v zajetí byl já. Vnitřně se mnou nemusíš souhlasit a máš na to právo. My však bojujeme za přežití celé Solamnie, celého Ansalonu, pokud ne celého Krynnu. To, co žádáš, nemohu připustit.“

„Zajali ho, když kopí *bránil.“* Huma začínal dávat najevo hořkost.

„Chápu to, rytíři Humo. Chápu i nebezpečí, která ti hrozí a která ty si zřejmě neuvědomuješ. Moje odpověď ale zůstává stejná. Jasné?“

Huma mlčel.

„Říkal jsi, že máte dvacet jedno kopí, z nichž je jedno určeno pro pěšáka.“

„Ano.“

„Dvacet kopí bude těžko stačit. Dneska jsme měli štěstí v tom, že vás draci neočekávali, a tak propadli zmatku, když jste se náhle objevili.“

„Prchali s ocasem mezi nohama,“ poznamenal samolibě Kaz.

„Tentokrát. Až přiletí příště – a věřte tomu, že přiletí – budou už bojovat s větší mazaností a sebejistotou a čtyři nebo i dvacet kopí stačit nebude.“

„Tím vlastně říkáš, že bitva je už prohraná. Nečekal jsem, že tohle uslyším od Velmistra Solamnijských rytířů,“ poznamenal lord Avondel.

Velmistr si nevšímal opovržlivého výrazu na tváři ergotského velitele a dál hleděl na Humu. „Pokud to někteří chápou jako přijímání porážky, je to jenom proto, že se neobtěžovali zastavit a poslouchat. Musíme teď přestat s kováním všeho ostatního a udělat co nejpřesnější napodobeniny Dračích kopí.“

Guy Avondel přivřel oči a rty mu zahrály lehkým úsměvem, zatímco si Kaz s Buoronem vyměnili zmatené pohledy. Huma zpočátku váhal, ale pak pochopil, kam postarší rytíř míří.

„Léčka! Přelstíme je falešnými kopími!“

Osval se usmál a oči mu zazářily. „Léčka. Přesně tak. Máme vše potřebné ke kování obyčejných kopí. Teď vykoveme co nejvíce věrných napodobenin Dračích kopí."

„Kolik času k tomu bude třeba?" zeptal se Avondel. „Sám jsi říkal, že nebude dlouho trvat, než draci zase přiletí."

„Umíme vykovat spoustu věcí, veliteli. Patří to k tajemství našeho úspěchu. Jenom podřadná armáda má podřadné zbraně a podřadnou obranu, abych to řekl upravenými slovy Instrukce. Během dvou dní budeme mít více než sto kopí, i když to budou, jak už jsem řekl, jenom napodobeniny skutečných Dračích kopí. Určitě se už proslechlo, proč draci tak bezhlavě z boje uprchlí, a tak doufám, že až se s nimi utkáme příště, budeme mít alespoň sto kopí. Až draci Takhisis přiletí, odpovíme jim skutečným vzdušným útokem. Okamžik překvapení bude na naší straně a doufám, že stovka kopí, která budou vypadat jako skutečná Dračí kopí, vyvolá zděšení. Až draky odrazíme, naše jednotka na zemi vyrazí, aby se utkaly s obry."

„Toto není jen pouhá léčka. Ty máš v úmyslu zvítězit, ať už s kopími, nebo bez nich. Je to zajímavý plán. Důvěřuješ mu? Opravdu?"

„Jako Paladinův klerik bys to měl vědět. A kromě toho nevěřím ani tak moc samotnému plánu jako hlavně svým mužům. Jsme koneckonců Solamnijští rytíři."

* * *

„Humo."

Mladý rytíř uslyšel své jméno, když se sám procházel po pevnosti, aby si v hlavě utřídil vše, co se kolem něho dělo – Magius, Dračí kopí, Galan Drakos, Gwynet –

„Humo?"

Rytíř se prudce otočil. Stála tam ve stínu stáje ve splývavém stříbromodrém plášti, pod kterým bylo možné rozeznat její štíhlou postavu, když vykročila k němu. Huma jen užasle hleděl.

„Gwynet?"

Usmála se. „Čekal jsi někoho jiného?"

„To ne!“

„Chtěla jsem za tebou přijít už dřív, ale nebylo to možné. Musela jsem – vyřídit nějaké věci. Doufám ale, že ti nebude vadit, když půjdu s tebou.“

„Ne. Vůbec ne.“

Gwynet ho chytila za paži a oba se pomalu vydali po nádvoří. Byla snad první skoro jasná noc, kterou si Huma pamatoval. Mezi mraky dokonce místy prosvítala obloha, jako by se mračný přikrov konečně začínal trhat. Huma však byl natolik moudrý, aby nevěřil, že přikrov jen tak zmizí. Mohla by ho zahnat jen jediná věc – konečná porážka Dračí Královny.

Rytíři chvíli trvalo, než sebral odvahu a zeptal se: „Jak ses sem dostala?“

Gwynet odvrátila tvář. „Prosím tě, neptej se mě teď na to. Slibuji, že už brzy ti to řeknu.“

„Dobře. Jsem rád, že tě zase vidím.“

Gwynet se na něj opět podívala. „To jsem ráda. Díky tomu to má všechno smysl.“ Pak však její výraz náhle potemněl. „Slyšela jsem něco o tom, že se chceš sám vydat za Magiem.“

„Velmistr mi to ale zakázal.“

„Co tedy uděláš?“

„Myslím, že poslechnu Velmistra. Je to přece má povinnost.“ Oba mlčeli. Gwynet ho stále držela za paži a Humu udivovalo, jakou v ní má sílu. Tolik toho o ní nevěděl – například to, jakou vlastně hraje úlohu v celé té záležitosti s Dračím kopím. Usoudil, že musí být kněžka, ale nebyl si jistý, jakému bohu slouží.

Gwynet náhle pohlédla dopředu a ztuhla. Huma její pohled sledoval a zahlédl neznámého muže, který byl přibližně stejně starý jako on. Byl oblečen jako jeden z vesničanů, kteří přicházeli do Vinohradské věže, jak utíkali před postupující bitvou, ale jeho držení těla tomu vůbec neodpovídalo. Tvář měl sice skrytou ve stínu, ale Huma by přísahal, že vidí, jak mu planou oči. Muž pohlédl na dvojici před sebou a zmizel za rohem.

„Kdo je to?“ Huma sjel rukou k jílci meče. Pokud Gwynet někdo pronásleduje…

„Nikdo," odpověděla Gwynet až příliš rychle a vyvlékla ruku z jeho paže. „Musím už jít, ale slibuji, že za tebou zase brzy přijdu."

Otočila se a spěchala pryč stejnou cestou, kterou přišli. Humu napadlo, že by mohl jít za ní, ale Gwynet téměř okamžitě zmizela z dohledu. Rytíř zamrkal. Nemohl si uvědomit, kdy a kam vlastně zahnula.

* * *

Dračí kopí neměla takovou odezvu, jakou Huma s ostatními očekávali.

Huma se nabídl, že předvede, jak se s Dračím kopím zachází, ale k jeho úžasu přišla jen hrstka rytířů. Jeden z nich mu prozradil, kde se mezi jeho druhy vzal ten udivující nezájem. Ohromený Huma to pak řekl ostatním a popsal jim, nakolik se tyto pocity mezi rytíři rozšířily.

„Doba zázraků je už pryč. Kdo může rytířům klást za vinu, že nepřijímají magickou moc kopí? Chápou to tak, že po nich chceme, aby zbytečně nasazovali životy. Ti, kteří budou mít pravá Dračí kopí, odrazí hlavní nápor draků temnoty a pak se pokusí prorazit a zaútočit na samotné srdce zla, na Galana Drakose a jeho pekelnou paní. Sebevražda je však proti Zákonu i Instrukci a jenom málo rytířů v tomto skutečně věří v Paladina. Slyšel jsem, že někteří si dokonce myslí, že jsem ta kopí vyrobil sám. Chtějí vědět, proč by takto zbytečně měli nasazovat životy, když by mohli zůstat tady se svými druhy a bojovat s určitějším nepřítelem za rovnějších podmínek. Bojovat s draky je jedna věc, ale postavit se samotné Dračí Královně je šílenství. Tahle zpráva se ke mně donesla už několikrát."

Pan Osval se náhle zvedl ze židle. „Budou nasazovat životy, k čertu s nimi! Jsou přece rytíři, a ne plížící se zloději! Nařídím jim, aby kopí vzali a bojovali s nimi!"

„A oni zemřou," poznamenal Avondel.

„Co to má znamenat?" Oba velitelé se na sebe udiveně zahleděli.

„Zemřou, Velmistře. Když nevěří vůbec nebo jen málo, tak prostě zemřou. Nejde jenom o to, že Dračí kopí vyzařují moc Paladina. Ruka,

která kopí uchopí, musí také věřit, jinak se bude pohybovat pomalu a bude nepřesná. Rytíři musí mít víru stejně jako my, jinak prohrají, poněvadž se na ta kopí budou dívat jako na obyčejné zbraně, které se ohnou, zlomí nebo rozbijí o kůži draků temnoty."

„Ale Dračí kopí…"

Ergotský klerik zvedl ruku, aby si zjednal ticho. „Máme dvacet kopí, je to tak?"

„A jedno kopí pro pěšáka," doplnil ho rychle Huma. „Dvacet kopí. Takže potřebujeme jen dvacet mužů. Myslím, že Paladin nad námi stále bdí. Pokud máme jen dvacet kopí, je k tomu určitě nějaký důvod. Pokud jich máme získat víc, Paladin dohlédne na to, aby se tak stalo. Pokud máme silnou víru, zvítězíme s dvaceti kopími stejně jako s tisíci kopími."

Pan Osval se podíval na Humu. „Má pravdu."

Huma si prohlédl všechny, kdo se v místnosti shromáždili. Kaz, Buoron i Avondel půjdou s ním. Takže potřeboval jen šestnáct dalších mužů. „Tak ať jich je tedy jenom dvacet."

Při těchto slovech se v místnosti zvedlo nejedno obočí, ale Huma nečekal na otázky a hned začal vysvětlovat.

„Buorone, Kazi, můj pane Avondele, vím, že vy tři se ke mně přidáte. Znáte Dračí kopí a víte, co dokážou. Pokud máme jen dvacet kopí, která nás mohou zachránit před porážkou od Dračí Královny, měli bychom děkovat Paladinovi, že je vůbec máme, a co nejlépe je využít."

„Ty jsi měl být klerik, Humo, protože s tak silnou vírou jsem se ještě nesetkal." V hlase lorda Avondela nebyl ani náznak posměchu.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do komnaty pana Osvala vešel jeden z rytířů Růže, kteří stáli na stráži u dveří. „Velmistře, rytíř Benet si přeje s vámi mluvit."

„Už je to hodně dlouho, co jsem ho nechal zavolat. Kde byl?"

„To neřekl, pane."

Osval pohlédl na Humu a pak pomalu přikývl. „Pusťte ho dál."

„Pane." Stráž krátce s někým v předsálí promluvila a pak se postavila do pozoru. Do místnosti vešel velitelským krokem Benet, který se v tom okamžiku podobal otci více než kdy předtím. Uctivě pozdravil strýce a zdvořile vzal na vědomí přítomnost ostatních. Ergotskému veliteli však věnoval dlouhý upřený pohled.

„Co se děje, Benete?“

„Strýč – Velmistře, prohlédl jsem si ta Dračí kopí.“

Výraz pana Osvala potemněl. „Kdo ti dal svolení?“

Benetův velitelský výraz částečně zmizel. „Udělal jsem to sám od sebe. Poté, co jste se mnou mluvil o tom, jak Huma – jak zmizel, jsem si nemohl pomoci.“

Při těch slovech se Benet podíval na Humu, ale Huma nedokázal z jeho nehybných orlích rysů nic vyčíst. „No a?“

Benet vytřeštil oči. Jeho přetvářka zmizela a na tváři se mu objevil úžas, který udivil Humu i pana Osvala. „Na dotek byla hladká, že musí vzduchem letět bez sebemenší námahy. Ještě nikdy jsem neviděl tak ostrý hrot ani tak zářivý a živý kov. Slyšel jsem, že hodně rytířů pochybuje o pravosti těch kopí, ale nemohu uvěřit ničemu jinému než tomu, že je nám seslal sám Paladin po vyvoleném bojovníkovi.“

Huma poprvé ucítil, jak z Velmistrova synovce vyzařuje hluboká úcta. Ta úcta patřila Humovi.

Pan Osval nebyl o nic méně překvapen. Kaz si odfrkl tichým posměchem, ale Benet na něj pohlédl tak, že okamžitě ztichl.

„Chci být jedním z nich, Velmistře. Napočítal jsem jenom dvacet kopí a nevím, jestli jich budeme mít víc, ale chci být jedním z nich. Toto vždy bylo cílem mého snažení – abych se odevzdal do služeb Trojice a Paladina. Pokud to bude potřeba, podrobím se jakékoliv zkoušce, abych dokázal, že jsem toho hoden.“ Benet vydechl a ramena mu poklesla. Odhalil všem přítomným svou duši a teď očekával rozsudek.

Velmistr pohlédl na Humu, pak na Avondela a nakonec se pohledem vrátil k synovci.

„Rytíři Benete, jsi skutečným synem mého bratra. Jednáš stejně, jako jednal on, než nás rozdělila tíha velení. Přeji si, abys dokázal zůstat takovým, jakým jsi teď. Vidím, že naplňuješ to, v co mnozí věřili – že budeš mezi prvními a nejlepšími v našich řadách.“ Benet vypnul ramena neskrývanou pýchou. „Pokud chceš opravdu dosáhnout toho, o co se všichni snažíme,“ pokračoval Osval, „potom si ber příklad z tohoto rytíře.“ Velmistr ukázal na ohromeného Humu. „On je ztělesněním našeho učení, ať už tomu sám věří, nebo nevěří.“

„Jsem tedy…“

„Ano, jsi hoden a já tě pověřuji velice zvláštním úkolem. Najdi ve všech třech řádech další takové, jako jsi ty. Nalezni dohromady patnáct rytířů, kteří budou ochotni uvěřit v moc a sílu Paladina a kteří poletí oblohou s Dračími kopími."

Benet se při odchodu téměř potácel. U dveří se znovu ke strýci otočil, ale Osval na něj mávl, aby odešel. Rytíř Růže spěchal pryč.

* * *

Benet udělal přesně to, co se od něho žádalo. Vyhledal dobrovolníky ze všech tří řádů, ze kterých pak vybíral podle schopností a víry. Nebral přitom ohled na to, zda jsou oddaní jemu, jak by to udělal před otcovou smrtí. Mezi dobrovolníky byli starší rytíři i skoro nováčci. Benet kupodivu vybral i tři rytíře, kteří buď přišli v bojích o končetinu, nebo byli jinak zmrzačeni. V dobách míru by jim pan Osval dal nějakou práci v pevnosti, aby nezaháleli, ale aby se přitom nedostávali do trapných situací. Teď však byl potřeba každý muž, který byl schopen bojovat. Ti, kteří přišli o nohu, mohli stále jezdit na koni a vládnout mečem a rytíři bez jedné ruky mohli stále používat druhou. Solamnijský rytíř neopouštěl boj, dokud nezvítězil nebo nebyl zabit. Kdyby zmrzačené rytíře vyřadili z řadového vojska, snížil by se počet bojeschopných mužů skoro o čtvrtinu.

Po ústupu armád Dračí Královny z blízkého okolí pevnosti se občas otevřely zásobovací cesty, i když jen zřídka. Rytíři u řek na jihu, kteří to očekávali, začali po vodě přepravovat potraviny a různé suroviny. Bylo to však nebezpečné, neboť podél cest stále číhali obři a draci a některé vozy do pevnosti nikdy nedojely.

V horách na západě panovalo hrozivé ticho a Huma zjistil, že se k nim pohledem stále vrací. Magius byl stále někde v těch horách a Huma cítil touhu pokusit se ho zachránit. Trápilo ho, že místo toho sedí v pevnosti a čeká, co na ně Galan Drakos se svou paní vymyslí.

Možná by to bylo všechno snadnější, kdyby s ním byla Gwynet, ale tu viděl naposled toho večera, kdy ho vyhledala. Huma si oblíbil rozhovory se stříbrnou dračicí. Mluvil však s ní, jenom když byli sami,

protože přítomnost dalších draků, kteří strážili pevnost, ho přiváděla do rozpaků. Zejména to platilo o jejích sourozencích, kteří si ho pátravě prohlíželi vždy, když přišel.

Stříbrná dračice pozorně naslouchala každému jeho slovu a na otázky odpovídala s takovým zaujetím, že Huma snadno zapomínal na to, o kolik je tvor před ním větší a starší. Přitom se však zdálo, že dračici naplňuje smutek, který Humu mátl. Jen jednou na ni kvůli tomu naléhal, ale když zašel příliš daleko, dračice se prostě otočila a bez jediného slova odletěla.

Přestože Huma nedokázal nijak vysvětlit, jak k tomu došlo, byl si v tom okamžiku naprosto jistý, že on sám je příčinou smutku, který už k tomu velkému tvoru neodmyslitelně patřil.

Dával si pozor, aby na to už nezavedl řeč, protože se bál, co by mohl odhalit.

* * *

Tři dny byl klid, ale potom to vypadalo, jako by vybuchlo samotné nebe. Rytíři v pevnosti začali ukazovat k obloze a všude se ozývalo mumlání. Přestože by nikdo z rytířů nepřiznal strach, mnozí zbledli, když si vzpomněli na to, že obloha už jednou takto vypadala.

Huma se hnal na hradby s Kazem a Buoronem v patách. Huma i minotaurus se na děsivý obraz před sebou dívali přivřenýma očima. Buoron, který přijel ze stanoviště na jihu, jej viděl poprvé. Když si prohlédl celý výjev, otočil se k druhům a poprvé uviděl výraz v jejich tvářích.

Sám přitom zbledl. „Co to znamená?“ zeptal se. „Proč je taková tma?“ Valící se temnota, kvůli které Rytířstvo už jednou málem prohrálo válku, se pomalu blížila k prvním obranným řadám, zatímco vítr kolem pevnosti neustále sílil.

26

„Dračí kopí! Musíme už vyrazit!“ Ostatní rytíři se sbíhali už ve chvíli, kdy Huma s druhy vešel na nádvoří. Benet k Humovi vzhlížel asi tak, jak by mohl pobočník vzhlížet k nadřízenému. Teď velel Huma.

Byli tam také draci, kteří předtím měli potíže s vybráním těch, kteří poletí do boje, protože se na rozdíl od rytířů všichni hlásili dobrovolně. Nakonec mezi nimi vybrala stříbrná dračice, která měla ke kopím nejužší vztah. Její volbu nikdo nezpochybňoval, neboť dobrovolníci byli vybráni na základě dřívějších výkonů a tělesné zdatnosti. Mezi vybranými byli draci stříbrní, zlatí i bronzoví – z těch byl nejhlučnější Blesk.

Bylo připraveno více než dostatek sedel a dobře vycvičení rytíři je už dávali drakům na hřbet. Někoho také napadlo připevnit k Humovu sedlu i kopí pro pěšáka.

Když družina nasedla, Huma se otočil a uviděl, jak všichni čekají. Ušklíbl se, protože si uvědomil, že očekávají jeho příkazy. Sklonil se před ním i lord Avondel, o kterém si myslel, že by určitě byl povolanějším vzdušným velitelem. Otočil se dopředu, a když se ujistil, že vše je v pořádku, lehce stříbrnou dračici kopl a dal povel k odletu.

Jak působivý pohled, pomyslel si v duchu, když se krátce ohlédl. Dvacet draků letělo ve tvaru klínu s Humou na hrotu. Kousek za ním byli nalevo Blesk s Kazem a napravo Buoron. Lorda Avondela neviděl, protože ergotský velitel letěl o něco více vzadu.

Jeho myšlenky přerušil pohled stříbrné dračice, která se otočila, aby na něj promluvila. „Humo, já…“ Huma pohlédl dopředu v očekávání, že

uvidí, jak se z temnoty na ně řítí děti Dračí Královny. „Vlastně nic. Já – já jsem jen chtěla říct, že se na mě můžeš ve všem spolehnout."

„Nikdy ti nepřestanu být vděčný." Huma musel křičet, neboť vítr byl nyní tak silný, že mu hučelo v uších. Přesto si však nebyl jistý, jak dobře ho dračice slyšela, neboť už zase odvrátila hlavu.

První zkouška bylo samotné proniknutí do závoje temnoty, kterou vyvolali následovníci Galana Drakose. Vítr byl natolik silný, že rytíři museli být v sedle pevně připoutáni a mít kopí bezpečně zaháknutá. Huma s dračicí vletěl do temnoty jako první. Bylo to, jako by náhle vůbec nebyli na Krynnu, protože země i obloha zmizely a na celém světě byl jen Huma, jeho dračice a jeho kopí. Ne, uvědomil si Huma. Je toho tady víc. Když se ohlédl, uviděl za sebou záři ostatních Dračích kopí. Nejdříve ho sice zachvátil strach, že právě jejich jas je prozradí armádám Dračí královny, jenže pak si všiml, jak kopí temnotu kolem nich pohlcují a ničí tak kouzlo. Vlastně nezáleželo na tom, jestli je uvidí, nebo neuvidí, protože temnota přestala být hrozbou.

„Jsme venku!" vykřikla stříbrná dračice.

Okolní svět se znovu objevil. Když Huma putoval pěšky, zdálo se mu, že temnota se táhne do neuvěřitelné vzdálenosti. Byla jako nekonečná noc, ve které vyrůstaly věci z jiného světa, aby se plížily za oslepenou kořistí. Teď nevypadala jako něco mimořádného.

Pak na ně zaútočili nepřátelští draci.

První z nich napadli Humu a jeho dračici ve chvíli, kdy vylétali z temnoty do světla. Osamělého draka s jezdcem asi červení draci považovali za poměrně snadnou kořist, protože dva z nich se oddělili od ostatních, aby se s nimi vypořádali. Z temnoty za Humou se však vynořili další draci a ze snadné kořisti se stal smrtící útok. Oba přehnaně sebevědomí útočníci rychle padli, protože se nedokázali včas od kořisti odtrhnout. Ostatní draci – modří, černí i červení – se už přibližovali mnohem váhavěji a Huma měl pocit, že útočí jen ze strachu před vlastní vládkyní, který byl větší než strach z Dračích kopí.

Jeden z dvaceti členů Humovy výpravy se v plamenech způsobených dračí kyselinou zřítil k zemi. Byl to Hallerin, nový, ale obratný člen Řádu Koruny. Když rytíři zabili čtyři soupeře, dali se ostatní draci

temnoty na ústup, protože se rozhodli, že se raději vystaví hněvu Dračí Královny.

Někteří rytíři je chtěli pronásledovat, ale Huma dal najevo svůj nesouhlas tím, že dál letěl původním směrem. Jeho hlavním cílem zůstával zdroj mizící temnoty.

Ještě několikrát museli čelit útokům vzdušných tvorů. Byli mezi nimi draci skoro všech barev, a jednou se dokonce střetli s velikými tvory podobnými ptákům, kteří měli lví čelisti a tři páry pařátů. Při bitvě s těmito stvůrami, které mohly být jen šílenými výtvory samotného Drakose, padl další z rytířů. Humu tato ztráta obzvláště zabolela, neboť se jednalo o zjizveného zkušeného rytíře z Řádu Růže, který se jmenoval Marik Zlobromor. Patřil k zmrzačeným rytířům, kteří byli vybráni do jeho družiny, a byl vůbec první, kdo se přihlásil. Teď už bylo rytířů jen osmnáct. Jak letěli dál, snažil se Huma zapamatovat si místo a okolnosti každé smrti v naději, že jednou hrdinství padlých rytířů nějak uctí – třeba písní nebo básní.

Věděl, že se už blíží ke zdroji kouzla. Cítil to.

„Něco vidím, Humo," řekla stříbrná dračice.

„Kde?"

„Vpravo dole."

Huma sledoval její pohled, ale uviděl jenom pustý kopec s několika ohnutými tlejícími stromy, které téměř tvořily obrazec. Tohle Huma rozhodně neočekával a také to dračici sdělil.

Dračice se významně usmála. „Nedívej se očima, Humo, ale Paladinovou moudrostí. Viděl jsi někdy stromy, které by rostly v pentagramu?"

Huma se podíval na stromy ještě jednou a uvědomil si, jak přesný obrazec vytvářejí. Zatímco je pozoroval, začaly se stromy chvět, jako by vlastně nebyly skutečné. Sice nezmizely, ale proměnily se v postavy v hnědých pláštích, které se podobaly mágovi, jenž Humu napadl tenkrát v lesích. Zdálo se to už tak dávno.

Teď už Huma postavy viděl mnohem zřetelněji. Bylo jich víc než deset. Všechny seděly v dřepu na zemi a se skloněnými hlavami natahovaly ruce ke středu pentagramu, kde stála jedna z nich s rukama zvednutýma k obloze.

„Vyřídíme je? Zdá se, že o nás nevědí," křičel Kaz z boku. Blesk přitom nadšeně dal najevo stejný názor.

„Chci je živé, pokud to bude možné."

Kaz si odfrkl. „Pokud to bude možné?"

Blesk se pustil dopředu a jen těsně unikl vážnému zranění, když se něco náhle zvedlo ze země a rozrazilo vzdušné proudy, jako by z kopce vyšlehl blesk. Kaz se svým drakem zakroužili, aby znovu zaútočili, a tentokrát se už útoku snadno vyhnuli. Pak oblohu rozpoltil blesk, který udeřil do kopce. Když se kouř rozptýlil, zel na místě, kde předtím byly postavy, malý kráter.

Huma se při zvuku smíchu stříbrné dračice otočil. „Proto se mu přezdívá Blesk. Všichni bronzoví draci toto dokážou, ale jen málo z nich s takovou přesností. Bleskovi se v tomto rozhodně nikdo nevyrovná."

Odpadlíci, jejichž obranné kouzlo selhalo, se najednou pustili do práce. Postavili se jako jeden muž a obrátili se k útočníkům. Přestože si Huma nemohl být na dálku příliš jistý, zdálo se mu, že mají všichni neobvykle podobné tváře, jako by byli sourozenci. Potom si ale uvědomil, v čem ta podoba spočívá. Jednali, jako by byli očarováni, nebo se natolik soustředili, že se to vtisklo do jejich tváří i pohybů. V jistém smyslu se stali jedinou bytostí, když natahovali ruce k Humovi a jeho dračici.

„K zemi!" vykřikl Huma, avšak jeho dračice už pokyn prováděla. Odpadlící se pokusili sledovat jejich pohyb, ale dračice předvedla celou řadu obratů a střemhlavých sletů. Zatímco se renegáti soustředili na ni, přiblížili se další draci.

Jak dlouho dokážou odpadlíci toto dělat, a přitom udržovat temnotu? ptal se v duchu Huma.

„Humo, za nimi!"

Přímo za kopcem pochodovala pevným krokem zlobří armáda. Zem se doslova hemžila zlobry, jejich lidskými spojenci, skřety i několika tvory, kteří nebyli k poznání. Bezpochyby to byly výtvory mágů, neboť ty věci měly příliš mnoho paží, nohou, a dokonce i několik hlav nebo trupů.

Zatímco Huma přihlížel, vzduch se jakoby rozestoupil a rytíř zahlédl místo, které znal jen z nočních můr a modliteb. Zahlédl zdrcující

temnotu, která se ho chystala pohltit, a věděl, že to může být jedině Propast.

Měli sílu tak velkou, že otevřeli bránu z pozemského světa. Pohltí ho to! Huma se neovladatelně zachvěl a jeho dračice při tom pohledu rovněž zaváhala. Zdálo se, že se brána rozšiřuje a není kam utéct nebo kde se schovat. Brána se k nim začala přibližovat, ale potom moc, která ji udržovala otevřenou, náhle ochabla, jak přilétající draci světla zaútočili na zrádné mágy. Mágové se už soustředili až na hranici svých schopností a kolem nich se dělo příliš mnoho důležitých věcí. Když draci začali jeden po druhém útočit, několik mágů zůstalo na místě, aby bojovalo. Byli však okamžitě zabiti. Ostatní se rozprchli a pouto mezi nimi se tak zpřetrhalo.

Temnota za nimi se začínala ztrácet a zrůdné věci před nimi vřeštěly hrůzou při pohledu na světlo. Vyrostly v temnotě, možná přímo v Propasti, a světlo pro ně znamenalo jistou smrt. Jejich těla nemohla bez temnoty žít, a tak začala beze stopy mizet jako ranní rosa.

To však nezastavilo mohutnou armádu, která stále pochodovala ke kopci, kde předtím stáli mágové. Velitelé Dračí Královny postrádali Krynovu smělost a představivost, a tak posílali vše, co měli, hned do první bitvy. Stříbrná dračice se opět otočila k Humovi. „Mají strach. Myslím si ale, že ne z nás, ale z Galana Drakose a Dračí Královny."

„Co můžeme udělat?"

„Můžete umřít!"

Huma za sebou uslyšel výkřiky ostatních. Před ním se napůl ve vzduchu vznášela postava s rukama složenýma na prsou a domýšlivě se na něho dívala zpod hnědé kápě. Byla štíhlá a vysoká, snad vyšší než sám Huma. Neznámý vypadal spíše jako dobře vycvičený rytíř než mág, kterým podle všeho byl. Kromě plazího úsměvu byl zbytek jeho tváře jen o něco víc než pouhý stín.

„Galan Drakos," zašeptal si sám pro sebe Huma, ale mág mu očividně rozuměl, neboť na potvrzení totožnosti naklonil hlavu stranou.

„A ty jsi Huma. Když se na tebe dívám lidskýma očima, vypadáš docela jinak. To je jedna z chyb vlkoděsů. Jejich očima člověk vidí tak, jak vidí oni."

Huma se jen stěží ovládl, aby nedal stříbrné dračici povel k útoku na vznášející se postavu, protože teď měl před sebou živé ztělesnění všeho zla. Galan Drakos se široce usmíval. „Maříš čas, rytíři. Pravda, s těmi kopími máš nad draky temnoty výhodu, ale máš, tedy promiň, měl jsi jich jen dvacet a před tebou je příliš mnoho draků. Podívej se sám.“ Mág ukázal k obzoru za sebou.

Draci. Děti Takhisis. Celé stovky.

Galan Drakos se stále usmíval, když se k němu Huma zase obrátil. „S pomocí své temné vládkyně jsem je svolal z celého Krynnu. Všechny do posledního. Černé, červené, bílé, zelené. Všechny. Letěli celé dny, aby se sem dostali, a teď už jsou skoro na místě.“

Dvacet, vlastně teď už jenom osmnáct kopí proti stovkám a stovkám draků. Kdyby tak těch kopí měli víc, jen o něco víc…

„Pokud se vzdáš, ještě pořád by pro tebe mohlo být místo. Na mou vládkyni udělala dojem tvoje schopnost přežít. Pokud budeš ochoten zasvětit své schopnosti jí, bude ti velmi – vděčná.“ Zrádný mág se znovu usmál. „Zatím jsi poznal jenom její bojovnou tvář. Má však i další, stejně pozoruhodné schopnosti.“

Humova dračice zasyčela vztekem a vrhla se na mága. Drakos se kupodivu jen zasmál, i když na něho obrovský leviatan skočil s otevřenou tlamou a napřaženými drápy.

Čelisti dračice se sevřely naprázdno. „Je to klam,“ zamumlal Huma.

Vzduchem se nesl posměšný smích. Humova družina se nejistě vznášela na místě v očekávání jeho povelů. Ale Huma jen dál hleděl na místo, kde se předtím vznášel obraz Galana Drakose.

Náhle jeden z rytířů, který už nedokázal snést to čekání, vykřikl: „Prohráli jsme!“

„Neprohráli jsme, dokud není poslední rytíř mrtev, Deriku!“ okřikl Benet rytíře. Potom něco zašeptal zlatému drakovi, který s ním okamžitě přilétl natolik blízko k Humovi, aby s ním Benet mohl promluvit, aniž by to ostatní slyšeli. „Co uděláme teď?“

Benet ho žádá o radu? Kdyby okolnosti nebyly tak žalostné. Huma by se snad zasmál. „Stáhneme se. Musíme varovat pevnost. Když máme jen tak málo kopí, měli bychom pevnost obklopit a udělat z jejího dobytí co nejobtížnější úkol.“

„Ty se vzdáváš?“

„V žádném případě. Prozatím ale nemáme lepší možnost než bránit pevnost.“ Huma se obrátil k ostatním. „Zpět do Vinohradské tvrze!“

Když se otočili, aby ustoupili před postupující armádou, snažil se Huma zakrýt zklamání. Vypadalo to beznadějně.

Pak však jeho oči zachytily něco třpytivého. Zpočátku si myslel, že je to jenom odraz slunce, ale pak si uvědomil, že žádné slunce nesvítí. To, co viděl, bylo světlo, které nemělo žádný viditelný zdroj.

Když na to malinké třepotavé světýlko upřel pohled, měl pocit, že ho svádí. Vlastně to nebylo světlo, ale spíš nazelenalá záře. Vzpomněl si na záři, kterou vydával Meč slz.

Potom se záře snesla k zemi a Huma zaváhal. Nakonec třpytivou věc ukázal dračici.

„Co si o tom myslíš?“

„Je to nějaký posel, ale obávám se, že ten, kdo ho poslal, nosí černý plášť. Nevšímej si toho. Vrátíme se, než se věci ještě zhorší. Mně – mně se to tady nelíbí.“ Huma si uvědomil, jak podivně se dračice chová. Od chvíle, kdy se její útok na Drakose nepodařil, byla tichá, až skoro nevlídná. Vlastně to byla Drakosova poznámka o půvabech jeho paní, která ji tak rozzuřila. Ale proč? Bála se snad, že podlehne lživému snu?

Huma se zhluboka nadechl a zavrtěl hlavou. „Snes se za tím světlem.“

„Humo…“

„UDĚLEJ TO.“ Takto Huma ještě nikdy s dračicí nemluvil, ale obával se, že teď nemůže jejím úsudkům věřit. Rozhodnutí bylo na něm.

„Humo!“ zavolal před nimi Kaz. Huma jen zavrtěl hlavou a s kamennou tváří ukázal k pevnosti. Minotaurus však něco tiše řekl Bleskovi a otočil se k ostatním, aby zjistil, co se děje. Pak něco vykřikl. Mohutný tvor z východu bude s drakem bez ohledu na následky čekat, až rytíř prozkoumá to, co ho tak zaujalo.

Stříbrná dračice se váhavě začala snášet k zemi za nazelenalou září. Když se přiblížila k úpatí kopce, světlo před nimi zablikalo a zmizelo. Stříbrná dračice přistála a Huma se v napjatém očekávání rozhlédl.

„Přicházím v míru, Solamnijský rytíři.“ Hlas, který promluvil, byl hluboký a doslova trhal uši. Před rytířem se objevil obraz malého

šlachovitého muže s příliš velkou hlavou bez jediného vlasu. Tělo měl útlé jako laň a byl oděn v černém plášti.

„Je to léčka! Říkala jsem ti to!“ Dračice se vzepjala v odhodlání Humu chránit. Mág v černém plášti se přikrčil, ale v jeho očích nebyl žádný strach. Huma začal křičet a nepřestal, dokud se dračice neuklidnila. Ta její nepoddajnost ho začínala zneklidňovat.

„Vyslechni mne,“ řekl mág skřípavým hlasem.

Huma na něho temně hleděl. „Co mi chceš říct? Už jsem mluvil s tvým pánem.“

Mág se ušklíbl. „To už narážíš na to, co chci říct. Na toho odpadlíka, co si říká náš pán. Ten mrchožrout!“

„Oba snad sloužíte stejné vládkyni?“

„Pozorně poslouchej, Solamnijský rytíři, protože nemohu vědět, kdy si ten zbabělec všimne, že jsem odešel. Potřebujeme tvůj souhlas.“

„Můj?“ zamrkal Huma. Mág v černém plášti ho žádá o pomoc?

„Víme o tobě – od člověka, který v životě nosil hodně plášťů a který teď už zase nosí jiný. Alespoň v duši, pokud ne na těle.“

„Magius!“ Rytíř při tom nejasném popisu nadskočil. „Kde je?“

Čaroděj zvedl ruku, aby ho utišil. „Na to teď není čas. Poslouchej. Nyní už víme, že pokud Dračí Královna zvítězí, nebudeme pro ni znamenat nic víc, než znamenáš ty. Jejím hlasem na tomto světě se už stal Drakos a svět, který Drakos vytvoří, bude vypadat, jako by se zrodil v samotné Propasti. Vždyť už jsi viděl jeho ohavná stvoření. Chtěl bys, aby tu zůstala navždy? Chceme se k tobě přidat. Raději zemřeme v boji, než abychom se jí vydali na milost. Věř tomu, že bude mít zvláštní místo pro oba naše řády.“

Nabídka spojenectví od mága v černém plášti? „Jak ti vůbec mohu věřit? Jsi jeden z jejích služebníků.“

Mág se napřímil. „Jsem především oddán Nuitáru, Temnému pánu magie. Mýlili jsme se, když jsme uvěřili, že je v jeho zájmu, abychom sloužili jeho – nebudují říkat jeho matka – řekněme té, ze které se zrodil. Nuitár si však dělá starost o tento svět, a proto stejně jako Lunitár,“ čaroděj zaváhal, než vyslovil to jméno, „a Solinár, Pán světla, zanechal boje o Krynn. Proto byly vytvořeny magické řády, jež mají usilovat o povznesení magie ve světě. Pokud Takhisis zvítězí, z Krynnu se stane jen

chladná skála mezi hvězdami a sen našeho pána bude zničen. To nemůžeme připustit.“

„Co tedy chceš?“

„Nejde ani tak o to, co chceme, jako spíš o to, co můžeme dát.“

„Dát?“ Stříbrná dračice, která až dosud mlčela, přivřela oči a jízlivě se zasmála. „Mág v černém plášti dává jen utrpení a smrt.“

„Nespravedlivě nám křivdíš. V tomto případě však všechno utrpení a smrt, které rozdáme, bude patřit Drakosovi a jeho otrhané chátře. Potřebujeme ale příležitost.“

„Příležitost? Co tím myslíte?“

„Nabízím vám toto.“ Mág natáhl ruku s malou zelenou koulí na otevřené dlani. „Pokud se dostatečně nepřiblížíš, nikdy neuvidíš hrad Galana Drakose. Leží na samotném rozhraní mezi tímto světem a Propastí. S tímto ho budeš schopen najít.“

„Není to snad také záležitost tvé bývalé vládkyně, Dračí Královny?“ vysmívala se stříbrná dračice. „Uhne nám snad jen tak z cesty, až zaútočíme na sídlo jejího služebníka, kterému nejvíc důvěřuje?“

Čaroděj ukázal na Dračí kopí. „Řekli mi, že má pochybnosti o těch kopích. A že zůstává uvnitř hradu poblíž cesty k Propasti, protože se bojí moci Dračích kopí.“

„Nesmysl! Humo, nenechám tě…“ dračice se při řeči otočila a ztuhla, když uviděla výraz na Humově tváři. „Humo… tomu nemůžeš věřit.“

Rytíř si jí nevšímal. „Co uděláte, až zaútočíme? Pokud tedy zaútočíme.“

„Uvnitř hradu bude pro vás největší hrozbou zbytek Černé gardy a ti zrádní mágové, kteří ochotně následují Drakose. Postaráme se o ně. Bude-li to možné, pokusíme se odlákat i draky.“

„To je šílenství!“

Najednou je zaplavil stín. Všichni tři se podívali k obloze a uviděli Bleska s Kazem.

„Rychle to skonči! Vidím dračí průzkumníky!“ křičel na ně Kaz.

Mág se rychle otočil zpět k Humovi. „Přísahám při Nuitáru, že se jmenuji Gunter a že mi můžeš věřit. Vezmi si to!“

Mág přísahal při svém pánovi a pro následovníky Nuitára znamenalo porušení přísahy často trest smrti. Huma natáhl ruku a malou zelenou kouli přijal.

„Jsme s tebou.“ S těmi slovy mág najednou zmizel. Huma lehce kopl dračici, která roztáhla křídla a vzlétla do vzduchu. V jejích pohybech byla patrná úleva.

Kaz viděl, že má Huma sevřenou pěst, a zamrkal. „Co je to?“

Huma jenom hleděl na blížící se moře zkázy a přemýšlel o tom, jak jednoduché se teď zdálo kouzlo temnoty. Pak pohlédl na ruku, ve které držel malou kouli. „Myslím, že je to přinejlepším nepatrná naděje.“

27

„Usvaté Trojice! Kolik toho na nás chtějí ještě poslat!“ Guy Avondel zavrtěl hlavou. „Zlo vždy přebují, když dostane příležitost zapustit kořeny. To pateticky prohlásil jeden z mých předků, ale je to až příliš pravdivé.“

Stáli na nádvoří, kde předtím rytíři s draky přistávali. Velmistra znepokojovala ztráta dvou z nejlepších mužů stejně jako zprávy o tom, že se na ně valí další vlna zla.

„Co s tou dohodou s následovníky Nuitáru, Humo?“ zeptal se Benet. „Můžeme jim podle tebe věřit?“

Huma se dlouze zamyslel, než odpověděl. „Já jsem přesvědčen, že ano,“ řekl nakonec a zvedl ruku s malinkou smaragdově zelenou koulí, která se mu chvěla na dlani. „Dali nám toto. Připouštím, že to může být jenom prostředek, jak nás vylákat z pevnosti, aby nás porazili v otevřené krajině. Ale ten mág přísahal k samotnému bohu černé magie. Žádný mág v černém plášti, který chce žít, se nezpronevěří Nuitáru.“

„Souhlasím,“ dodal Velmistr. „No, je to docela těžké rozhodování,“ pokračoval s povzdechem. „Asi nemůžeme Vinohradskou tvrz bránit proti silnému obležení dlouho. Přitom by však bylo pouhým šílenstvím vyrazit do útoku proti takové armádě.“ Velmistr zaváhal a pak dodal: „Dal jsem drakům příležitost, aby odletěli, pokud si myslí, že tady je už bitva prohraná.“ Zvedl ruku, aby utišil znepokojené druhy. „Přesto však věřím, že s námi zůstanou až do konce. Uvidíme. Co jsem to povídal předtím? A, ano. Stále ještě nevíme o všem, co se děje na východě. Kolují zprávy o tom, že tam zlobři upevňují své postavení. Z jihu žádnou pomoc očekávat nemůžeme. K čertu s elfy! A na severu je voda.“

„Máme napodobeniny Dračích kopí," přerušil ho Benet. „Tak je použijme v jediném posledním útoku. Když nepřítele zmateme, můžeme přinejmenším získat čas."

Osval zavrčel a pohlédl na kopí dračích jezdců. „Myslím, že dnes všude vládne šílenství, ale pokud nikdo nemá lepší návrh, spojíme hrdinský útok, kterého se tak zoufale můj synovec dožaduje, s výpravou k hradu Galana Drakose." Velmistr se rozhlédl. Nikdo, ani lord Avondel jako klerik a zkušený voják, nemohl nic namítat proti tomuto sebevražednému postupu.

Osval zavrtěl hlavou. „Pokud na mě budou vzpomínat, tak jako na prokletého Velmistra, který poslal své muže na jatka."

Ozval se lesní roh.

„Uviděli první vlnu útoku," řekl někdo znepokojeně. Najednou všude začali pobíhat rytíři. Jedni připravovali a řadili koně, zatímco jiní nastupovali do jednotek. Byli tu rytíři s píkami, kopími, lučištníci i další. Každá jednotka se ujišťovala, že v hodině ohrožení nikde nepanuje zmatek.

„Vytáhněte kopí pro pěšáky!" zakřičel Velmistr na jednoho z pobočníků. Rytíř spěšně zasalutoval a běžel rozkaz sdělit panošům, kteří kopí měli na starost.

Huma chtěl nařídit, aby se zbylí jezdci s Dračími kopími seřadili, ale pan Osval mu v tom zabránil. „Ne. Pokud chceš prorazit a vydat se do hor, musíš počkat, až zaútočí draci."

„Ale pozemní síly…"

„Dostanou nejlepší ochranu, jakou jim budou draci schopni poskytnout. Já…"

Znovu se ozval lesní roh, ale tentokrát to znělo jinak.

„Copak ve jménu Kori-Jolita je zase tohle?" Velmistr se s ostatními hnal do předních řad, kde velel pan Orlí oko.

„Pane Orlí oko." Velitel Řádu Koruny se při tom oslovení prudce otočil.

„Velmistře, zastavili se přesně na dohled. I draci zůstali na místě, jako by na něco čekali. Všichni moji muži jsou v pohotovosti."

„Dobře." Huma zatajil dech, dokud Velmistrovi nezmizelo z tváře očividné napětí. „Chtějí si zahrávat s naší trpělivostí. Chtějí, abychom

proti nim vyrazili do útoku. Blázni z Propasti. Nenecháme se takto snadno porazit! Ať se *oni* trochu zapotí. Ať *oni* čekají. Až Galanu Drakosovi nebo jeho paní dojde trpělivost, pak teprve přijde naše chvíle."

Na nádvoří se z vrcholu věže snesl zlatý drak. Byl i na draka velmi starý, protože jeho kůže byla celá popraskaná a plná jizev po dávných zraněních. Nevypadal však vůbec slabě.

„Sdělil jsem ostatním vaši nabídku," promluvil na Velmistra hlubokým dunivým hlasem, který Humovi připomněl půdního elementála ve službách Magia.

Všichni rytíři zmlkli.

Pan Osval nejdříve zaváhal, ale pak se zeptal: „A co odpověděli?"

Drak na něj pohlédl, jako by mu dával najevo, že mu to přece říkal. „Neopustíme vás. Bez Vinohradské tvrze se menší pevnosti neudrží. Toto je rozhodující místo. Pokud padne Vinohradská tvrz, padne i celý Ergot, všechny země elfů i trpaslíků a Královna bude vládnout všude."

„Chtěl jsem jen věc Paladina udržet při životě, pokud bychom prohráli."

„Věc dobra bude vždy při životě. To musí vědět i Takhisis." Přes všechnu horečnou činnost kolem nich pro ně najednou celý svět ztichl. Huma dobře chápal, že se draci zavázali k bitvě až do úplného konce. Kvůli lidským spojencům. Pro víru v učení Paladina.

Poté Velmistr udělal něco nevídaného. Poklekl na koleno a vzdal úctu všem drakům, kteří se rozhodli zůstat, i když byla cesta ke svobodě dosud otevřená.

„Děkuji vám. Doufal jsem v to, jenomže člověk nikdy neví." Zlatý drak mohutně přikývl, roztáhl dlouhá křídla a odletěl. Velmistr ho tiše sledoval, ale pak se otočil při novém hluku. K shromážděným rytířům se hnali panoši s napodobeninami Dračích kopí pro pěšáky. Huma hleděl na ta kopí, která nesli. Jak jen zářila! Jako by…

„Pane!" Humu samotného velice překvapilo, že dokázal Velmistra vyrušit.

„Ano, Humo?"

„Omluvte mě, musím zařídit nějaké věci."

„Běž tedy."

„Kazi.“ Huma zatáhl minotaura poněkud stranou. „Vezmi jedno z kopí, která panoši vynášejí ven, a porovnej ho se skutečným Dračím kopím.“

„Co?“ Víc už minotaurus říct nestačil.

„Vysvětlím ti to, až se vrátím.“ Huma se hnal pryč a nechal minotaura, aby se divil jeho podivné žádosti.

* * *

Kovárna byla jen o kousek dál – skoro na dohled od Velmistra a ostatních.

Zrovna když k ní Huma přicházel, rozlétly se před ním dveře a rytíř tváří v tvář nějakému cizinci rychle ustoupil.

„Raději nepostávej u dveří, pokud nechceš přijít ke zranění.“ Cizinec měl stříbrnočerné vlasy a úzký protáhlý obličej. Když mu krátce zaplálo v očích, připomněl Humovi muže, který hleděl na Gwynet té noci, kdy spolu šli po nádvoří. Gwynet se tehdy muže bála. Cizinec před ním však musel být někdo jiný, protože byl vyšší a štíhlejší. Ale ty oči…

„Ty jsi Huma, Pán Kopí,“ usoudil cizinec a hleděl na rytíře pronikavýma očima.

„Jsem Huma.“ Huma se nepovažoval za opěvovaného hrdinu, který by měl tak vznešený titul.

„Mistr kovář má příliš mnoho práce, ale myslím, že si na tebe chvíli najde.“ Cizinec se zasmál podivným smíchem, který byl tak nadpozemský, že se Huma zachvěl. Co mu to jen připomínalo?

Z kovárny se ozvaly hlasy. Oba rytíři připadaly známé, obzvláště jeden z nich.

„…takže mi nemůžeš poradit?“

„…byl jsem příliš dlouho pryč ze světa lidí – a čas, který trávím na Krynnu, je skoro u konce. Měla bys vyhledat někoho ze svých.“

„…nikdo z nich to nechápe! Jak mu mám říct, že nejsem to, co myslí? Že jsem s ním letěla skoro každý den, aniž o tom věděl? Myslíš, že by mě mohl milovat, kdyby věděl, že já – my…“

Kovárna byla osvětlena ohněm v kovářské výhni, a tak Huma rozeznával jen dva temné stíny.

„Gwynet?“

Jedna ze dvou postav – ta, co vypadala jako žena – se při zvuku jeho hlasu otočila, zajíkla se a odběhla zadními dveřmi. Huma se vydal za ní, ale druhá postava se mu postavila do cesty a srdečně ho pozdravila.

„Humo! Jsem tak rád, že tě ještě jednou vidím!“ Danken Perlík zvedl Humu vysoko do vzduchu, zatřásl s ním jako s dítětem a znovu ho postavil na zem. Rytíř pohlédl za mohutného kováře, ale po Gwynet nikde nezůstala jediná stopa.

„Tak ty sis myslel, že tě nechám odejít jen s dvaceti kopími? Chlapče, ty mě překvapuješ!“

„Pak jsou tedy všechna kopí opravdová! Není to jen má představivost!“

„To ne! Měl jsem jich mnohem víc než dvacet, ale nebyla poblíž. Kromě toho bys je všechna nikdy nedokázal dopravit zpět. Všude je příliš mnoho zvědů. A kromě toho,“ kovář se usmál, „jsem ten výlet potřeboval.“

„A kovárna…“

Danken Perlík ukázal na pracovní prostor kolem. „Potřebovali mistra zbrojíře a odborníka na zbraně. Trochu jsem překroutil pravdu, když jsem jim řekl, že jsi mě povolal z jihu. Vlastně jsi to v jistém smyslu udělal.

Pochopitelně na ně moje práce udělala dojem, a tak mě to tady nechali převzít. Brzy jsem už tady pracoval jen já se svými pomocníky.“

„To je – to je neuvěřitelné!“ Po celou dobu se v kovárně kovala pravá Dračí kopí.

Mohutný kovář si poklepal na hruď. „Ty jsi jim ukázal, jakou mají Dračí kopí moc, Humo. Myslím, že ani váš proslulý Velmistr si neuvědomuje, kolik z jeho mužů kopím věří.“

Humovi se z toho začala točit hlava. „Sedla! Potřebujeme více sedel.“

„Khildite!“

Teď si Huma poprvé všiml kovářových pomocníků. Byl mezi nimi jeden elf, jeden člověk a jeden trpaslík, který byl očividně Khildit, protože vystoupil dopředu. „Mistře Perlíku?“

„Jsou sedla připravena?“

Trpaslík vycenil zuby v širokém úsměvu skoro jako sám kovář. Měl veliké licousy, a přestože vypadal velmi staře, pohyboval se rychle a ladně, jako by byl na vrcholu sil. „Je jich víc než dost k pořádnému útoku.“

„Dobře, dobře.“ Danken Perlík přistoupil k Humovi a položil mu ruku na rameno. Rytíř cítil, jak ho zdvořile, ale důrazně vede pryč. „Mistře Perlíku. Jen jednu otázku. Gwynet?“

„To je jenom mezi vámi.“ Kovář změnil výraz ve tváři natolik, že Huma ztichl. „Pamatuj si, že teď máš kopí. Použij je.“

Huma byl venku ze dveří ještě dřív, než stačil říct na shledanou. Kovář ohnul kovovou ruku. „Paladin s tebou, chlapče. Pokud ztratíš skutečnou víru, ani kopí ti nepomohou.“

Ozval se další varovný zvuk lesního rohu. Huma sebou trhl a všechny jeho myšlenky zmizely v hodině bitvy. Dračí kopí byla opravdová!

Cestou potkal Kaze, který nesl v každé ruce jedno kopí. „Je to snad nějaký podfuk, Humo? Přísahal bych…“

„Jsou opravdová! Všechna kopí jsou opravdová! Kde je pan Osval?“ Minotaurus ukázal jedním z kopí, která nesl. „Na hradbách. Trval na tom, že chce situaci vidět na vlastní oči.“

Huma se otočil a uviděl Beneta, jak dává povely jezdcům. Zavolal na něj. Benet vyštěkl poslední rozkaz a přišel k němu.

„Co se děje?“ Všechny svaly na Benetově tváři doslova hrály. Byl ve svém živlu a nevědomky se v tom vyžíval.

„Dračí kopí jsou všechna opravdová!“

Benet se na něho tázavě podíval. „Samozřejmě že jsou opravdová.“

Huma trochu zaváhal. Benetovi nikdy neřekli původní plán. V té době ostatně nikdo nevěděl, že se v pevnosti objeví Danken Perlík.

Benet tiše čekal, dokud ze sebe Huma nevychrlil celý příběh. Zatímco mluvil, ztuhla tvář rytíře Meče v neproniknutelném výrazu. Když Huma konečně skončil, oba rytíři na sebe zůstali hledět.

Po chvíli Benet dravýma očima pohlédl na řadové vojsko, které se shromáždilo v očekávání rozkazů. Pak však zase rychle pohlédl na Humu. „Chtěl jsi mi říct ještě něco? Mám hodně práce.“

Humu překvapila lhostejnost v jeho hlase. Očekával, že to přijme rozzuřeně nebo překvapeně. Ale ta lhostejnost? „Benete."

Humu umlčel Benetův upřený pohled. Synovec Velmistra ukázal na rytíře kolem. „Záleží vůbec nějak na tom, co teď říkáš, Humo? Ať už Dračí kopí máme, nebo nemáme, tito muži se stejně budou připravovat k bitvě bez ohledu na pravděpodobný výsledek. Budu mezi prvními z nich a předpokládám, že ty taky. Všechny rány, které zasadíme, všechna síla, kterou jim vezmeme, to všechno je svým způsobem vítězství, i když nakonec prohrajeme." Benet se nadechl a fanatismus v jeho očích částečně pohasl. „Přesto mě těší, když znovu zjišťuji, že nepůjdeme do chřtánu nepřítele nazí, ale to je vše. Řekni jim, že Dračí kopí nejsou k ničemu. Stejně půjdou do boje a vydají ze sebe všechno. Ty by ses snad zachoval jinak?"

Benetova víra, kterou synovec Velmistra vždycky stavěl na odiv, teď pro Humu získávala nový význam. Huma věděl, že Benet usuzuje správně, a to zejména když mluvil o něm. Huma půjde v prvních řadách i proti té nejděsivější přesile.

„Pokud mě teď omluvíš, je ještě hodně věcí, které musím udělat. Mého strýce bys měl najít tam nahoře." Benet ukázal k hradbám vpravo od nich. „Myslím, že bude šťastný, až to uslyší."

Benet odcházel a za chůze křičel rozkazy, jako by s Humou vůbec nemluvil. Huma přešlápl a pak spěchal na hradby.

* * *

Velmistr se nacházel na římse na samém vrcholku.

Když uslyšel, jak někdo přichází, pohlédl tím směrem. „Nepřítel je v pohybu," řekl, když uviděl, že je to Huma.

„Na obloze se něco tvoří."

Byla to jen malá tečka na zatažené obloze daleko za postupující armádou, ale když už ji někdo uviděl, přitahovala jeho pozornost víc než cokoliv jiného. Huma měl pocit, že mu ten pohled vytrhl část mysli, že tečka přitahuje jeho samotnou duši. Popadl dech a odtrhl od ní oči. „Co je to?"

Velmistr potřásl hlavou. „To nevím, ale řekl bych, že to k nám žene draky i zlobry.“

Huma si vzpomněl, proč vlastně přišel, a rychle Osvalovi sdělil, co objevil.

Postarší rytíř začal jednat ještě dřív, než Huma domluvil. „Uveďte všechny velitele do pohotovosti!“ vykřikl na pobočníky. „Někdo musí varovat draky! Ať je připraveno i pozemní vojsko!“

Velmistr opět pohlédl na blížící se armádu a potřásl hlavou. Jak s Humou hleděli na nepřítele, oddělili se draci temnoty od pozemských spojenců a zamířili k pevnosti. Budou u ní až příliš brzy.

„Pane,“ pravil Huma naléhavým hlasem, „nechte mě vyrazit s původní družinou. Zdržíme je, zatímco se budou ostatní připravovat. Posílejte rytíře s draky do vzduchu po dvaceti, ale ať nad pevností počkají, dokud jich nebude hodně. Pak je teprve nechte zaútočit. Pak ať vyrazí pozemní jednotky. Pokud získáme převahu ve vzduchu, postoupíme i na zemi.“

„Vždyť zemřeš!“ Huma zaváhal, ale jen na okamžik.

„Pak tedy obětuji život za Paladina tak, jak by to měl udělat každý rytíř.“

Osval unaveně přikývl. Huma se rozběhl dolů z hradeb a v duchu se přitom ptal, jak dlouho bude trvat, než sežene ostatní. K jeho překvapení však na něj celá družina čekala v sedle s připravenými kopími. Za tu krátkou dobu, co tvořili družinu, už se z nich stala jediná bytost. Byla tam také stříbrná dračice, která čekala Humovy povely.

Huma se postavil před své muže a v hrobovém tichu, které často před bitvou panuje, všem vysvětlil, na jak nebezpečnou výpravu se vydávají a jak asi dopadne. Očekával, že se v ostatních ozve hlas zdravého rozumu, který jeho plán roztrhá na kusy. Ke svému úžasu však zjistil, že družina jeho plánu důvěřuje, i když je to možná bude stát životy. Benet přikývl, a dokonce i někteří draci dali najevo, že souhlasí. Jen jeho stříbrná dračice kupodivu neodpověděla. Když na ni nasedl, nic nenamítala, vypadala však velmi zamlkle. Přesto jeho povelu k odletu uposlechla rychle a spolehlivě, i když ne zrovna nadšeně.

Když byla družina ve vzduchu, přiblížil se k Humovi Kaz s Bleskem. „Než zemřeme, dáme jim pořádně za vyučenou. Uvidíš, Humo.“

„Musíme najít Drakose," odpověděl Huma. „To on je klíčem ke všemu."

„On a jeho temná vládkyně."

Huma přikývl.

Když byli vysoko ve vzduchu, lord Avondel, který se díval k jihozápadu, náhle vykřikl. „Podívejte se támhle! Vidíte tam něco?"

Jako první odpověděl Blesk. „Je to další armáda. Nepřítel je stále silnější!"

Avondel se zasmál. „To my jsme stále silnější!" zvolal.

Byla to ergotská severní armáda. V Ergotu věděli, že je čeká jen porážka a otroctví, pokud Rytířstvo padne, a tak dávali v sázku vše v naději, že se jim podaří bleskově nepřítele napadnout zezadu. Bylo opravdu štěstí, že si služebníci Takhisis nevšimli postupující armády, která došla až tak daleko.

„Jak dlouho potrvá, než vzlétnou ostatní?" křičel Avondel.

„Moc dlouho ne," odvětil Benet a Huma mu za to byl vděčný, protože jemu samotnému se v tuto chvíli nechtělo za něco ručit.

Ještě než domluvili, přiblížili se k nim první dračí průzkumníci. Družina se držela v sevřeném útvaru, neboť všichni věděli, že jako jednotlivci by rychle padli.

Zdálo se, že draci temnoty si jejich záměr uvědomují, protože někteří z nich se zachovali stejně. Jiní však očividně měli jiný názor na to, co rytíři dokážou, a tak se oddělili a hnali se vstříc nepříteli. Huma se nad tím musel krátce pousmát. Když draci zla vycenili zuby a napřáhli drápy, aby nepřítele zastrašili, uvědomil si, že oni v sílu Dračích kopí nevěří.

Během několika okamžiků se většina draků sama nabodla na kopí Humovy družiny. Ze zbylých několika útočníků ještě další dva padli dřív, než Huma stačil dát družině povel, aby zbytek draků nechala uprchnout. Draci, kteří přežili, by měli svou hrůzu přenést na ostatní, kteří zatím vyčkávali.

Huma krátce pohlédl na druhy. Kaz byl rudý ve tváři a plný života a Blesk se jen stěží ovládl, aby prchající draky nezačal pronásledovat. Lord Avondel hleděl ke své armádě, zatímco Buoron, jehož tvář byla téměř

bez výrazu, mlčel. Ruka se mu už zahojila a Dračí kopí svíral tak pevně, jak jen dokázal.

Potom proti nim vyrazila záplava draků s jezdci – červení, černí, zelení i modří. Byli mezi nimi i bílí draci, kteří ale neměli jezdce. Huma předpokládal, že tu jsou jen pro doplnění počtu, poněvadž jednali spíše se zvířecí lstivostí než rozumem a zdejší prostředí jim vůbec nevyhovovalo. Mohli se však také stát smrtelnou hrozbou, přestože byli mnohem menší než ostatní draci, a jejich přítomnost pro Dračí Královnu určitě znamenala výhodu.

Na zemi se mezitím situace naprosto změnila. Ergotská armáda vytvořila dlouhou a širokou řadu. Jižní část obřích jednotek se chystala utkat s novou hrozbou, zatímco severní část obří armády, která o tom ještě nevěděla, začínala ustupovat. Bojovníci uprostřed se rozprchli pro další rozkazy a zdálo se, že v nepřátelském vojsku zavládl zmatek.

„Teď!“ vykřikl Huma v duchu. *„Měli bychom zaútočit teď!“* Rytíři v pevnosti samozřejmě nemohli ergotskou armádu vidět, avšak určitě jim nemohlo uniknout, jak se zlobří jednotky rozprchávají. Museli si uvědomovat, že se děje něco pro ně velmi příznivého. Jak dlouho bude trvat, než se podle toho zachovají?

Potom se však Humova malinká družina utkala s první ze snad nekonečného množství vln nepřátelských draků a nebyl už čas myslet na nic jiného než na přežití.

Zpočátku se Humovi zdálo, že se draci objevují a mizí pokaždé, když mrkne. Všude kolem něho se ozývaly výkřiky. V jednu chvíli byla všude tma jako v Propasti a pak zas zaplálo světlo jasnější než slunce, jak draci na družinu sesílali nejrůznější kouzla. Hodně jim v tom pomáhali jejich jezdci, z nichž mnozí byli klerici nebo čarodějové.

Když se Humova dračice vyhnula útoku jednoho z útočníků, rytíř uviděl, jak jeden muž z jeho družiny padl za oběť skupině asi šesti draků. Jezdec i s drakem zmizeli pod strašlivým náporem těch tvorů a Huma mohl jen vykřiknout nad jejich hrdinnou smrtí. V tom zmatku nepoznal, kdo zahynul.

Nepřítel je začínal rozdělovat. Kaz s Bleskem však zůstali poblíž Humy a v jednu chvíli Huma zaslechl mocný hlas Guye Avondela, jak něco křičí.

Pak se k nim však střemhlav snesl děsivý černý drak, který měl na hřbetě muže z Černé gardy. Huma na stříbrnou dračici zakřičel, ale ta měla příliš mnoho práce s červeným drakem, který si sám zarážel Dračí kopí stále hlouběji do ramene, aniž si to ve vzteku uvědomoval. Huma vytasil meč, i když věděl, že s ním proti takovémuto drakovi nic nezmůže, a připravil se na útok.

Náhle však před ním vyšlehl stříbrný blesk, jak útočníka zastavil zářivý drak. Huma si všiml, že stříbrný zachránce má na hřbetě jezdce, a uvědomil si, že je to Buoron, jenž utrpěl už několik zranění a brnění měl potřísněné krví. I jeho drak byl celý od krve.

Bolest! Huma se zhroutil v sedle na záda, když mu levou nohou projela bolest. Pohlédl na zraněnou končetinu a uviděl hlubokou ránu, ze které se valila krev. V noze mu škubalo a bolest mu pronikla i do mysli. Očima plnýma slz zahlédl na jednom z nepřátelských draků obra, který s nadlidskou silou máchal sekyrou. To on ho zasáhl.

Huma odvrátil další jeho úder, ale cítil přitom, že se nedokáže soustředit. Bolest mu zcela zaplavovala mysl.

Stříbrné dračici se však k jeho úlevě podařilo odstrčit červeného protivníka, který už byl zesláblý příliš velkou ztrátou krve z mnoha ran, a tak jenom bezmocně i s nešťastným jezdcem klesl k zemi.

„Humo!“

Humovi trvalo několik okamžiků, než si uvědomil, že na něj dračice volá. Její oči byly plné zděšení, ale nebála se o sebe. Huma už takové oči viděl, ale –

Jeho myšlenky přerušily další výkřiky, které se ozvaly kolem něho. Nejdříve ho napadlo, že toto je už úplný konec. Že přilétají další draci, aby se připojili k těm, kteří už na malou družinu útočili.

Mýlil se. Když se rozhlédl po obloze, uviděl, že draci, kteří přilétají, jsou zlatí, stříbrní… Uviděl všechny jasné kovové barvy Paladinových draků. Bylo jich víc než sto a všichni měli jezdce ozbrojené kopími, která jasně zářila a mířila přesně. Byla to Dračí kopí.

Mezi draky temnoty zavládl zmatek. Pokud jim vůbec něco řekli, bylo to nanejvýše to, že nepřítel má jen hrstku Dračích kopí. Draci, kteří byli nejblíž, padli, aniž ve své malověrnosti pozvedli drápy k obraně.

Huma si sáhl rukou na čelo a zjistil, že má na dlani krev. Zamyslel se, kdy a jak se mu to stalo.

Při pomyšlení na zranění se opět podíval na nohu. Stále z ní volně vytékala krev a Humovi bylo jasné, že brzy ztratí vědomí, pokud neudělá něco, aby krvácení zastavil. Stříbrná dračice se mezitím začala z bitvy stahovat.

Z pevnosti přilétali další a další draci. Kolik Dračích kopí kovář vlastně vyrobil?

Dračice s Humou letěla, jako by ji pronásledovala sama Královna Temnot. Pokaždé, když se ohlédla k němu, měla v očích tentýž vyděšený pohled. Huma se zamračil a sevřel si rukama nohu, aby zastavil krvácení.

Konečně přelétli přes hradby pevnosti a skoro se přitom srazili s další skupinou rytířů s kopími. Dračice ho zanesla až na místo, kde se dostávalo ošetření dalším zraněným z jeho družiny.

„Sundejte ho ze mne!“ zvolala dračice tak pronikavým, velitelským hlasem, že nikdo nezaváhal. Pak se Humovi dračice rozplynula před očima stejně jako celý svět.

* * *

Když se probral, byla u něj Gwynet. Čistila mu ránu a dotýkala se jí, aby utišila bolest. Huma skoro cítil, jak z konečků jejích prstů vyzařuje síla. Jak se nad ním skláněla, vlasy jí zčásti zakrývaly bledou tvář.

Huma zabloudil očima kolem sebe. Byli na kopci z dosahu bitvy, ale ne natolik daleko, aby neslyšeli její hluk. Byl tam i Avondel, který měl celý levý bok zkrvavený. Kaze však nebylo nikde vidět. Z původní družiny zůstalo jen devět bojovníků. Gwynet sledoval Benet, který sice zraněný nebyl, ale vypadal, jako by ho někdo v brnění táhl napříč rovinami. Pohled, který na Gwynet upíral, prozrazoval odpor i okouzlení. Jeho oči se na chvíli setkaly s Humovými, jenže Benet rychle odvrátil pohled.

„Buoron je mrtev, Humo," pravil nakonec Osvalův synovec a dál hleděl na Gwynet. „Naposledy jsem ho viděl, když zaútočil na toho černého draka, aby tě zachránil. Oba padli."

Poslední slova otřásla nejenom Humou, ale i Gwynet, jež odtáhla ruce od Humovy rány, zakryla si jimi tvář a rozplakala se. Huma natáhl ruku a dotkl se její paže.

„Nepláče pro Buorona." Benetovi dělalo potíže najít správná slova.

„Nech to být, Benete." Guy Avondel se pokusil vstát.

„Humo!" Na obloze se objevil Blesk s Kazem, jenž mával sekyrou na pozdrav. Drak i minotaurus na sobě měli spoustu škrábanců a menších zranění, ale zdálo se, že jsou oba v plné síle. Huma na ně pohlédl jen krátce a pak se očima opět vrátil ke Gwynet. Odvrátila se. Huma z ní však nespustil oči, ani když konečně odpověděl na Benetova slova.

„Co máš na mysli, Benete? Co se mi snažíš říct?"

Benet náhle obrátil orlí tvář k ergotskému klerikovi a veliteli v jedné osobě. „Všichni to viděli, tak proč to skrývat? Pokud mu to nedokáže říct sama, určitě mu to řekne někdo jiný. Musí se to dozvědět. Vím, co k ní cítí."

„Je to jen mezi nimi!" zuřil Avondel.

„Nechte toho!" vykřikla Gwynet, která vstala s rukama bezvládně svěšenýma podél těla, aniž přitom spustila pohled z Humy.

Avondel opět náhle klesl k zemi. Pak pohlédl na Beneta s Kazem. „Vy dva, pomozte mi na nohy. Začíná mi být zima. Musím se dostat na nějaké méně větrné místo."

Kaz s Benetem mu váhavě pomohli vstát a odvedli ho pryč.

„Pláču pro Buorona," řekla konečně Gwynet. „Pláču pro každého, kdo padne v boji s Dračí Královnou."

„Stejně jako já."

Gwynet se pokusila usmát. „Pláču hlavně pro toho velkého stříbrného draka, na kterém Buoron letěl."

Huma si vzpomněl, že to byl bratr jeho dračice. Ale proč by Gwynet tak plakala pro draka?

Gwynet se stísněně rozhlédla po okolí. Byli sami. Když uviděla, jak zmateně se na ni Huma dívá, zatvářila se něžněji. „Než ti to řeknu, věz, že tě miluji, Humo. Nikdy bych tě ničím nezranila."

„I já tě miluji.“ Humovi ta slova najednou vyšla z úst tak snadno.

„Myslím, že možná změníš názor,“ pronesla Gwynet záhadně.

Huma se už nestihl zeptat, jak to myslí, protože Gwynet se náhle rozzářila skoro jako Dračí kopí. Rytíř jen ve vyděšeném úžasu přihlížel, jak se jí tvář protahuje a jak se jí ústa mění ve veliké čelisti s hrozivými zuby. Napadlo ho, že je to snad nějaký záchvat čarodějnictví, a pokusil se vstát, aby jí pomohl. Zraněná noha ho však příliš bolela a ani rána na hlavě se ještě nezklidnila, a tak jen klesl zpět k zemi.

Útlé paže Gwynet se mezitím začaly protahovat a sílit. Drobné ruce se jí kroutily a otáčely, až se změnily v strašlivé drápy. Pak klesla na všechny čtyři a neustále rostla. Na zádech se jí začalo něco třepetat a už ani zdaleka nepřipomínala člověka. Huma však musel znovu a znovu vrtět hlavou nad tím, čemu se podobala teď.

Její šaty zmizely – Paladin ví kam – ale v nové podobě je stejně nepotřebovala. To, co se jí tak podivně třepetalo na zádech, byly dva hrby, které se teď začaly rozevírat, až Gwynet nakonec široce roztáhla křídla podobná netopýřím. O několik okamžiků později už byla přeměna úplná. Ta věc, která předtím byla Gwynet, se teď vzpřímeně a bázlivě tyčila nad Humou.

Byla to dračice.

Jeho vlastní stříbrná dračice!

28

Dračice klopila oči k zemi. „Humo, prosím tě ve jménu Paladina, řekni něco!“ Ten hlas nepochybně patřil Gwynet. Huma vzhlédl k dračí tváři a uviděl v ní strach. Gwynet se bála, že ji Huma odmítne. Rytíř si však nebyl jistý, co se mu vlastně honí hlavou. Jako by se všechno kolem něj hroutilo. To nemůže být Gwynet. Nebo ano?

„Toho večera jsi viděl mého bratra. Viděl jsi i muže, který pomáhal Dankenu Perlíkovi. Oba jsou draci, ale byli v lidské podobě. My tě, Humo, tak obdivujeme. Tebe i celý tvůj lid. Za svůj krátký život toho tolik stihnete vykonat.“

Huma neřekl nic, ale bezděčně se od dračice odtáhl. Neudělal to ze strachu, ale protože byl zmatený.

Gwynet si to však vyložila zcela jinak, a tak začala mluvit rychleji. Její podoba se znovu začala měnit ještě dřív, než domluvila. Křídla se jí začala zmenšovat a končetiny se jí kroutily a uhlazovaly, až byly zase lidské a Gwynet se na nich opět mohla postavit. Pak se jí začalo zmenšovat i tělo, jako by před Humovýma vyděšenýma očima doslova tálo. I její tvář byla stále menší a kulatější, zatímco obrovské dračí čelisti se změnily v plné dokonalé rty. Na hlavě se jí objevily zářivě stříbrné vlasy, které jí splývaly po zádech. Huma se skoro dal na útěk. Ta proměna, kterou viděl, přece nemůže být skutečná.

„Bratr mi řekl, co jsem já zpočátku nepoznala. Že jsem se stala obětí toho, co se stalo jen několika drakům přede mnou. Žila jsem mezi vámi lidmi tak dlouho, že jsem se naučila milovat tak, jak milujete vy.“

„Proč?“

Gwynet se nejdříve zamračila, protože si nebyla jistá, na co se vlastně ptá, ale pak odpověděla. „Ty ztělesňuješ skutečnou víru v Paladina. Jsi

statečný, laskavý a v srdci nemáš žádnou zášť. Začala jsem tě milovat jen kvůli tobě samotnému, kvůli ničemu jinému."

„A! Šťastní milenci."

Chladný vítězný hlas probral Humu z ohromení. To přece nemůže být on, alespoň ne tady…

Před rytířem a dračí dívkou se objevil usmívající se Galan Drakos, který vypadal stejně, jako když ho Huma viděl předtím. „Dal bych vědět dřív, že tu jsem, ale nechtěl jsem rušit tak nádherný výjev."

Gwynet zakřičela, jak by to žádný člověk nedokázal, a byla by na Drakose zaútočila, jenomže Huma byl rychlejší a postavil se jí do cesty. Podařilo se mu však udělat jen několik kroků, protože pak mu noha vypověděla službu a rytíř znovu klesl k zemi. Teprve potom si uvědomil, že postava před ním je jen klam. Tiše proklel vlastní hloupost.

Odpadlík se zasmál. „Přišel jsem, abych ještě zvýšil tvé utrpení, Humo. Přišel jsem, abych se pomstil za ztrátu Krynose. Musím sice připustit, že jeho šílenost se už stávala nevypočitatelnou, ale byl to můj nejlepší velitel a bude mi chybět. Škoda."

Na místo se přihnali Kaz s Benetem, kteří slyšeli hlas toho, koho znali až příliš dobře. Drakosův přízrak však zvedl ruku a oba se zastavili, jako by narazili do stěny.

„Oko za oko, ubohý smrtelníku." Drakos zvedl ruce a před Humou a Gwynet se začalo objevovat něco dalšího. Huma to poznal, až když to bylo zcela zřetelné.

„Magie!" vykřikl.

Bylo vidět, že přítele mučili. Tvář měl zkrvavenou a jedno oko měl nateklé tak, že na ně vůbec neviděl. Humu však překvapilo, že šaty, které měl roztrhané na cáry, nebyly červené, ale bílé. Jednu ruku měl zkroucenou do nepřirozené polohy a zdálo se, že už nemůže pohnout ani jednou nohou. Zatímco si ho Huma zděšeně prohlížel, vzepřel se Magius na zdravé ruce.

„Hu… Humo." Bylo vidět, že mu chybí několik zubů. „Nakonec… jsem měl pravdu."

Drakos se tomu shovívavě usmál. „Občas říká tyhle nesmysly."

Magius se s velikou námahou otočil a plivl na šaty zrádného mága. Galana Drakose to rozzuřilo, a tak k zajatci natáhl ruku s otevřenou

dlaní. Magius vykřikl a tělo se mu rozechvělo pod mágovým mučivým kouzlem.

Gwynet postoupila k přeludu. „Vyzkoušej svá kouzla na mně, Galane Drakosi."

Přelud se nechutně usmál. „Mám větší moc, než si myslíš, ale rozhodl jsem se ji zatím nepoužít. Přišel jsem jen proto, abych Humovi ukázal, jak šílené jsou jeho sny o vítězství."

Huma se převalil dopředu, jak se zoufale snažil dosáhnout na mučeného přítele.

Magius zatřásl potlučenou hlavou. „Nedělej to, Humo. Už to nemá smysl. Poraz Drakose, to jediné žádám."

Drakos pozvedl obě ruce k Magiovi. „Tvůj čas vypršel, příteli." Zrádný mág vyslal pohybem ruky na zajatce paprsky zeleného světla. Vypadalo to, že Magia probodávají, a Magius přitom křičel, jako by to byla ocelová kopí. Pak se krátce zapotácel a klesl k zemi. Tělo u Humových nohou vypadalo velmi skutečně. Magiova smrt žádným klamem nebyla. Huma vykřikl a snažil se pohnout. Ostatní se také hnali k Drakosovu přeludu, ale ten začínal mizet.

„To je cena za nepoddajnost, Solamnijský rytíři. Cena, již zanedlouho zaplatíte všichni, pokud nepadnete do náruče mé vládkyně."

„Ne, odpadlíku," řekl Huma a vzepřel se na rukou. „Pokud někdo bude platit, tak to budeš ty."

Rytíř nevěděl, jestli ho Drakos slyšel, poněvadž poslední slova už říkal jen do vzduchu.

Benet s Kazem k němu nejistě přistoupili a minotaurus promluvil jako první. „Humo! Jsi v pořádku?"

Huma neodpověděl a láskyplně pohlédl na Magiovo nehybné tělo.

„Pokud se, Humo, chceš pomstít, rád budu stát po tvém boku." Kaz si o kouzelníka nikdy velké starosti nedělal, ale přece jenom k němu začal pociťovat úctu.

Huma jen zavrtěl hlavou. „Pomsta není to správné," řekl a zvedl ruku.

„Pomozte mi k němu."

Poslechli ho. Magius kupodivu vypadal, jako by konečně našel klid. Za života takto vyrovnaný určitě nikdy nebyl.

Huma jemně položil mágovu hlavu na zem. Potom zatnul zuby a snažil se sám postavit. Benet s Kazem mu chtěli pomoci, ale Huma je mávnutím ruky odehnal. Když konečně stál na nohou, obrátil se ke všem třem přítomným.

„Potřebuji vaši pomoc. Pomoc vás všech. Je načase, aby byla obnovena rovnováha. Je načase, aby Galan Drakos a jeho temná vládkyně poznali, že tam, kde je zlo, musí být také dobro, jež udržuje rovnováhu. Živoucím příkladem toho byl Magius. Během života nosil pláště všech tří řádů a umřel v bílém plášti Solinára. Kyvadlo se vychyluje na stranu dobra i zla. Je načase, aby se vychýlilo na naši stranu."

„Chceš tedy najít Drakosův hrad?" zeptal se Benet.

„Ano. Žádám o pomoc vás i všechny ostatní z naší družiny, kteří přežili. Pokud budete váhat, pochopím to, protože je to určitě sebevražda."

Kaz téměř vybuchl spravedlivým hněvem. „Pokud si myslíš, že z nějaké bitvy couvnu, zejména z takovéto bitvy, pak o mém lidu nic nevíš. Možná nejsem Solamnijský rytíř," Kaz si nevšímal Benetova ostrého pohledu, „ale vím, kdy je třeba bojovat. Půjdu s tebou."

Benet přikývl. „Já půjdu taky. Jsem si jistý, že všichni, kdo se ještě udrží v sedle, odpoví stejně."

„Nechte mne tedy pár minut o samotě. Benete, pověz, prosím tě, Velmistrovi o tom, co se tady stalo. Chtěl bych, aby Magiovi zařídil náležitý pohřeb, ať už se stane cokoliv."

„Jak si přeješ."

Kaz s Benetem odešli a Huma se zahleděl na Magiovo tělo ve vzpomínkách na šťastnější dny. Jeho myšlenky přerušil ženský hlas.

„A co já, Humo? Byli jsme vyrušeni tou žalostnou událostí. Nežádám od tebe odpověď na své city a ani nedoufám, že bys mohl moji lásku opětovat. Řeknu jen toto: Pokud jde o Galana Drakose a Krynn, jsem pořád tvou společnicí. Až poletíš do chřtánu Dračí Královny, budu to já, kdo tě ponese na zádech." Gwynet čekala na odpověď, ale Huma nevěděl, co má říct. „Budu čekat a budu připravená, až budeš připravený i ty."

Pak už Huma slyšel jenom kroky, které pomalu utichaly, až se úplně ztratily. Zůstal na místě, kde stál, dokud nepřišli klerici z chrámu, aby Magia odnesli tam, kde jeho tělo navždy spočine.

* * *

Huma dokulhal ke své družině. Všichni, kteří se ještě udrželi v sedle, byli už připraveni. Družina se v té chvíli skládala z osmi mužů a osmi draků. Lord Avondel se k nim pro zranění nemohl připojit, ale byl tam také, aby je vyprovodil.

Huma nejdříve promluvil na ergotského šlechtice. „Nějaké zprávy o tvých mužích?“

„Byli zastaveni, ale vedou si dobře. Tvůj Velmistr poslal do boje pozemní jednotky, které postup zlobrů zastavily.“

Huma otupěle přikývl. Vnímal jen část toho, co Avondel říkal. Zabití Magia bylo jen zoufalým činem odpadlíka, který měl zlomit Humovo odhodlání, a Huma se skutečně na prahu velké chvíle cítil zlomený a zmatený.

„Popřej nám štěstí, kleriku.“

„Udělám něco lepšího.“ Avondel si sáhl ke krku, na kterém měl nějaký řetízek. Když si ho přetáhl přes hlavu, objevil se medailon, který byl až doposud skrytý pod jeho šaty a brněním. „Předkloň se.“

Huma poslechl a Avondel mu navlékl medailon na krk. „Zasloužíš si ho víc než já.“

Huma vzal medailon do ruky, aby se na něj podíval. Bylo na něm zobrazení Paladina a Huma zjistil, že ho medailon v ruce příjemně hřeje. „Máš mou – vděčnost.“

„Neděkuj mi. Raději najdi Drakose!“

Huma přikývl a narovnal se. Ostatní z jeho družiny už byli v sedle, a tak i on přistoupil k dračici. Chtěl jí něco říct, ale pak si to rozmyslel a beze slova nasedl. Někdo mu podal kopí a Huma si všiml, že u jeho sedla je opět přivázáno kopí pro pěšáka.

Družina na jeho pokyn vzlétla s odhodláním dostat se přes nepřátelské řady a najít mágovu pevnost. Huma vytáhl malou zelenou

kouli a soustředil se, jak se ji snažil přimět, aby je dovedla k Drakosově pevnosti.

Koule se jasně rozzářila, vzlétla z jeho ruky a poté zamířila k horám na západě.

Družina se vydala za ní.

* * *

Bitva se zatím měnila v jatka. Draci, které hnal strach z vládkyně, znovu a znovu útočili na rytíře s kopími a pokaždé byli s velkými ztrátami odraženi.

Více než pětina kopiníků se svými draky už podlehla početní převaze draků temnoty. Pozemní jednotky také utrpěly ztráty. Hodně rytířů padlo hlavně zpočátku, když ale poznali, jak jsou jejich kopí účinná, začaly se ztráty zmenšovat. Brzy se k nim už žádní draci neodvážili přiblížit. Dál sice šířili zmatek v řadách rytířů kouzly a ohněm, ale jejich schopnosti byly v tomto směru omezené. Mnozí z nich se natolik vyčerpali, že se snadno stali oběťmi jezdců s kopími.

Bitva se natolik rozšířila, že se jí Huma s družinou nemohl zcela vyhnout. Nejednou se střemhlav snesli k zemi, aby pomohli skupince rytířů, které hrozila porážka od početní převahy nepřítele. Děti Takhisis ještě zdaleka nebyly na kolenou. Shlukly se do skupin, aby útočily na místa, která byla zrovna nejslabší. Mnoho draků už prorazilo řady rytířů a mířilo k pevnosti. Huma však věděl, že je tam čeká překvapení. Velmistr nebyl žádný nováček, a tak měl určitě v záloze více než padesát rytířů a draků, kteří byli připraveni okamžitě vzlétnout.

Na zemi mezitím v řadách zlobrů a jejich spojenců zavládl naprostý zmatek. Museli bojovat na dvou frontách, protože ergotské armádě se dařilo a úspěšně zatlačovala jejich jižní křídlo.

Náhle obloha kolem Humovy družiny potemněla a všichni cítili, jak se k nim blíží strašlivé zlo.

Z temnoty vyšlehly jasné blesky, jež s děsivou přesností zasahovaly jezdce i draky. Po těch, do kterých udeřily, toho moc nezbylo.

Postupující kopiníci znejistěli a děti Takhisis, jež teď bojovaly s novým odhodláním, začaly kopiníky tlačit zpět.

Huma udeřil pěstí do záštity svého kopí. Jak se dá bojovat s bouří? Tu nevytvořil žádný mág. Při tomto pomyšlení si Huma rukou zakryl oči. Kdyby měl před sebou nějaký hmotný cíl, potom by snad mohl něco udělat. Co ale zmůže Dračí kopí proti živlům?

Na své otázky dostal odpověď ještě dřív, než vletěl do samotného nitra bouře. Zlo kolem bylo tak veliké, že před sebou téměř viděl samotnou Dračí Královnu, jak na něho sesílá déšť a blesky. Náhle jeden z blesků udeřil za jeho zády a rytíř uslyšel výkřik. V tom okamžiku si už nebyl jistý, jestli mu po tváři stéká déšť nebo slzy.

Potom se však jeho Dračí kopí rozzářilo tak jasně, že musel na chvíli zavřít oči. Podle výkřiků, které slyšel kolem sebe, usoudil, že totéž se stalo i jeho druhům. Když se jeho oči vzpamatovaly, odvážil se je otevřít – a otvíral je stále víc, až mu málem úžasem vypadly z důlků.

Bouřková mračna se rychle začínala trhat a Huma s úžasem zjistil, že mu brnění září slunečním svitem. Byla to skutečně pravda? Podle všeho by měl být podvečer a slunce by mělo zapadat. Nezapadalo – stálo vysoko na obloze.

Nikdo z rytířů ani draků temnoty nepotřeboval výmluvnější znamení, jakým směrem se bitva obrací. Draci temnoty ztratili nadšení a ani strach z mocné vládkyně jim nedokázal zabránit v tom, aby nezačali po jednom i po dvou z bitvy utíkat. Paladin dokazoval, že je mocnější než Dračí Královna.

Ale zlobři bojovali s téměř zběsilým vztekem. Zatímco draci mohli utéct, aby se do boje vrátili jindy, neměli se zlobři a jejich spojenci z řad lidí kam schovat, aby je rytíři nenašli. Pro ně bitva znamenala vítězství, nebo smrt.

Kousek za Humovými zády letěli Kaz a Benet. Huma se dotkl medailonu, který mu dal lord Avondel, a zjistil, že stále příjemně hřeje. Pak se z náhlého popudu předklonil a dotkl se medailonem Dračího kopí.

Cítil, jak do něj proudí síla.

Hory teď ležely přímo před nimi. Zelená koule, která je měla vést, s nimi po celou dobu zůstala, aniž by ji poškodila bouře nebo hněv Dračí

Královny. Huma se pozorně díval, jestli někde nezahlédne Drakosovu pevnost. Nedalo se říct, jak je to k ní ještě daleko. A pevnost určitě bude chráněná.

Náhle z jednoho z menších štítů na jihozápad od nich vyšlehl plamen. Huma se tím směrem otočil a doufal, že kopí zlomí sílu útoku. Pak se však výšleh srazil s jiným výšlehem a oba se vzájemně zničily. Huma pohlédl ke zdroji druhého výšlehu v okamžiku, kdy se soupeři na obou štítech pustili do skutečného boje. Po chvíli sledování rytíř pochopil, o co jde, a s jízlivým úsměvem se otočil ke Kazovi.

„Mágové v černých pláštích začali jednat! Zaútočili na Galana Drakose a jeho družinu!“ Huma tu zprávu zopakoval i Benetovi, který ji dál sdělil ostatním.

Náhle se mezi horami objevilo dvanáct červených draků s jezdci. Všichni jezdci byli v černém a Huma s druhy s hrůzou zjistili, že každý z nich má Dračí kopí.

Bezpochyby je vzali mrtvým rytířům. Měl jsem si to nebezpečí uvědomit, usoudil v duchu Huma. Kopí bylo stejně vražedné, ať je v ruce držel kdokoliv.

Nepřátelských draků bylo dvakrát víc.

Zatímco Benet s ostatními rytíři přilétl po bok Humy, dal velitel černých gardistů nějaké znamení svým mužům. Velitel byl zahalen v plášti a na hlavě měl přílbu se zlověstnými rohy a sklopeným hledím. Na jeho pokyn se červení draci seřadili do dvou řad nad sebou. Záměr nepřítele byl víc než jasný – ať Huma se svou družinou zaútočí na kteroukoliv ze dvou skupin, druhá na něj snadno zaútočí z jiného směru.

Když se červení draci přiblížili, Huma široce roztáhl paže a pak je přitáhl k sobě, jako kdyby tleskal.

Rytíři se rozdělili do dvou skupin – jedna letěla nalevo a druhá napravo. V řadách nepřítele to vyvolalo zmatek. Draci zla nejdříve zaváhali a pak se jejich řady rozpadly, jak se každý z nich snažil ochránit si boky před smrtícími kopími. Protože letěli těsně u sebe, napáchali tím poměrně hodně škody. Dva červení draci se srazili a Humovi se podařilo jednoho z nich probodnout. Mezitím na místo dorazili i ostatní. Rychlost byla v tomto střetu nejdůležitější.

Rytíři čas rozhodně neztráceli. Humova dračice se sklonila před ohnivým útokem jednoho divokého draka a podařilo se jí nepřítele podletět tak, že Huma mohl kopí zabodnout do jeho podbřišku. Dračí kopí proniklo hluboko bez nejmenšího odporu a rudý drak se zachvěl. Když si jeho jezdec uvědomil, že v této poloze nemůže kopí použít, zoufale zatáhl za luk, který měl na zádech. Nic už však nestihl udělat, protože jeho drak se začal křečovitě zmítat a k Humovu překvapení z něj vyšlehly plameny. Po drakovi a jezdci za chvíli zbyl jen popel.

Huma na chvíli zahlédl, jak velitel gardistů zasáhl jednoho nepřipraveného zlatého draka ukořistěným kopím do krku. Zlatý drak se divoce zatřásl, jak se snažil od kopí osvobodit. Rána, kterou utrpěl, byla hluboká a drak shodil jezdce, jak sebou začal házet. Pak jako by jeho zranění vybuchlo. Huma pro nešťastného jezdce nemohl vůbec nic udělat, protože velitel gardistů k němu obrátil svého draka.

Ze špičky jeho kopí skapávala krev zlatého draka a Huma si všiml, že kopí je poskvrněné. To se ještě nikdy předtím nestalo. Pak oba draci propukli v řev a začali jeden druhému hrozit drápy a široce rozevřenými čelistmi.

Když se k sobě přiblížili, měli jezdci kopí připravená k zásahu. Huma nevěděl, jak by mohl Gwynet zachránit před smrtí – konečně dokázal na dračici pohlížet jako na Gwynet. Když kopí zasvištěla vzduchem, stihl už jenom pronést jediné slovo modlitby k Paladinovi.

Hrot ukradeného Dračího kopí zasáhl Humovu dračici do nechráněné hrudi, ale jenom po ní sklouzl a propíchl dračici spodní blánu na křídle.

Huma však kopím neminul. Zabodl ho tak hluboko, že se dokonce vynořilo na zádech červeného draka ven. Gwynet se kvůli tomu musela s umírajícím drakem utkat, aby sebe i Humu osvobodila. Se zraněným křídlem to pro ni bylo mnohem obtížnější.

Černý jezdec se rozhodně uměl chopit příležitosti, protože se odpoutal ze sedla a rychle se vyšplhal po umírajícím drakovi. Humova dračice, která měla se svým temným protějškem spoustu práce, si ho všimla, až když skočil za Humu na její záda. V tom okamžiku už nemohla nic udělat, aniž by přitom ohrozila i Humu.

Černý útočník se pevně chytil jejího ramena a sáhl po pochvě, aby vytasil mohutný zlověstný meč, který měl ostří na obou stranách ozubené.

Huma se v sedle obrátil, aby se s protivníkem utkal tváří v tvář, i když se jeho meč zdál proti soupeřově zbrani zoufale neúčinný. Když jejich zbraně o sebe zařinčely, zachytil se Humův meč o zuby na ostří soupeřovy zbraně a černý útočník mu ho málem vytrhl z ruky.

Humova dračice se konečně s velkou námahou osvobodila od mrtvého těla červeného draka. Zatímco její protějšek bezvládně padal k zemi, snažila se nějak shodit černého útočníka ze hřbetu, aniž by přitom shodila i Humu. Velitel gardistů se neměl jak zajistit, a tak se musel pevně držet, nebo riskoval pád.

Huma divoce zatahal za řemení, které ho drželo v sedle, a hluboce se předklonil. Černý útočník po něm sekl mečem, ale minul. Huma se natáhl přes sedlo a zasadil mu úder na bok. Soupeř výpad odrazil a zachytil Humovu zbraň do zubů na svém meči. Chvíli spolu zápasili, jak se jeden druhému snažili vytrhnout zbraň.

Ukázalo se, že souboj byl ze strany černého útočníka osudnou chybou, protože Huma mohl na rozdíl od něho držet meč oběma rukama. Když se temný rytíř pokusil chytit zbraň i druhou rukou, aby ji udržel, ztratil rovnováhu a sklouzl z hřbetu Humovy dračice. V pádu se ještě pokusil zachytit jejích křídel, ale dračice jimi mávla z jeho dosahu, a tak velitel gardistů mohl v neodvratném pádu jen zoufale tápat rukama a křičet.

Huma pohlédl nahoru a uviděl, jak si Kaz s Bleskem nad tím výjevem vyměňují vítězné pohledy.

Družina v bitvě kupodivu ztratila jen toho jednoho muže, kterého Huma uviděl spadnout ze zlatého draka. Rytíř vzdal díky za to, že nikdo další už nepadl, ale přitom se v duchu ptal, co ještě leží před nimi.

Pak se vzduch kolem nich začal chvět a Huma, který se znovu připoutával k sedlu, si na chvíli myslel, že je to další útok. To chvění, doprovázené velikým chladem, všechny zmátlo, protože celé horské pásmo před nimi vypadalo pokřiveně, jako by letěli několika směry zároveň. Huma se mohl jen pevně držet a modlit, ať to brzy skončí.

Snad ho Paladin vyslyšel nebo snad konečně proletěli Drakosovým kouzlem, protože podivné chvění najednou ustalo, a když Huma otevřel oči, vypadaly hory před nimi stejně jako předtím.

Něco však na nich přibylo – na svahu rozeklaného štítu stál vysoký mohutný černý hrad.

Byla to pevnost Galana Drakose, zrádného mága a služebníka Dračí Královny.

Bylo to místo konečného vítězství, nebo věčné porážky.

29

Hrad, který stál na nejsevernějším svahu zohyzděného štítu, vypadal jako neléčený vřed. Byl černější než noc, černější než brnění gardistů a byl tak ohavný, že se snad dal přirovnat jenom k Propasti z Humových snů. Humu sice napadlo, jestli by neměl počkat, až bude mít více kopiníků, jenže nebylo už návratu. Bitva s Dračí královnou musí být svedena.

„Tak co teď, Humo?“ Stříbrná dračice se k němu otočila a v očích měla smrt. Nebyla to smrt Humova, ale její. Rytíř viděl, že se už vzdala naděje na jeho lásku. Chtěl něco říct – cokoliv – ale nedokázal promluvit k té vzdálené plazí tváři. V duchu se přitom za to styděl.

„Najdeme cestu dovnitř. Najdeme Galana Drakose.“

Zblízka hrad vypadal ještě odporněji. Občas ze zdi odpadl kus omítky, jako by jim celá stavba doslova hnila před očima. Přesto se zdálo, že hradu nechybí nic podstatného. Stěny byly porostlé zvadlými popínavými rostlinami a Humu udivilo, jak mohou rostliny žít na tak chladném povrchu. Pak si ale všiml, že zřejmě už nějakou dobu odumírají.

Na hradbách stáli na stráži dva děsiví tvorové, ale když si je Huma lépe prohlédl, zjistil, že to nejsou žádné pekelné stvůry, ale díla nějakého šíleného sochaře.

Z celé stavby byly nejvyšší dvě věže. Jedna z nich vypadala jako strážní věž, protože byla umístěna na výběžku nejdále od hor, aby z jejího vrcholu byl skvělý výhled jak na horské pásmo, tak na země na východě.

Druhá věž se ke zbytku hradu vůbec nehodila. Byla natolik široká, že její základy zabíraly skoro čtvrtinu celé rozlohy stavby. Zatímco ostatní

části hradu byly sešlé věkem, věž byla zcela nová a téměř bez poskvrny. Huma vůbec nepochyboval o tom, že právě v ní zrádného mága najde.

„Nikdo hrad nebrání!“ vykřikl Benet.

Na hradbách ani na strážní věži nebyla jediná hlídka a nádvoří bylo také prázdné. Přestože hrad vypadal opuštěně, Huma věděl, že ho Galan Drakos očekává.

Obrátil se k ostatním. „Rozptylte se! Půjdu tam sám.“ Stříbrná dračice se pod ním zachvěla, ale oči měla pořád upřené dopředu. Kaz však zticha nezůstal.

„Rozptýlit? Zešílel jsi? Myslíš, že tě opustíme?“

„Drakos chce mě. A tak to má být.“

Benet přilétl s drakem blíž k Humovi. „Nedovolím ti to udělat.“

„Je to opravdu šílenství, Humo,“ poznamenal zlatý drak, který Beneta nesl.

Humova stříbrná dračice najednou střemhlav zamířila dolů k hradu takovou rychlostí, že Huma rychle sáhl po sedlové hrušce a ostatní jenom zůstali hledět s otevřenými ústy. Gwynet jim vlastně vzala rozhodnutí z rukou. Mohli by sice letět za ní, ale už by ji nedostihli.

Nádvoří leželo přímo pod nimi a Huma se divil velikosti hradu. Galan Drakos přece nemohl být tak mocný, aby pevnost na svahu štítu neustále skrýval před očima lidí, a přitom mu ještě zbyla síla na vše, co zatím udělal.

Huma o tom ještě pořád přemýšlel, když ho i s Gwynet něco děsivou silou zasáhlo. Měl pocit, jako by ho ze sedla stáhla obří ruka.

Svět kolem něj zmizel.

* * *

Probudil se v úzké šeré chodbě, kterou osvětlovala jen jediná pochodeň. Zdi byly ze studeného kamene a vzduch byl vlhký a zatuchlý tak, že se mu z toho zvedal žaludek.

Proč jsem zrovna zde? pomyslel si. Pokud se chytil do pasti nastražené Drakosem, tak proč ho mág nezamkl bez brnění a zbraní do nějaké podzemní cely?

Při pomyšlení na zbraně si rytíř sáhl k boku a nahmatal jílec meče. Rychle se prohledal, aby zjistil, že i dýky má stále u sebe. Co je tohle za uskok?

Řinčení kovu ho upozornilo na přítomnost několika postav v brnění v jedné z postranních chodeb. Opatrně vytasil meč. Nevěřil chodbám natolik, aby se jimi slepě rozběhl. Příliš mu připomínaly jeskynní bludiště, ve kterém ho pronásledoval Plazí otec.

Se zvednutým mečem zůstal stát napravo od křižovatky několika chodeb a zatajil dech. Podle všeho byly v postranní chodbě nejméně dvě postavy. Mohl doufat, že jednu nebo možná dvě by se mu podařilo zabít, ale pokud by byly tři, určitě by vyvolal v hradě poplach.

Za rohem se objevila černá bota a potom známá postava v černém brnění, která zatočila doleva. Hned za prvním gardistou šel druhý. Huma stále tajil dech.

Druhý gardista však rychle sáhl po hrozivém dlouhém meči, který už Huma viděl v rukou velitele hlídky. První gardista se při tom zvuku otočil a také sáhl po zbrani. Ten, který si Humy všiml, neměl čas meč vytasit, protože Huma mu probodl hrdlo dřív, než stačil zubatý meč vytáhnout z pochvy.

Huma se sehnul před výpadem druhého gardisty a stěny kolem něj zazvonily, když soupeřova zbraň udeřila do kamene. Přestože se zubatý meč zasekl hluboko, gardista ho snadno vytáhl. Huma odrazil i jeho druhý výpad a pak přešel do útoku.

Soupeř šermoval dobře, ale ne tak dobře jako vycvičený Solamnijský rytíř. Gardista se bránil stále nedbaleji, jak si postupně uvědomoval, že není tak zručný, aby porazil vetřelce, který stál před ním. Huma mu zvedl meč vysoko do vzduchu a kopl ho. Gardista měl příliš málo místa, aby uhnul, a tak spadl na záda, a než se stačil vzpamatovat, Huma ho probodl.

Ten hluk určitě někoho vyburcuje.

Huma pohlédl do chodby, kterou stráže přišly, i do chodby, do které zabočily. Obě se táhly dál, než kam dohlédl.

Potichu se vydal chodbou, jež byla naproti němu. Panovala v ní úplná tma, a tak musel hmatat po stěnách, aby si byl jistý, že nepřehlédl nějaké postranní chodby či křižovatky.

Kde je moje dračice? zeptal se v duchu sám sebe. Kde je Gwynet? opravil se vzápětí. Dokázal už pochopit, že i ten velký tvor je Gwynet, ale vlastním citům stále příliš nerozuměl. Musí být někde tady, usoudil. Snad stejně jako on bezcílně bloudila potemnělou částí pevnosti, jak se ho marně snažila najít.

Z náhlého popudu vytáhl zpod brnění Avondelův medailon a zblízka na něj pohlédl. Medailon se rozzářil skoro tak jasně jako Dračí kopí a Humu naplnilo jeho teplo. Potom se však v chodbě ozvaly nějaké hlasy.

Dva muži se spolu syčivě bavili, Huma usoudil, že to nemohou být členové Černé gardy, protože ti mluvili jen málokdy. Museli to být mágové. Ale byli to zrádní mágové, nebo ti, kteří přísahali, že budou Rytířstvu pomáhat?

Huma napřáhl meč a tiše proklínal tmu, která v chodbě panovala. Tma byla přítelem všech kouzelníků, poněvadž kouzelníci byli nechvalně známí vražednou dovedností svých rukou. Rytíř doufal, že oba mágy zabije rychle.

„Musí být tady!“

„Proč jsi to udělal?“

„Drakos by je dostal oba. On – áááá!“

První z čarodějů náhle zjistil, že má pod bradou hrot meče. Jeho druh se však ani nepohnul, aby na Humu zaútočil. „Žádné rychlé pohyby,“ zašeptal Huma.

„To *je* on!“ zasyčel druhý mág na druha.

„To vidím!“ řekl první. Pak dodal k Humovi: „Jsme spojenci! Copak vám to Gunter neřekl?“ Ve tmě bylo těžké něco z čarodějovy tváře vyčíst, ale Huma měl pocit, že má oči široce otevřené strachem.

„Gunter?“

„Štíhlý se zvířecími rysy. Plešatý.“

Byl to stručný, avšak docela výstižný popis. Dalo se z něj však vyčíst, že Gunter a mág před Humou nejsou přátelé. „Dal vám malou smaragdově zelenou kouli.“

„Dobře.“ Huma se rozhodl sklonit meč, i když to bylo nebezpečné. Oba mágové si hlasitě oddechli. Huma rozpoznal, že jsou průměrně vysocí a jeden z nich byl podsaditější. Další podrobnosti si však mohl jen domýšlet.

„Jindy bychom ti mohli dát poznat, co to znamená napadnout mága z Rádu Nuitáru," zabručel podsaditější mág. „Ale okolnosti nás nutí, abychom ti pomohli."

„Mám o to stejně malý zájem jako vy."

„Drakos věděl, že prázdné nádvoří bude pro tebe pozvánkou k přistání, a tak ti připravil překvapení. Neměli jsme čas zachránit vás oba, a tak jsme se rozhodli pro tebe jako pro nejdůležitějšího. Aby tě některý z odpadlíků nenašel, museli jsme tě přemístit na náhodně zvolené místo v hradu a doufat v nejlepší."

„Já jsem měl docela dobrou představu o tom, kde přistane. Nebyl žádný důvod dělat si starosti." Bylo slyšet, jak si štíhlejší z mágů pohrdavě odfrkl.

„Někteří z nás máji občas prostě štěstí." Ta slova podsaditého mága patřila jeho druhovi a Huma měl nejasný dojem, že nejsou jen bratři z řádu, ale i bratři pokrevní. „Ať je to, jak je to, chceme, abys…"

„Chcete?" Huma pevně sevřel meč a mávl jím ve výšce hrdel obou čarodějů. „Nepřijímám rozkazy od mágů v černých pláštích. Bojujeme společně, to ano, ale jako rovnocenní společníci."

Mágové vzdychli. Bez takovýchto spojenců by se Huma obešel, ale přesto mu už jednou zachránili život.

„Co se stalo s drakem, na kterém jsem letěl?"

„Tomu?" zeptal se první z mágů. „Nechali ho zmrznout. Je ve stázi. Drakos žádnými surovinami neplýtvá."

„Co to znamená?" Huma se téměř zhrozil při pomyšlení, že snad už teď se s Gwynet děje něco strašlivého. Mágové však jeho zděšení považovali za vražedný vztek, a tak se ho rychle snažili uklidnit.

„Nic! Má teď příliš mnoho práce! Má nějaké velké kouzlo, o kterém tvrdí, že navždy změní Krynn. Nemá na draka čas."

Huma se zhluboka nadechl a uklidnil se. „Zatím jste nám poskytli neocenitelnou pomoc, ale obávám se, že jste ohrozili sami sebe. Určitě už podezírá všechny mágy v černých pláštích."

Hubený mág si znovu odfrkl. „Netuší, jakých rozměrů už vzpoura dosáhla. Předpokládá, že se jedná pouze o několik nespokojených členů řádu, jenomže netuší, kolik nás opravdu je. Neskloníme se před tím psem a jeho vládkyní jako otroci."

„Buď zticha," zasyčel druhý mág. „Přilákáš její pozornost a s tím bychom se jen tak nevypořádali!"

„Nevypořádali?" Huma si je oba pohrdavě změřil pohledem a přál si, aby mohli dobře vidět výraz v jeho tváři. „Takže vy stále chcete, abych udělal všechnu práci za vás. Dobře. Kde najdu Galana Drakose?"

„Nemůžeš udělat něco tak šíleného!" Bylo těžké poznat, který z mágů to řekl.

„Kudy?"

„To my jsme ho sem přivedli," řekl první z mágů druhému. „A my to také můžeme dotáhnout do konce."

„Takto jsme to nezamýšleli."

„A dopadlo už něco, co jsme zamýšleli, podle našich představ? Sagatánus zemřel, jakmile se obrátil proti odpadlíkům. A přitom to byl právě on, kdo je shromáždil a slíbil jim, že přistoupíme na spolužití s nimi! Že už je nebudou pronásledovat a zabíjet, když odmítnou vstoupit do některého z řádů a podrobit se zákonům, které stanovilo Konkláve!"

„To byla chyba! Slíbili jsme jim, že budou moci pokračovat ve svých odporných pokusech, jež překračují i naše shovívavé zákony."

Huma jejich hádku ukončil tím, že jim mezi tváře vrazil hrot meče. Oba okamžitě zmlkli.

„Galan Drakos. *Naposledy* se ptám, kde je."

Podsaditý mág ze sebe vychrlil dlouhou řadu pokynů, kudy jít a kam zabočit. Pak to celé ještě jednou zopakoval a zeptal se Humy, jestli si to pamatuje. Huma si to pamatoval.

„Pokud to bude možné, pokusíme se osvobodit tvého draka. Pokud to možné nebude…" Mág jen pokrčil rameny.

„Co je s mými druhy?"

„Odletěli, když past sklapla. Nemohu říct, jestli se vrátí. Možná se vrátili do Vinohradské tvrze."

Huma ten posměšek přešel bez povšimnutí. Byl si jistý, že ostatní jsou někde poblíž a vymýšlejí další plány. Nejlépe udělá, když bude pokračovat v tom, co začal.

V chodbě se ozvaly kroky a oba mágové doslova vyskočili.

„Běž," zašeptal ten hubenější.

Huma hned vyrazil. Když za sebou nejasně uslyšel hlasy, uvědomil si, že mágové se mu snaží získat co nejvíce času.

Pak před sebou uviděl stíny postav v brnění. Rychle couvl do jedné postranní chodby a vyčkával.

Bez jediného slova kolem něj prošlo šest stráží, které byly příliš zaujaté svými povinnostmi.

Mágové v černých pláštích byli ve větším nebezpečí, než si mysleli. Pokud Huma správně chápal, co se děje, pak je gardisté právě začali obkličovat – pokud je ovšem nechtěli rovnou zabít. V tom případě by si Huma musel s Galanem Drakosem a jeho bohyní zla poradit sám.

Za dalším ohybem chodby se Huma zastavil, protože před ním teď byly tři jasně osvětlené chodby.

Byly slyšet nějaké hlasy. Huma se připlížil blíž a ztuhl, když jeden z hlasů poznal.

„Víš, co máš s tím kamenem udělat, Gharisi?“

„Místo už je vybráno, pane Galane. Budeme tam čekat na váš pokyn.“

„Je to jen pojistka, Gharisi. Vyžádala si to ode mne – ale až přijde čas, poslechnete mě, jen mě. Jasné?“

Ten, který se jmenoval Gharis, něco nesrozumitelným hlasem odpověděl a Huma měl za to, že Drakos rozkaz doprovodil nějakým uhrančivým kouzlem.

Drakos byl očividně spokojen s tím, že jeho rozkaz bude splněn, a tak Gharisovi přikázal, aby okamžitě odešel.

Huma klopýtavě ucouvl, ale Gharisovy kroky se vzdalovaly jiným směrem. Huma usoudil, že Gharis bude zrádný mág stejně jako jeho pán, protože nebyl v černém, ale měl na sobě obyčejný šedý plášť.

Síň měla několik vchodů. Huma dost nejistě vykročil jinou chodbou, jež k ní vedla, a když se přiblížil, opatrně pohlédl dovnitř.

Síň se zdála být ještě mnohem šílenější než zbytek hradu. Podél stěn stály obrovské strašidelné sochy, které vypadaly, jako by byly připravené vrhnout se na nic netušícího vetřelce. Huma se při tom pomyšlení zachvěl. Mezi nejrůznějšími předměty byla nejvýraznější vyvýšená plošina, která snad byla z černého křišťálu. Zvedala se ve čtyřech stupních a na nejvyšším z nich jasně zářila smaragdově zelená koule.

Huma zase rychle ustoupil. Drakos byl skutečně v síni; stál před koulí zády k Humovi. Mágovu přítomnost rytíř očekával, ale vyděsilo ho, když uviděl, jak za koulí klidně sedí zelený drak třikrát větší než člověk a zaujatě na ni hledí.

Huma takového draka ještě neviděl, a to ho právě znepokojilo.

„Teď vidíš, proč jsem vždycky zvítězil, můj malý příteli."

„Pan Galan je veliký," zasyčel mladý drak hlasem, jenž byl i na draka příliš krutý a vychytralý. Huma o zelených dracích věděl jen to, že jsou ze všech draků nejzrádnější, neboť nejčastěji jednali úskočně a podváděli. Otevřený boj nemilovali, ale těšili se veliké úctě jak pro své tělesné dovednosti, tak pro mysl, již měli – neproniknutelnou zrádnou mysl.

„Kyan Krvotok se hodně učí, když sleduje pana Galana."

Mágův smích, který následoval, byl stejně chladný a krutý jako hlas mladého draka. „Kyan Krvotok nikdy plně nerozvine své schopnosti, pokud si myslí, že mě někdy *překoná.* Jsi jen pokus, Kyane. Jen díky mně jsi porozuměl mysli lidí, elfů, trpaslíků a všech ostatních ras jako žádný jiný drak. Až budeš dospělý, tvé jméno je bude strašit i ve snech. Nesmíš se mi ale postavit."

Ozval se zvuk, jak se někdo nezvladatelně dusí, a Humu napadlo, jestli se drak snad nerozhodl ukončit mágův domýšlivý projev. O něco později bylo slyšet, jak se Kyan Krvotok horečně omlouvá.

„Pan Galan je všemocný! Už ne! Prosím!"

„Začíná to tady příliš páchnout tvým zkaženým dechem. Odleť! Zavolám tě, až si opět budu přát, abys tu byl."

„Pane!" Ozvalo se mávání křídel a Huma si uvědomil, že síň musí mít někde výš ještě další východ.

Pak mu zvuk kroků prozradil, že Drakos odchází. Huma se znovu odvážil pohlédnout do síně a ještě stihl zahlédnout mágova záda v jednom z dalších klenutých východů. Když odešel, jako by pochodně v místnosti pohasly.

Huma udělal krok do síně – očekával nějakou magickou past, ale nic se nestalo.

Pečlivě odměřenými kroky došel až k plošině z černého křišťálu a pohlédl na velikou kouli, která na ní ležela. Snad právě toto přitahovalo

mého malého průvodce, pomyslel si. Snad pomocí koule skrýval Drakos hrad před okolním světem. Nebo snad…

Náhle ho zaplavil tak silný pocit odporu, že se zapotácel a málem pustil meč. Nejasně si přitom uvědomil, že to přichází z koule. Na chvíli zavřel oči a soustředil se. Nenávist zmizela, ale nahradilo ji opovržení a podivný smích, jak se mu někdo vysmíval – jemu a celému jeho životu. Huma věděl, co uvidí, ale přesto se přinutil otevřít oči a snažil se, aby ho to nevyděsilo.

Byla tam. Odněkud na něj tou koulí hleděla.

Takhisis.

Humu kupodivu nejdříve napadlo, jestli Galan Drakos ví, že její moc sahá až do této síně. Podezřívala Takhisis mága, že proti ní něco chystá? Huma toto podezření měl, protože slyšel povely, které Drakos dal uhranutému sluhovi. Takhisis však určitě věděla, že někdo tak ctižádostivý jako Drakos nebude spokojen, dokud nebude mít všechno ve svých rukou. Usmívala se snad právě proto?

Usmívala? Huma zpočátku žádnou tvář neviděl, jenže teď Královna Temnot ukázala oči, nos a ústa. Vzala na sebe ženskou tvář, přestože by se klidně mohla zjevit jako rytíř v brnění nebo třeba i strom, pokud by se jí zachtělo.

Čím déle Huma do koule hleděl, tím více si uvědomoval, že tak nádhernou tvář vlastně ještě nikdy neviděl. Měl před sebou tvář královny mezi královnami – nesmrtelné královny. Takové kráse by člověk mohl snadno navždycky podlehnout. Chtělo to jenom malou oběť. Co mu vlastně Rytířstvo dalo kromě utrpení? Rytířstvo zavinilo, že ztratil rodiče, Renarda a nespočet druhů včetně Buorona. Vzalo mu i lásku –

To je lež! Humovi se znovu projasnila hlava a uvědomil si, jak lživé jsou všechny představy. Renard byl ztracen už dlouho před tím, než vstoupil k Rytířstvu, a zavinil smrt jeho matky. Jeho otec Durak zemřel, když bojoval za něco, v co zoufale věřil a co mu za to stálo. A pokud se jedná o Gwynet – tady neznal odpověď.

Královna Temnot ho nezabila; jen se usmívala.

Pak její tvář zmizela a v Humově mysli zůstal jen malý stín, který mu připomínal, co právě prožil.

„Myslím, že je načase, abychom tu hru skončili," řekl náhle Galan Drakos.

30

Galan Drakos si zkřížil ruce na prsou a podíval se na Humu se rty zkřivenými do úsměvu mrchožrouta. Potom zvedl ruku a stáhl si kápi pláště, aby mu bylo dobře vidět do tváře. Měl podlouhlou, téměř nelidskou hlavu, ke které se mu lepily řídké rozcuchané vlasy, tvořící uprostřed jeho čela špičku. Mág natáhl ruku a pohladil bílou hlavu jednoho ze dvou vlkoděsů, které měl po boku. Při tom pohybu odhalil dlouhé kostnaté prsty zakončené drápy.

„A tak jsme dospěli na konec. Jinak bych to ani nechtěl. Musíš tady být, abys viděl mé vítězství… mé konečné vítězství."

„Ty jsi věděl, že tu jsem?"

„Uctívači Nuitáru mu moc velkou čest nedělají. Ve své důležitosti si neuvědomují, co může člověk dokázat, když není omezován zákony bláznů z Konkláve tří řádů. Já bych u nich pomoc nehledal."

Zatímco Drakos mluvil, Huma zvažoval, co může udělat. Moc toho nebylo. Poté však dostal zoufalý nápad. Ustoupil o krok dozadu a natáhl volnou ruku nad velkou kouli, ve které se mu jen před pár okamžiky zjevila Dračí Královna. „Jediný pohyb a rozbiji to. Co potom zbude z tvých snů?"

„Doslova by se rozpadly na prach, pokud bys tu kouli skutečně dokázal rozbít. Dávám ti příležitost, abys to zkusil."

Huma seshora do koule ze všech sil udeřil. Ruka v rukavici se však od ní odrazila a na kouli nebylo jediné škrábnutí.

„Vidíš?"

Huma přikývl a nedbale rukou sjel k opasku.

„Myslím…" Víc už toho Galan Drakos říct nestačil, protože Huma z opasku vytáhl ostrou dýku a hodil ji přímo na mága.

Mířil přesně, ale odpadlík jen zvedl prst a dýka zpomalila, aby se vzápětí obloukem vrátila zpět k Humovi. Rytíř se vrhl dopředu a spadl ze stupňů křišťálové plošiny. Dýka se odrazila od koule a se zařinčením spadla na podlahu.

„Dojemné. Po tom všem jsem od tebe očekával víc." Než se Huma stihl postavit, luskl Drakos prsty a rytíře zezadu sevřely mohutné ruce, které vypadaly, jako by byly z kamene. Huma s nimi zápasil a snažil se rozevřít veliké prsty, ale stisk neznámého útočníka nepovolil. Humovi se začalo zarývat brnění do masa.

„Ke zdi s ním," zavelel Drakos a pokynul tím směrem. Neznámý útočník Humu otočil a zvedl do vzduchu. Pak ho něco, co připomínalo studený kámen, uchopilo za zápěstí a pak i za kotníky. Byl v pasti.

Mágův služebník mu přitom rychlými a přesnými pohyby nedal jedinou příležitost, aby ho jenom zahlédl. Pak Huma s hrůzou zjistil, že to, co ho uchopilo, byla jedna z příšer, které stály podél zdí. Huma viděl, jak se příšera vrací do svého výklenku ve stěně, zatímco přes rameno zahlédl další nestvůru, která ho tiskla ke stěně. Poznal ji, i když z ní sotva viděl víc než jenom ruce.

„Vidím, že obdivuješ moji práci," řekl Drakos a přistoupil blíž. Huma si všiml, že větší část jeho tváře pokrývá tenká vrstva šupin. Vlastně vypadal skoro jako plaz, a rytíř se v duchu ptal, kolika lidských vlastností se mág musel vzdát, aby získal svou moc.

„Abych byl upřímný, zpočátku jsem tě podceňoval. Myslel jsem si, že jsi jen figurka v Magiových rukou, bývalý přítel, kterého Magius znovu potřebuje. Jen si představ, jak mě překvapilo, když jsem zjistil, že nejsi žádná figurka, ale že ti náš společný přítel dokonce důvěřuje."

Při zmínce o Magiovi se Huma začal v sevření kamenné příšery zmítat, jenže její stisk nepovolil. Rytíř upřel na mága bezmocný zlostný pohled a mág se rozzářil ještě větším uspokojením.

„Zřekl se všeho, co v životě udělal. Pochybuji, že na celém Krynnu někdy někdo nosil bělejší plášť než on během svých několika posledních dnů. „No, škoda. Měl jsi ho slyšet, jak křičel. Moji služebníci dokážou být vynalézaví. Jednoho z nich jsem musel potrestat za příliš velké nadšení. Málem by našeho přítele zabil." Odpadlík se zasmál. „A přitom tak nerad brzdím něčí vynalézavost. Moc na tom ale nezáleželo. Obávám

se, že Magius už pak nebyl moc při smyslech. Začal si mluvit sám pro sebe – nějaké vzpomínky z dětství, předpokládám. Moje služebníky to neustále zlobilo a on si vůbec nevšímal jejich skvělé práce. Vlastně opět promluvil, až když jsme se setkali. Musel jsi pro něj hodně znamenat, že kvůli tobě nechal mysl vyjít z bezpečného místa, kam ji předtím schoval." Drakos pokrčil rameny. „Dost řečí o minulosti. Vypořádejme se teď s budoucností. S budoucností těch z nás, kteří ještě nějakou mají."

Huma se na mága usmál, ale mysl mu horečně pracovala. „Draci jsou poraženi, zrádní mágové jsou poraženi. Krynus padl stejně jako většina mužů z Černé gardy. Než bude den u konce, dají se i zlobři na ústup. Prohrál jsi. Během několika týdnů už bude válka jen vzpomínkou."

Drakosovi zaplálo v očích a Huma poznal, že se dotkl citlivého místa. Když čaroděj znovu promluvil, zněl jeho hlas hrubě a rozzlobeně.

„Mýlíš se jen v jedné věci. Zlobři se skutečně dají na ústup. Jsou to vlastně tyrani a tyrani jsou zbabělci. Jsou jen do počtu a budou překvapeni, jak malý význam budou mít v mém světě."

„Ve tvém světě?"

„V mém světě. Budu hlasem své vládkyně. Takhisis, samozřejmě." Drakos se obřadně uklonil.

„Nemáš žádnou armádu."

„To byla právě ta potíž s Krynem. Všechno viděl jako bitvu. I když uznával přínos mé moci, chápal ji pouze jako prostředek k dosažení vlastních cílů."

Zatímco Drakos mluvil, přešel k temné křišťálové plošině a vystoupil na ni. Teď téměř laskal smaragdově zelenou kouli, která mu ozařovala tvář tak, že vypadal jako rozpadající se mrtvola. Huma se při tom pohledu bezděčně zachvěl.

„Moc čerpám ze svých následovníků – dobrovolných i nedobrovolných. Právě toto hned od počátku zaujalo mága v černém plášti, Sagatána, když mě vyhledal. Byl jsem tenkrát blázen, který ovládal jenom několik místních obyvatel. Vlastně jsem k tomu ohavnému místu měl jakýsi citový vztah, protože jsem se tam narodil." Drakos vzhlédl k Humovi. „Slyšel jsi někdy o Culthairai? Ne? Nepřekvapuje mě to. Je to malá zemědělská oblast uprostřed Ištaru. Kromě ovsa, který je jedinou tamní cennou věcí na prodej, se tam dá

najít snad jen pár silných těl pro námezdní vojsko. Jen si to představ! Největší mág všech dob, který se narodil v zapadlé oblasti!“

„Muselo to být pro tebe těžké.“ Huma sám sebe touto poznámkou překvapil.

Mágova plazí tvář se stáhla do krutého úsměvu. „Jak pravdivé. Nikdo jiný to nedokázal ocenit. Snad je to proto, že i ty jsi vyrůstal v podobných podmínkách.“

Zdálo se, že Drakos si toho o Humovi hodně zjistil.

Nechal jsem ti to. Humu překvapila náhlá jasná myšlenka v mysli.

Nebyla to však jeho myšlenka. Spíš to znělo, jako kdyby k němu promluvil Magius… Cože mu to nechal?

Jeden z vlkoděsů zřejmě něco ucítil, neboť přiběhl k Humovi a začichal. Rytíři se udělalo špatně z jeho hnilobného pachu.

Drakos mezitím hleděl na něco v kouli. Snad to bylo něco, co viděl jen on.

Potom však oba vzhlédli, když uslyšeli mávání dlouhých kožnatých křídel. Bez povolení svého pána se vracel Kyan Krvotok a v očích se mu zračil strach.

„Pane Galane! Zlobří řady se začínají hroutit! Moji druhové zděšeně utíkají! Zbabělci! Co máme dělat?“

Drakos se vlastně tvářil vítězoslavně. „Čas nadešel. Zavládl chaos, jaký Krynn od Věku snění nepamatuje.“ Potom se obrátil k znepokojenému drakovi. „Nechej nás o samotě! V tuto velkou chvíli to tady nebudeš zamořovat svým puchem!“

Když mladý drak spěšně odletěl, přivolal k sobě Drakos vlkoděsy, kteří se začali neovladatelně třást.

Huma s odporem i úžasem sledoval, jak z obou ohavných tvorů, kteří se vůbec nebránili, vyprchává život – pokud se to dalo životem nazvat. Když Galan Drakos odtáhl ruce od jejich vyzáblých bezvládných těl, rozpadli se oba vlkoděsové na prach.

„Strach je chaos! Válka je chaos! Chaos je nespoutaná moc. Je to síla, před kterou mají i bohové úctu. Rozumíš?“

Huma zamrkal, protože ve vyděšeném úžasu nad smrtí vlkoděsů Drakose neposlouchal. „Co hodláš udělat?“

„Toto.“ Mág pohladil zelenou kouli. „Toto je klíč k navázání spojení mezi naším světem a Propastí. Portál a brána do panství Dračí Královny. Pochop toto: Když bohové přijdou na tento svět, jsou jenom stínem své skutečné moci. Tím nechci říct, že jsou slabí. To zdaleka ne. Přesto však mají nevýhodu proti svým protějškům.“

Humovi se rozzářily oči porozuměním. „Tak proto nikdy Dračí Královna nebyla daleko od brány, kterou stvořila. Bojí se, že na ni Paladin v nějaké slabší chvíli zaútočí. Ty jsi však vymyslel něco, jak si na našem světě udrží veškerou sílu.“

Galan Drakos nejdříve znejistěl, jenomže potom se chladně usmál. Celá pevnost se zatřásla jako při zemětřesení, ale mág tomu nevěnoval pozornost. „Jsi vnímavější, než jsem si myslel. Tvé malé vyrušení však už brzy bude patřit do minulosti.“

Skoro! Humovou myslí probleskl nejasný obraz.

„Považuji to za čest. Staneš se svědkem události, jež změní celý Krynn.“

Při těch slovech velká zelená koule zaplála ještě jasněji. Galan Drakos si přetáhl kápi přes hlavu a v ruce se mu objevila hůl bílá jako kost.

Huma se na hůl upřeně zahleděl. To byl ten klíč! Hůl, již Magius upustil, když ho zajala Černá garda. Upustil? Spíš ji tam záměrně nechal. Mohl ji přece kdykoliv přivolat, stejně jako Drakos právě přivolal svou hůl.

Co má však Huma udělat? Kde je teď Magiova hůl?

Plameny pochodní se zachvěly, když zrádný mág zvedl hůl do výše. Vypadalo to, jako by plameny k sobě přitahoval. Pak místnost potemněla.

„Takhisis, Velká Královno, Paní Temnoty, nadešel čas, aby byl portál otevřen dokořán! Nadešel čas, aby tvá moc pronikla z tvého světa do světa našeho!“

Huma na Magiovu hůl na chvíli zapomněl, protože vyděšeně sledoval, jak se stěna za koulí začala kroutit a prohýbat jako v nějakém zlém snu. Pak se zdálo, že celá část budovy začíná pomalu mizet.

Za stěnou se však neobjevily okolní hory, ale nějaká temná divoká krajina, kterou jako by pohlcovala obrovská díra, z níž nemohl uniknout jediný paprsek světla.

Pak se před Humovýma očima krajina opět změnila. Byla teď zalesněná, ale všechny stromy v ní usychaly a všude panovala nejtemnější noc.

Potom se proměnila v rozpálenou poušť posetou kostmi zbloudilých cestovatelů. Brzy bylo kostí úplné moře.

„Co je to?“ Huma si myslel, že to ví, ale doufal, že mu to mág vyvrátí.

Galan Drakos se odvrátil od šíleného výjevu a pohlédl na rytíře přivřenýma očima. „To je panství mé vládkyně. To je Propast.“

„Pořád se to mění.“

„To jen tvá mysl ty změny vytváří. Propast je založena na lidských zkušenostech. V tomto případě tvých. Já jsem se naučil bezděčné myšlenky ovládat.“

Galan Drakos sestoupil z plošiny a přistoupil k Humovi, který se marně snažil vyprostit ze sevření kamenného strážce. Pevnost se znovu otřásla, ale Drakos si to snad ještě pořád neuvědomoval, protože klidně zvedl ruku s drápy k Humovu čelu.

„Nemusíš si dělat starosti,“ pravil povýšeně shovívavým hlasem. „Nemám ani čas, ani sílu, kterou bych na tebe mohl obětovat. Prostě jen tvé myšlenky oddělím od Propasti. Bude to, jako kdybych postavil zeď.“

Huma ucítil náraz, který mu trhl hlavou dozadu, a na okamžik mu z mysli zmizely všechny myšlenky. Potom uviděl, že Drakos opět stojí na plošině. Mág dvakrát klepl holí a začal něco mumlat v nějakém magickém jazyce. Zelená koule se rozzářila jako malé slunce. Pak se hrad znovu zatřásl.

„Spojení s Propastí je navázáno!“ vykřikl vítězně zrádný mág. V kouli se něco nejasně objevilo. Když to Drakos viděl, nechal hůl zmizet a položil obě ruce na zářící povrch koule. Natolik se do ní zahleděl, že zapomněl na její téměř oslepující světlo. Začal znovu něco mumlat.

Humu napadlo, že by mohl Magiovu hůl přivolat myšlenkami. Nedokázal říct, jestli to byl jeho nápad nebo jestli k němu, jak napůl věřil, promluvil pomstychtivý duch mrtvého přítele. Věděl jen, že se musí soustředit na to, aby hůl přivolal, a že to musí udělat hned.

Jak to bylo jednoduché teď, když na to přišel. Po chvíli se mu Magiova hůl ve zmenšené podobě skutečně objevila v ruce a rytíř jen široce otevřel oči, když v dlani ucítil chvění. Hůl se mu v ruce obrátila,

jako by byla živá, a poklepala na kamenný pařát, který mu držel zápěstí. Stisk příšery náhle povolil.

Galan Drakos mezitím dál hleděl do koule s rozpaženými pažemi, jako by vzýval nějakého svého soukromého boha. Huma si osvobodil pravé zápěstí.

Drakos vykřikl něco zcela nesrozumitelného. Záře opustila kouli a pohltila mága, který se najednou zdál vyšší. Huma viděl, jak v kouli zmateně víří energie. Hrad se divoce zatřásl.

„Ne!“ vykřikl Drakos, jako kdyby mluvil s někým v kouli. „Proud je příliš silný! Potřebuji více síly, nebo mě ta energie zničí!“

Huma slovům sice nerozuměl, ale věděl, že musí spojení s Propastí přerušit. Pokud z něj Takhisis čerpá sílu…

Tentokrát se hrad zatřásl tak ničivě, že se několik příšer u stěny převrhlo a roztříštilo o podlahu. Výraz v Drakosově tváři se nezměnil, ani když si mág všiml, že je Huma volný. Jen něco tiše zamumlal a dál se věnoval kouzlu.

V okamžiku, kdy se Huma osvobodil, začala se Magiova hůl zvětšovat tak, jak už to rytíř jednou viděl.

Příšery podél stěn se náhle daly do pohybu a jako zrůdná armáda se valily k Humovi s jediným cílem – zabít ho.

Huma dříve cvičil i boj s holí, a tak mu nedělalo potíže použít Magiovu hůl jako zbraň. Hůl projížděla kamennými těly jako nůž máslem a při každém zásahu se rozlétly jiskry. Žádnou z příšer však nezastavila ani uražená končetina nebo hlava. Blížily se k Humovi ze všech stran a rytíř věděl, že zrádný mág má dostatek nemrtvých služebníků. Přesto však bojoval s odhodláním a vírou v Paladina.

Věděl, že by Drakose dokázal zabít jediným úderem, ale příšery ho svíraly ze všech stran a v tak stísněném prostoru začínala být jeho hůl skoro zbytečná. Pokud se něco nestane, zbývalo mu jen pár posledních okamžiků, než ho kamenní tvorové srazí k zemi.

„Hůůůůmóóóó!“

Hlas, který přehlušil i zvuk otřesů, se ozval odněkud seshora. Co to vlastně Drakos dělá? To musí nechat spadnout i všechny hory kolem?

„Hůůůůmóóóó!“

Huma ji konečně uviděl.

„Gwynet!“

Gwynet ho zahlédla a slétla k němu ve chvíli, kdy mu jedna příšera vyrazila hůl z ruky. Dračice zařvala a zaútočila na několik nejbližších kamenných tvorů, kteří se pod jejím náporem rozpadli v prach. Potom vzlétla, zakroužila a opět se snesla, aby zaútočila podruhé. Několik příšer se od Humy odvrátilo, aby se postavilo novému nepříteli. Čtyři z nich Gwynet zespodu uchopily a začaly ji táhnout k zemi. Gwynet zavřeštěla víc zlostí než bolestí a nejlépe, jak jí to jen široká místnost dovolovala, se otočila ve snaze nestvůry ze sebe setřást. Příšery se však držely pevně, a tak musela vyletět ze síně, aby se jich zbavila.

Přesto Humovi získala čas. Rytíř vzal Magiovu hůl, otočil se a hned prvním úderem srazil nejbližšího protivníka. Ostatní příšery se však pokusily znovu se k němu přiblížit.

Do místnosti se přihnalo několik postav. Byla to Černá garda. Všichni se však zastavili hned ve vchodu a jen zírali na výjev před nimi.

Drakos se otočil k vojákům a Huma uviděl šílený pohled v jeho očích, které zářily podobně jako zelená koule. Mág řekl jenom jediné slovo a natolik ho to vyčerpalo, že ucukl bolestí.

Z koule vyšlehl malý, avšak smrtící zelený blesk a s děsivou rychlostí zamířil k nic netušícím válečníkům. Po cestě se rozdělil na dva, a pak dokonce na čtyři menší blesky. Gardisté si nebezpečí uvědomili příliš pozdě. Někteří z nich se ani nestačili pohnout, neboť blesky je probodly jako harpuny a vtáhly do sítě. Huma se zachvěl. Zdálo se, že kouzlo ovládá Galana Drakose stejně jako on kouzlo. Huma pochyboval, že si mág vůbec uvědomuje, co právě udělal. Nezajímalo ho už nic jiného než moc.

Zbylí gardisté se dali na útěk. Huma ze svého místa mohl jen bezmocně přihlížet, jak z koule vyšlehl další blesk, který zamířil k němu.

Narazil mu do hrudi a jeho sílu pocítila i armáda příšer kolem něj. Huma zpočátku cítil, jak mu něco doslova vysává sílu z těla, ale pak blesk něco odrazilo zpět do zelené koule. Huma si sáhl na hruď a nahmatal medailon, který mu dal Avondel. Medailon Paladinova kněze.

„Humo! Hrad se rozpadá!“

Jedna příšera klesla na kolena, zatímco druhá se prostě zhroutila. Huma se obrátil a zjistil, že stojí tváří v tvář Galanu Drakosovi. Zrádný mág měl v nelidské tváři šílený výraz.

„Já – já to ovládnu – ovládnu to vůlí! Jsem Drakos, největší z mágů!“

Mág znovu přivolal hůl a třikrát s ní poklepal o plošinu. „*Surak! Gestai Surak Kaok!*“

Vtom příšery kolem Humy znehybněly a zhroutily se na podlahu. K Humovi opět přilétla jeho dračice. Drakos k nim neudělal jediný krok a vlastně je ani neviděl. Jen se široce usmíval k nebesům a tělo se mu chvělo, jak jím proudila energie.

„Dokázal jsem to, paní! Ta moc je teď moje!“

Mág byl natolik unesen vítězstvím, že neviděl obraz, který se objevil v kouli před ním. Byla to nelidská tvář, která se mu vysmívala. Pak se tvář před Humovýma očima proměnila ve dvě nové tváře. Pak ve tři. Tváře se kroutily, jak nabývaly plazího vzhledu. Draci. V kouli teď bylo alespoň pět dračích hlav a všechny se mu posmívaly.

„Humo, musíme pryč!“

„Já nemůžu!“ Huma pohlédl na Dračí kopí, jež měla Gwynet u sedla. Bylo příliš velké pro Humův záměr. Ani kopí pro pěšáka se nehodilo. Pak Humovy oči spočinuly na Magiově holi a rytíř dostal nápad.

Zvedl hůl a z úst mu vyšla slova, kterým ani sám nerozuměl. Hůl se náhle rozzářila a Huma ji ze všech sil hodil.

Hůl minula Galana Drakose, který ostatně ani nebyl jejím cílem, a s dokonalou přesností zamířila jako kopí do středu zářící koule. Když se hrotem koule dotkla, jako by zaváhala, ale pak letěla dál a nic ji nezastavilo.

„Nedívej se!“ vykřikl Huma ke Gwynet.

Smaragdově zelená koule se zahřměním vybuchla.

Pevnost se zatřásla a místnost se naklonila, jak stavba pocítila účinky výbuchu.

„Humo!“ vykřikla stříbrná dračice a strčila do něj. „Musíme odletět! Pospěš si!“

Huma se částečně zachytil jejího křídla, aby znovu nabyl rovnováhu. Letmým pohledem zjistil, že plošinu pohltilo zelené peklo, které jako by plálo po celé stěně.

Zvenčí něco zaburácelo.

„Paladine!“ zašeptal Huma sám pro sebe. To nemůže být pravda! Huma věděl jen o jednom tvorovi, který dokázal vydat tak ohlušující zvuk, při kterém se třásla země. Drak. Obrovský drak. Pětihlavý titán. Takhisis.

„Tyyyy!“

Huma zapomněl na burácení a rychle se otočil k planoucímu peklu, odkud výkřik přišel.

Ze smaragdově zelených plamenů se něco pomalu vynořilo. Stvoření, které zářilo, ale nehořelo, šlo po dvou nohách, které už vůbec nevypadaly jako lidské nohy. Věc k němu zvedla pařát zakončený drápy, který snad kdysi býval rukou. Pod roztrhanými zbytky kápě bylo vidět ďábelskou tvář se zkřivenými rysy, které připomínaly zkrouceného hada. „Hůůůůmóóóó!“ Galan Drakos šel nejistě k rytíři. „Zemřeš!“

Náhle proti Humovi vyrazilo něco s chapadly, ale vzápětí se to odrazilo od nějakého stříbrného štítu, který se na chvíli objevil. Galan Drakos o krok ustoupil.

„Ty máš také svého – svého ochránce? Škoda jen, že pro Krynn už je příliš pozdě!“ Mág zkřivil tvář.

Huma udělal krok dopředu. Gwynet sice něco namítala, ale rytíř ji pohledem umlčel. Poté se pomalu vydal k šílenému mágovi.

„Kvůli tobě zemřelo příliš mnoho lidí, Galane Drakosi. Při Paladinovi nade mnou nemohu dovolit, abys zůstal na svobodě. Musím to teď tady s tebou skončit.“

Když Drakos konečně promluvil, zněl jeho hlas velice sebejistě, i když jeho pohled směřoval kamsi do dáli.

„Ano. Tady to skončíme. Vítězství – má zrada je odhalena. Hrál jsem nebezpečnou hru a prohrál jsem.“ Drakos znovu pohlédl na Humu a zdálo se, že lehce pokrčil rameny.

Pak nejistě přistoupil k okraji zeleného pekla. Nohy už ho sotva nesly, a tak se musel stále více opírat o hůl.

Huma k němu odhodlaně vykročil. „Nemohu tě nechat odejít.“ Znetvořený mág propukl v smích, který trval příliš dlouho. Místo očí měl teď pouze planoucí úzké štěrbiny. „Nebudu čekat na Královninu

spravedlnost. Raději ať se na vše zapomene. Nedovolím jí, aby si navěky hrála s mou prokletou duší."

Galan Drakos, mistr odpadlíků, vyslovil jediné slovo.

Najednou ho pohltily smaragdově zelené plameny, jak se zřekl všeho, co ho chránilo. Plameny se rozzářily tak jasně, že si Huma zakryl oči. Když se znovu podíval, po mágovi nezůstala ani stopa. „Upálil se."

„Ne," zavrtěla hlavou stříbrná dračice. „Prostě zmizel. Bylo to jeho poslední kouzlo. Teď je to, jako kdyby nikdy nežil. Všichni, kdo ho znali, na něho zanedlouho zapomenou. Myslím však, že se to netýká jeho bývalé vládkyně."

Gwynet se zamračila. „Vlastně před ní utekl, což je zajímavé."

Celá pevnost se znovu začala sesouvat.

„Humo!" Gwynet rychle procitla z úžasu, když si nebezpečí uvědomila.

„Ano!" Huma začal šplhat na její hřbet, ale pak se zastavil. „Ne! Magiova hůl! Musím…"

„Je to ta malá hůlka za tvým opaskem?"

Huma se na opasek podíval. Skutečně za ním měl známou hůlku dlouhou asi jednu stopu. „Jak…?"

Gwynet se začínala zlobit. „O magii ti budu vykládat někdy jindy. Humo, při Paladinovi nade mnou, miluji tě! Nebudu se dívat, jak tady zemřeš, když tomu můžu zabránit!"

Po těchto slovech se Huma neobratně vyšplhal do sedla. Gwynet každým okamžikem nasazovala život. A proč vlastně? Pro jeho váhavost a obavy?

Milovala ho.

Dračice rychle vzlétla.

„Přitiskni se ke mně a Dračí kopí drž rovně!" vykřikla na Humu za letu.

Pevnost se mezitím dál nakláněla a sesouvala. Kamenné příšery to vymrštilo, jako by to byly kousky papíru, a část síně se odtrhla. Horní východ se před nimi zhroutil, a tak Gwynet nemohla prolétnout.

Huma slyšel, jak něco vykřikla v jednom z magických jazyků. Potom uslyšel, jak se zdivo hroutí, a kolem hlavy mu prolétly kamenné úlomky.

„Pozor! Teď to přijde!"

Cítil, jak Dračí kopí narazilo do silné kamenné zdi a zvětšilo tak otvor. Gwynet stáhla křídla dozadu a vyletěla vzhůru jako šíp vystřelený z luku. Huma věděl, že se ho snaží co nejvíce krýt svým tělem.

Vyletěli ven. Huma si uvědomil, že předtím bezděčně zatajil dech, a zhluboka vydechl. Dračice vzlétla k obloze a rytíř uviděl, že zelené plameny už zachvátily většinu hradu.

To, co zbylo z mágovy věže, se po chvíli zakymácelo a začalo naklánět. Potom se celá věž jako mohutný sloup převrátila a zřítila ze srázu.

Huma obrátil oči k obloze. „Paladine!“

Náhle se snesla hustá tma.

„Humo…“ Hlas stříbrné dračice zněl nejistě.

Huma sledoval směr jejího pohledu až na vrchol štítu, z jehož svahu se zřítila pevnost Galana Drakose. Z vrcholu se na ně dívalo něco velikého s mnoha hlavami.

Humo, Paladinův bojovníku, pojď ke mně. Pojď do mé náruče.

Byla to Takhisis.

31

Skoro uhrančivé kouzlo hlasu Dračí Královny náhle přerušil známý hlas. „Humo! Díky bohu! Báli jsme se, že jsi se zřítil i s pevností!“ Huma se v sedle otočil a uviděl Beneta s Kazem, kteří k němu přilétali. „Ostatní jsme poslali pro pomoc,“ vysvětlil rychle Kaz. „Jen… Sargas! Co je to?“

„To je Dračí Královna, že?“ řekl Benet bez známky nějakých emocí.

Huma jen přikývl a dál hleděl na temný přízrak nad nimi. Portál, kterým Dračí Královna přišla, se stále rozevíral a zdálo se, že Takhisis je stále hmotnější a skutečnější.

Pak Humu něco napadlo. Sáhl si za opasek pro zmenšenou Magiovu hůl a podal ji Benetovi.

„Vezmi to do Vinohradské věže. Musíte to předat Konkláve. Jako vládnoucí mágové budou vědět, co s tím udělat. Patřilo to Magiovi a obávám se, že mně už to příliš nepomůže.“

Kaz s Benetem se podívali jeden na druhého.

Huma si je oba změřil pohledem. „Musíte oznámit, že Drakos už nežije. A také potřebuji, abyste sešikovali kopiníky. Benete, ty jsi syn jednoho Velmistra a synovec dalšího. Ty jsi zrozen velet.

Já na sebe přitáhnu hněv Královny Temnot na co nejdelší dobu, ale naší jedinou skutečnou nadějí zůstává hromadný útok. Muselo nám zbýt alespoň sto kopí. S tím snad, bude-li to Paladinova vůle, něco zmůžeme.“

„Humo, toto je bohyně!“ zavrtěl Benet hlavou. „Neznamenáme pro ni ani jediný vzdech!“

„Ale jsme Solamnijští rytíři,“ odpověděl Huma. „Rytířstvo vytvořila sama svatá Trojice v čele s Paladinem. Naším posláním vždycky bylo dbát na spravedlnost a na to, aby zlo nikdy neovládlo Krynn. Toto je pro

nás rozhodující zkouška. Teď uvidíme, jestli obstojíme před Zákonem a Instrukcí."

Benet lehce zrudl ve tváři a nevěděl, co odpovědět.

„Nemám čas se hádat. Benete, vrať se. A Kazi, ty běž s ním," uzavřel Huma.

Minotaurus pohlédl na svého draka a pak opět na Humu. „Souhlasím s tím, že by se jeden z nás měl vrátit, a je správné, že to bude Benet. Ale já zůstanu. I já jsem složil přísahu, a zatím jsem ji ještě nedodržel. Blesk si myslí to samé."

Huma vzdychl. „Kazi, nemohu tě zastavit. Ty, Benete, konej svou povinnost."

Benet sice zaskřípal zuby, ale přikývl. Potom dal pokyn stříbrnému drakovi, aby se otočil. Drak poslechl, ale ještě před tím si vyměnil pohled s Gwynet. Něco si tím pohledem sdělili a Huma si vzpomněl, že jsou příbuzní. Loučení pro ně asi nebylo o nic snadnější.

Když byl Benet pryč, obrátil se Huma k minotaurovi.

„Teď."

Oba draci se vznesli k obloze, zatímco pětihlavé dračí tělo Takhisis se nad nimi zapotácelo. Nejen hora, ale i celá obloha se kroutila kolem obrovské díry. Ta díra byla branou, kterou Dračí Královna vstoupila do tohoto světa, portálem, kterým s pomocí nikým neoplakávaného Galana Drakose čerpala sílu. Neměla všechnu moc, poněvadž Huma rozbil smaragdově zelenou kouli. Portál však zůstával otevřený a Takhisis stále měla sílu, kterou stihla načerpat. Při žádném vpádu do pozemského světa ještě nebyla takto silná.

Okouzlující. Ještě zajímavější než ta vaše neustálá potřeba hádat se mezi sebou kvůli beznadějným věcem.

Chladné, kruté myšlenky útočily na Humovu mysl.

Musím sehnat několik takových, jako jste vy, a sledovat tu zábavnou pomíjivou věc zvanou láska. Připadá mi tak… zničující. Huma alespoň cítil uspokojení nad tím, že Takhisis nikdy nemůže prožít to, co cítí on. Takové city pro ni vždycky zůstanou záhadou. V tomto ohledu byla méně než každý smrtelník.

Tak mě to nauč.

Přestože Huma věděl, že na vrcholku hory je stále její dračí tělo, uviděl najednou svůdně půvabnou postavu okouzlující ženy s havraními vlasy, oděnou v nejtenčím černém hedvábí. Když se usmála, měl pocit, že poprvé vidí skutečný smích.

Můžu být všechno, po čem zatoužíš. Mohl bys mi ukázat tu lásku, na kterou tolik myslíš. Učila bych se velmi ochotně.

Svůdná žena se v Humově mysli lehce pootočila do vyzývavého postoje a rytíř zjistil, že se nedokáže soustředit. *Její* krása se nedala k ničemu přirovnat a Dračí Královna přitom byla ochotna učit se, co znamená milovat, co znamená být smrtelný. Kdyby jí to ukázal, snad by Krynn už nikdy nepoznal zlo a utrpení.

Kdyby se stal jejím učitelem, mělo by to navíc určitě zajímavé stránky, a to mělo pro Humu velkou váhu.

Takhisis se usmála a Humovi se zdálo, že k němu natahuje dokonalou štíhlou ruku.

Pak rytíř ucítil na hrudi hřejivé teplo. Když po její ruce bezděčně sáhl, jako by mu do dlaně spadlo něco známého.

„Ne!“ vykřikl z náhlého popudu. „Nepodlehnu tvým temným svodům! Ty nikdy nepoznáš, co je to láska a život, a já po tobě vůbec netoužím. Má láska patří jiné.“

Huma pod sebou ucítil otřes, jako by se Gwynet při těch slovech zarazila. Neměl však čas dál na ni myslet, protože Dračí Královna opět ovládla jeho myšlenky.

Mohl jsi poznat radost, jakou ještě žádný člověk nezažil. Mohl jsi velet mým armádám, neboť ještě žádný válečník neprokázal tolik vynalézavosti, přizpůsobivosti a odhodlání jako ty. Byl bys podřízen jenom mně a já bych tě odměnila lépe, než si dokážeš představit.

Náhle se zvedl strašlivý vítr, který Gwynet málem smetl až na horský svah a Kaze s Bleskem odhodil někam dozadu. Huma jednou rukou uchopil Dračí kopí a druhou se dotkl Paladinova medailonu. Pokud má tyto dvě věci, je ještě pořád naděje.

Dobře tedy! Odmítl jsi mě. Otevřel jsi tak dveře k své smrti i smrti té, kterou miluješ.

Přestože Dračí Královna nemohla poznat lásku, nenávist znala velmi dobře.

„Hůůůůmóóóó!“

Rytíř se rychle ohlédl a uviděl, že Blesk byl donucen přistát na skalním výběžku, zatímco se Kaz na jeho hřbetě zoufale držel sedla.

Teď už je to jen mezi námi, tak zoufale smrtelný Solamnijský rytíři! Budeš prosit o odpuštění za vše, co jsi udělal! Budeš žadonit, abych ukončila tvé utrpení, ale já o tom začnu uvažovat až na samém konci věčnosti.

Huma si vzpomněl, co si zvolil Galan Drakos – raději zapomnění na tělo i duši než „spravedlnost“ Královny Temnot. Takto se rozhodl člověk, který neměl žádné slitování, který krutě mučil Magia a poslal tisíce lidí zbytečně na smrt. Nakonec Drakosovi zbyl jen strach – strach z pouhého pomyšlení na to, že by byl vydán na milost a nemilost své vládkyni.

Nejdříve rozdrtím tvoje pozemské tělo na kaši, ale nezemřeš, neboť vezmu tvoji mysl a odhalím jí své temné panství v plné kráse. Ani šílenství tě nezachrání. Nedovolím to. Pak vezmu tvou milovanou a dopřeji té duši jen ty nejskvělejší – zábavy – zatímco budeš bezmocně přihlížet.

Huma už prožil tolik zázraků a hrůz jako nikdo před ním a jenom jeho víra v Paladina, v spravedlnost a dobro, které představoval, ho zachránila. Víra mu vždy dodávala sílu, a tak začal Krynn milovat stejně jako Paladina. Kvůli světu byl ochoten obětovat vše, pokud by to znamenalo porážku temnoty.

Nezadržel proto Gwynet, ale naopak ji ještě více popohnal.

Gwynet poslechla. Neopustí ho.

Jste blázni. Ještě větší blázni, než byl Drakos, který věřil, že se může stát bohem. Jeho útěk do zapomnění ho přede mnou zachránil. Ale co zachrání vás?

Huma měl pocit, jako by někdo náhle odtáhl závěs. Dračí Královna na ně hleděla a její krása brala dech i naháněla hrůzu.

Všechny hlavy obřího draka se Humovi vysmívaly. Bylo jich celkem pět a každá představovala jedno z dětí Královny Temnot – lstivé a kruté zelené draky, nepoddajné bílé draky, mohutně ničivé červené draky, nepředvídatelné černé draky a panovačné modré draky.

Všechny hlavy se vlnily zepředu dozadu, jako by spřádaly nějaké uhrančivé kouzlo. Žádná z nich z Humy nespustila oči ani se nepřestala pohybovat.

Královna Temnot představovala více než šedesát stop čisté moci a každý její pohyb byl ztělesněný půvab a síla. I tím nejmenším pohybem dávala najevo, jak je pošetilé postavit se jí na odpor.

Teď to vidíte. Teď to víte.

Mrštná malá hlava bílého draka náhle vydechla směrem k Humovi a rytíř sotva zahlédl, jak k němu míří proud silného mrazu. Gwynet se však hrozbě snadno vyhnula a odlétla z dosahu.

Dračí královna se jízlivě zasmála a tu Humovi vyvstalo v mysli její prastaré jméno – Drak Mnoha Barev a Žádné Barvy. Tím útokem si s nimi bohyně jen pohrávala; asi tak, jak si kočka pohrává s myší, než ji sežere.

Vítr stále hučel kolem nich a stříbrnou dračici to zaneslo nebezpečně blízko k horskému úbočí. Všechny hlavy Dračí Královny se tomu pobaveně zasmály.

Pak si Huma všiml, že bohyně náhle zaváhala a její hlavy se mu přestaly vysmívat. Upírala teď na něj všechny oči, jako by si ho znovu prohlížela. Potom roztáhla obrovská křídla pohybem, který svědčil o tom, co Huma snad mohl nazvat obyčejným dračím znepokojením.

Rytíř dal Gwynet znamení. Gwynet se otočila, odlétla do bezpečné vzdálenosti od Dračí Královny a znovu se k ní otočila. Když Huma ustálil Dračí kopí, všech pět hlav bohyně ztuhlo.

Rytíř dal Gwynet další znamení.

* * *

Bouře rozpoutaná Dračí Královnou nenadále desetkrát zesílila, a tak museli Kaz s Bleskem hledat bezpečí v rohu skalní římsy. Jen krátce přitom zahledli, jak se stříbrná dračice postavila ničivému větru a náhlým přívalům deště a stále větší rychlostí se hnala kupředu. Poblíž vrcholu skalního štítu jim Gwynet i s Humou zmizela z dohledu.

Kaz zamumlal modlitbu ke všem bohům z Paladinova rodu, na které si jeho zatemněná mysl dokázala vzpomenout. Poslední a nejdelší modlitbu věnoval Platinovému Drakovi, bohu, kterého lidé znali jako Paladina.

* * *

Pronikavý mráz. Rychlé vražedné blesky. Syčivé proudy jedovatého plynu. Jasné plameny. Stříkající a prskající kyselina.

Všechny dračí hlavy vychrlily své zbraně. Gwynet se otáčela, uhýbala a kroužila, jak se snažila uniknout všem strašlivým útokům. Ani veškerá její dovednost však nestačila, a tak měla křídla brzy pokrytá množstvím menších popálenin od kyseliny. Huma pevně držel Dračí kopí, přestože všude kolem šlehaly plameny.

Zatím s Gwynet na Dračí Královnu ani jednou nezaútočil. Rozhodující však bylo, že Královna Temnot na ně ještě nepoužila všechnu sílu. Svědčilo to o tom, že svou moc ovládá jen stěží. Snažila se o příliš mnoho věcí najednou a všechna zoufalá kouzla ji stála mnoho sil.

Gwynet vychrlila na její zelenou hlavu mrazivý oblak, ale Dračí Královna ho setřásla, jako by to byl jen obyčejný list.

Najednou se nebezpečně blízko Humy sevřely čelisti, a když jeho dračice uhýbala, zahlédl rytíř hlavu červeného draka.

Když se Gwynet obrátila zpět k Dračí Královně, Huma uviděl, že obrovský drak se konečně zvedá z vrcholku skalního štítu. Paní Temnot už nepovažovala vítězství za jisté, a tak se pustila do skutečné bitvy s Humou, v odhodlání neprotahovat boj déle, než bude nezbytné.

Ve vzduchu byla Dračí Královna alespoň desetkrát větší než Humova dračice, a když roztáhla křídla, zastínila celou oblohu. Každým drápem by mohla snadno rozdrtit Gwynet hlavu.

Tato hra mě už nudí. Pořád jen poletuješ jako motýlek.

Stříbrná dračice sebou škubla a Huma si náhle uvědomil, že Takhisis teď poprvé promluvila k ní.

Černá hlava Takhisis vykřikla něco v magickém jazyce a Huma s Gwynet se náhle ocitli ve tmě.

Ozval se řev.

Nad Humou zasvištěly drápy, jak se jeho dračice v posledním okamžiku vyhnula útoku. Jediným zdrojem světla bylo Dračí kopí, které stále zářilo.

Světlo? Chtěli byste mít světlo?

Ani Huma si toho zpočátku nevšiml, ale bylo to skutečně tak. Temnota se změnila v pouhý stín a pak bylo všude opět světlo. Takhisis se před nimi vznášela rozzuřená mocí Dračího kopí.

Paladin vás nemůže navždy ochraňovat!

„Humo," zvolala stříbrná dračice, i když se jí dech bolestivě krátil. „Dlouho už nevydržím uhýbat jejím útokům."

Huma se dotkl medailonu, který mu visel na hrudi, a přikývl. „Je načase, abychom se s ní utkali."

Tak pojďte. Pojďte do mé náruče.

„Nabízím ti to, co jsem nabídl i Galanu Drakosovi, Královno Temnot. Nabízím ti příležitost vzdát se."

Žertuješ v hodině své smrti, smrtelníku Humo. Tvůj smysl pro humor je zajímavý. Budu mít celou věčnost na to, abych se bavila.

Huma ustálil Dračí kopí tak, aby mířilo přímo doprostřed těla Dračí Královny.

„Uvidíš, jestli žertuji. Toto je moc Paladina. Žádná zbraň smrtelníků tě nemůže porazit, ale Dračí kopí není zbraň smrtelníků."

Ty jsi ale smrtelník, Solamnijský rytíři.

Huma souhlasně kývl hlavou.

„Jsem Solamnijský rytíř. Jsem ruka Paladina, Kiri-Jolita a Habakuka na tomto světě. Jsi na Krynnu. Jsi moje, Královno Temnoty."

Huma kopl Gwynet do boků. Gwynet vyrazila kupředu s novou silou a Dračí kopí se jasně rozzářilo.

Pak se stala divná věc.

Huma měl pocit, že jeho brnění se náhle stalo zářivějším a že i na dotek je jiné. Jako by bylo z platiny. Všechny díry a promáčknutá místa, které si odnesl z předešlých bojů, z něho náhle zmizely. Zdálo se, že rukavice, ve které svíral Dračí kopí, září stejně jasně jako kopí samotné. Pak si vzpomněl na výjev, který viděl v jeskyni, a na sochu, z níž vzal první kopí.

Gwynet se také proměnila. Byla delší, lesklejší a mnohem krásnější.

Stal se z ní zářivě bílý kůň, platinový drak i vznešený ledňáček.

Všechno to, co viděl, mohl být klam. Ale viděla totéž také Dračí královna?

Nemohl si být jistý. Věděl jen to, že obrovský mnohobarevný tvor znovu zaváhal. Oba draci na sebe zaútočili drápy a Huma zpočátku nemohl Dračím kopím zasáhnout, i když se o to ze všech sil snažil.

Dračí Královna si však neuvědomila, jak rychle letí, a tak se celým tělem převážila dopředu a Dračí kopí ji nečekaně zasáhlo do nechráněného krku prostřední hlavy.

Na Humu vystříkla žahavá tekutina, která ho popálila na zraněné noze a na chvíli ho vytrhla z omámení. Snažil se z mysli vytlačit všechno pomyšlení na bolest.

Takhisis se neovladatelně zachvěla, jak jí tělem projela bolest.

Její křik doslova otřásl okolními horami a musel být slyšet na hodně mil daleko. Zbylé čtyři hlavy se slepě otočily ke zdroji bolesti, zatímco prostřední modrá hlava jen bezvládně visela. Takhisis se kolem sebe divoce oháněla drápy a marně se snažila vytrhnout Dračí kopí z Humova sedla. Stříbrná dračice však neustoupila ani o píď, i když na ni všechny čtyři zbylé hlavy útočily.

Huma si uvědomil, že Královna Temnot ještě nikdy nepocítila bolest.

Takhisis ve své bolesti dál útočila drápy i zuby. Huma dal Gwynet znamení k ústupu, ale s hrůzou zjistil, že kopí nejde uvolnit. Jeho dračice už hodně krvácela a Huma viděl, že je celá pokrytá rozdrásanými ranami, ze kterých kapala krev. Potrhanými křídly mávala jen pomalu a dech se jí krátil.

Dračí Královna dál řvala a tloukla kolem sebe křídly. Podpěra Dračího kopí se povážlivě ohnula. Když se Huma marně snažil kopí ustálit, vystřelil jeho zadní konec do vzduchu a prudce ho z boku udeřil do hlavy. Omráčený a krvácející rytíř se svalil na záda.

Pak uslyšel, jak něco prasklo.

S obrovským úsilím se znovu posadil a zjistil, že z podpěry zbyly jen třísky. Takhisis ho připravila o kopí.

Ale kde je Takhisis?

„Hu – mo.“

„Gwynet!“ Huma se naklonil dopředu. Gwynet dýchala nepravidelně a při každém pohybují z tlamy tekla krev.

„Ona – já – tam dole. Já – nemohu.“

Náhle přestala mávat křídly.

Začali padat na horské úbočí. Huma ještě jednou vykřikl její jméno, než dopadli. Potom cítil, jak ho náraz vymrštil ze sedla, a najednou byla všude tma.

* * *

Když se probral, celý svět byl rudý. Krev. Krev a bolest. Měl pocit, že už tam leží hodiny. Oči ho pálily a zrak měl rudě zakalený. Vlastně viděl jen obrysy. Kolem něj stále skučel vítr.

Bolest nemohl nijak potlačit, protože mu zachvátila celé tělo, a zraněnou nohou nemohl vůbec pohnout.

S velikým úsilím se dokázal posadit.

Pak se pokusil vstát, ale přepadl dopředu a tváří se zabořil do chladné hlíny horského úbočí. Před očima se mu znovu zatmělo bolestí.

Začal se pomalu kousek po kousku plazit. Po Gwynet a Dračí Královně však nikde nebyla ani stopa.

Jeho pozornost však upoutalo něco, co leželo poblíž vrcholku hory.

Byla to ruka. Lidská ruka.

Přestože si nebyl jistý, kde se v něm vzalo tolik síly, podařilo se mu doplazit až k postavě, která ležela poblíž malého skalního výběžku.

„Gwynet.“

Gwynet, která se změnila do lidské podoby, měla spoustu ošklivých zranění. Jednu ruku měla zkroucenou pod sebou a její tvář pobledla až do barvy jejích vlasů. Chraptivě lapala po dechu a při každém bolestivém záškubu těla se jí z rozpraskaných zakrvácených rtů vydraly slabé zvuky, které připomínaly sténání raněného zvířete. Krvácela z mnoha ran a po celém těle měla temné modřiny. Byl zázrak, že ještě žila.

Huma otevřel ústa v tichém výkřiku a připlazil se až k ní, aniž přitom dbal na to, že už má ruce odřené a zkrvavené a bolest mu trhá tělo.

Když byl u ní, všiml si, že ve zdravé ruce svírá Dračí kopí pro pěšáka, jako by to byl celý její život. Přestože byla potrhaná a potlučená, zachránila je, protože věděla, že je to jediná zbraň, která je může zachránit, pokud by se Dračí Královna vrátila.

Huma znovu vyslovil její jméno.

Najednou se ozval řev. Gwynet široce otevřela oči a pohlédla na rytíře.

„Humo?“

„Odpočívej. Přijde Kaz nebo někdo jiný.“

„Ne!“ vykřikla Gwynet a oči se jí zalily slzami. „Takhisis! Nesmíš ji nechat na svobodě!“

Rytíř zvedl hlavu a uviděl, jak sebou za horským hřebenem něco hází. Bylo to něco obrovského, co trpělo velikou bolestí. Znovu se ozval řev.

„Ona…“ Gwynet vykašlala krev. „Dříve nebo později nad Dračím kopím zvítězí. Musíš s tím – s tím něco udělat dřív, než se jí to podaří.“

„Co mohu udělat?“ Huma se už jen stěží dokázal vzepřít rukama.

„Vezmi si tohle.“ Gwynet ukázala na malé Dračí kopí. „Podařilo – podařilo se mi je zachránit.“ Náhle k Humovi natáhla ruku. „Jsi těžce zraněn? Pomohu ti!“

„Zapomeň na mne. Zapomeň na Dračí kopí. Co se to s tebou děje? Proč jsi v lidské podobě? Léčíš svá zranění?“

„Na tom – na tom nezáleží. Ten pád – to jen uspíšil. Jen děkuji Paladinovi, že jsi stále naživu.“

„Už nemluv.“

Přece nemůže umřít, pomyslel si náhle s hrůzou Huma.

Já – já ji mohu zachránit, smrtelníku!

Humovi vítr náhle připadal ledový, když si ta slova pomalu uvědomoval. Jak? pomyslel si.

Ššš – šššš – ta bolest! Ještě nejsem bezmocná! Zbav mě toho – toho utrpení a já vás ráda oba uzdravím! Přísahám při – při věčnosti! Přísahám při nejvyšším bohu!

Huma pohlédl na Gwynet, která ho pátravě sledovala. Její dech byl už slabý.

„Co se děje?“

„Nabízí nám – tobě – život.“

„Oplátkou za co?“

Huma zaváhal. „Když ji propustím.“

„Hu…“ Gwynet přemohl záchvat kašle. Pak zavřela oči a Huma se lekl, že už je mrtvá. Gwynet však oči znovu otevřela a pohlédla na něj. „Nemůžeš ji zabít – to není možné. Ale ani propustit ji nemůžeš. Celý Krynn by trpěl pod její vládou. Můj život – za to nestojí.“ Po těchto slovech ztichla, neboť mluvení ji stálo poslední zbytky sil.

Huma ji zakryl tělem, aby ji trochu ochránil před prudkým větrem. „Nenechám tě umřít.“

„Nemáš na vybranou,“ usmála se slabě Gwynet.

„To přece ne.“ Huma se zajíkl, ale pak konečně vyslovil slova, která mu už dlouho zněla v mysli. „Miluji tě. Stydím se, že jsem to nedokázal říct už dřív. Neztratím tě.“

Gwynet se i přes všechna děsivá zranění rozzářila tvář.

„Chci – chci – aby sis mě zapamatoval v této podobě – neboť tohle jsem skutečně já. Až v lidské podobě jsem skutečně začala žít.“ Zhluboka se nadechla. „A milovala jako člověk.“

Ruka jí sklouzla z Humova ramene. „Zemřu jako člověk – a budu konečně vědět, že…“ Gwynet bolestí zavřela oči a celá se rozechvěla. Huma ji sevřel do náruče. „Ty…“

Gwynet se přestala třást a rytíř ji opět pustil. Z její mrtvolně bledé tváře se zavřenýma očima najednou vyzařoval podivný klid.

„Gwynet?“

Smrtelníííku! Ješšššště není pozdě!

Huma položil hlavu Gwynet na zem.

Nad skalním hřebenem se na chvíli objevil ocas, ale pak zase zmizel. Obloha potemněla a z velkolepého portálu, kterým Takhisis vystoupila z Propasti, se stal pouhý stín. Neztratil se však úplně.

Huma uchopil Dračí kopí a začal se plazit ke skalnímu hřebenu. Pohyboval se přitom jenom instinktivně, protože okolní svět už pro něj zcela zmizel a mysl mu zaplavily nejasné obrazy. Až když zjistil, že se dívá na Dračí Královnu, uvědomil si, že už je vlastně nahoře na hřebenu.

Dračí Královna ležela pod ním v kráteru, který zůstal po dopadu jejího těla.

Huma dlouho zůstal na místě. Těžko se mu dýchalo a uvědomil si, že má určitě zlomená žebra. Výjev před ním se v jeho mysli střídavě objevoval a mizel.

Nějak se mu podařilo Dračí kopí vytáhnout až na samý vrchol hřebenu a špičkou napřed ho přetlačit na druhou stranu. Chladný vítr mu už nevadil. Naopak mu pročišťoval mysl k úkolu, který měl před sebou.

Co – děláš?

Když Humovi probleskla myslí slova Dračí Královny, lekl se natolik, že kopí málem upustil. Podařilo se mu ho však vytáhnout nazpět a opřel se o ně, aby se nejistě postavil.

Pak ho napřáhl a pohlédl na zmítající se bohyni.

Ležela na zádech s křídly neobratně složenými za sebou a všemi čtyřmi zdravými hlavami chňapala po Dračím kopí, které měla dosud zabodnuté v těle. Kopí však zajiskřilo pokaždé, když se k němu hlavy přiblížily, a Dračí Královna jen ucukla bolestí.

„Vyslechni mě," řekl Huma.

Takhisis se však jen dál zmítala a řvala bolestí a vztekem.

„Vyslechni mě," zopakoval rytíř.

Smrtelníku… co chceš?

Obrovský drak se pokusil vstát, jenomže se mu to nepodařilo.

„Jsi poražena, Takhisis, Dračí Královno."

Nejsem! Nemohu být!

„Tvým armádám se dostává drtivé porážky. Tvoji renegáti jsou buď mrtví, nebo rozprášení. Konkláve je brzy dopadne a příště bude na podobné mágy dávat větší pozor. Nikdy už nebude druhý Galan Drakos."

Nějakou chvíli bylo ticho, jak se Dračí Královna očividně snažila ovládnout.

Co tedy chceš, smrtelníku?

„Musí se udržovat rovnováha. Bez dobra zlo nemůže růst, a bez zla dobro ustrne. Vím, že tě nemohu zabít."

Tak mě tedy osvoboď!

Huma v tu chvíli klopýtavě couvl a Dračí kopí mu skoro vyklouzlo z rukou.

„Nejdřív se musíš vzdát."

Vítr ustal a obloha byla náhle podivně jasná. Huma cítil na těle teplo slunečního svitu.

Portál z Propasti už téměř zmizel.

Tělo Dračí Královny znehybnělo a skoro se zdálo, že je Takhisis mrtvá. Huma odtáhl kopí a naklonil se přes okraj kráteru.

Takhisis však nečekaně vymrštila smaragdově zelenou dračí hlavu a Huma ucukl příliš pozdě.

Dřív než si uvědomil, co se děje, zahalil ho syčící proud jedovatého zeleného plynu. Přepadl dopředu a tentokrát Dračí kopí zcela pustil. Kopí s řinčením spadlo ze skalního hřebenu a nešťastný rytíř ho následoval.

Padal k Dračí Královně.

Vykřikl při každém odrazu od svahu kráteru posetého kameny.

Přestože už předtím trpěl, teprve teď poznal, co je to skutečné utrpení. Křičel a křičel, ale pořád byl naživu.

Pořád žiješ! Jak tě vlastně zabít? Jsi jenom smrtelník!

Huma se i přes všechnu bolest dokázal zasmát.

„Patřím Paladinovi. Patřím Gwynet. Ti nedovolí, abys mě dostala."

Huma se vzepřel na rukou. Rozkašlal se a ruce se mu třásly. Příliš se nadýchal plynu a při pádu si potloukl tělo. Hlava se mu točila tak divoce, že se musel ze všech sil snažit, aby dokázal sedět. Věděl, že i přes odvážná slova má už jen málo času.

„Jsou na cestě, Takhisis."

Kdo?

„Další Dračí kopí. Víc než stovka. Stokrát víc bolesti a utrpení. Dávám ti příležitost. Ostatní tak ochotní nebudou a ty to víš."

Nemohou mě zabít!

„Mohou tě nechat navěky trpět."

To nemohou! Co rovnováha? Mluvil jsi o ní!

„Myslíš, že je zajímá nějaká rovnováha? Řeknou, že je mnohem lepší žít v míru."

Dlouho bylo ticho. Humovi se začala klížit víčka, ale s vypětím všech sil se mu podařilo udržet oči otevřené.

„Nedokážeš se osvobodit dřív, než přiletí. I když umřu, oni tě dostanou. Bohyně vydaná na milost smrtelníkům."

Co tedy chceš?

Mluvení už pro Dračí Královnu očividně znamenalo poměrně značnou námahu. Na Humu hleděla jen jediná z jejích hlav, ostatní tři se neovladatelně kolébaly.

„Odejdi z Krynnu."

Já –

„Odejdi hned!"

Dobře.

„Odejdi i se svými draky. Už se na Krynn nikdy nesmí vrátit. Vezmi je s sebou."

Opět bylo dlouho ticho.

„Přísahej," dodal rytíř.

Takhisis zaváhala.

Přísahám.

„Chci tě slyšet, jak přísaháš při tom, co je pro tebe nejposvátnější."

V tom okamžiku uviděli, jak jim nad hlavou proletěl drak, a uslyšeli, jak jezdec něco volá. Huma ten hlas znal.

Byl to Kaz. Hlas se mu třásl a jeho drak byl viditelně unavený. Přesto jim zakroužil nad hlavami, připraven k útoku.

„Ubývá ti času, Královno."

Přísahám, že od – odejdu. Takhisis se začala svíjet bolestí a Huma si jednu chvíli myslel, že ho rozmačká – *odejdu z Krynnu se svými dětmi a nevrátím se, dokud svět bude světem. Tak přísahám při –*

Nakonec to řekla. *Při věčnosti. Při nejvyšším bohu.* Blesk opatrně přistál poblíž. Kaz si vůbec nevšímal velikého těla prokleté Dračí Královny a hnal se k Humovi.

„Vyhrál jsi! Porazil jsi ji!" Potom se Kaz náhle zastavil a zvážněl ve tváři. „Jsem toho svědkem, Humo. Já – nezapomenu, stejně jako nezapomínám na své předky."

Huma ho pohledem utišil. „Kazi, musíš to Dračí kopí vytáhnout z jejího těla."

„Cože?" Kaz se napřímil a pohlédl na Humu, jako kdyby mladý rytíř přišel o rozum. „Osvobodit ji? Vždyť všude nadělá obrovskou spoušť! Zemřeme – pokud budeme mít štěstí!"

Huma zavrtěl hlavou. „Ne. Ona přísahala. Mohu – slíbit, že…“ Humovi se chtělo zavřít oči, „…že odejde.“

„To nemohu udělat!“

„Kazi.“ Huma se ušklíbl. „Slíbil jsem jí to. Je – je to otázka mé cti. Ty víš, co je to čest. V našem – v našem starém jazyce se říká – Est sularus oth mithas. Má čest je můj život.“

Minotaurus pohlédl od rytíře k bohyni, jež mlčela a třásla se bolestí. „Pospěš si. Kopí. Má čest. Ostatní – ti to nedovolí.“ Minotaurus se váhavě pohnul. „Má čest,“ řekl napůl k sobě samému a upřel zrak na kopí, „je můj život.“

Hlavy Dračí Královny se k němu prudce otočily, ale jen zrádná zelená na něj nepřestávala hledět. Ostatní se jen pohupovaly zepředu dozadu, jako by Dračí Královna nad nimi zcela ztratila vládu.

Kopí bylo zabodnuté hluboko v krku modré dračí hlavy. Kaz se rozechvěle a s velkým odporem vyšplhal na tělo Královny Temnot. Zelená dračí hlava ho přitom sledovala upřeným pohledem. Mohutný válečník si v předstíraném odhodlání pohrdavě odfrkl. Pak však ucukl, když se zazdálo, že se zelená hlava chystá na něj zaútočit. Hlava se však odvrátila a upřela temný pohled ke zdroji všeho utrpení.

„Bože,“ zamumlal Kaz, ale pak si vzpomněl na přísahu a pevně sevřel rty. Konečně byl u Dračího kopí. Pevně ho uchopil a zatáhl.

Kopí z rány vyklouzlo bez nejmenšího odporu. Kaz ztratil rovnováhu a s kopím v rukou se zřítil z obrovského těla Dračí Královny. Ozval se děsivý smích, který doslova otupoval mysl. Kaz dopadl na zem, převalil se a pohlédl k obloze. Takhisis měla křídla roztažená v celé své pekelné kráse. Všech pět dračích hlav vzhlíželo k nebesům a smálo se, jako by bolest a zranění, které Královně způsobilo Dračí kopí, nikdy nebyly.

Pak všech pět hlav pohlédlo k zemi na potlučeného, bezmocného rytíře a minotaura, který ji osvobodil. Všechny se přitom šklebily v škodolibém úsměvu.

Náhle z oblohy vyšlehly plameny a Kaz si musel zakrýt oči.

Když je zas otevřel, na obloze nebyl jediný mrak a dlouho zapomenuté slunce zaplavovalo krajinu vznešeným, vítězným svitem.

* * *

Slunce třpytivě zářilo. Huma už nepociťoval chlad, jenže teplo mu taky nebylo. Cítil jen ospalost.

Pak zjistil, že má na dlani medailon lorda Avondela. Paladinova tvář se v slunečním svitu třpytila tak jasně, že musel zavřít oči. Medailon však pevně držel v ruce, a to bylo dobře. Až se slunce dá po obloze do pohybu, rád by se na ně ještě jednou podíval.

Pak jeho myšlenky zabloudily ke Gwynet a napadlo ho, co budou dělat teď, když válka konečně skončila.

32

„Chrám. Postavili ti tenhle prokletý chrám, přestože jediné, co jsi chtěl, bylo místo k odpočinku.“ S těmito slovy obrátil Kaz koně od velkolepé hrobky. Pan Osval sdílel minotaurův odpor ke všem honosným okrasám, které Humu za života nikdy nezajímaly, ale bral přitom v úvahu i další věci.

„Lidé potřebují hrdinu,“ vysvětlil předtím Kazovi s poněkud nejistým výrazem v letité tváři, „a Rytířstvo potřebuje vzor. Huma představuje oboje.“

Kaz se v tom okamžiku v duchu ptal, jak dlouho bude trvat, než lidi na Humu zapomenou nebo ho začnou pokládat za pouhý příběh jako všechny ostatní legendy. Lidé, trpaslíci, šotci i elfové rádi na pravdu časem zapomínali nebo ji všelijak překrucovali. Ani minotauři v tomto nebyli o moc lepší.

Kaz hleděl na cestu před sebou. Benet vyslovil naději, že země v rovinách budou za pět nebo šest let vypadat stejně jako před válkou. Kaz odhadoval, že to bude trvat devět nebo i deset let. Cesta však byla sjízdná, a to bylo rozhodující. Minotaurus chtěl být na cestě dřív, než si rytíři všimnou, že odjel. Bylo tolik věcí, které ještě nikdo z jeho lidu neviděl. V Qualinestu by to mohlo být zajímavé, protože setkat se s elfy bude určitě velikým zážitkem.

Byl poměrně teplý slunečný den. Na takové počasí nebyl Kaz zvyklý, a tak byl rád, že měl s sebou hodně měchů s vodou. Dokud se s krajinou více neobeznámí, bude muset být opatrný.

Mohutný válečný kůň, jehož mu pan Osval věnoval, rychle klusal kupředu. Na zničené cestě však byla spousta děr, a tak kolem Kaze poletovaly věci, které měl u sebe. Váček za opaskem se mu u pravého

boku plácal tak nepříjemně, že ho nakonec od opasku odepnul. Ve váčku něco cinkalo.

Kaz zastavil, sáhl do váčku a vytáhl dva předměty. Jedním z nich byla pečeť se znakem Rytířstva na jedné straně a s Kazovým jménem na druhé straně. Bylo na ní také potvrzeno, že Kaz je skutečně minotaurus, a značka nad jeho jménem upozorňovala, že je pod ochranou Solamnijských rytířů. Kaz se tomu zpočátku smál, ale Velmistr ho rychle upozornil, že příliš mnoho lidí nemá o minotaurech zrovna dobré mínění. Příběhy, které kolovaly o Humovi, se o něm nezmiňovaly a mnoho rytířů se stále nedokázalo smířit s tím, že se slavný rytíř přátelil s tvorem, kterého většina z nich pokládala za zvíře.

Kaz opatrně vrátil pečeť do váčku a začal si prohlížet druhý předmět. Byl to Paladinův medailon, který mrtvému Humovi vypadl z ruky, když Kaz přítele zvedal na Bleskův hřbet. Minotaurus ho tehdy uložil do váčku a vzpomněl si na něj až teď.

Medailon se v slunečním svitu jasně třpytil a Kaz znovu pohlédl k obloze. Všechno se měnilo. Draci temnoty zmizeli stejně jako kovoví draci světla. Blesk odletěl bez jediného slova hned poté, co přepravili mrtvá těla do pevnosti. Od té doby už nikdo žádného draka neviděl.

Kaz lehce kopl koně do slabin a pořád přitom v ruce držel medailon. Pomyslel už sice na to, že by si ho mohl nechat, aby měl na Humu nějakou vzpomínku, ale teď si nebyl jistý, jestli mu vlastně patří.

Už medailon schovával do váčku, když uviděl vpravo od cesty osamělý strom. Všechny ostatní stromy kolem byly buď vyvrácené z kořenů, nebo uschlé. Jedině tento strom jevil známky života, protože na několika větvích mu rašily nové zelené listy.

Kaz z náhlého popudu natáhl ruku, a když byl u stromu, pověsil medailon za řetízek na větev, jež se klenula nad cestou.

„Est sularus oth mithas,“ zamumlal přitom.

Potom opět pohlédl na cestu před sebou a popohnal koně k větší rychlosti. Nezpomalil, dokud nebyly strom i hrobka daleko z dohledu.

Richard A. Knaak
Legenda o Humovi

1. vydání
Anglický originál The Legend of Huma
vydaný Wizards of the Coast, Inc.
Překlad Jiří Fuchs
Obálka Duane O. Meyers
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Odborná spolupráce Dalibor „Dalcor“ Zeman
Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**
jako svou 78. publikaci
Ostrava 2007
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 219 Kč
www.fantomprint.cz